ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகூரேசவிபவப்ரஹ்மணே நம:

•○◈○•

பரமபதி நிவாஸான

ஸ்ரீலீலாசுகர்

அருளிசெய்த

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்.

இது

சிங்கப்பெருமாள் கோயில் தர்க்கதீர்த்தரும்

உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகரு மாகிய

வித்வான் மாடபூசி

ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியால்

ப்ரதிபத காதபாய ஸஹிதம் தமிழில் மொழிபெயாக்கப்பட்டு

திருவிண்காரணை ப்ரஸந்த

விஜயராகவா சாரியரால்

சென்னை

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராக்ஷர சாலையில்

பதிபபிகக்ப்பட்டது.

1909.

All Right Reserved.

Rs. 1-4-0

ஸ்ரீ ஹயமுக:

இவ்விடத்தில் விலக்குக் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

1. ஸ்ரீகிருஷ்ண கர்ணாம்ருதம். க்ரந்தாகூரதத்தில் சுலோகங்களும் தமிழில் ப்ரதிபத தாதபர்யததுடன் விலை ரூ. 1 4 0

2. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம். க்ரந்தமல்லது தெலுங்கு மூலத்துடன் பராசரபட்டர அருளிசெய்த பாஷ்யதிற்குச சேர தமிழ் ப்ரதிபத தாத்பர்யததுடனும், ஆங்காங்கு பேதப்படுமிடங்களில் சங்கர பாஷ்யதின் தாத்பாயமும். விலை. ரூ. 1 4 0

3. ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ஸுந்தரகாண்டம். கரந்த சுலோகங்கள ஒரு புறமும் அதற்கு எதிர்ப்புறம தமிழில் ஸரியான அர்ததததுடனுமாய் சேர்ததது. விலை. ரூ. 1 8 0

போஸ்டேஜ் மணியார்டர் சார்ஜ் பரதயேகம்.

தி. பி. விஜயராகவாசாரியார்,
சிங்கப்பெருமான் கோயில்.
செங்கல்பட்டு தாலூகா

பி. அநந்தாசாரியார்,
நெ 101, சைனபார் ரோட்டு,
(ஸாவுகார்பேட்) மதராஸ்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கே யெ நமஃ.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணம்ருத அவதாரிகை.

ஸ்ரியஃபதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுய், அகிலஜகதுதய விபவலய லீலனுய், ஸகல சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக இவ்வுலகினில் க்ருஷ்ணனுக அவதரிததுத தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவ நாதயபரிமித திவய விகரஹ குணஙகளாலே ஆகோபாலமான ஸகல ப்ராணிகளையும் மயக்கியாட்கொண்ட பரமகாருணிகனென ஸர்வேஸ்வரன், அநாதி கர்ம வாஸனையாலே, தேவ திர்யங மநுஷ்ய ஸ்தாவராத மகமாயுள்ள பல யோநிகளிலும் மாறி மாறிப் பிறந்து அவ்வவ ஜாதிக் குரிய அந்நபாநாதிகளி லாஸக்திபண்ணி அதுவே யாதனையாகத் திரிகிற அடைவிலே, ஜந்மாந்தரீய ப்ரபலதர ஸுக்ருத விசேஷத்தி னால், பகவதயாக ஆராதநாதிகளுக்கு உரிததாய் அதிதுர்லபமான இம் மானிடப் பிறவியில்பிறந்தும், இதினுடையபெருமையையும அஸ்திரதையையு மறியாதே உண்டியே யுடையே யுகதேதாடு மிம்மண்டலத்துடன்கூடி, தர்ம மோக்ஷங்களை அநாதரிததுக் கேவல அாத்த காம பரவசராய், காமக்ரோத மோஹ லோப மத மாத்ஸர்யங்களாகிற ஆத்மவைரிகளைத் தன்னிலேயமைத் து, தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையுமறிய அவகாசமறும்படி கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவநாதி அவஸ்ததா ஸப்தகபரவசராய், காட்டுதீ கதுவி னற்போல் அதி துஸ்ஸஹமான ஆதயாதமிக ஆதிபௌதிக ஆதி தைவிகங்க ளாகிற தாபத்ரயங்களிலே யகப்பட்டுத் துள்ளித் துடிக்கச் செய்தேயும், வேம்பின்புழு வேமபனறி யுண்ணுதாற்போலே அவற்றையே தமக்குப் பேரி ன்பமாகவெண்ணி, பிறவிக்குருடனைப் புண்டரீகாக்ஷனைக் புகழ்ந்துகவிபா டிப் பொருள்படைதது, அதைச சிந்தாமணியென்னுமோர் தாவிக்குக் கொடுத்து அவள்தரும் சிற்றின்பதனை யநுபவித்து வீணைக் காலம்கழிகிற இந்த லீலாசுகரென்பவர், மேன்மேலும் துர்க்கதியிலே கைவிஞ்சிக் கெட்டுப் போகிறபடியைக்கண்டு, இவரை நல்வழிப் படுத்தி நமக்காட்கொள்வோ மென்று ஸங்கல்பித்து, இவ்வளவு தீம்பிலே கைவளர்ந்த இவரை முதலிலே ஓராசார்யனைக் கொண்டு திருத்தப் போகாதென்று நினைத்து, இவருக்கு அத்யந்தஅபிமதவிஷயமான சிந்தாமணியென்கிற தாவியின் நெஞ்சிலேபுகு ந்து அவள் மூலமாகவே இவரைதிருத்த அவஸரம்பார்த்து நின்றான்; அவ் வளவிலே இந்த லீலாசுகர், ஒருநாள் பொழுதில் தன்தந்தையினது ஸ்ராத தம் ப்ராப்தமாக, அன்றையதினம் லோகாபவாதத்துக்குச சிறிது அஞ்சி, அ ன்று உதயம் தொடங்கி அவள்முகததே விழியாமல பொறுததிருந்து, ஸ்ரா ததக்ரியையைச சடங்கென முடித்து, சிறிது உண்டது முண்ணுததுமாய் வி ரைந்தோடி அவள் வீட்டில் வாசலி லடைத்தகதவைத தட்டி, பின்னை திறவா மையாலே உடையும்படி உரதது இடிததார்; அப்பொழுது அந்த தாவியின் மனததிலிருந்து ஸர்வேஸ்வரன் மெள்ளமெள்ளத தூண்டிவிட, அவளும் "இ வன் ஸ்ராத்தம் செய்துவந்தான், இவனை இன்று உள்ளேபுகுரவிடில் அதை

க்கண்டார், இவனேயே யன்றிக்கே நம்மையும் கல்லிட்டு வீசுவர்கள், ஆ
கையால் கதவுதிறக்கவொண்ணாது" என்றுபேசாமலிருக்க, இவர்மிக்க காம
விகாரம் கொண்டு அவள் முகதனதைக்கண்டல்லது ப்ராணதாரணம்பண்ண
அசக்தமராய், இறப்பேறி உள்ளேகுதித்து அவளைத் தழுவிக்கொண்டார்; அவ
ளப் பொழுது இவர் விஷயமாக மனமுருகி இவரைப்பார்த்து, "ஐயோ!
மலமாம்ஸபூரிதமாய் நரகதவாரமான என்சரீரத்தில்பண்ணின ப்ரேமதனை,
அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனும் ஸமஸ்தகல்யாண குணைகமகனுமான பரமபுருஷனி
டம் வைததால் நீருஜ்ஜீவித்துப்போகலாமே என்று சொல்ல, இவர் அதை
கேட்டுத், தன்தலையைக் கொடுத்தாகிலு மவள்பேசசை நடத்தவல்லவரா
கையாலே, "இவள்சொன்னபடி பரமபுருஷனைப்பறற நான் வகையொன்
று மறிகிறிலேனே" என்று மேல்செய்வது தோற்றுமல் திகைதது நிற்க,
அவ்வளவிலே அவள், இவ்வூரில் ஸோமகிரியென்பாரொரு மஹாநுபாவரு
ண்டு, அவனைசசென்று நீரடுத்தீராகில் உமக்கவர் நன்மையை யுரைப்பார்"
என்று சொல்ல, இவரதைக்கேட்டு ததகூணமே எழுந்திருந்து அந்தஸோம
கிரியிடம் சென்று பணிந்து தம்முடைய முந்தியசெயலையெலலா மறிவிக்க,
அவர் இவனைகண்டு "ஐயோ" என்று கருணித்து சில நாள் தம்முடனே
சேர்ததுவைத்திருந்தவாறே, இவருக்கு அந்த ஸதஸஹகதநிலல் காம
க்ரோதாதிகள்யாவும் நசித்து ஸப்ஸாரதநில்நசையற்று சமதமாதியானஆத்ம
குணஙகள கூணந்தோறும் மேலிட்டுவர, அவ்வளவிலே ஸோமகிரியானவர்
இவருடைய ஹ்ருதய பரிபாகதனைககண்டு "இவர்க்கு சிஷ்யலகூணம் நி
றைந்திருந்தது" என்று நிச்சயித்து, இவர்க்கு மந்த்ரோபதேசத்தைப்
பண்ணி ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகதனையும ஈச்வர விவேகத்தையும்
பிறப்பிக்க, இவரும் பின்பு அமமந்த்ரதனை ஜபிதது அவருபதேசிதத ஆத்த
ங்களையெல்லாம் மநநம் பண்ணிவர, ஸர்வேச்வரன் இதுவேநமகு' அவகா
சம்" என்று இவர் நெஞ்சில் புகுந்து தன்னை அநவரதபாவனை செய்யப்பண்
ணி அவா ஸ்வப்நதநிலே தன்வடிவழகை யெல்லாம் காட்ட, இவரும் அ
துவே அடியாக அவ்வழகைமுறறு மநுபவித்து, பின்பு தாமொருவராயநுப
வித்தது போராமே, தமமோடொகக அக்காலத்திலுள்ள மற்றுமயாவனையும்
திருதநிச்சேர்ததுகொண் டநுபவிதது, இவ்வளவோடு நிற்கவொண்ணாது,
பின்புள்ளாரும் அறிந்தநுபவிதது உஜ்ஜீவிப்பாகளாகவென்று தாமநுபவித்
த ப்ரகாரத்தை ஒரு ப்ரபந்த முகத்தாலே வெளியிட்டார், அதுவாயிற்று
"ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணம்ருத"மென்கிற இப்ரபந்தம். பின்பு அப்போதுள்ளபெரி
யோர்கள், "ஸர்வேச்வரனையும் அவனதுகுணசேஷ்டிதஙகளையுமல்லது வே
றறியாத சுகமஹர்ஷியைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ணனையும் அவனுடைய
பாலலீலகளையுமல்லது மேலொன்று மறியாதவராயிருந்தாராகையால் இ
வர இதுமுதல் லீலாசுகரென்று உலகில் வழஙகுவா"என்று புகழ்ந்து ஆசீர்
வதித்தார்கள், ஆகையாலிவாக்கு அது முதல லீலாசுகரென்று பெயராயிறறு.
இனி மற்றுள்ள விசேஷஙகளெல்லாம் அவ்வவ ச்லோகாவதாரிகைகளிலும்
தாத்பர்யங்களிலும் கண்டுகொள்வது.



ஸ்ரீ ரு க்ஷ்ணாய நமஃ.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்

ப்ரதமாஶ்வாஸஃ.

ஶ்ரீ॥ விந்தாமணி ர்ஜயதி ஸோமகிரிர்குரு மே

ஸிக்ஷாகுரு ஸ்ம ஸஹஸாநுஸிவிவிந்தும் ।

யத்பாதகல்பதரு பல்லவயோர்லவாய

தஸ்மை நமோ(அ)ஸ்து ஹரிலக்ஷ்மண பூர்ணாய ॥ (1)

(ப-உ.) விந்தாமணிஃ - சிந்தாமணியென்னும் ரத்நம்போல் ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கவல்லராய், ஸோமகிரியென்னும் பெயர்பூண்டவரான, மே - என்னுடைய, குருஃ - ஆசார்யனாவர், ஜயதி - விளங்குகிறார்; ஸிவிவிந்தும் - மயில் தோகையைத் தலைக்கணியாக வணிந்தவனும், ஸஹஸா நு - ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனும் ஹேயகுணரஹிதனுமாய், ஸிக்ஷாம் குரு - (எனக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து என்னைச்) சீர்திருத்தி நல்வழிப்படுத்தின ஆசார்யனுமான புருஷோத்தமனாவன், ஜயதி - விளங்குகிறான்; (யத்பாதகல்பதரு பல்லவயோர்லவாய) யஃ-எந்தப்புருஷோத்தமனுடைய, பாதகல்பதரு பல்லவ - கற்பகமரத்தினது தளிர் போன்ற திருவடிகளை, லவாய - (தமது) முடிகளிற்சூடின மஹரீயர்களிடத்தில், ஜயஶ்ரீஃ - (ஸம்ஶ்ரய) ஜயத்தினாலுண்டான ஶ்ரீ (சோபை) யானது, (ஶ்ரீர்லயம்வராகலு) - ஶ்ரீ - ஸ்ருங்கார விலாஸத்துடன், லயம்வராகலு - தானே வரிப்பதி (மாலையிடுவதி) னாலுண்டான ஆநந்தத்தை, அஸ்து - அடைகிறதோ. (1)

(தா - ம்.) இதில், இக் க்ரந்தகர்த்தா, தா மாரம்பித்த இப் ப்ரபந்தம் முடியத்தலைக் கட்டுகைக்காகவும், இதைசசிட்டர்கள் அன்புடனுதரித்துப் போருகைக்காகவும், மங்களாசரணம் செய்கிறார்.

ஸோமகிரியென்கிற யோகீந்த்ரரானவர், நான் அநாதியாக ஸம்ஸார மாகிற அகர்த்தஸாகரத்தி லழுந்திக் கணமரம்பெறுதிருக்குமளவில், என் னைக் கருணித்துத் தம்மடிமையிலிசைவித்து, அறியாதனவர்த்தங்களை யறி வித்து, விஷயா ஸக்தியாகிற மஹாமோஹத்தைக கழித்து, எம்பிரானுகளே பணிசெய்து வாழ்கையாகிற மஹாநிதியை யளித்தாராகையால், அவர் ஸர் வோத்க்ருஷ்டராக விளங்குகிறார். இவ்வாசார்ய ஸமாஸ்ரயணதத்துக்கடி, ஸர்வஸ்மாத்பரனும் அனைவரும் கண்டுகளிக்கும்படியான க்ருஷ்ணனுகி, அவ்வைபவத்துடன் ஸாவ ஸுலபனான ஸர்வேஸ்வரன், என்னுள்புக்கு என் மனனகத்தை விளக்கித் தன்னிடதிலன்பை விளவித்து ஸதுபதேசத்துக்கு இசைவித்தான். ஆகையால் அவனும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனுக விளங்கக் கடவான்; இந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய தளிரடியைத் தலைக்கணியாகக்கொண்ட பாகவதர்களுக்குத் தம்முடைய முயற்சியு மின்றிக்கே, ஈஸ்வர யத்நமு மொழியவே ஸம்ஸாரபந்தம் தன்னடையே நீங்கியொழியும், மோக்ஷலக்ஷ்மியும் தானே வந்து சேரும். ஆயிருக்க, இனி எனக்கு, ப(ஹ) ல ப்ராப்தியில் கண்ணழிவொன்று மில்லை.

இதில் முதலடியினால் குருஸ்மரணமும், இரண்டாமடியினால் பகவத் ஸ்மரணமும், மூன்றுமடியினால், பாகவதாநு ஸந்தாநமும், நாலாமடியினால் பரமபுருஷார்த்த கீர்த்தநமும செய்தார். அதில் ஆதியில் "ஶ்ரீகாஶிஃ" என்னும் பதத்தினால், தாம் முன் விஷயாஸக்தராயிருந்த காலத்தில் தம்மி டத்தி லன்புகூர்ந்தவளாய், பின்பு தம் தர்க்கதினைக் கண்டு பொறுமல் ஸோமகிரியென்பவரிடத்தில் தான் புருஷகாரம் பண்ணி யாஸ்ரயிப்பித்த உபகாரகையான சிந்தாமணியென்னும் வேர்யையை ஸ்மரித்தமை ஸூசித மாயிற்று.

இதனால், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயண மொழியக்கார்யஶேஷித்தியில்லை யாகை யால் அது அவஸ்ய கர்த்தவ்யமென்றும், அதுக்குக்காரணம் நிர்ஹேதுக பக வத் க்ருபையென்றும், அநந்தரமான பகவதஸமாஸ்ரயணத்துக்கு ப(ஹ)லம் தப்பாதென்றும், அந்த ப(ஹ)லம்-ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தி பூர்வக ஸ்வஸ்வரூபா விர்ப்பாவஜநித அபரிசசிந்நாநந்தயுக்த அநவரத பகவதகைங்கர்ய மென்றும், ஆகிய இவ்வர்த்தங்கள் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டன.

"ஶ்ரீரஂ" என்பதினால், ஆசார்யோபதேசத்தால் பெற்ற ஜ்ஞாநமே கார்யகரமென்றும், "வஹ்ன" சப்தத்தினால், ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாதங் கள் ஆஸ்ரயிக்கும்போதே போக்யமாயிருக்குமென்றும், "கஹ்ன தீரஂ" பதத்தால், அதுவே ஸகலார்த்தப்ரதமென்றும் காட்டுகிறது. உத்தரார்த் தத்தினால், அத்திருவடிகளே மோக்ஷோபாயம் என்றது. "ஹ" "ம" "வ" என்று, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார அந்தர் ப்ரவேச நியமநபோஷணதா(யா

ரண ஸர்வவ்யாபகத்வ உபாயத்வ உபேயதவரூபகல்யாண குணங்களையும், அவற்றுக்கடியான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி அநந்த கல்யாணகுணகளையும், "சுரு" என்று ஹேயக(ழ)ந்த ராஹித்யத்தையும் சொல்லுகிற "ஸமவசு" சப்தத்திலுல், ஈச்வரனுடைய அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வஸமஸ்த கல்யாணகுணகரதவங்க ளாகிற உபயலிங்கத்வமும், ஸர்வகாரணத்வரூப பரத்வமும் சொல்லப்பட்டது. "ஸிவிவிதூஉளஹி" என்பதிலுல் ஸௌலப்யம் சொல்லப்பட்டது, இவ்விரண்டு பதங்களுடைய சேர்தியிலுல், க்ருஷ்ணனே ஸர்வேச்வரனென்றும், பரதவ ஸௌலப்யங்களிரண்டும் விபவாவதாரத்திலும் குறைவற்றுக் குடிகொண்டிருக்கு மென்றும் சொல்லிற்று.

"ஸிஞாஉணிஃ" என்பதிலுல், ஆசார்ய ஸமாச்ரயணமே ப (ழ) லத்துக்குப் போருமென்றும், "ஹ ர" பதத்திலுல், அவ் வாசார்யன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்நனாகவேணுமென்றும், இரண்டாமடியிலுல், அவ் வாசார்யன் காட்டின பரமபுருஷனை அவன்முகோல்லாஸத்துக்காகத தொழவேணுமென்றும், அதில் "ஹமவாநு" என்று தேவதாவிசேஷத்தைக் குறிததிலுல் மற்றதேவதைகள் ஆச்ரயணீயரல்லரென்றும், அதிலும் அவதார விசேஷத்தை யெடுக்கையால், தம்மநஸா அவதாராந்தரஙகளை விரும்பாதென்றும் சொல்லிற்று. இன்னும் இத்யாதியான அர்த்தங்கள் இஙகு கண்டுகொள்வது. (1)

ழூரா॥ சுஷி ஷஷரா॒ணீகூராஹ்ருவிஹஉதுபு ஷமநாஷு॒தம்
வஷு॒ பூஷு॒த வெண॒நாஉ ஷுஸ்ரீ நிவ-ஃணி நிவ-ஃராகு॒ழு।
ஸ்ருஷஸ்ருஷநிரா॒உநீவி விஷஹெஓவீஷஹஸ்ராவ்யதம்
ஹஷ்ஸ நுஷ்ஸ நதராவவஹ-ஃ ஶவிவெொஓராம் கிவொராகூ்யகி॥ (2)

(ப - உ.) (ஷஷரா॒ணீ கூராஹ்ருவிஹஉதுபு பூஷமநாஷு॒தழு) - ஷ்ஃதரா॒ணீ - ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவஸ்த்ரீகளுடைய, கூரகூஹ்ரு - நுனிக்கைகளில் நின்றும், விஹஉஷு - கழுவின, கூபுபூ ஷமந - கற்பகமாத்தின் பூக்களிலுல, சூபு॒தழு-வ்யாப்தமானதும் (அர்ச்சிக்கப்பட்டும்), (பூஷு॒தவெண॒நாஉ ஷுஸ்ரீ நிவ-ஃராண நிவ-ஃராகு॒ழு) - பூஷு॒த - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வெண॒நாஉ - வேணுகாநத்திலுண்டான சப்தத்திலுனடைய, ஷுஸ்ரீ - ப்ரவாஹத்திலுனைடான, நிவ-ஃராண - ஸு॒கததிலுல், நிவ-ஃராகு॒ழு - நிஶ்சலமாயிருப்பதும்,(ஸ்ருஷஸ்ருஷநிரா॒உநீவிவிஷஹெஓவீஷஹஸ்ராவ்யதழு) ஸ்ருஷஸ்ருஷ்ஸ்ருஷ — நழுவிநழுவிப்போவதும், நிரா॒உ — (கைகளிலுல்பிடித்து) தகையப்பட்டதுமான, நீவி - நீவிமுடியையுடைய

ரான, மொவீஸஹஸ்ர-ஆயிரம்கோபிமாகளிலை, சூவ்ரதழ-சூழப் பட்டதும், (ஹஸ்தஸ்ரஸ்த நக்ராவமழ) - ஹஸ்த-கையில், நஸ்த-வைக்கப்பட்ட, நக - சரணகதஜநங்களுடைய, சுவவமழ - மோக்ஷத்தையுடையதும், சுவிஸ்வாஹாரழ - ஸகல ஜநங்களுக்கும் (கோரின) ஸகலார்த்தங்களைக் கொடுக்கவல்லதுமான, கிஸ்லாஸாகூதி - சிறுபின்னையின் வடிவுகொண்ட, வஸ்து - தத்வமானது, சுவஸ்தி - ப்ரமாணஸித்தமாயிருக்கிறது. (2)

(தா-ம்.) கீழ்ப்லோகத்தில், இந்தப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவானுகிய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரமென்றீர்; பகவானென்றால் அவாப்தஸமஸ்தகாமனன்றே, அவனுக்கு இப்படி அவதரித்துப்பெறவேண்டுமே ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லையே, ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தல்லதுபிதனுங்கூட ஒருகார்யத்தைசசெய்யமுயலான், ஆகையால் அதுசேருமபடி யென்னென்னில்; ப்ரயோஜநமென்பது ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும் இரண்டுவிதமாம், அவ்விரண்டில் பரிபூர்ணனுகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்வார்த்தமில்லாவிடினும், சேதநோஜ்ஜீவநமாகிற பரார்த்தமுண்டு; அதாவது – மோக்ஷப்ரதாநம்; ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரன் செய்த க்ருஷ்ணவதாரம் ஸப்ரயோஜநமென்கிறரிதில்.

ஸர்வேஸ்வரன் பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாய் ப்ரணவகுண்டத்தில் வீற்றிருக்குமாகில் சேதநரவனைக்கண்ணுற்கண்டு அவன் குணஙகளி லீடுபட்டுப் பற்றவிரகில்லை, வ்யாஸ பராசராதி சிலமஹர்ஷிகள் யோகாப்யாஸம்செய்து அவனை உட்கண்ணுல்காண வல்லராயிருந்தாரே யாகிலும், மற்றவரவனை யிழந்துவிடு மத்தனையேயாமாகையால் அவர்களுமிழவாமைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் இவர்களை எவ்விதத்திலாகிலும் வசீகரித்துக் கைப்பற்றவேணுமென்று க்ருஷ்ணனுக அவதரித்தாலுகிறன்.

ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தெளிவுற்ற தேவதா ஸ்தரீகளனைவரும் க்ருஷ்ணனுடைய சில ரூப சரிதங்களைக்கண்டு கெஞ்சிளகி இவனைப் பரமபுருஷனென்றறுதியிட்டுத் தாங்கள் படைதத கைகளுக்கு ப்ரயோஜநம் பெறவேணுமென்று தங்கள கைக்கெட்டிற்றருரு அங்குள்ள கற்பகப்பூக் கொண்டுவந்து அவன் திருவடிகளில் பரிமாறி க்ருதார்தராளுர்கள். அவர்கள் ஸத்வப்ரதாநராகையாலே இவனுடைய சீலாதிகளிலீடுபட்டு உஜ்ஜீவித்தார்கள், மற்றவாகள் இழக்குமத்தனையாவெனனில், அகண்டாகாரபரிபூர்ணனு தானும் பரவசனுய் அசேதநம்போல் அசைவற்றுக் கிடக்கும்படி குழலூதி, அக்குழலிசையாகிற அமுதவெள்ளத்தை ப்ராணிகள் செவியில் பாய்சச அஜஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடுவாசியற மயங்கி இவனுக்கு வசப்பட்டு உஜ்ஜீவிததார்கள். இப்படியுஜ்ஜீவிததவர்களில் சிலரைசசொல்லவொண்ணுதோவென்னில்; அறிவில் தண்ணியரான மானிடசாதியாய், அதிலும் இடஙகைவலங்கையறியாத இடைக்குலத்தோராய், மிகப்பேதையரான இடை

ப்பெண்கள், இக்குழலோசையைக்கேட்டு மனமுருகி மெய்தளர்த்து தங்க ளையிலுதித்த ஆடைநழுவப்புக, நாண்மையே வடிவான தாங்கள் அதைக் கையினல் பிடித்துததகைய, அமுதிலுமினிதான இவனது குழலோசையா னது செவியில் மேன்மேலும் பெருவெளளங்கோக்க, அதில் தங்கள் கைப் பிடியும் விடப்பட்டு அணியாடை அயையில்நினறு மழிழப்புக, இப்படி பிடிப் பதும் அவிழ்வதுமாய, மாறிமாறிவருகிற தசையினல் மிக விளங்காநின்று கொண்டு குழாங்குழாங்களாய்க் கூடி இவனைச சுற்றிகொண்டு மற்றொன் றையு மறியாதநின்றாகள். இப்படி இவன வசீகரித்தால ப்ரயோஜந மென்னென்னில்; இப்படி தன் ரூபததினல் சிலரையும் குணததினல் சில னையும் சேஷ்டிதங்களினல சிலனையும மயகஙிதன் பாதங்களில் பணிவித துகொண்டு அவர்களுகுக் தன்னுடைய ஸாவஸ்வமான மோக்ஷாநந்தத் தைக கையிலங்கு கெல்லிகனியாகருவாளெருவனும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவையொன்றிலு மிசையாதவர்களை, அவவவ காலங்களில் அவாகள் கோ ரின புதர பசு தந தான்யாதி ஸகலாபீஷ்டங்களையும கொடுத்து நாள் வரை யில அநந்யப்ரயோஜநராகஙி உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்லவனுயிருக்கும்; பிறந்த வி டத்திலும் தசாத தநயன்போல் அருசிகரிட்டவொண்ணுதபடி பரத்வம் தோ ற்றவிருக்கையன்றிக்கே, எடுக்கவும பிடிகவும கட்டவும் அடிகவ மெளிய னென சிறுபிள்ளையாயிருப்பான். இப்படி யொருவனுளனெனபதில பரமா ணமென் னென்னில; கோபாலதாபிநீ முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும், பாக வதம் முதலிய புராணதிகளிலும் இவனையும் இவன் வைபவதததையும் கண் டறியலாமென்கிறார்.—

இதில் ‘‘கூஹ்யி’’ என்கையால், ஈச்வரனெருவனில்லை, அவ னுக்கு அவதாரமென்ப தொனறில்லை, என்பாரை வாயடைந்தார்; கர் மாநுஷ்டாநத்துக கடைவிலலாத ஸ்வர்க்கத்தையும், பெண்களையும் சொல்லுகிற ‘‘வதூரணீ’’ எனபதினல், காம பூமியான பூலோகத் தில், சாஸ்தரவச்யமான மானிடஜாதியில அதிலும உதம குலமான ப்ராஹ்மணனைப் பிறந்தாலொழிய அவனையாராதிக்க விரகில்லையென் கிற நிர்ப்பந்தமில்லை, எதேனும் தேசமாகிலுமாம், எதேனும் சாதியா கிலுமாம், ஆணுகிலுமாம் பெண்ணுகிலுமாம் அவனை யாராதிக்கைககு என்று தோறறுவிததார்; ‘‘விஸ்ருஜ’’ என்கையால், வேறொருகார் யதனை நினைத்துக் கொண்டுபோகும் புஷ்பங்களில் நடுவில் தானே சில நழுவி அவனருகில் விழுந்ததாகில் அதையுமவன் தனக்கு ஆராதநம் செய்ததாகக்கொளளுமகுணவானென்றுஸம்சிப்பிததார்.‘‘கூ வ்ருஹி’’ என்கையால், தாங்கள் செடி நட்டு நீர்வார்தது வளர்தது அசசெடியில்பூதத பூவே வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமிலலை, தங்கள் கைக்கெட்டின பூவே ஆரா தனைக் கமையுமென்றார்; ‘‘வஹ’’ என்கையால், ஸாவேஸ்வரனுக்கு ஜந்ம ஜராமரணதிகளொன்றும் கிடையாது, எப்போது மேகரூபமாயேயுள னென்றார்; ‘‘ப்ரஹ்ம’’ இதயாதியினல், அஜ்ஞராகிலுமாம் ஸர்வஜ்ஞ

ராகிலுமாம், காஸ்திகராகிலுமாம், ஆஸ்திகராகிலுமாம், ஏதேனு மொரு வ்யாஜத்தால் தன்னருகி லடியிட்டாரை வெளிப்புறப்பட வொட்டான், தன்னிடதேயமைததுகொள்ளுமென்றார்; ஆனால், அவனருகில் அடியிட் டதேயமையுமோ, மூமுக்ஷுவுக்கு சில தயாஜ்யமாகவும் சில உபாதேயமாக வும் சொன்ன மோக்ஷசாஸ்த்ரத்தை யநுஸரிக்கவேண்டாவோ வென்னில், "ஸ்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி" இத்யாதியால், அவன் விஷயத்திலோரடியிடவே இவன் அஹங்கார மமகாரங்களை விடேனென்று பிடித்து நின்றாலும் அவைதன்ன டையே விட்டு நீங்குமென்றும், க்ருஷ்ணனேயல்லதறியாத இடைக்குலத் தையும் பாரதந்த்ர்யமே வடிவான பெண் பிறந்தாரையும் சொல்லுகிற "மாவீ" பததிநால், இவரைப்ராயிக்கவே இவனுடைய குலமெல்லாம் அவ்வாப்ராயண மாஹாத்ம்யததிநால் ஸ்ரீவைஷ்ணவமாய்விடுமென்றும், சேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதிஸ்வரூபமான ஆதமகுணங்களும் தானே அமையுமென்றும் சொன்னார்; "ஹவ" இதயாதியிநால், சேதநர்க்கு மோக்ஷமளிக்கையே ஈச்வரனுக்கு ப்ரதானோதேச்யம், மற்ற புருஷார்தங்களையளிக்கை, அடியில் திருந்தாதானை அவர்கள் போம்வழிபோய்த திருப்புகைக்காக வாயிருக்கு மென்றார், "கிமஹாவாகூஜி" என்கையால், பரத்வத்திற்காட்டில் ஸௌலப்ய குணமே முக்யோபாஸ்யமென்று தோறறுவித்தார். "ஸ்ரீ" என்று மேலுலகத்தைச சொல்லுகையால், ஸதவகுண நிஷ்டராகவேணுமென்ற தும்; இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது. (2)

ஸ்ரீ॥ வாதரெகுநியா நஸீரவவோ வாஜவடாரஸு,ம
ரவணராஜ்ஞகவீவிராவி கஜ்ஜம் முக்ஷீகடாக்ஷாஜ்ஜதி |
காஹிஜீவரவி நாஜணவ்ரணயி நம் காரவதாராஜ்ரம்
வோரம் நீரதீ வயம் ரியரிர வ்ராராஜ்ராயுரம்॥ (3)

(ப - உ.) (வாதரெகுநியா நஸீரவவோவாஜவடாரஸு ழ்) வாதரரு - சமத்காரத்துக்கு, வகுநியா ந - முக்யஸ்தானமும், வஸீர-(அதுக்கு) எவ்விநிலமுமானதும், வவோ - சஞ்சலமுமான, கவாஜ - கடைக்கணபார்வைகளுடைய, வடா - பரம்பனைகளினால, ரஸு ழ - பூர்ணமானதுமம, (ரவணராஜ்ஞகவீவிராவி கஜ்ஜம்ழ்) ரவணர - ஸௌந்தர்யமாகிற, கஜ்ஜ கவீவி - அம்ருதமயமான அலைகளினால், ராவி க கொண்டாடப்பட்ட, ஜ்ஜம்ழ - கண்களையுடையவனும், (முக்ஷீகடாக்ஷாஜ்ஜதி) முக்ஷீ-ஸ்ரீதேவியினுடைய, கடாக்ஷ-கடைக்கண்பார்வையினால், ஜ்ஜதி-ஆதரிக்கப்பட்டவனும், (காஹிஜீவரவி நாஜணவ்ரணயி நம்) காஹிஜீ - யமுநாநதியினுடைய, வரவி நாஜண - மணற்குன்றின் ப்ரதேசங்களில், வ்ரணயி நம் -

ப்ரீதியையுடையவனும், (கூசோவதாராஜுஷே) - கூசி-மந்மதாம்சமான ப்ரத்யும்நனுடைய, ஈவதார - உத்பத்திக்கு, கூஜுஷே - காரணமானவனும், (ஶயாஸிஷ்வாராஜுஷே) ஶயாஸிஶ - போக்யதைக்குஷ்வாராஜுஷே - இருப்பிடமானவனுமான, நீலே - நீலவர்ணம்பூண்டவாலே - பாலனை ஶ்ரீக்ருஷ்ணனே, கூதீ - இப்படி தணணீயரான, வயம் - நாங்கள், கூராயே ஶிஂ - பூஜிக்கிறோம். (3)

(தா-ம்.) கீழ், கண்ணனே மோக்ஷப்ரதனென்றீர், அது லக்ஷ்மீபுருஷகாரமாகவொழியக கூடுமோவென்னில், அதுவுமுண்டென்கிறரிதில்.

லோகத்திலுள்ள ப்ரஜைகளில் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றில் ருசி விஞ்சியிருக்கும்; ஆகையால், மரங்களுமிரஙகும்படியான குழலோசையிலு மிசையாதாசிலருண்டாகில் அவர்கள் போமவழி யேதென்ன; ஒருநாளும் தலைசாயேனென்று பிடிவாதம்கொண்டு ரஸமறியாத முரட்டுத்தன்மையையும் பணிசெய்வித்துக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்யம் இனி யெங்குமில்லையென்னும்படி குடிகொண்டிருக்கிற பார்வையை யுடையனாகையாலே, அப்பார்வையின் நடமாட்டதனைக் காட்டிச் சிலரை வசமாக்குவான்; ஸம்ஸாரமாகிற பெருந்தீயில் ஸஞ்சரித்துக் குதறிக்கிடக்கிற சிலர் கண்களில், தன் கண்ணிலழகாகிய அமுதைக் குளிரப்பொழிந்து வசமாக்குவான்; இப்படியாகிலும் வணங்காதாரை வணஙகுவித்துக்கொள்ள வேணுமென்கிற இவனுடைய நிர்ப்பந்ததுக்கடி யென்னென்னில்; தனையேயவடிவான ஶ்ரீதேவி, சேதநர்படுமிழவைக் காணமாட்டாதவளாய், தன்கடாக்ஷத்தினாலிவனை மயக்கித்தன் சொல்லைச் செயதல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி வலிக்கையாலே, எவ்விதத்திலாகிலும் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையில் நிலைமையுடையனானிவன். இவன் மாளிகைகளுள்ளிருகில் புறத்தியார் காணமாட்டார்களென்று இடைவெளியுள்ள யழுனையில் சிறியாரும் காணும்படி உயர்ந்த மணல் மேட்டிலேறி, மந்மதனுக்கும் மந்மதனுய், மாதுர்யம் குடிகொண்ட நீலமேனியனான பாலனுய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றான்; அறப்பெரியனான இவன் இப்படி வணஙகிக்கொடுக்க இனிநாம் வெறுமனே யிருக்கலாகாது, நெடுநாளாக இவன் கண்ணுக்குத் தப்பிப் பல்யோநிகளிலும் திரிந்ததுபோலன்றிக்கே இப்பொழுது நாம் அவன் கண்ணுக் கிலக்காய் அவனுடைய ஆராதநத்துக்குரிய மானிடப்பிறவியைப் பெற்றுநின்றோம். ஆகையாலிப்பொழுதே அவனை யாராதிப்போம் வாருங்கோ வென்கிறார். (3)

வைஹாராதம்ஸ விஹாஸிகாஜனமனோ ஹாரிப்ரபாவோதயம்
நாநாவர்ணநவீநபல்லவலஸத் பர்ஹாவதம்ஸப்ரியம்
கூஜத் வேணுநிகூஜஹாஸிதகரா மோஹாபிராமாயிகம் ஜைத்ரா
கிஞ்ஜல்கவஸி நஸ்ஸகாஸ்ரயஸி ஜகதாதிகோஹிராஜாஸே ॥ (4)

(ப - உ.) (வெஹுதாதம்ஸவிலாஸிகுண்ஜமயூரஸுழ)-வெஹுதமயில் கோகையாகிற, உதம்ஸ - சிரோபூஷணத்திலுல், விலாஸி - அழகுபொருந்திய, குண்ஜமயூரஸுழ - மயிர்முடியையுடையதும், (தாயமாநஜநமநஸ) - தாயமாந - போக்யதையில, ஜந - மூழ்கியிருக்கிற, ஸுந மநஸ-முகத்தையுடையதும், (ப்ரவீணவயஸமதிஸுந்தர) - ப்ரவீண - மிகவும் வ்ருத்திபடையாகின்ற, நவ - புதிதான, யௌவந - யௌவநாவஸ்த்தையையுடையதும், (ப்ரவிலஸதிஷ்ணுப்ரணாதோத்ஸுக) - ப்ரவிலஸ - மிகவும் விளங்காகின்ற, வேணுப்ரணாத உத்ஸுக - அம்ருதம்போன்ற வேணுகாநத்தை யுடையதும், (ஸுவீநஸ்தநபரகுட்மலாபிஃ) ஸுவீந - திரண்டும், ஸ்தநபரகுட்மலாபிஃ - மொக்குகள்போன்றதுமான ஸ்தநங்களையுடைய, கோபஸ்த்ரீகளிஞல், ஸமீதஃ-சுற்றும்சூழ்ந்துநின்று, ஸுராயிதஸ்-கொண்டாடப் பட்டதும், ஜகதாஸ் - லோகங்களுக்குள், (வநகுஹிராசாஹூ) - வநகு - ப்ரதாநமாயும், குஹிராசாஹூ - அதிஸுந்தரமாயும், குஹூ - ஆச்சர்யகரமுமான, ஜ்யோதிஃ - தேஜோமயமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரப்ரஹ்ம மானது, நஃ - எங்களுடைய, வதநவி- ஹ்ருதயத்தில், வகாஸயி - ப்ரகாசிக்கிறது. (4)

(தா-ம்.) கீழ் க்ருஷ்ணகுணங்களை யநுபவித்தபோது அந்தபா(ஹா)வ நாதிசயத்தாலே அக் க்ருஷ்ணவதாரம் ப்ரதயக்ஷம்போல் தோற்றி அருகிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து "அவனை யாராதிக்க வாருங்கோள்" என்றழைத்தார், அதைக்கேட்ட அருகிலுள்ளார், "க்ருஷ்ணவதாரம் முற்காலத்திலும் நாம் இப்பொழுதுமா யிருந்தோம், அவனை நாம் ஆராதிக்கும் விதமென்" என்று வினவ, அதை ஆராய்ந்து பார்த்து "ஆம், நமக்கிது ப்ரத்யக்ஷமன்று, மாநஸாநுபவமாயிருந்தது" என்று நிர்ணயித்து, தம்மனதில் தோற்றின விதத்தைப் பேசுகிறார்.

ஆபரணத்துக் கோராபரணமிட்டாற்போலே, ஸ்வாபாவிகமாகவே விளங்காநின்ற முன்னெற்றியில் மயிர்முடியானது மயிலிறகோடு சேர்ந்து முடிக்கப்பட்டதாய் மிகவும் விளங்காநின்றது; அதுக்குக் கீழ், ஆகாரமொன்றும் தோன்றுமே மாதாயமொன்றே திரண்டுதோற்ற, இது ஏதாயிருக்கலாமென்று அதனுள்ளே இழிந்து ஆராய்ந்துபார்க்க, அங்கு, சிறிது இளம் பருவமும் மேல்மேல் வளராநின்ற யௌவநமும் கலந்து விளங்காநின்ற முகமொன்று தோற்றுநின்றது; அதையநுபவிக்கும்போது செவியில்பாய்ந்த குழலோசையானது வேணுவைக்காட்டாநிற்க, அது அதரமணியுடன் சேர்ந்து ப்ரகாசியாநின்றது; அப்பொழுது இவனைக்கண்ட கோபிமார்கள் என்னைப்போல் சபலசித்தமுடையராய் இவன் வடிவழகில் கால் தாழ்ந்து

களிப்புடனே முலைகள் விம்மி சுற்றும் சூழ நின்று புகழாநின்றார்கள்; அவர்கள் கடலே க்ருஷ்ணமூர்த்தி தேஜோரூபமாய், ஜகதத்தில் இதமோடொத்த இனியவஸ்து வேறொன்றில்லை யென்னும்படி அதயாஶ்சர்யகரமாய்த் தோற்றுநின்றான்; இவ்வளவும், நெடுநாள் பெருந் தவம் செய்து இவ்வெழிலைக் காணும்படியான பாக்யசாலியாய் எல்லோரும் கொண்டாடும்படியான என்னுடைய மாநஸாநுபவமாயிருந்த தென்கிறார். (4)

ஶ்யாமகாமஸ்னிக்தாஜ்ஜ்வலவிஶதவபுஶ்சாரு ஹஸம்ஶிதஶ்ரீவிவி
ஶ்ரமாஜ்ஞாகடாக்ஷாகுலமுரஜுகுலவ்ரஜவயஸ்யை: விஷயவிஷாதீஷ்டஸ்ருஷ்டநஷ்டஸ்ம்ருதிர்யோ
வஸ்மிந்வேதகஸி கே விஷாதவிரமோ யாவந்நமஸ்யாமஸி (5)

(ப-உ.) (ஶ்யாமகாமஸ்னிக்தாஜ்ஜ்வலவிஶதவபுஶ்சாரு ஹஸிதஶ்ரீ) ஶ்யாமகாம - அத்யுத்தமம் மநோஹரமாய், ஸ்னிக்தாஜ்ஜ்வல - நவநீதம் போல் இனியதுமான புன்சிரிப்பினால், விஶத-அழகியதாய், வபுஶ்சாரு ஹஸித - தாமரைப்பூப்போல் மேன்மை குளிர்த்தி நாற்றங்கள் பொருந்திய திருமுகத்தை யுடையதும், (ஶ்ரீவிவி விஶ்ரமாஜ்ஞாகடாக்ஷாகுலமுரஜுகுலவ்ரஜவயஸ்யை)- ஶ்ரீ - மதித்துப்புஷ்டமான, ஶிவி - மயிலினுடைய, விஶ்ரம - இறகுகளினால், ஆஜ்ஞாத - அலங்கரிக்கப்பட்டும் விகாஜ - (ஸ்வாபாவிகமாகவே) ஸுகந்தமுமாய், குலவ்ரஜ வயஸ்ய - ஶ்லாக்யமுமான குழற்கற்றையை யுடையதும், (விஷாதவிரமோ யாவந்நமஸ்யாமஸி) விஷாத-பரந்த, விரமோ யாவந்நமஸ்யாமஸி - திருக்கணைகளையுடையதும், கிம் கடஸி-இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாதமஹிமையையுடையதுமான, யாஸி - தேஜோரூபமான ஶ்ரீக்ருஷ்ணரூப பரதத்வமானது, (விஷய விஷாதீஷ்டஸ்ருஷ்டநஷ்டஸ்ம்ருதி) விஷய - ஸ்த்ரீமுதலிய ஸாம்ஸாரிக விஷயங்களாகிற, விஷஶூனீஷ - விஷம்கலந்த மாம்ஸத்தினுடைய (மாம்ஸத்தை), ஸ்ருஷ்ட - விழுங்குவதில (அநுபவிப்பதில்), ஸ்ருஷ்டி - போராசைகொண்ட, மே - என்னுடைய, வேதகஸி- மனதில், விராம்- நீடித்திருந்தது, அகாஷ்டி - தோற்றுகிறது. (5)

(தா - ம்.) அநாதிகாலம் தொடங்கி விஷயாந்தர ப்ரவணராய்ப்போந்த உமக்கு க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் இப்படி ப்ரீதிபிறக்கைக் கடியென்னென்ன, அதைச் சொல்லுகிறாரிதில்.

புஜித்தாநாமுடிக்கவற்றான விஷங்கலந்த அந்தம்போல் தாகத்தையடைவிப்பிக்குமதாய், அல்பஸாரமான ஸம்ஸாரத்தைவிளக்கவற்றானவிஷயாந்தரத்தில்போராசைகொண்டு மருளுற்றவென்மநஸ்ஸில், தேஜோமயமான க்ருஷ்ணன் புகுந்து தன் ஒளியினால் அம் மருளைப்போக்கி வெளிச்செறிவைப்

பிறப்பித்து விஷயாந்தரங்களி லுண்டான தோஷத்தைக்காட்டி அதிலுண் டான ஆவலைதவிர்த்தது, அதற்குமேலும் அவ்வாவல் பின்னுட்டாதபடியாக, அ முதிலுமினியதான முறுவலிலுல் கண்டானைத் தனனிடதிலேயே மயங்கப் பண்ணுமதாய, காறறம், மென்மை, செவ்வி, குளிர்ததி, ஆகிய இக்குணங ளையுடையதான முகததையும், யௌவநப் பருவமான மயிலினிறகுடன்பி கணைதது கட்டப்பட்டு, வைத்த கண்வாங்கவொண்ணுதபடி இனிதான *குழற்கற்றையையும், நிருபமாநமான பரந்தகண்களையும் காட்டி என்னை யும் வசீகரிதது என் மனதிலேயே எப்போதும் ப்ரகாசியாநின்றான், ஆகை யால் நான் இப்பேறு பெறப்பெற்றேனென்கிறார். (5)

ஶ்ரீகுஹாயதோ நயநாஶ்லேஷம் விதேஹி ஶ்ருதிஸ்ரீநி நாத ஶிகுரநிலாஷ்டமி ! ஶ்ரீகுராயதோ ஶ்யாமணிஸ்பர்தினம் ஶ்ரீவை ஜயந்தி மஹி தெவிஜ்யுஹிகாழி॥ (6)

(ப-உ.) (ஶ்ரீகுஹாயதோ நயநாஶ்லேஷம்) ஶ்ரீகுஹாயதோ நமொக்குப்போல் நடுப்பெருத்து இரணடருகும சிறுததிருப்பதும், நயந கூஶ்லேஷம்- தன்நிலத்திலுள்ள தாமரைபோல் செவ்வியழியாத துமான நேத்ரங்களையுடைத்தாய், (ஶ்ரீஸ்ரீநி நாஶ - வேணுகாநமாகிற, ஶிகுர ஊ-தேனிலுல், நிலாஷ்டமி- நிறைநததாய், (ஶ்ரீகுராயதோ ஶ்யாமணிஸ்பர்தி) ஶ்ரீகுராய ஶாந - கண்ணுடிபோல் பளபளத்தும், ஶ்ரீ - மெல்லியதுமான, மணிஸ்பர்தி கபோலப்ரதேசத்தையுடையதான, விதெஹா - (நமது) ஸ்வாமியான ஸ்ரீகணணபிராலுடைய, ஶ்ரீவைஜயந்தி - முகாரவிந்தமா னது, மஹி - என்னுடைய, திநலி - நெருநில், விஜ்யுஹிகாழி - பெ ருக விளங்கக் கடவது. (6)

(தா - ம்.) கீழ். தம்மை அவன் வசீகரிதததபடி சொன்னார்; இதில், விஷயாந்தரததில் நின்றும் தம்மை மீட்ட உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அவனை எப்போதும் த்யாநிக்கக்கடவே னென்கிறார்.

தாமரையின் மொட்டுப்போல் இரண்டருகும் குவிந்து நடுப்பெருத்து ள்ள கண்ணையுடைய கண்ணழகன்றே என்னை வசீகரித்ததென்று முதலி லே கண்ணழகைக் கொண்டாடினார்; 'நீர் அவன் கண்ணைப்பார்த்த பின் பன்றே அக்கண்ணழகு உமக்குத்தோற்றிற்று, அதைப்பார்க்கப்பண்ணி னோரொன்ன" அவனுடைய வேணுகாநம் என்செவியில் அமுதத்தைப் பொ ழிந்தது, இதுக்கு மூலமென்னென்று திரும்பிப்பார்த்தேன், அப்பொழுது, கண்ணுடிபோல் பளபளத்த தாய் மெல்லியதான கபோலங்களும், அவற்றி

---

* தலையில் மயிர்களையும்

னிடையில், சேற்றில் மூளைத்த தாமரைபோல் செவ்வியழியாத முகமும், அதினுள்ளே மதுவெள்ளமிடாநின்ற கமலம்போன்ற இரண்டு கண்களுமே தோற்றுநின்றது; இப்படியாக என்னே யாட்கொண்ட இவை யெல்லாம், இவற்றை யடிகடி காணவேணுமென்று ஆவலுடையனான என் மனதில் எப்பொழுதும் கிளர்ந்தெழக் கடவதாக. (6)

கூகீநீயகிஶொஸ்ஹுகமெதஃ கூவெண்கூணிதாஶுதா நவெநஹாஃ। ஊவாவிஜ்ஜுஹுதாம் ஶ்ரீவாவைஃயரிஜ்ணுஃ கூணி காஉவி காஉவி காஉவி॥ (7)

(ப-உ.) (கூகீநீயகிஶொஸ்ஹுகமெதஃ) - கூகீநீய - ஆசைப்படத் தகுந்ததான, கிஶொஸ - இளம்பருவத்திலுல், ஶ்ரீஹு - அழகமர்ந்த, ஊமெதஃ - திருமேனியையுடையவனும், (கூவெண்கூணி தாஶுதாநவெநஹாஃ) கூவ - இனிமையான-வெண்கூணித - வேணுமாதத்திலுல, சூஶுத - அமைந்திருக்கிற, சூநவ ஈவெஹாஃ - சந்ரனைப்போல் குளிர்ந்தும் அழகியதுமான முகத்தையுடையவனுமான, ஶ்ரீவாவைஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ரியரிஜ்ணுஃ-போக்யதையினுடைய, காகாவிகாகாவி - மிகவும் அல்பமான, கூணிகாகாவி - அணுவாயினும், ஊஊ - என்னுடைய, வாவி - வாக்கில், விஜ்ஜுஹுதாம் - வ்ருத்தியடையக்கடவது. (7)

(தா-ம்.) இதில், அவனை மனதால் நினைப்பதே போராது, வாக்கிலும் துதிக்கக் கடவே னென்கிறார்.

அவனுடைய எவ்வாகாரத்தைத் துதிக்கநினைதலென்ன; ஜநகளுக்கு மறறுமுள்ள பருவங்களைக் காட்டிலும் இளம்பருவமானது, தளாகடையும் இளமுறுவலும மழலைச் சொல்லும் பேதைத் தொழில்களுமாய் இனிதாயிருக்கும், அதிலும் லோகவிலக்ஷணமான க்ருஷ்ணனுடைய இளமையானது, தன்னைக்கண்டானை நஞ்சுண்டானைப்போலே மயங்கப்பண்ணுகிற்கும்; அதுக்குமேலே, பாலும் கன்னலும் கலந்தாற்போல், செவிக்கினிய குழலிசையும், சந்த்ரன்போல் வட்டமாய் எழில்நிறைந்து கண்டாருடைய ஸம்ஸாரதாபமெல்லா மாறும்படி அவாகள் முகதத்தில் அமுதத்தை யூற்றுநின்ற முகமுமாய் இசைந்திருந்தது; நானே, அவனுடைய போக்யதையை முழுதும் சொல்லவல்ல அறிவைப்பெற்றிலேன்; ஆகிலும் அதினுடைய சிறுதுளியையாகிலும் வாயினல் துதித்துப் பேறு பெறக்கடவேனாகவேணு மென்கிறார். (7)

ஶஹரிவணீபரிவணு விஜுமிவதணம் ஶஹநரிஸுரா ஶ்ரீஹுஶ்ரீவாஶ்ரீ ஜுழுவு ஜவயமிநய நாகுலுவஞ்சி கம் விஜயதாம் ஶ்ரீவாஜுயஜீவிதஃ(8)

(ப உ.) (ஜஹஸ்ரிவேணீஸ்ரிவேஷ விஹஸிஷணேழ்) - ஜஹ - மதமேறின, ஸ்ரிவேணீ - மயிலிறுடைய, ஸ்ரிவேஷ - தோகையை, விஹஸிஷணேழ் - சிறந்த ஆபரணமாகவுடையதும், (ஜஹநஜஸுரஜஹ்ஸுஜஹ்வாஜஹ்ஜேழ்) - ஜஹந - ஸௌந்தர்யத்திறல், ஜஸுர - நிறைந்ததாய், ஜஹ்ஸு - (ஜநங்களை) வசீகரிக்கத் தக்கதான, ஜஹ்வகஜஹ்ஜேழ் - தாமரைமலர்போன்ற முகத்தையுடையதும், (வ்ரஜவயஸ்மநயநாகூலவக்ரிதேழ்)வ்ரஜ-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, வயஸ்ம - பெண்களுடைய, நயநகூல - கடைக்கண் பார்வையினால், வக்ரி தேழ்-வளைக்கப்பட்டதும் (ஸ்வாதீனம்செய்யப் பட்டதும்), ஜஜ - என்னுடைய, (வாஜூயஜீவி தேழ்) வாஜூய-க்ரஹத்துக்கு, ஜீவி தேழ் - விஷயமுமான வஸ்து, விஜயதாழ் - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக விளங்கக் கடவதாக. (8)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யத்துக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

உலகத்திலுள்ள தாமரைப்பூ இவன் முகத்துக்கு உவமையாகமாட்டாது, இதைக்காட்டிலும் நூறுயிரம் மடங்கு செவ்வி அதிகரித்த தாமரைப்பூ ஒன்றுண்டாகில், அதனை இவன்முகத்துக்கு ஒருகால் உபமாநமாகச் சொல்லில் சொல்லலாம்படி இவன் முகம் அழகுக்கு ஆகரமாயிருந்தது; தலைக்கணியாகக் கொண்டையில் சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது, அம்முகத்தழகுக்கு நாநாவர்ணமாய் அழகியதாய் அபூர்வமானதோர் கொடிகட்டினாற்போலிருந்தது; இவனே, நாராயணனல்லது மற்றொரு தெய்வமறியாத இடைக்குலத்தில் பெண்களின் கடைக்கண்கள் எந்தெந்த பக்கத்தில் புரளுமோ, அந்தந்தத் திசையிலுள்ள கார்யங்களையெல்லாம் அவர்கள் முகமலர்த்திக்காகச் செய்து அவர்களிட்ட வழக்காயிருந்தான்; அதுக்குமேலே இவ்வழகை நான் கவிபாடும்படி எனக்குக் காட்டி என் கவிக்கு மூலாதாரமாய் நின்றான், இவ்விதமான இவனுடைய அழகும் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யமும் ஒருகுறைவுமற்று விளங்கக்கடவதாக. (8)

வ்ரஜவாரணவாணி வஜ்ரஜஹ்ஸி வெணீரவாகரம்
ஸ்ரவதவாடவதாடீ வரிவாஹிவாஹ ஸவொரஹ்ரி ।
உதஸ நயநாராயணஸ்ய கிஸ்தூரீ ஸாரஸாநநம்
வதவீக்ஷ்ய கோபீஜநேஷ்வம ப்ரஹர்ஷமேது॥ (9)

(ப-உ.) (வ்ரஜவாரணவாணிவஜ்ரஜஹ்ஸி வெணீரவாகரமு) வ்ரஜ - தளிர்போல், வாரண - சிவந்தும், வாணிவஜ்ர - தாமரைப்பூப்போல் அழகியதுமான திருக்கையில், ஸஹ்ஸி - சேர்ந்திரு

க்கிற, வெணை - வேணுவினுடைய, ஸவ - சப்தத்திலல் (உளடான) ஸுகை-வ்யாப்தமானவனும்(ஸங்தோஷத்தையுடையவனும்)(வை-ஹ வாடஇவாடமீ வரிவாஹிவாஇ ஸவொஸை-ஹழ) வை-ஹ - மலர்ந் தும், வாடஇ-சிவந்துமிருக்கிற, வாடமீ-பாதிரிப்பூவை, வரிவாஹி-அவமானம்செய்கிற (அதிலும்அதிம்ருதுவான) வாஇஸவொஸை-ஹழ-பெரிய குளங்களில் முளைத்த தாமரைபோன்ற திருவடிகளையுடையவ னும், (உஇஸஉயஸைஸாயஸஇஏ்கி ஏஜ்ரீஸாஸஸா நநழ)-உஇஸஉ-மிக்க அழகையுடையதும், யஸை - போக்யதையை யுடையதுமான, கூயஸ - கீழுதட்டினுடைய, ஏ்கிஜ்ரீ - பூங்கொத்துப்போன்ற காந்தியினால் (உண்டான), ஸாஸஉ - விலக்ஷணமான அழகுடன் கூடிய, ரூந நழ - திருமுகத்தையுடையவனும், (வஇவீகூவகூஇ ஹ கூஹூஇவெஜ்ஜிஇழ) - வஇவீ - இடைப்பெணகளுடைய, கூவகூஇ ஹ - கலசங்களைப்போன்ற ஸ்தனங்களினுனைடான, கூஹூஇ-அலங்காராத்த மான குங்குமத்திலை, வெஜ்ஜிழ - சேறுசெய்யப்பட்ட (பூசப்பட்ட) (திருமார்வையுடைய)வனுமான, ஐஸை-ஜகத்பதியான ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணனை, ரூஸ்ரூயெ - தொழுகிறேன். (9)

(தா-ம்.) இதில க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதையைப்பேசுகிறார.

முதலிலேவேணுநாதம்என்செவிவழியாகஎன்நெஞ்சில்சென்று அந்நெஞ்சை தன்வழியேகூட்டிக்கொண்டுபோய் தனக்காதாரமானகுழல் குடியேறியிருக் கிற க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கைமேலேகொண்டுசேர்த்தது,பின்பு,தளிர்போ ல்மெல்லியதாய்சிவந்தும் தாமரைபோல் ஸுகந்தமுமான அவன் கையினழ கையநுபவித்துப் பாவசலுய்த திருவடிகளிலேவிழுந்துபணிந்தேன்.அதிருவடிகள்;முகிழ்விரிந்த பாடலீபுஷ்பம்போல்,கண்ணெடுத்துப்பார்க்கிலும்வா டும்படியானமென்மையையும் செகப்பையு முடையதும் பெரியதொரு தடா கத்தில் முளைதெழுந்த தாமரைபோல் அழகியதுமாயிருக்க அதையே அநு பவித்துக்கொண்டு கழிந்த காலதத்தையறியாதே ஸ்வகுநேரம், அங்கே நான் விழுந்திருக்கப் பின்பவன் இனிய பேசசாலே "எழுந்திராய்" என்றான், அப்பொழுது அங்கு நின்றும் திரும்பி மேல்நோக்கிப் பார்த்தேன், கீழநுப விதத இரண்டவயவங்களைக் காட்டிலும் மிகவு மினியதான அதரதத்தையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிவந்தகாந்தியானது கொதத்துக்கொத்தாய எங் கும் பாவி விளங்காநின்ற முகதத்தையும், இடைசசிகளுடைய ஆலிங்கநகா லத்தில் அவர்கள் ஸ்தனங்கள் மேல் பூசியிருந்த குங்குமகுழம்பினை லப்பப் பட்டுச சேறுய்க்கிடக்கிற திருமாபையும்பார்த்து அவனுக்கே அடிமையாய் விட்டேனென்கிறார்.

கவொஜுலெலொஹிரஹஜுரஹிர நஜுலீலாரலஸ ரஸ்திகாஹிஃ।
கநகக்ஷணம வலுவ ஸுந்ரீஹிர ஹ்ருஷ்யுசோநம விலோசாரு
யாஃ॥ (10)

(ப-உ.) வலுவஸுந்ரீஹிஃ - கோபஸ்த்ரீகளிலுல், (கநஜுல
லீலாரஸரஸ்திகாஹிஃ) - கநஜுல - மந்மதலுடைய, லீல - விலாஸத்
திலுணடான, ரஸ - ப்ருங்கார ரஸத்திலுல், ரஸ்திகாஹிஃ - விளங்
காநின்றதும், கவஜுலாஹிஃ - அவிச்சிந்நங்களுமான, (கவொஜுல
லொஹிஃ)-கவொஜுல - கடைக்கண பார்வைகளிலுடைய, லெலொஹிஃ -
பங்திகளிலுல், கநக்ஷணம் - க்ஷணங்தோறும் (இடைவிடாமல்),
கவ்ருத்யுசோநம் - ஸம்மாநித்துப்பார்க்கப்பட்ட, விலோகம் - ஸர்வ
வ்யாபகலுனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணலுனை, கஸரயாஃ-சரணமடைகிறேலும். (10)

(தா - ம்.) நீயொருவனோயோ அவன் வடிவழகில் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தீரென்ன, நாலெருவனே யன்று, எனக்கு முன்னே குழாம்குழாமாகக்கூடி அவனை யநுபவித்தவாகள் அநேகருண்டென்கிறார்.

கோகுலத்திலுள்ள ஆயர் மடைந்தையர்கள், அவனுடைய அபரிச்சிந
மான போக்யதையை யநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநிதமான ப்ரீதி உள்ளட
ங்காதே கண்வழியேவழிந்துவருவதுபோல் தோற்றுமதாய், க்ருஷ்ணலுங
கூட மயங்கும்படியான ப்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையதாய், காலமுள்ள
தனையு மநுபவித்தாலும் புதிது புதிதாகத் தோற்றுமதான, கடைக்கண்
பார்வையிலுல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண லுடைய எழிலை ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும்
ஒழிவின்றிக்கே அடிதடிந்துப்பார்த்துக் கொண்டாடினார்கள்; இப்படி தன்
போக்யதையைக் காட்டி அனைவரையும் வசீகரிக்கவல்ல ஸமர்த்தலுனை ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனை, அவலுடைய இனிமையின் ரஸமறிந்த நாம் ஆச்ரயியா நின்
றேலும். (10)

வ்ருஷபுயை ஸ வ்ருஷ்ய விஹ தாணாம வ்ருஷடம வஷ்டு விபாது
வொலுவெ நதுர்ய। தாரணம வ்ருஜவொலுஸுந்ரீணாம தாரஹாரி
வ நயாஃஸுநிய தாரு॥ (11)

(ப-உ.) தாரணே . பௌவநாவஸ்த்தையையுடையதும், தார
ஹரி - பளபளத்த காந்தியையுடையதும், (வ்ருஷபுயை விஹ தாணே) -
வ்ருஷபு) -இனிதான, விஹதாணே -- ப்ருங்காரவிலாஸங்களையுடை
ய, (வ்ருஜவொலுஸுந்ரீணே) வ்ருஜ - திருவாப்பாடியிலுள்ள, வொ
லுஸுந்ரீணே-இளம்பருவமுடையவர்களானபெண்களுக்கு, வ்ருஷ
தாணன்போன்றதும், (வஷ்டுவிபாது வொலுவெ நதுர்ய)

ஹஷ-ஃ - ஸந்தோஷத்திலல், விஶாம - அகன்றும், லொல - சஞ்சலமுமான, நேத்ர - கணைகளையுடையதும், கிஞ்ச - அநிர்வாச்யமுமான, யாதி - ஶ்ரீக்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, நி - என்னுடைய, ஹ்ருதய - உள்ளத்தில் ஸந்நிதௌ - நித்யவாஸம் செய்யட்டும். (11)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய எந்த அவயவத்தில் மோஹிதார்களென்னில், அவனுடைய கண்ணழகிலும் பருவத்திலும் சேஷ்டிதத்திலும் ஈடுபட்டார்களென்கிறார.

இடைச்சாதிப் பெண்களாயினும், பரம ரஸிகனென தானுங்கூட மனமுகக்கும்படியான அவர்கள் பெண்மையையும், இளமபருவதத்தையும் அநுஸந்திதது அதிஸுந்தமான அவ்விடைசிகளுடைய ப்ரணயகாரவிலாஸங்களைக் கண்டு, ஸந்தோஷத்திலல தன்னுடைய இரண்டு கண்களையும் திறந்து, கருஷ்ணன் இவர்களைப்பார்க்க, அப்பொழுது அவ்வண்கண்களின் பரப்பையும் சாஞ்சல்யத்தையும் பார்த்து அதிலே மூழகிக்கிடந்தார்கள்; பின்பு சிரகாலம் கழித்தவாறே தாங்களேதேறி முன்னநுபவித்த அக்கண்களைப் பார்க்க வாசைப்பட்டுத தங்கள் கண்களை விழிதது பார்க்கும்போது இடையிலே அவனுடைய இளகிப்படியாகின்ற பருவமும் அப்பருவத்துக்குரிய வ்யாபாரங்களுமினிதாகத் தோற்றக்கண்டு அவற்றிலேபாழ்த்து கிடந்தாகள்; இப்படி அவர்களை மோஹிப்பிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனெனவன் வன்னெஞ்சனென என்னுடைய ஹ்ருதயதத்தில் நித்யவாஸம பண்ணுவானாக. (11)

நிவிஷுஹ்வநயுக்மீ நிதயுமீராஷுஹாயம் கூஶுவிவி நவீயீ
மவ-ஃவவ-ஃஜூஷாஹயுஃ பூணஶுஹயஹாந பூளஶிமாபிபாஜதாஹயும் கிஶவி வஹதாவெதஃ கூஷவோஹாஜ்ஜாஹயுஃ॥ (12)

(ப-உ.) (நிவிஷுஹ்வநயுக்மீ நிதயுமீராஷுஹாயுஃ) நிவிஷு - ஸமஸ்தமான, ஹ்வநயு - லோகங்களிலுள்ள, யுக்மீ - ஸௌந்தர்யலக்ஷ்மிக்கு, நிதயு - எப்போதும், - மீராக்ஷுஷாஹயுஃ - விஷாராஸ்தாகமுமாய், (கூஶுவிவி நவீயீமவ-ஃ ஸவ-ஃஜூஷாஹயுஃ) கூஶுவிவி நய - தாமரைக் காடுகளினது, வீயீ - வரிசைகளுக்கு (அழகிறது)ணடான, மவ-ஃ - கொழுப்பை, ஸவ-ஃஜூஷாஹயுஃ - வேருடனெடுத்துக் களைவதுமாய், (பூணஶுஹயஹாந பூளஶிமாபிபாஜதாஹயுஃ) பூணஶுஃ - (தன்னைச்) சரண மடைநதவர்கள் விஷயமாக, கூஹயஹாந - அபயப்ரதாநம் பண்ணுவதிலுண்டான, பூளஶி - காம்பீர்யத்திலல், மாஶ - மிகவும், உஶதாஹயுஃ -

உயர்ந்ததுமாயிருக்கிற, க்ருஷ்ணவாஹாஜ்ஞாஸ்ரீ- கணனனுடைய திருவடிகளிலுல், மெகஃ- (என்னுடைய) ஹ்ருதயமானது, கிம் கூவி - அளவிடக்கூடாத(ஸுகத்னத), வஹ க்ரு-வஹிக்க(அடைய) க்கடவது. (12)

(தா-ம்) "ஸ்ரீ கருஷ்ணரே ப்ரஹ்மாதிகளாலுமளவிடக்கூடாத வைபவ முடையவன், நாரேமிகவும் சிறிய ஞானத்தன், அவன் ஒரேகாலத்தில் தன் மகிமைமுழுதும்காட் டிடில் என்றல் அநுபவிக்கப்போகாது, ஆகையால் அவனுடைய ஒவ்வோரவயவங்களைத் தனித்தனியே யநுபவிக்கவேணும்" என்று கருதி முதலில் தனக்கு ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாயுமுள்ள திருவடி களைத் தம் நெஞ்சி லிருதத ப்ரார்தனிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரத்திற்கு முன்னே ஒவ்வொரு தாமரைப் பூவும் நம க்குமேல் அழகியதொன்றுமில்லை யென்று கர்வ மடைந்திருந்தது, இப்பொ ழுது ஸமஸ்த லோகங்களிலுள்ள அழகெல்லாம் குடியேறியிருக்குமதான இத் திருவடிகளைக் கண்டு, இதை நம்மில் ஒவ் வொருவால் ஜயிக்கப் போகாதென்று அத்தாமரைப்பூகள் குழாங் குழாமாகத திரண்டு வரிசை வரிசையாய்நின்று இததிருவடியினழகை மேலிடகருதினவாறே, இததிரு வடிகளினழகு அதனைகும் விஞ்சியிருக்கையாலே அவற்றைத்தோற்பித்து அவற்றினுடைய கர்வ மனைத்தையும் சிறிதும் சேஷியாமல் அபஹரித்துவிட் டது, ஆகையால இவ்வழகிய திருவடிகளுக்குமேல் நமக்கொருப்ராப்யமில் லை; ஆனால் இதப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமென்னென்னில் தன் னைக் காணதாயத்தாலும் வணஙகினர்க்குத் தன்னையடைகைக்கு விரோதி யாயுள்ள பாபஙகளைப்போக்கி அவர்களைத தன்கீழே அமைததுக்கொள்ள வல்ல ப்ராபகமும் தானேயாயிருந்தது, இப்படி உபாயமும் உபேயமுமா யுள்ள அத்திருவடிகளையே யடைந்து என்னுடைய மநஸ்ஸு மிகவும் ஆநந்த பரிதமாகக் கடவதாக. (13)

வ்ருணயவரிணதாஸ்ரீம் வ்ராஹவாஜ்ஞே நாஸ்ரீம் வ்ருதி வஜயஸ்ரீதாஸ்ரீம் வ்ருதிவஹம் நமிதநாஸ்ரீழ் | வ்ருதிஷ்ஹா ரயிகாஸ்ரீம் வ்ருஷ்வக்ஷிராவநாஸ்ரீம் வ்ரஹவத்ருஷ்டிவெஹஃ வ்ரணதாயஃ கிலஸாரஃ॥ (14)

(ப-உ.) (வ்ருணய வரிணதாஸ்ரீழ்) வ்ருணய - (ஆஸ்ரித விஷயத்திலுணைடான) ப்ரீதியிலுல், வரிணதாஸ்ரீழ் - பரிபக்வ (பூர ணை)மானதும், (வ்ராஹவாஜ்ஞே நாஸ்ரீழ்) வ்ராஹவ - ஐஸ்வர்யத்துக் கு, கூஜ்ஞே நாஸ்ரீழ் - சாரண பூதமானதும், (வ்ருதிவஹ ஜயிதா ஸ்ரீழ்) வ்ருதிவஹ - அழிக்கழி (யுணடான). ஜயிதாஸ்ரீழ் -

ஸௌந்தர்யாதிஶயத்தையுடையதும், வ்ருʼத்⁴யுʼஜ்ஜ்ரு - திரும்தோறும், நவநவாயுʼஜ்ஜ்ரு - புதிதுபுதிதாகத்தோற்றுவதும், வ்ருʼத்தி⁴ங்க³தம் - க்ஷணந்தோறும், ரஸிகஜநாயுʼஜ்ஜ்ரு - பரந்துதோற்றுவதும், (வ்ருʼந்தா³வனேஶ்வரநாயுʼஜ்ஜ்ரு) வ்ருʼந்தா³வனாய - (ஆஶ்ரிதர்க்கு) ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் சொரிவதுமான, ஶ்ரீநாயுʼஜ்ஜ்ரு - திருக்கணகளுடன், வ்ருʼத்தா³ணாமீஶ - (என்னுடைய) ஸகலேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், கிஶோராய - பாலனை ஶ்ரீக்ருஷ்ணனெவன், நம: - நம்முடைய, ஹ்ருʼத³யே - நெஞ்சில், வ்ருʼஜ²வத⁴ - தோற்றக்கடவாகை.(13)

(தா-ம்.) ஆரால் அதிருவடிகளைக் கரணத்ரயத்தாலும் பற்றும் வகையென்னென்னில், அதற்கு நாமருமைப்படவேண்டா, அவனுடைய திருக்கண்களே ஆஶ்ரயிக்கப்பண்ணுமென்றுசொல்லி அவற்றையநுபவிக்கிறார்.

சேதநரிடத்திலுண்டான ப்ரீதியெல்லாம் ஒருவடிவுகொண்டு தோற்றுகின்றதோ வென்னும்படியாகக் காணும் க்ருஷ்ணனுடைய கண்களில், ப்ரீதி மிகவும் விஞ்சிபிருந்தது; ப்ரீதியிருந்தா லுபயோகமென்,? அவரவர்களுடைய காமங்கள் அவரவாகளால் அநுபவிதமே கழியக்கடவதன்றோவென்னில்; இந்த நியமத்தைக்கடந்து தாழ்ந்தாரைத்தான்உயர்த்திலல் "இப்படிசெய்யலாமோ" என்று தன்னை நியமிக்கவலலா ரொருவரிலலாதபடி ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்;அதறகுமேலே,மேன்மேல்வளராநின்ற காந்தியையுடையதாய்க்கொண்டு காண்பார்கு அடிக்கடி புதிதுபுதிதாய்த்தோற்றிசசேதநரை வசீகரித்து, இனிமேலும் இவர்களுக்கு என்ன கன்மை செய்யப்போகிறோமென்று பெருகாநின்ற மநோரதத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, இவர்களுடைய கோரிக்கையை ஒன்றுபதாதாகக் கொடுக்கும்; இப்படிப்பட்ட கண்களுடன் கூடினவரைக்கொண்டு என் னுயிர்த்துணையான க்ருஷ்ணன், இகண்ணழகைவிட்டு மற்றொன்றையறியாத என் மனதில் விசதமாகத் தோற்றக் கடவதாகவேணு மென்கிறார். (13)

ரமயாவாரியிஜநாரு தாரஜஹீ ஸ்ரஜாரா வஜஸீ கஸீத
கிஶோரவெஷ: | க்ருʼஜநாவாஸ ஶ்ரீகா நந வஜ்ரவிஜ்ரு ஜாநந்
வம்ஶவத³நாஜ்ரு வத³ரம் ஶ்ரேந: ஶ்ரெய: ॥ (14)

(ப-உ) (ரமயாரு)வாரியிஜநாரு தாரஜஹீ ஸ்ரஜாரவஜஸீ தஸீத கிஶோரவெஷ:) ரமயாரு - போக்பதையாகிற, வாரியி-ஸமுத்ரத்தில்நின்றுமுண்டானதாய், ஜந - கர்வத்திரல், நாரு - மூடமுமாயிருக்கிற, தாரஜ - அலகளுடைய, ஹரீ - ரீதியையுடைத்தான, ஸ்ரஜாரா - ஸ்ருங்காரசேஷடைகளுடன், வஜஸீ - கூடியும், ஸீத (ஸேவிப்பவர் கணைகளுக்கு) குளிர்ந்தமிருக்கிற, கிஶோர - சிறு

பிள்ளையினுடைய, வெஷழ - வேஷம்பூண்டவனும், (கூ3ஈ ஹாஷ ஹுலி காநந வஜ்ரவிஜ்வழ) கூ3ஈ ஹாஷ-கொஞ்சம்புன்நகையினால், ஹுலித - எழில பூண்ட, கூநநவஜ்ரவிஜ்வழ - சந்த்ரமண்டலம் போன்ற முகத்தையுடையவனும், (கூநஈஷம்ஹவழ) கூநஈ - ஸுகத்துக்கு, ஷம்ஹவழ- ஸமுத்ரம்போல் முக்யஸ்தானமுமாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனே, மே-என்னுடைய, 3நஃ-மநஸ்ஸானது, கூநுவ தாழ்- பின்செல்லக் கடவதாக. (14)

(தா-ம்.) இதில் முகதினழகை யநுபவிக்கிறார.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் போக்யதையானது ஸமுத்ரம்போல் அளவிட்டறியப்போகாது; அதற்குமேலே, அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் கிளம்பி ஒருவராலும் தடையொண்ணாதபடி யெறிகிற அலைகள்போலிரா நின்றது ஸ்ருங்காரவிலாஸங்கள்; வடிவில் கடமாடாநின்ற இளம்பருவ மும் கண்டவாகளுடைய கண்களைக் களிக்கப் பண்ணவற்றாயிருந்தது; இவ ற்றோடு கூடிய முகமானது, நிலவுபோன்ற புன் நகையினால் எங்கும வ்யா ப்தமாய்க்கொண்டு சந்த்ர பிம்பம்போல் மிகவு மழகியதாய் பகத ஜநா நுடைய மனதில் ஆநந்த ஸாகரதைத தேகுகாநின்றது; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய முகதனத, அவனைக்கண்டல்லது தரியாத ஸ்வபாவதனத யு டையவனான என்னுடைய மநஸ்ஸானது, எப்போதும் தயாநிகக் கடவ தாக. (14)

கவ்யாஜஜ்ஞாஅ ஶ்வாஜ்ஜ ஶ்ஹ்யாவெவாஷ்வாஹ்யஶாந நிஜவெணாவி நாஹ நாஹழ் | கூக்ஷ்ய்ஷதஃஶாணா வாஹஷவெரா ராஹாஹ்யா ஶவெஜ்ஞ்ஃ ஜீப ஷ்யாஹயெஹாம நாஹ்ஞ்ஃவெராஜ்ஃ॥(15)

(ப-உ.) (கவ்யாஜஜ்ஞாஅ ஶ்வாஜ்ஜ ஶ்ஹ்யாவெஃ) கவ்யாஜ - ஒரு வ்யாஜத்திலலன்றிக்கே (ஸ்வாபாவிகமாகவே), ஜ்ஞாஅ - அழகுபொழிகிற, ஶ்வாஜ்ஜ - முகாரவிந்தத்திலுண்டான, ஶ்ஹ்ய - மநோஹரமான, ஷ்யாவெஃ- சேஷ்டைகளினால், (கூஷ்யாஹ்ய)ஶாந நிஜவெணா வி நாஹ நாஹழ்) கூஷ்யாஹ்ய)ஶாந - பாநம்பண்ணப்ப டுகிற (அநுபவிக்கப்படுகிற,) நிஜ - தன்னுடையதான, வெணா - வேணுவில்நின்றுமூனடான, வி நாஹ - அதிசமத் காரமான, நாஹழ் - சப்தத்தை யுடையதும், (ஹாவ நாஹ்ஞ்ழ்) ஹாவ நந - ஜநங்கள்விஷயத்தில், கூஹ்ஞ்ழ் - தயையையுடையதுமான, ஓஜஃ - தேஜஸ்ஸானது, கூவெஹ்ஞ் - பக்திரஸத்தினால் நனைப்புண்ட,

ஶ்ரீயஹ்யூஷயெ- என்னுடையதான நெஞ்சில், (கரு-ணைவொஷஸிரா ரு-ஹாஸ்ருழு) - கரு-ணை - சிவந்திருக்கிற, வொஷஸிரா ரு-ஹாஸ்ருழு - தாமரைப்பூப்போல் ம்ருதுவான திருவடிகளினால், க்ரீ ஷதாழு - க்ரீடாரஸத்தை யநுபவிக்கக்கடவது. (15)

(தா-ம்) இதில் அவன் முகத்தில் குழலூதும்போதுண்டான அழகை வீடுபெடுகிறார்.

ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடையமுகமோ ஓரலங்காரமு மின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸௌந்தர்யதத்தை யுடைத்தாயிருந்தது; அம்முகத்திலே அவன் குழலை வைத்தூதினான்; அப்பொழுது அவன் முகமானது, சிறிது துடிப்புடனே சிமிழ்த்திருக்கிற அதரமும், கொஞ்சம் வளைத்து நெளித்திருக்கிற புருவங்களும், அப்புருவங்களுக்கு மேற்புறத்தில் நெற்றி அற்பம் குறுகிச் சிறிது மடிந்து தோறறுகிற ரேகைகளும், குழலோசையின் பாவங்களையெல்லாம காட்டுவதாய்க்கொண்டு சஞ்சலமாயிருக்கிற கண்களுமாய், கண்டவர்கள் மனதைக் கரையப்பண்ணுகின்றது; இப்படி ஸகலரையும் தளரப்பண்ணுகின்ற அதிஸுந்தரனான ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன், அவனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு யோக்யமாம்படி பக்திரஸத்தைத்தெளித்து நெகிழப்பண்ணிபிருக்கிற என் மனதில் தன்னுடைய அடிததாமரையைவைத்து நாத்தனம் செய்யக்கடவாலகவேணும். (15)

ஶிணி நூபுரவாசாலம் வரெ தவ சரணம் விலோகய| ஜலி தா நி யதீயா நி முக்தாணி வ்ரஜவீயிஷு ॥ (16)

(ப-உ.) யதீயா நி - எந்தத்திருவடிகளுடைய ஸம்பந்திகளான, முக்தாணி - வஜ்ரத்வஜ அங்குசலோரூஹாதிகளான அடையாளங்கள், வ்ரஜவீயிஷு- திருவாய்ப்பாடியின் திருவீதிகளில், ஜலி தா நி- மநோஹாரிகளாகக் (காணப்படுகின்றனவோ.) (ஶிணி நூபுரவாசாலம் ழு) ஶிணி - ரத்நங்களிழைத்த, நூபுர - தண்டைச்சிலம்பினால், வாசாலம் ழு - சப்திக்துக்கொண்டிருக்கிற, தவ - அந்த, சரணா ஜ ழு - திருவடித்தாமரைகளை, வரெ ஸேவிக்கிறேன். (16)

(ப-ம்.) இதில், அவனுடைய அடிவைப்பிலுள்ள சிந்நங்களி லகப்பட்டதுபவிக்கிறார்.

நவரத்நங்களினால் செய்யப்பட்ட சதங்கைகள் கோத்து அசையும் போது ஆரவாரம் செய்யாநின்ற தண்டைகளைத் தன்சழல்களில் பூண்டு க்ருஷ்ணனவன் திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகள்தோறும் தளர்நடையுடன் நடமாடும்போது அத் திருவடி களிலுள்ள சங்கம், சக்ரம், கற்பகக் கொடி, அங்குசம், தாமரைமலர், மத்ஸ்யம், அம்ருதகலசம், வஜ்ரம்,

த்வஜம், என்று இப்படி ரேகாகாரமாய் பரத்வத்யோதகங்களான இவை யெல்லாம் அடிவைப்பிலேபடிந்து வீதிகளை யலங்கரியாநின்றன. அதை தான் இப்பொழுது இருந்து வணங்காநின்றே னென்கிறார். (16)

ஜஜவெகவ்ஹிஷ்ஷ்ரகஷ்வழுவீ விலொஜுணி நமவெஷ்ர வ்ரணை
யிஜ்ஞ்ஷ்ரஸிஜ்ஞ்ரிதிதிழ் | கூஜுஷாவவெநவ்ரகூஹிஜ் கூர்யுகூ கூழு ஹ்ரம்ஹஷகூண்ணை
கூழுகூமஜ்ஞ்ஜிதாஜ்ஞ்ரூஷ்ரதிழ்॥ (17)

(ப-உ) (கூஜுஷாவவெநவ்ரகூஹிஜ்கூர்யுகூ கூழு ஹ்ரம்ஹஷகூண்ணகூ ழுகூமஜ்ஞ்ஜிதாஜ்ஞ்ரூஷ்ரதிழ்) கூஜுஷா - பெரியபிராட்டியார்க்கு இருப்பிடமான, வவெந - பத்மவனத்தில், வ்ரவ - ஸஞ்சரிக்கிற, கூஹிஜ்கூர்யுகூ - யமுனாநதியிலுண்டான, கூழு - ஸுகந்தங்களான, ஹ்ரம்ஹஷ - அன்னப்பறவைகளினுடைய, கூண்ண மிடற்றிலுண்டான, கூழு - இனிமையான, கூமஜ்ஞ்ஜித - சப்தத்தினால், ஜ்ரூஷ்ரதிழ் - கொண்டாடப்பட்டதாய், வழுவீவிலொஜுணி - இடைப்பெண்களுக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனுடைய, (நமவெஷ்ர வ்ரணையிஜ்ஞ்ஷ்ரஸிஜ்ஞ்ரிதிழ்) - நமவெஷ்ர - மானிக்கங்களிழைத்த தண்டைச்சிலம்போடு, வ்ரணையி - ஸ்நேஹநீத்திருக்கிற, ஜ்ஞ்ஷ்ர - கோமளமான, ஸ்ரிஜ்ஞ்ரிதிழ் - த்வனியானது, ஜஜ - என்னுடைய, வெகவ்ஹி - மனதில், வ்ஹ்ஷ்ரகஷ் - தோற்றக்கடவதாக.(17)

(தா-ம்.) கீழ் தண்டையைச சொல்லவே அதினுடைய ஒலி கெஞ்சில் பட்டு, அதை யெப்பொழுதும் த்யாநிக்க விரும்புகிறார்.

க்ருஷ்ணன் ஆயர்மாதரைத் தன்னழகால்வென்று காலில் வீரத்தண்டை பூண்டு திருவீதிகளிலுலாவாநின்றான், அப்பொழுது கரிய கோலத்தையுடைய அவன் காலிலணியப்பட்டதாய் வைரமணிகளிழைத்து வெளுத்து விளங்காநின்றஅத்தண்டையில் கோத்துக்கட்டியிருக்கிற மணிமயமான சதங்கைகள் செவிக்கினிதாகச் சிற்சிறுலி செய்யாநின்றது; அப்பொழுது அதிஸுந்தரமான க்ருஷ்ணனுடைய பாதரேகைகள்படிந்த பரப்புடைத்தான வீதிகளையும், அங்குலாவாநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியையும் அதில் பூண்ட வெண்மையான தண்டையையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிற்சிறுலியையும் கண்டவர்கள், தாமரைக்காட்டில் நீலவர்ணத்தையுடைத்தான யமுநாநதி ப்ரவஹிக்கிறதாகவும், அந்நதியில் நீந்து விளையாடாநின்ற வெண்மையான ஹம்ஸங்கள் இனிமையாக மிடற்றோசையை மிழற்றுகிறதாகவும் நினைத்துக் கொண்டாடாநின்றார்கள். அன்றிக்கே "கூஜுஷாவவெநவ்ரவ" என்றபதம் "கூஹிஜ்கூர்யுகூ" என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமல்லாமல் "கூழுஹ்ரம்ஹ" என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமாகச்சொல்லும் போது, கரிய திருமேனியில் தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் பூண்ட

தண்டைசிலம்பி லெலியைக்கண்டு, யமுநா நதியில் ஓர் தாமரையாய், அதில் படித்ததொரு ஹம்ஸமாய், அது ஒலிக்கு மொலியாக நினைத்து ஆதரியாநின்றார்கள்; அந்த சப்தமானதுஅகாலத்தில் பிறவாத என்னுடைய மநஸ்ஸில் அக்காலத்தியதுபோல் தோற்றவேணுமென்கிறார். (17)

தரூணாரூணகரூணாசய விவரூயத நயநம் கரீரூகரூ
உகூஶ்ரீஹரவரூஶ்கீர்த ஹ்ருஷீகேஶ ஸரஸிஜாஸந்நிதே(18)

(ப-உ.) (தரூணாரூண கரூணாசய விவரூயத நயநழி) தரூண - செவ்விபெறறதும், ஊரூண - (கடை) சிவந்ததும், கரூணாசய - இரக்கமுற்றதும், விவரூய - அகன்றதும், ஆயத - நீண்டதுமாயிருக்கிற, நயநழி - திருக்கணைகளையுடையதும், (கரீரூகரூவகூஶ்ரீஹர வரூஶ்கீர்த ஹ்ருஷீகேஶ) கரீர - பெரிய பிராட்டியாருடைய, கரூவகூஶ்ரீஹர - பூர்ணகும்பங்கள்போன்ற ஸ்தநங்களிணை, வரூஶ்கீர்த - மயிர்க்குச்செழுப் பண்ணப்பட்ட, ஹ்ருஷீகேஶ - திருமார்பையுடையதும், (ஸரஸிஜாஸந்நிதே) ஸரஸிஜாஸ - வேணுகாநத்திணல், நிதே - சணிப்பிக்கப்பட்ட, ஸந்நி- மஹர்ஷிகளுடைய, ஸநஸநஹி நழி- ஹ்ருதயகமலத்தையுடையதும், (ஸயாரயாழி) ஸயார - மநோஜ்ஞமான, சுயாழி - வாயையுடையதும், சுஶ்ரீகி - மோக்ஷப்ரதமுமான பரதத்வமானது, ஸஇ - என்னுடைய, ஸஉவெகவி - களிப்புற்ற வுள்ளத்தில, வெலுகி - விளபாடாநின்றது. (18)

(தா·ம்.) இதில் சில அவயவங்களைச் சேர்த்தநுபவிக்கிறார்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய நேத்ரங்களோ, பரந்து நீட்சியையுடையதும், அப்பரப்படைய கருணைரஸ பரிபூரிதமுமாய், கொஞ்சம் சிவந்து செவ்வியழியாததுமா யிருந்தது; திருமார்போ, ஆலிங்கந காலதத்தில் ருக்மணீ தேவியினுடைய கொங்கைத்தலங்கள் நெருக்க, அவ்வாநந்தத்திணல் மயிரெழுச்சியை யுடைத்தாயிருந்தது; இவனுடைய குழலோசையானது, பகவத்யாந பராரான ருஷிகளுடைய ஹ்ருதயகமலத்தை அலரப்பண்ணுகின்றது; அதரமணியோ, அமுதம்போல் மிகவு மினிதா யிருந்தது; இவ் வவயவங்களோடு கூடிய ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், இவற்றை நினைத்துக் களியாநின்ற என்னுடைய நெஞ்சில் யதேஷ்டமாக நர்த்தனம் செய்யக்கடவானாக வென்கிறார். (18)

கூடீழுடீயடீநயநாஷ்டீஜுவடீஷ்டீ)டீாந ஹுஷடீாகூடீ வ்ருஜ
வயம் டீயடீரூாநநெநெநோஂ | கூரஷ்டீவெணடீரவடீாழிகி ஸொாரடீம
தெடீாவிஹடீவதி ஜ்ஜ வெதஹி கெகூடி ஹாவாஂ॥ (19)

(ப.உ) (கூயடீநயநாஷ்டீஜ வடீஷ்டீ)டீாந ஹுஷடீாகூடீவ்ருஜவ
யம் டீயடீரூாநநெநெநோஂ) கூயடீநயநாஷ்டீஜ - பாதிமூடிப் பாதி
திறந்ததும் கமலமலர்போன்ற செவ்வியையுடையதுமான கண்களி
னல், வடீஷ்டீ)டீாந- அத்யாதரத்துடன் பார்க்கப்பட்டதாய், ஹுஷடீ-
அந்தஸந்தோஷத்தினல், கூகூடீ-மதிமயங்கிக்கிடக்கிற, வ்ருஜவயம்-
இடைப்பெண்களுடைய, டீயடீரூ - போக்யதைவிஞ்சியும், கூநநஜ
நோஂ - சந்த்ரன்போல் ஆஹ்லாதகரமுமான முகத்தையுடையவனு
ம், (கூஷிகிஸொாரடீமதெடீஂ) கூஷி - ஜகத்காரணபூதனும், கிஸொா
ரடீமதெடீஂ - பிள்ளைவடிவுகொண்டவனுமாகிய க்ருஷ்ணனுடைய,
கெகூகூவி - இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததான, ஹாவாரீ - லீலா
வ்யாபாரங்கள், கூடீழுடீ - நன்றாக நெஞ்சுக் கினிதாமபடியாகவும்,
(கூரஷ்டீவெணடீரவடீழ்) கூரஷ்டீ - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வெணடீரவடீழ்
வேனுநாதத்தை யுடைத்தாம்படியாகவும், ஜ்ஜ - என்னுடைய, வெத
வஹி - மனதில், கூவிஹடீவதி - ப்ரகாசிக்கின்றன. (19)

(தா-ம்.) இதில், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமுக்தமான அவனுடைய மு
கதில் ஸ்ருங்கார விலாஸங்களை யநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன்னுடைய ஸ்ருங்கார விலாஸங்களும் மநோபாவ
ங்களுமெல்லாம் தோற்றுமபடி பாதிமூடிப் பாதிதிறந்து மிகவும அழகிய
தான கண்களினல் சந்த்ரனுடொத்து இனிதாக விளங்குகிற இடைப்பெ
ண்களுடையமுகத்தைத தன்னுடைய ஆவலெல்லா முள்ளடங்காமல் அடித்
தடித்துப் பார்க்கும் பார்வைகளினலும், செவிக்கினிய குழலோசையாலும்,
தான் ஜகதகாரணனாயினும் ப்ராக்ருதரைப்போல் பூண்ட அதிரமணீயமா
ன பிள்ளைத்தனத்தினலும் இடைச்சிகளை நின்றவிடத்தில் நிற்கவொட்டா
மல் அலையும்படியாக மஹாநந்தத்தை விளைவித்தான்; அப்பொழுது அவர்க
ளுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகததோற்றி யாநந்திப்பித்த அந்த க்ருஷ்ணனுடைய வி
லாஸங்களெல்லாம் இப்பொழுது என்மனதுக்குத் தோற்றக்கடவதாக(19)

கூவுகூணி தஜுகூணஂகூரநிராஷ வீதாஷ்டீரஂ கூடீவ்யஷ்யத
கூஷ்ணமஹி தவெஹாழுஷஂவிஹாஂ | வோநஂவ்யஷ்யதிவாவெ
வ்ருணயிநீ ஹாஜாயஂஜ்ரிகஂ ஜ்ஜஷ்டீரகூ தாநவெஸ ஜ்ஜநகெ
ஷிரயையாகூடி கழி॥ (20)

(ப - உ.) (கமுகுணிக கூணழி) கமு-இனிமையாக, குணிக. சப்திக்துக் கொணடிருக்கிற, கூணழி - கழகணமென்கிற கையிலா பரணத்தையுடையதும், (கரநிரஷவீகாவ்ரழி) கர-கையிறல், நிரஷ - அவிழாதுபோகாமல் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, வீகா வரழி- பட்டுத்திருப்பரியட்டத்தையுடையதும். (கூடவ்யூககூ ஜரழி) கூட - மெள்ளமெள்ள, வ்யவ்யூக - அவிழ்ந்துசரிகிற, கூஜரழி - குழறகற்றையுடையதும், (மஹித வஹ-ஹமஷழி) மஹித - கழுவிப்போன, வஹ-ஹமஷ - மயில்கண்ணுகிற ஆபர ணத்தையுடையதும், (வாநः வ்யவ்யகி வாவமுழி) வாநः-அழுக் கழி, வ்யவ்யகி - வெளிஸஞ்சாரத்தில், வாவமுழி ஆசையுடையதும், (வ்யணயிநீஹாஜாயஞ்ஜிதழி) வ்யணயிநீ - நாயிகையினுடைய, ஹாஜா - கைகளினால, யஞ்ஜிதழி - தகைந்து ஆலிங்கநம்செய்து கொள்ளப்பட்டு மிருக்கிற, விஹாः - ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனு டைய, (ஜஹநகுஹிஸவ்யாகுயிதழி) ஜஹநகுஹி - மந்மதவிஹா ரயோக்யமான, ஸயவ்ய - திருவணையில் நின்றும், உகுயிதழி - எழுந் திருந்த திவ்யவிக்ரஹமானது, மஹ - என்னுடைய, ஸநஸி - மநஸ் ஸில், ஸ்புரது - ப்ரகாசிக்கக் கடவதாக. (20)

(தா-ம்) கீழ் ஸ்லோகத்தில் கோபிமார்களைச் சொன்னவாறே அவர் களோடு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ராதிகாலத்திலுண்டான வேடிகைகள் ஸ்மரணம் குவந்து, அவ்வேடிகைத்தை வர்ணிக்கிறரிதில்.

இராத்ரி நெடும்பொழுது தன் ப்ராணநாயகியான கோபிகையுடன் மநமதவிலாஸத்தைசெய்து பின்பு, அவ்விளப்புதீர அங்கு படுக்கையில் சற்றுக்கண்வளர்ந்து விடியற்காலமானவாறே அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் போகத்தொடங்கினான் க்ருஷ்ணன்; அப்பொழுது கையில் கங்கணங்கள் ஜணஜணவென்று ஒலியாநின்றது; அக்கையிலுல் அணையினின்றும் கழுவா நின்ற பீதாம்பரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான்; முன்னெற்றிமயிர்கள் முடி யவிழ்ந்துசிறிது சுருண்டு கீழும்மேலுமாகச சுற்றும் தொங்காநின்றது;மயிர் முடியவிழ்ந்தவாறே அத்துடன் கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது கீழே கழுவி விழாநின்றது; இவ்வேடிகைத்துடனே க்ருஷ்ணன் வெளிப்புறப்பட அணைந் தான்; அப்பொழுது இவனைப் போகவொட்டாமல் அந்த கோபிகையான வள தன்கையிலுல் வளைத்துக்கட்டி அணகேயிருத்திவிட்டாள; அதகாலத்தி லுள்ள வேடிகைதனைக காணப்பெறுத எனது நெஞ்சில் அணை ஸ்ரீரம் தாளிவீச தாற்றக்கடவதாக.

வ்லோகவ்லோக நிராகரிஷ்ணு ஸ்புடாபராத்யுஜ்ஜிஹானயா
ஸ்வயிசோவ்ருத நிராமயாக்ஷ ப்ரஸ்புராவ்ருக்ஷ ரோமஸ்ரேயா |
ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ருஜனஸ்ய வ்ருஜிநாத் ஸ்ரீமாநியோஜயந்
நிர்யாஸ்யாவ்ருணுமோவ்ருஹே ஸமயகம் க்ருஷ்ணாநிதீமத்புதம்॥ (21)

(ப-உ.) (வ்லோகவ்லோக நிராகரிஷ்ணு ஸ்புடாபராத்யுஜ்ஜிஹானயா ஸ்வயிகழ்) வ்லோகவ்லோக - கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, நிராகரிஷ்ணு - நிவாரணம் செய்யப்பட்ட, ஸ்புடாபராத்யுஜ் - பரவாநின்ற, ஜிஹானயா ஸ்வயிகழ் - புன்சிரிப்பையுடையதும், (வ்ருஜிநோவ்ருஹே நிராமயாக்ஷ ப்ரஸ்புராவ்ருக்ஷரோமஸ்ரேயாகழ்) வ்ருஜி - ப்ரீதியினுடைய, உவ்ருஹே - ஆவிர்ப்பாவத்தினால், நிராமயாக்ஷ - தடையிலலாதபடி, ப்ரஸ்புரா - பரவாநின்றும், ப்ரவ்ருக்ஷ . கணணுக்கு மிகவும காண உரியதுமான, ரோமஸ்ரேயா-மயிரெழுச்சிகளை யுடையதும், (ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ருஜனஸ்ய வ்ருஜிநாத் ஸ்ரீமாநியோஜயந்கழ்) ஸ்ரோத்ரஸ்ய - கேட்பவர்களுடைய, ஸ்ரோத்ருஜனஸ்ய - காதுக்கு, ஸ்ரோத்ரஸ - ஸுக கரமா யிருக்கிற, வ்ருஜிநாத் - கோபிமார்களோடுண்டான, ஸ்ரீமா - திருவிளையாடலில், நியஃ-ஒருவர்க்கொருவர்செய்த, நியோஜயந்கழ்-ஸம்பாஷணத்தையுடையதுமாயிருக்கிற,(க்ருஷ்ணாநிதீமத்புதம்) க்ருஷ்ணாலீலார்த்தமாக, நிதீமத் - மூடிக்கொணடிருக்கிற, அத்புதம் - திருக்கண்களையுடைய, ஸமயகம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நியமனாவ்ருணுமஃ - பொய்யுறக்கத்தை, உவ்ருஹே - த்யாகம்செய்கிறோம். (21)

(தா-ம்.) இதில், ரதிகாலாகந்தரம் க்ருஷ்ணனுடைய பொய்யுறக்கத்தை நினைக்கிறார்.

க்ருஷ்ணன் உறஙகுவதுபோல் கண்களை மூடிக்கொண்டு கிடந்தான், இது பொய்யுறக்கமென்று அறிந்து கோபிமார்கள் இவனை நகைக்கப்பண்ணவேணுமென்று, முயன்றவாகளாய்,அவனுடைய செவிக்குமிகவுமினிதாய் அவன்மனதைத் தன்நிலையில் நிற்கவொட்டாமல் பண்ணவற்றாய் பரிஹாஸரூபமாக ஒருவர்க்கொருவர் அவனருகேநின்று சிலபேசினார்கள்; அதைக் கேட்டு ப்ரீதியுள்ளடங்காதே முகத்தில் முறுவல்தோற்றிற்று, அதைப்பிறரறியாதபடி க்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அடக்கப்புக்கான்; அப்படியும் அது அடஙகாததாய் புன்முறுவலாய்க்கொண்டு வெளிப்பட்டுப் பரவாநின்றது; முறுவலை இப்படிச் சிறிது அடக்கினாலும், உள்ளுள்ளப்ரேமாதிசயத்தினால் ரோமாஞ்சமானது, தடையற்றுக் கிளம்பிச் சுற்றும் வ்யாபித்து அடக்கினாலும் அதுதாய் எல்லாரும் காணும்படி வெளியாகத் தோற்றுநின்றது

பொய்யுறக்கத்தை நான் தயாரிக்கக் கடவேனாக. (21

கியும், உழு - பிச்சேற்றவும்வல்ல, வஷி கழி - புன்னகைகையும், மஹாவிகாம் - இடைப்பெண்கள, வாழ்த்தி - சொல்லுகிறார்கள. (27)

(தா-ம்.) இதுவரையில் நீவனைகாணுதிருந்தாகில் அவனைக் கிழே வாணிதபடி தானைப்படியெனனில்; அவனை கேசே யநுபவித்த கோபிமார்கள் சொல்லக்கேட்டு அதை நான் சொன்னேனென்கிறார்.

அவர்கள் சொன்னவித மென்னென்னில், கருஷ்ணனுடைய பார்வையானது, கண்டவர்களை நிலையழிந்து கத்தளிக்கப் பண்ணுகைக்காகதான் முன்னே ஓர்நிலையறறு அதிசபலமாபிருக்கும்; கடையோ, கண்டானைத் தன்னி லிடுபதற்கு ஸதப்தகாரகவல்லதாய், ப்ருஹகாரவிலாஸதற்கு அதிகம்பீரமாயிருக்கும்; பேசசோ, கேட்டாமனம் நெகிழுமபடி ரஸபரிபூர்ணமாயிருக்குமம; அவன் தழுவினல் நடுவிலிடையில்லாதபடி பொருந்தத் தழுவுவான்; சிரிபழோ, கண்டானைத் தன்னிலகப்படுதற்பிசசேறறி மயக்கவல்லதாயிருகுமம என்று கோபிமார்கள் அவனை சொல்லாநின்றாகளென்று பதிலுரைத்தா. (27)

கூவ்ஹாக வ்ரீதலாரஷாயதாயதாக்ஷம் நிஶ்ரூஷ வ்ரஜ்யோஷிதாம்
வ்ரஜாஜ நாஹிம் | நிஷ்ஸீவ்ரவ்ரவீத நீலகாதியாரஷ்டபாரஷ்ரவஸம்
ஹாவ நவ்ரஷ்டாரஷம்ஹ்ரவ்ஹ்ரவ்ஹ்ரவ

கணாபுரண்டிருந்தது; இனி மற்றொனறுககு வயாபிகக முகத்திலிடமறுமபடி கண்ணனது மிகவும பரப்புடைததாயிருந்தது ; திருமாபோ, இடைப் பெண்களோடு புணரும்போது அவர்களுடைய கொஙகைத தலததிலுல் ருருக்குண்டு மெலிவுறறிருந்தது; வடிவினுடைய நீலவர்ணமானது, அவ காசமுள்ளவளவும் வயாபிததும், அவ்வவ இடஙகளில் பூஙகொததுகள்சணடு சண்டாக வலாஙது தொஙகினறமபோல காணகின்றது; இப்படியான உன் வடிவழகுக்கு எவ்வுலகிலும் ஒப்பாக மறறொன்றைக காண்கிறிலாம; இப்படி நான் கேட்டிருந்த உன்னை இப்பொழுது காண வாசைப்படுகிறேனெனகிறா. (28)

கயிவ்ய ஸாஹஂயகரவிஷ கூடாவிகேஷு வம்ஸீ நிநாஹாநவவிஷயேஹி । கூயிவ்ய ஸவைஷகிநீஹாவவிஷ நஃ கூவ்ய வைஷகிநீஹாவவிஷ நஃ ॥ (29)

(ப-உ) (வம்ஸீ நிநாஹாநவவிஷஂ) வம்ஸீ நிநாஹ - வேணு காநத்தை, கூநவவிஷஂ - பின்தொடர்நதிருக்கிற (வேணுகாநத் தோடிணைநதிருக்கிற,) கயகரவிஷ நஃ - இனிமையான, கூடாவிகேஷு ஃ - கடைக்கணபார்வைகளிலை, கயி - என்னிடத்தில, வ்ய ஸாஹாய - அநுக்ரஹத்தை, விதேஹி - பணணுய்; கூயி - மைகலபலப்ரதனுய் ஸர்வநியாநதாவான நீ, வ்ய ஸவைஷ - அருள்புரிநதவளவில், இஹ - இவ் வுலகினில, கூவைரவிஷ நஃ - ஒவ்வொருபலத்தைக் கொடுப்பவர்களும் உனக்கு நியாம்பர்களுமான மற்ற இந்த்ராதி தேவர்களினுல், நஃ - எங்களுக்கு, கிம் - அடையவேணடியப்ரயோஜநம் என்ன உண்டு ? கூயி-நீ, கூவ்ய வைஷ - அருள்புரியாயாகில, இஹ - நாங்களிருக்கு மிஸ்ஸம்ஸாரத்திலுளளவர்களாய், கூவைரவிஷ நஃ-உனக்குப்பரதந்தராராய உன்னுடைய (ஹா)யாநுயவர்த்திகளானப்ருஹமருத்ரோநத்ராதிகளினுல், நஃ - எங்களுக்கு, கிம் - எநதப்ரயோஜநம் பெறக்கூடும்? (29)

(தா-ம்.) என்னைப்போலே ப்ரஹ்மருதிராதிகளான மற்று மமேக தேவாகளுளரன்றே, அவர்களையும் பற்றப்பாரீரென்று க்ருஷ்ணனுக்கு அபிப்ராயமாகக்கருதி, உன்னுலல்லது அவாகளா லெனக்கொருபொருளி லலை யெண்கிறார்.

ஓ க்ருஷ்ண ! ஸர்வஜகத்காரணனுய், ஸர்வரகூகனுய், ஸர்வநியந்தாவாய், ஸமஸ்தசேதநா சேதநஙகளையும் ஸம்ஹரிக்கவல்லனுய், ஸகலபுருஷார்தஙகளையு மளிப்பானுய், ஸர்வஸமாதபரனை நீ, என்னிடத்தி லருள் புரிந்தாயாகில், உன்னுலேயே எல்லா புருஷார்தஙகளையும் பெறப்புகுகிற வெனகளுக்கு, உன்னுலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவாகளாய், தாஙகளொரு ப்ரயோஜநம் பெறவேண்டுமாகில உன்னையேயடைந்து பெறத்தக்கவர்க

ளாய், உன்னருளாலே சிறிது ஸாமர்த்யத்தைப்பெற்றுத் தங்களையே பர தேவதையாக ப்ரமித்து ஸாவதாநர்யாதியான உன்னையறியாதே துர்மாநி களாய்த்திரிகிற மறறவாகளால் எனகதுப் பெறதத்க ப்ரயோஜநமொன்று மில்லை; நீயருள்புரியாயாகில், உன்தண்டனைக்கு பயநது உன்மதத்தையே யநுஸரித்துத் தங்களிஷ்டப்படி மற்றுளனறையும செயய அஸமர்தராகளா ன அவர்களால் நானடையவேண்டிய பாபயோஜநமொன்றுமில்லை; ஆகை யால், அவாகள் பக்கல் எண்ணக் காட்டிக்கைகழிபவிடவெண்ணுது; உன் னுடைய வேணுகாநம் புகுந்தவிடமெல்லாம் புகுரக்கடவதாய், ப்ராணிகள் மேல்விழும்போதே அவாகளுடைய ஸகலாவயவங்களும் தருப்தியடையும் படி மிகவு மினிதான உனதுடைய கடாக்ஷங்களை என்மேலவிழசெய்து, அநந்யகதிகனென என்னிடத்தில் அநுகாஹகதைப்பண்ண வென்கிறார். (29)

நிவைஜ-ஹ்ராஜூலி(ர)வ்யாவெ நீர நுவெஒவெ நுராஹ கஶ-ஹ்ய கூணழ் | ஒயா ஷ்-யெ மெஒவமவ தடாக்ஷ ஒாகூணா(ர)வெரொ நவகஸ் ஸ்ரிஷ்டே॥ (30)

(ப-உ) ஒயாக ஷ்-யெ - தனைக்குஸமாநமானவனே (அள வற்றதனையுடையவனே)! ஒவ - லீலாவிபூதினைக்கொண்டு க்ரீடா ரஸமநுபவிக்கும் க்ருஷ்ணனே! (நிவைஜ-ஹ்ராஜூலி) நிவைஜ - சே ர்க்கப்பட்டும், ஶ-ஹ்ய - சரணாபத்தி வசிகரிக்கவல்லதுமான, கூஜூலி - கைகூப்பலையுடையவளுய்க்கொண்டு, வவஷ் - இந்த துர்க்கதியை யடைந்த நான், (நீர நுவெஒவெ நா)ராஹ க ஶ-ஹ்ய கூணழ்) நீர நுவ் - இடைவிடாமலுள்ள, வெஒ ந) - மநோவைகல்யத்தினால், உஹக - அதிகப்பட்டும், ஶ-ஹ்ய - கண்ணநீரினலைடைப்புண்டுத் தழுதழுத்து யிருக்கிற, கூணழ் - குரலையுடைத்தாம்படி, யாவெ - இரக்கிறேன்; (ஹவ தடாக்ஷ ஒாகூணா(ர)வெரொ நவகஸ்) - உன்னுடைய, கடாக்ஷ கடைக்கண்பார்வையினுடைய, ஒாகூணா) - ஔதார்யத்தினுடைய, வெரொ நவ - ஓரம்சத்தினல், வகஸ்ரு - ஒருகால் நிவஷ்ஷ - (என்னை) நனைக்கப்பாராய்.

(தா - ம்.) ஸம்ஸாரத்தில் வருந்தி வருத்தமுற்றுளையன்றே நான் கடாக்ஷிப்பது, உமக்கு அதுண்டோவென்று க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராய மாக, அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

நான், ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலின் நடுவே புகுந்து, புதர, தார, மித்ர, பந்துக்களாகிற பெருமுதலைகளின் வாயிலே யகப்பட்டு கலிவுண்டு, அதுக்குமேலே, ஜந்ம ஜரா, மரண, ஆதி(யி) வ்யாதி(யி)களாகிற பேரலை களினல் பெருந்துன்பத்தையடைந்து, இனி இதைவிட்டு எப்போது நீக்கு

வோமோவென்று வருந்தி, அதுவும் எதோவொரு காலத்திலன்றிக்கே ஸர்வ காலத்திலும் அவ்வருத்தமேயாய், அது பொருக்கவொண்ணுமையாலே மேல் செய்யவேண்டுவதொன்றும் தோற்றாமல் வாய்விட்டுக் கதறிக்கொண்டு, அனைத்துப் பிழையையும் நீபொறுக்கலாம்படியாகக் கைகளைக்கூப்பிக் கொண்டு பல்காட்டியிரக்கிறேன்; நீயோ தயாகுணதுக்கெல்லாம இருப்பிடமாயிருந்தாய், என் தியரத்தைக்கண்டாயாகில் உன்னுலும் பொறுக்கப் போகாது, என்னைக்காட்டிலும் நீ அதிகமாக வருந்தவேண்டிவரும்; அப்படி வருந்தாமல் விளங்கவிரும்பினையாகில, உன்னுடைய கடாக்ஷதின் ஒரு திவலையையாகிலும் வெப்பமெல்லா மாற்றும்படியான பனிபடுசிறுதுளிபோலென்மேலொருகால்தெளித்தது என்னை உத்தரிக்கப்பாராயென்கிறார். (30)

விஜ்ஞாவதம்ஸாயவிநாவித கௌஸுபோஸ்ம வீநஸ்ஹ நய நவ ஜுஜ்ஹவேஜ நீயெ (உஜ்ஜாஸவிஹவிஜயொஜ்ஜ வக்ரஸ்ரீவ்வை வாவயுஜ்ஜி நய நவ விஸ்மயவெநஃ॥ (31)

(ப-உ) (விஜ்ஞாவதம்ஸாயவிநாவித கௌஸுபோஸ்ம)விஜ்ஞமயில்தானகையை, சுவதம்ஸ - தலைக்காபரணமாக, ஸுவநா - பணனிக்கொள்வதற்கு, உசித - யோக்யமான, கௌஸுபோஸ்ம - சிறந்த திருக்குழலையுடையதும், (வீநஸ்ஹ நய நவஜுஜ்ஹவேஜநீயெ)வீநபெருத்த, ஸ்ஹ நீ-கொங்கைகளையுடையரான மாதாகளுடைய, நயநகணைகளாகிற, வஜ்ஜ - தாமரைப்பூவிலை, வேஜநீயெ - பூஜிக்கத்தக்கதும், (உஜ்ஜாஸவிஹவிஜயொஜ்ஜ வக்ரஸ்ரீவ்வை) உஜ்ஜ - சந்த்ரனுடையவும், ஸாஸவிஹ - தாமரைப்பூவினுடையவும, விஜய - ஜயத்திலே, உஜ்ஜ - யத்நத்தையுடைய, வக்ரஸ்ரீவ்வை - முகமண்டலத்தையுடையதுமான, நவ - உன்னுடைய, விஸ்மயவெ - பால்யவிஷயமாக நஃ - எங்களுடைய, நயநஸ்ஸ - கணனனை, வாவயுஜ்ஜி - பார்க்கவேணுமென்கிற பேராசையை, வநதி - அடைகிறது. (31)

(தா-ம்.) ஆலால், என்னுடைய எந்த அவஸ்த்தையை நீரறுபவிக்க முற்படவாசைப்படுகிறீரென்று க்ருஷ்ணன் கேட்டதாகக் கருதி, அதுக்கு உத்தரமாகப் பேசுகிறார்.

மயிலிறகு மூடிக்கத்தக்கதாகப் பின்னிவிட்ட கூந்தலையும், லோகத்தில் அழகுடையவற்றுக்கெல்லாம் ஒப்பாகச்சொல்லப்படுகிற சந்த்ரனையும தாமரைப்பூவையும் ஜயிக்கைக்காகக் கிளம்பினதுபோல் தோற்றுகிற முகத்தையுமுடைத்தாய், யுவதிகளான பெண்களெல்லாரும் வைதகண் வாங்கவொண்ணுதபடி எப்போதும் பார்க்கத்தக்கதான உன்னுடைய இளம்பருவத்தையே என்னுடைய கண்ணனது காணவாசைப்படுகிறதென்கிறார் (31)

கூவெஹ்ஸவம் த்ரி ஹ்ஸவநாஹ்ஸ-ஃகதிகா வெஹீ யச்சாஹ்ஸம்ஹஜ்ஜ
வாஹவிவாஹஹ்ஸ்யே ! கதிம் கூரிராதி விஸ்ஸணாராஹ்ஸ்ஜீவிஹ்ராஸ ஃஹ்ஸ்ய
ஃஸ்வாம் வெஜ்ஜ ஃஹீக்ஷி காரீக்ஷணாஹ்வாரே॥ (32)

(ப-உ.) (கூவெஹ்ஸவஸ்யே) கூஸு - உன்னுடைய, வெஹ்ஸவஸ்ய-இளந்தன்மையை, (த்ரி ஹ்ஸவநாஹ்ஸ-கஸ்ய) த்ரி ஹ்ஸவந - மூன்றுலகங்களிலும், கூஹ்ஸ்ய - ஆஶ்சர்யகரமாயிருக்கிறது, இதி - என்று, கூவெஹீ - அறிகிறேன்; ஃத - என்னுடைய, வாவஸ்யே - பேராசை, யகூ - யாதொன்றோ, தகூவ - அத்தையும், (த்ரி ஹ்ஸவநகூஹ்ஸ்ய இதி கூவெஹீ) மூன்றுலகங்களிலும் ஆஶ்சாயகரமா யிருக்கிறதென்றறிகி றேன்; (வாஹவிவாஹஹ்ஸ்யே) வாக் - வாக்கிலுலே, கூவிவாஹ - விவாத மில்லாமற்படி (நிர்விசாரமாக,) ஹ்ஸ்யே - அடையதக்கதும, (விஸ்ணு ராஹ்ஸ்ஜீவிஹ்ராஸ ஃஹ்ஸ்ய) விஸ்ணூ - அநேகவிதமாகசப்தியானின் றுள்ள, ஃஹ்ஸ்ஜீ - வேணுகாநத்தினுடைய, ஸ்ஹ்ராஸ - விளையாட்டி னால், ஃஹ்ஸ்ய - மநோஹரமாயுமிருக்கிற, ஃஸ்வாம் - மூகாரவிந் தத்தை, ஈக்ஷணாஹ்வாரே - கணகளிரண்டு, உதீக்ஷி தாரே-பார்க்கைக்கு, கிங்கரோதி - என்னஸாதகத்தையநுஷ்டிடிப்பேன். (32)

(தா-ம.) எல்லாம கிடக்க இப்பருவத்தை நீர்காண வாசைப்படுகைக் குக் காரணமென்னெனனில்; சொல்லுகிறார.

உன்னுடைய இளமையானது, ஸகலலோகங்களிலும் ஆஶ்சர்யகரமா யிருக்கிறது, இதைகாட்டிலும் வேரேராபரசாயகரமான வஸ்து எங்கும் கிடையாது என்று நானறிவேன், ஆகையால என்னுடைய பேராசையும் அப்பருவதத்தையேகாணவேணுமென்று அடிகொட்டிக்கொணடு மிகவும் வள ராகின்றது; எனனுடைய வாக்கானது உன்னைதத்தடையறத துதிக்கக்கண் டு, என்கண்கள் தானும் நீ குழலூதுமபோது உன் முகவொளியைகாண வாசைப்படாகின்றது, இதைப்பெறுகைககு என்னல் என்ன உபாயம செய் யப்போம? நீயே இக்குறையை நீகைப்பாராயெனகிறார். (32)

வய-ஃஸ்ரீ தாத்ரீ-த்ரஸ்வாநி வஹ்நாயு-ஃஸ்ஜீ ஹ்ருமநி வஸ்ரீ-தவி ஸ்ராவ்விரொஹ நாநி|வொவ்ஸ்ராயீகாநி ஃஹ்ருஷ்டோ ஹாவி தாநி ஹ்ரவெ ஷ்ஷ்ஜி ஸ்ரூஷ்ரூஸ்ராம தவ ஜ்ஜ்ரீ தாநி॥ (33)

(ப-உ.) (வய்ஸ்ரீ தாத்ரீ-த்ரஸ்வாநி) வய்ஸ்ரீ-க-அடிதொ டங்கி முடியளவும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற, கூத்ரீக - அம்ருதம்போல், ரஸ்வாநி - ஆநந்தஜநகமாயும், (வஹ்நாயு-ஃஸ்ஜீஹ்ருமநி) வஹ்நாயு -

லோகத்திலுள்ள இதரபதார்த்தங்களிலுடைய, ஹ்ரீ - ரீதியையெல்லாம், ஹரமநி-அஸாரமாகப்பணலுய்பதும், (ஹ்ரீதவிஸாரவிலொ ஹநாநி) வர்தித - சஞ்சலமாயும், விஸார - பரப்புடைத்தாயுமிருக்கிற, விலொஹநாநி - கணகளிலுடையதும். (லாலாயிகாநி) லாலா - இளம்பருவத்துக்குரிய பேச்சைக்காட்டிலும், காயிகாநி-மேலானதும், (ச்ருவர்துவஸாவிகாநி) ச்ரு - (நாம்வதுரமாகப் பேசுவோம் என்று) காவமடைந்திருக்கிற, வர்துல - இடையர்களிலுல, ஹாவிநாநி-கொண்டாடப்பட்டுமிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, ஜல்பிதாநி-பேச்சுக்கள், ஸ்த்ரீஜநாநி - ஸ்தரீகளுடைய, ஹ்ருதய - மனதில், ரமந்தி - புரளுகின்றன, (ஸ்த்ரீஜநாயதவ) ஸ்த்ரீகளுக்குமுனைக்குமுனைடான, ஜல்பிதாநி - பேசசுக்களில, ஹ்ருதய-என்மனதில், புரளுகின்றன என்றுமாத்தமாம். (33)

(தா-ம்.) இதில், தம்முடைய செவியானது அவன் சொல்லை விரும்பினபடியைச சொலலுகிறார்.

நீ சிறியளுயிருக்கச செயதேயும உன்னுடைய சொல்லானது சிறிய சொல்லன்றிகே பெரியோர்களான ந்ருகோபாதிக ளெல்லாரும் கொண்டாடும்படி மிகவும பெரிதாயிருந்தது; அதாவது-நீயொன்று சொல்லில் அச சொல்லானது ரஸிக ஜநங்களுடைய நெஞ்சில் அதயாநந்தகரமாய் அநேகவிதமான பாவாததஙகளையெல்லாம் தோற்றுவியாநின்றது; அர்தத மப்படியிருக்கசசெய்தே சப்தம்கேட்கும்போதே, தேவாம்ருதமும் வேமபென்னும்படி மிகவு மினிதாயிருந்தது; இனனும், நீ சொலலும்போது உன் கண்ணிலுண்டான பரப்பும பரபரப்புமே அதயாகாஷ்யமாயிருந்தது; இவையெல்லாவற்றைபும் கண்டவர்கள், பெண்களோடு ப்ருஹஸ்பதி துல்யரான விதவான்களோடு வாசியற எல்லாரும எப்போதும மநம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; அதை நான் கேட்க விரும்புகிறேனென்கிறார். (33)

வாநஃவ ஸுலஞ ச்ரவெந் ஏதஜ்ஜ்ஞாவாவாரிதம் ஸுக்ஷ்மவாசிஹரா ஜ்ரயஃ ஸதவ மீக்ஷ்ய ச்ராஸ்ரோவாஹ்யதம் ஸுதாயி விஜ்ஞாய கஹிநாந் ஸ்வவெந் (34)

(ப-உ.) (வாநஂ வ ஸுலஞ) வாநஂ - முன்னனைதைக் காட்டிலும விலக்ஷணமாக, வ்ருஸுலஞ - தெளிவையுடைத்தாயிருகக்கிற, (ச்ரவெந் ஏதஜ்ஜ்ஞா) ச்ரவெந் - சந்ரன்போன்ற திருமுகத்திலுணடான, ஏதஜ்ஜ்ஞா - காந்திபோடே, வாரஂ - (என்) முன்னை, ஸவதீர்ணஂ ஸ்யா - திருவவதாரம்செயதவனும், (ஸ்ரூவாஃ

ஹாஜ்வெயம்) கூடுகா - கலைக்கு, ட்ரா ம்வ்பீ - பெரிபஸழுத் ரம்போன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய, ஸ்ரீ - அழகிய, லோகட்ர ணித்தமான, (ஸ்ரீஜகந்நாத ஸ்ரீ, ஸ்ரீ ஸ்ரீ, ஸ்ரீ ஸ்ரீனாபாட்டி லுனை டான, ஸ்ரீஹரிஷ சுச்சு கிழ் - பரிசுத்தமடையினிருக்கிற வெண்ணெகாகமா னது, ஜ - என்னுடைய, ஹ ர - விஷய) மயமாயி - நிரந்தரத்யா நத்தினுடைய, விஷாப - நிச்சேதகத்தின்பொருட்டு, கஜ ந - எப் பொழுதுதான், ஹ்ருதய - ஆகப்போதி ரிக்ர (34)

(கா-ம.) இதில் அவனுடைய முதல் காந்தரை மெகட்ட விரும்புகிறார்.

நீமறவில்நிற்க நான் உன்னுடைய நாரவிந்தத்தினமலமான பாதா து, நீ பரமக்ருபாவாலுய்க்கொண்டு, சுகுமாரமான மதியால நிர்மலமாக விளங்காநின்ற உன்முகமொன்னையக்காட்டி நான்ன் எண்ணெனவாதி நின்று விலாஸார்த்தமாக வெண்ணெகாகம நிம்ம அச்சுகமானது. என் மனதைக்கவர்ந்து என்னுடைய ம்யாகுலமனதிபெச்சுலைந்த என்னுடலை நின்ற விடதத்தில் நிறுகவைட்டாலை அவைதா இப்படி ம்யாகுலப்படுதலை காலமெப்போது நினைக்குமோ வென்றார். (34)

ஹாவெந ஸ்ரீஜ உடைவெ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

இதுவரையில் சாஸ்தர ஜ்ஞாநத்திலுல் மிகவருந்தி ஸமாதி பர்யந்தமா ண யோகத்தைப்பெற்றேன், இப்பொழுது நீ, இளம்பருவத்துக்குரியசேஷ் டைகளையும், மிகவுமழகியதாய் சாபல்யத்திலு லலையாநின்றுள்ள கண்களை யும் காட்டி என் மநஸ்ஸில் உன்விஷமான பேராசையையுண்டாக்கி, அதி சபலமான உனதுடைய கடைக்கண் பார்வையிலுல் என் கண்ணேணையப் போக்கி அழுதாட்டவல்ல பிள்ளைவடிவையும் காட்டி முன்னிலுமதிகமான பேராசையையுண்டாகநிலுயாகில், இந்தப்ரத்யகூ ஜ்ஞாநத்திலுலுண்டா ண ஸமாதியானது முனனிலும் மிகவுமெளிதாயிருககும, ஆகையால் அந்த ஸமாதியைவிட்டு இந்த ஸமாதியைப்பெற்று உனஉன யெப்போதும் மனதி லேயே அநுபவிக்கப்பார்க்கிறேனென்கிறுர். (35)

கயீரவெி ஜாயாவிஹ்ரு தெண ஹவஷ்ரு ஹ்ரு வெணவுலாவம் வஜாவ। ஈதெந தெகூநாவ। ஶிதாஹவிர்ண ஹாஹுஜ்ஹாஹுஜ்ஜ ஶிதாயவ்ரு நாக் ॥ (36)

(ப.உ) ஶிதாஹவிர்ண-மனைதயிழுக்குமதாய், தெகூந-இவ்விதமென்று சொலலமுடியாததான, ஈதெந - இந்த, (கயீர வெி ஜாயாவிஹ்ரு தெண) கயீர - சஞ்சலமுமாய், வெி ஜ - கோவைப் பழம் போன்றதுமான, காயா - கீழுதட்டினுடைய, விஹ்ரு தெண - விலாஸத்திலுலும், (ஹவஷ்ரு ஹ்ரு வெணவுலாவம்வஜாவ) ஹவஷ்ர- ஸந்தோஷத்திலுல, ஹ்ரு, ர் - ம்ருதுவாயிருக்கிற, வெண வுலா - வேலுகாதத்திலுடைய, வம்வஜாவ - ஐஸ்வர்யத்திலுலும், ஶிந - (என்) நெஞ்சானது, யவி மாதி - அலைகிறது; ஹாஹுஜ்ஜ - ஐயோ கஷ்டம், ஹாஹுஜ்ஜ - ஐயோகஷ்டம். (36)

(தா-ம்.) இப்படி இவர்படுகிற ஆர்த்தியின் மிகுதியைக கண்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் திருவுள்ள மிரகஷி இவர்கண்முகப்பே தோற்றத திருவுள்ள முற்று முதல்முன்னம் இவாமனதில் தோறறினுன், அதை இவர் ப்ரத்யகூ மாக வெண்ணி, அப்பொழுது தாம்பட்டபாட்டைப் பேசுகிறுர்.:

என் கணமுன்னே தோற்றுமினற இவ்வதாரமானது கோவைப்பழம் போல் சிவந்ததாய், வாசாமகோசரமான போக்யதையை யுடைததாய், விலாஸமாகக கொஞ்சம நெளிதது அசையாநின்றது; அவ்வாயில்வைத்து துகிறகுழலினிசையானது மனதுக்கு மிகவுமினியதாய, ஸந்தோஷாதிசயத் திலுல் தளர்ததிதோற்ற வெழுவாநின்றது; இவ்விரண்டும் சேர்ந்து, வெளியி டத்தில் தனியேயின்றவொரு மரத்தைப் பெருவகாற்றுனதுவீசி யலையவெ றியுமாபோலே என்நெஞ்சை எங்கும் கால்பாவவொட்டாமல் உலுக்கியெறி கிறது, இதென்ன வாச்சர்யமோ ! பப்ப ! (வவ்வு)! (36)

யாவஜ்ஜி நிவிஜ்ஜிபூ⁴யாஹிவா த நிஜ்ஜீவஸரிஸம் நஜ்ஜ-ஜெ
தீஸவெஸாவ தாவம் | தாவ ஜ்ஜிவிஹா ஹவ தூ தாவ வ கூ ஜ்ஜு உ
வஜ்ஜு ா தவ ஜ்ஜிஹ ணீ தா ஜ்ஜ விதூ³யாஸா ॥ (37)

(ப-உ.) ஜ்ஜ - எனக்கு, ஸஉவ தாவம் - மரணமேவதனீயா
னது, (நிவிஜ்ஜிபூ⁴யாஹிவா த நிஜ்ஜீவஸரிஸம் நஜ்ஜ) நிவிஜ்ஜ-ஸமஸ்த
மான, ஜ்ஜ-ஜ் - உயிர்நிலைகளில், பூ⁴ய - உரத்ததான, ஸஹிவா த-அடு
யிறல், நிஜ்ஜீவஸரிஸம் நஜ்ஜ - அவயவங்கள கட்டுக் கொலையும்படி
யாக, யாவஜ்ஜ - எவ்வளவுக்குள், நஉவெதி - உணடாகிறதில்லையோ,
தாவஜ்ஜ - அவ்வளவுபர்யந்தம், விஜ்ஜா - என்நாயனே! ஜ்ஜ - என்
னுடைய, விதூ³யாஸா - த்யாநபரம்பரையானது, (தாவஜ்ஜ வ கூ ஜ்ஜு
வஜ்ஜு ா தவ ஜ்ஜிஹ ணீ தா) தாவஜ்ஜ - உன்னுடையதான, வ கூ ஜ்ஜு
முகமாகிற சந்த்ரனுடைய, வஜ்ஜு தவ - நிலவினால், ஜ்ஜிஹ ணீ தா -
இரட்டித்ததாக, ஹவதி - ஆகக் கடவது. (37)

(தா-ம்.) இனி இரண்டு ச்லோகங்களினால், தமக்கு அந்திமகாலத்
தில் அவன்விஷயமான ஸ்ம்ருதி கூடாமையைப்பேசி, அதை இப்போதே
யர்த்திக்கிறார்.

ஓ நந்தநந்தநனே! நான் மரணமடையுங்காலத்தில் யமதூதர்கள் வந்து
என்னைப் பாசத்தினால் கட்டி சூலம் வேல் முதலிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு
சரீரம் கட்டுகுலையும்படியாக உயிர்நிலைகளில் மோதுவார்கள், அப்பொழு
து நான் மிகவும் வருந்தி உன்னைநினைக்கமாட்டுகிறிலேன; ஆகையால்,
அக்காலதளவும எனக்கு உன்னுடைய மதியோடொத்த முகத்தைத்தோ
ற்றுவித்து, அம்முகவழகிலே என் மனம் மிகக்களித்து நிர்விக்நமாக எழுந்த
ருளியிருக்கும்படி பண்ணக்கடவாய். (37)

யாவஜ்ஜ நஉஸாஉஸீஉ ஸாவி ரூ நாஉ-ஜெ தி திதி
ரீகூ தவவ-ஹாவா | ஜாவண்ண ஜ்ஜெகூஜ்ஜிவாஉ-ஸிம்தவ தாவ ஜெவ
ஜ்ஜுகூ ஜ்ஜு ா வஜ்ஜ ணீ தா வெண ணீ-வெஜ்ஜு ஜ்ஜி ஜ்ஜு | (38)

(ப-உ.) ஜ்ஜ-எனக்கு, (திதிரீகூ-ஸவவ-ஹாவா) திதிரீகூ-
இருள்மூடிப்போன, வவ-ஹாவா - ஸகலபதார்த்தங்களையுமுடைய
தாய், உஸீ - பத்தாவதான, நஉஸா - மானிடர்க்குவரும் குருட்
டவஸ்த்தையானது, யாவஜ்ஜ - எவ்வளவுகாலம், ஜ்ஜுகூ - கணவனு
டைய, ரூ நாஉ - த்வாரத்தின்வழியாக, நஉஜெதி - உண்டாகிறதில்

ஹயோ, தாவந்த - அவ்வளவுகாலமும், (ஜாவண்டு)கௌஹிலஜந நிழ) ஜாவண்டு) - பளாபளப்பென்கிற காந்திவிசேஷத்துக்கு, கௌஹிலஜந நிழ - இஷ்டப்படி விளையாடுகிடமாய், ஜக்ஷ்டு - அழகுடன்கூடின தாய், கவ-உன்னுடைய, (ஸசி-க்ஷணி கவெணை-ஜ-வெஹ-ஸ்ரீ ழ) ஸசி-க்ஷணிக - இரவிநாகவும பிறட்டுடையதாகவு மூதப்பட்ட, வெணை - வேணுவாத்பத்தையுடைய, ஜவஜஹ-ஸ்ரீ ழ - சந்த்ரமண்டலம்போன்முதிருமுகத்தை (என்கண்ணனை நுபார்க்கக்கடவது. (38)

(தா-ம.) தான் மெந்நாள் மூத்தப்பின்பு மரணமடையுங்காலத்தில், மூப்பினாலும் மரணவேதனையினாலும் ரயேந்த்ரியங்களழிந்து கண்களிருண் மூடி எதிர்நின்ற பொருள்ஒன்றும் தெரியாமல் மறைந்துபோகுங்காலத்தில் உன்னைக் கண்களால் காணப்போகாது; ஆகையால் அக்காலத்தளவும் அழகுக்கெலலாம் த்ரீ-ரஸ்துதாகமாயுள்ள நாய, வேணுகாநம் முழங்கா நின்ற ன்முகமானது எப்பொழுதில் நிச்சலமாகத தோற்றும்படி யருள வேணுமென்கிறார.

மநுஷ்யனுக்கு ஆயுஸ்ஸு நூறு, இதில் பத்துப் பத்து வருஷம் ஓரோ ரவஸ்தையாயிருக்கும் ஆகையால் கடைசியான அவஸ்தை பத்தாவதா யிருக்கும். (38)

(ரு-ஸ்ரீ) ஜ நவிவி ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ நீராஜி காமுஜ ரஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ! ஸ்ரீ ஸ்ரீ-ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ வ்ருதி ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

(தா–ம.) இதில், அவன் வீதியில்வரும்போதையிருப்பைப்பேசுகிறார்.

ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கண்பாணைவகள் ஸ்வாபாவிகமாகவே சஞ்சலமாயிருக்கும, அதுகருமேலே திருவீதியிலே யெழுந்தருளும்போது நகரத்திலுள்ள திருக்கோலங்களையும், கரையழிந்து புரண்டுவாராநின்ற கருணைக்கடல்போன்ற தன்னை அத்யாதரத்துடனே பார்ககவந்து நெருங்கிக் கிடக்கிற ஜநங்களையும் சுற்றும் திரும்பித் திரும்பிப் பாராநின்றனன், அப்பார்வைகள் இவன் முன்னே வழியெங்கும் ஆலததி வழித்தாற்போல் நாநாவர்ணமாய்ச சுற்றிசசுழன்று விளங்காநின்றது; அவன் வரும்போது குழலூதிவாராநின்றனன்; அவ வொலியானது கறகட் டடங்களான மாளிகைகளிலுறைய, அப்பொழுது ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாக ப்ரதிதவனி கிளம்பிப் புரமெங்கும் பேரொலி யெழாநின்றது. அவனுலாவி வரும்போது பாதகளிலணிந்த தண்டைசசிலம்பானது அக்குழலோசைகளுக்கு தாளம்கொட்டுவதுபோல் பேசாநின்றது. அதைக்கேட்டு நான் மிகவு மாநந்தியாநின்றேனென்கிறார்.

(39)

ஹெஹெஏ ஹெஹயித ஹெ ஜகதெகுவைஸ்வா ஹெஹ்ருஷீணஹெஹவப
ஹுஹெஹகுரு-ஹெணெகு வஸிஸ்யா | ஹெ நாத ஹெஹாஶ்ண ஹெ நய
நாஹிராஶ் ஹாஹா கூரா நு-ஹவிதாவஸி வஜ்ஜ்ருஹொஶ்ச ॥(40)

(ப-உ.) ஹெஹெஏ - எலலார்க்கும் மேலாக ஜனங்குமவனே! ஹெஹயித - அனைவர்க்குமிஷ்டனனவனே! ஹெஜகதெகுவைஸ்வா - ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நிருபாதிக பந்துவானவனே! ஹெஹவப - ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹமுள்ளவனே! ஹெ குரு-ஹெணெகுவஸிஸ்யா - தனைக்கு நிலையிடமானவனே! ஹெநாத - ஓ நாதனே! ஹெஹாஶ்ண - ஸகலனையுமாநந்திப்பிக்குமவனே! ஹெநய நாஹிராஶ் - பார்ப்பவர்கணணுக்கினியனனவனே! ஹெஹ்ருஷீண - இப்படிப்பட்ட ஓ கண்ணபிரானே! ஹெ - என்னுடைய, ஜ்ஜொஶ் - கண்களுக்கு, வஜ்ஜ் - விஷயமாக, கூரா நு - எப்பொழுது, ஹவிதா கூவஸி - ஆகப்போகிறாய், ஹா-ஹா, கஷ்டம்! கஷ்டம்!

(40)

(தா-ம்.) இப்படி தம் செவிப்பட நடந்த கண்ணன் வடிவழகைக் கண்களால் காணவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்.

ஓகண்ணனே! ஆதியில் உன்வடிவழகையெல்லாம் எனக்குத் தோற்றுவித்து உன்விஷயத்தில் ப்ரீதியையளித்ததாய். ஸகலப்ராணிகளுக்கும எலலா உறவுமுறையும் உன்னை அல்லது வேறொருவரில்லை, என்னையொததவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கருணைகூர்ந்து க்ருஷ்ணவதாரம் செய்து பக்தஜநங்களிடததில் பெரிய வ்யாமோஹமடைந்து நின்றாய்; எனக்கு

இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலுங்கூட உன்னையொழிய வேறே ருபா யோபேயங்களிலலை; இபபடி யுனனையறிந்துவைததும காணப்பெறுத என கண்முன்னே எப்பொழுது தோறற நினைத்திருக்கிறாயோ வென்கிறார்.(40)

கூஜமி ரூயநூரி ஹிநாஞ்சாணி ஹலெகூஷா
லொகநிதெலெண|கூநாயவெலெஸா கூ ஂவெண
கூவிலெஸா ஹாஹாஹகே ஹாஹாஹகே கூயம் நயாமி ॥ (41)

(ப-உ) (கூநாயவெலெஸா) ஈ நாயி - மறறொரு தேவனதனை நாதனாக நம்பாதவர்களுக்கு, வெலெஸா - சுறறமானவனே! கூ ஂ வெணகூவிலெஸா -க்ருஷைக்குழுதன்மையான இருப்பிடமானவனே! ஹலெ - அடியார் துன்பத்தைப்போக்குமவனுனக்ருஷ்ணனே! (கூ ஊலெகநிதெலெண) கூக - உன்னுடைய, கூலொகநிதெலெண - மேலைவயின்றிக்கே கூயநூரி - அமங்களங்களாயிருக்கிற, கூஜமி - இருத, ஹிநாஞ்சாணி - இடையிலுள்ள திரங்களை, கூயம் - எப்படி, நயாமி - அடைவிப்பிக்கப்போகிறேன் ஹாஹாஹகே - ஹாஹாஹகே - கஷ்டம்! கஷ்டம்! (41

(தா-ம.) இதில், அவனைக காணப்பெறுத திரஙகளெல்லாம் தாதது ரஙகளாகக் கழியுமென்கிறார.

உன்னையே நாதனாக பறறின என்னைமுகஙகாட்டிய தேற்றி ரக்ஷிக்க வல்ல சுற்றமன்றோ, எனகு உனனைக்கிட்டுகைக்கு இடையூறாக சில பாபஙகளுண்டாயினும் அவையெல்லாம உன் நாமதனைச சொல்லுமபோதே கழிந்துபோகாதினறன; நீ தனையகெல்லாம நிலயிடமாகையாலே உனகு என்னிடத்தில் தயையிலலை யென்னவுமொண்ணாது, ஆகையாலே ம் எனக்கு எப்போதாகிலும் தோற்றுவாயென்று திடமாக நமபியிருந்தபோதிலும் உன்னை இப்பொழுது காணப்பெறாமையாலே பாபிஷடனாகளான இந்த திரஙகள் வீணாயக்கழியாதின்றன, இந்த திரஙகளில் நான் பொருதாமற்று மிகவும் வருந்தாதின்றேன், இந்நாள்கள் கழியும்விதமேதோ தெரியவில்லை. கஷ்டம்! கஷ்டம்! எனகிறார். (41)

கிரீஹாரா.ணாஂச்சகாஸ்ரு ஜலமிஸ்ரிதம் கரயோர்யுகம்
கரபத்ம கராசிரஸ்ய ம நாத ஹிவாஹ்ரு|ஹவபரா.ஂ|
மயா.ரமய.ரவிஹாராகாவிரமிதா நயவிநாகீவெ கூ
வசன கூவணாகூவிஷ தூவணாவிரம ஊத ஜுஷ்வ ஹி ॥ (42)

(ப-உ,) (மயா.ரமய.ரவிஹாராகாவிர) மயா.ரமய.ர-மிகவு மினிமையாய், விஹார - ப்ரஸனநமான, காகாவிர - அவயவங்களை

யுடையவனுய், (ஐ நா நயநா ஹவே) ஐ நஃ-மநஸ்ஸுக்கும், நய நகணகளுக்கும, உ ஹவே - ஸநீதாஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவனை, கூ ணே - க்ருஷ்ணனிடத்தில், கூவணகூவணா - அத்யந்தம் சபலமான, கூ ஷா - ஆசையானது, விஸு - அநேகநாளாக, ஹ்ருதி - பிடித்திருக்கிறது; வத - கஷ்டம்! ஹூ ஏயஸயஃ - (அவன் என்) நெஞ்சிலேயே நித்யவாஸம் செயகிறுன், கூ ஹா - ஆஸ்சர்யம்! கூ ஸயா - ஆசையிலை, கயம்கூ கரி -என்னசெய்யப் பட்டது! ஏஹ-இநதவிஷயத்தில, கிம்ஸு ணஃ -என்னத்தைக்கேட்போம்? கஸ்ய-எவனுக்கு, ஸ மஃ - (எதைச)சொல்லுவோம்? யந்ஸாது - ஸுகரமான, கூ நந்ஸாது - வேறுன, கயாது - கதையை, கயய க - சொலலுங்கோள் (42)

(தா-ம்) இப்படி இவா துடிகககண்ட பந்துக்களும் மற்றுமுள்ளாரும வந்து, "இவன் விஷயத்தில் ஆதியில் ஆசையைப்பெருக்குவானென், இப்பொழுது இப்படி துடிப்பானென், இப்பொழுதாகிலும இவனிடத்தில் நின்று மாசையைவாஙகி மற்ருரிடத்தில பணணப்பாரும" எனறு சொல்ல, அவர்களை வெறுக்கிறுரிதில்

ப்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்த கண்ணுக்கு, மதுரமான மற்ற ஸமஸ்த பதாாதஙகளும வேப்பஙகாயாய்க்கைதது உமிழவேண்மெபடி அதிமதுரமாய, பூவலர்நதாற்போல் சிரித்திருக்கிற ஆகாரத்தையுடையனுய், கண்ணுககும் மநஸுக்கும பெருந்திருநாளாயிருககிற க்ருஷ்ணனிடத்தில் என்னுடைய பேராசையானது, அவன் தன்னைககாணவொட்டாமல் என்னை வெளியில் தள்ளிக் கதவையடைததபோதிலும், "அவன் இஷ்டமுள்ளபோது தோற்றுகிறுன், அதுவனையில் அவன் வாசற்கடையிலிருப்பேயனமையும்" என்று வெகுகாலமாக அவனையே பற்றியிராநின்றது; அவனும் என்னைஞ் சில் மற்ருருவர்க்கு இடமில்லாதபடியாகப் படுக்கையைவிரிதது ஸுகமாகப் படுதததிருக்கிறுன்; இப்படியிருக்க, உங்களுடைய பேச்சை நான் என்னவென்றுகேட்பேன்; அவனுடைய ஸ்வபாவமறியாத உங்களுக்குநான் என்னசொல்லப்போகிறேன்; என்னுடைய பேராசையானது உங்களுக்கிப்படிப்பட்ட கலக்கததை விளைததது, ஆகையால் அது உங்கள்பிழையனறு; இனி, இப்போது நீஙகள் சொல்லுகிற கதையைவிட்டு, கேட்கககேட்கப்பரமலாபமான கருஷ்ணன் கதையசசொல்லி என்னைத் தெளிவிககப் பாரீரென்கிறுர் (42)

கூஸுரம விவருாவ நாஹுரா ஃ ஐ-ஜஉஉ குலி கதெருாவ நம்வொமுழ।
ஹாஹுரஃவி வரிரஷ்டும் உமெர ஃஃ ஹுதே வெஉவஸாஃதீ ॥(43)

(ப-உ.) (கூஜ்ஜூஉலயலி தலொவநழ) கூஜ்ஜ - தாமரைப் பூவினுடைய, உலை - இதழ்போல, யலி த - ஸ்நேதரமான, லொவ நழ - திருக்கண்களையுடைய, வாயழ - இளம்பிள்ளையான ஸ்ரீக்ருஷ் ணனை, கூஹ,ாழ - இந்த, ஆஹ,ாழ விலொவநாஹ,ாம கூவி - இ ரணடு நயநங்களினாலும், வாரிஸ்யுழ - தழுவிக்கொள்ளுதைக்கு, ஐ - எனக்கு, லெஉவஹாஉ ரீ - பகவதநுக்ரஹமாகிய காரணமான து, உமலை - நெடுந்தூரத்திலிருக்கிறது. 43.

(தா-ம்.) அவன் மனதிலிருந்தாலுகில் என் கண்ணுக்குத் தோற்ற வில்லை யென்னில், சொல்லுகிறார்.

தாமரையிதழ்போன்றகணணழகையுடையனுனை க்ருஷ்ணனை, மாம்ஸ மயமாய் வெளிபிற்காண்கிற இந்த இரண்டு கண்களாலும் நிரந்தரமாகப் பார்த்தநுபவிக்கைக்கு அவனிடதில் ஸௌலப்யமும் என்னிடதில் பக் தியும் சுறைவறவிருந்தபோதிலும், எனக்கு இன்னும் அதருஷ்டம் கைக் கூடிற்றில்லையென்கிறார். (43)

கஃஸ்ரீாஞ வஸிதஃரஂணாரஂணாயலொஷ்ம ஹவஷ்ாஉ்ருச்சி
ஹஂண ஃலெநாஜ்ஞவெணஂீதழ । விஹ்ராஃயுவிலஂலவிலொவ
வநாஜ்ஃஂழ்ம வீக்ஷிலஷ்யுதவ வஉநாஃஜ்ஜம கூஉாநஂ॥ (44)

(ப-உ.) (கஸ்ரீாஞவஸி தழ) கஸ்ரீாஞ- ஓய்வில்லாத (எப்போ துமணைடான), வஸி தழ - புன்நகையையுடையதும், (கரஂணாரஂ ணாயலொஷ்ழ) கரஂண கரஂண-மிகச்சிவந்திருக்கிற, கயாஷ்ழ் கீழுதட்டையுடையதும், (ஹவஷ்ாஉ்ருச்ழ்ஹ்மண ஃலெநாஜ்ஞவெண ஂீதழ) ஹவஷ்ா - ஸந்தோஷத்தினால், கூஉ்ருச் - ஸரஸமாகப்பண்ண ப்பட்டும், ழ்ஹ்மண - முன்னிலும் இரட்டிப்பாக, ஃலெநாஜ்ஞ-நெஞ்சை யுளுக்குமதுமான, வெணஂீதழ - வேணுகாநத்தையுடையதும், (விஹ்ராஃயுவிலொவநாஜ்ஃஂழ்ம) விஹ்ராஃயுஸ - நாநா விதமாகச்சுழலவிடுவதும், விலொவ-பரப்புடையதுமான, விலொவ நாஜ்ஃ - (பாதிமூடித்திறந்த) பாதிக்கண்ணினால், ஃஂழ்ம - போக்ய தை விளங்கினதுமான, தவ - உன்னுடைய, வஉநாஃஜ்ஜம - திரு முகமலனை, கூஉாநஂ - எப்பொழுது, வீக்ஷிலஷ்யுதவ - பார்க்கப்போ கிறேன். 44.

(தா-ம்.) அவனைப்பார்க்கும்படியான அதருஷ்டம் உமக்கு எப்போது ண்டாகுமென்று அருகிலுள்ளார்கேட்க, அது என்ன லறியப்போகாதென் று இவர்களைப் பாராதே அவனையே நோக்கிப் பதிலுரைக்கிறார்.

ஒருகாரணமின்றியே எப்போதுமுள்ள அவ்யாஜமான முறுவலையும், ஸ்வாபாவிகமாகவே பழுப்பேறின அதரத்தையும், ஸந்தோஷத்துடன் ஊதும்போது முன்னிலுமிரட்டிக்க ரஸத்தைப் பெருக்காநின்ற வேணுகாநத்தையும், பரந்து சுற்றிசுழலமிடாநின்றகொண்டு சிமிழ்த்து அழகியதாயிருக்கிற கண்களையுமுடைய உன்முகத்தை நானெப்போது காணப்போகிறேனேனவென்கிறார். (44)

ஶீதாயதாஹ்ரும் ரஸ ஸீதலாஹ்ரும் நீரா ரூணா
ஹ்ரும் நயநாஶ்ஜாஹ்ருழி | கூலொகயெஹூத
விஹ்ரோஹ்ரும் காலகூடாகாரூணிகம்கிவஶாஸ: | (45)

(ப-உ.) (ஶீதாயதாஹ்ருழி) ஶீதா - விலாஸத்தினல், கூய தாஹ்ருழி - நீண்டவைகளும், (ரஸஸீதலாஹ்ருழி)- ரஸ—கருணை ரஸத்தினல், ஸீதலாஹ்ருழி - குளிர்ந்தவைகளும், (நீராரூணாஹ்ருழி) - நீல - கறுத்தும், காரூணாஹ்ருழி சிவந்துமிருக்கிறவைகளும், (கூஹூதவிஹ்ரோஹ்ருழி)கூஹூத-விசித்ரமான, விஹ்ரோஹ்ருழி-விலாஸத்தையுடையவைகளுமான, நயநகூஶ்ஜாஹ்ருழி-தாமரைக்கண் மலர்களினல், காரூணிகம்- இரக்கமுள்ளவனை, கிவஶாஸ: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கூஹூராகாலெ - எந்த காலத்தில், கூலொகயெகூ. கடாக்ஷிப்பானே. (45)

(தா—ம்.) தெரியாதென்று சொல்லுவானென், அவன் கடாக்ஷித்த போதுண்டாகாதோவென்னச சொல்லுகிறார்.

பரமகாருணிகனான அந்த பாலமுகுந்தன், ஸ்ருங்கார விலாஸத்தினல் நீண்டும், அந்நீட்சியடைய நிறைந்திருக்கிற கருணைரஸதத்தினல குளிர்ந்தும், வடிவழகினல் நீலமாய் புருஷோத்தமதவ லக்ஷணத்தினல் சிவந்திருப்பதும், அதயாஶ்சர்யகரமான ஸஞ்சாரங்களையுடையதுமான கண்களினல் எந்த ஸமயத்தில் கடாக்ஷிப்பானே, அதுவும் தெரியாதென்கிறார். (45)

வெஹாஸெவிக்ராஸஹாரம் வேஜவிஜ்ஜூவகம்ஹம் வகுலவகு
நகுஜம் வாரூவெஶ்ஜயவைஜயந்தீம் | ஶ்யாரூஶ்ரீஜூரூ ஹாவம்ஶிஸு
வொஹாரஶீலம் ஶ்ரயகி நயநம்ஶே ஜூஜ்ஜுவெஷம் ஶிராவொ: || (46)

(ப-உ) (வெஹாஸெவிக்ராஸஹாரழி) வெஹாஸெ - நெருங்கியிருக்கிற, விக்ராஸஹாரழி - திருக்குழற்கற்றையையுடையதும், (வேஜவிஜ்ஜூவகம்ஹழி) வேஜ-முடிக்கப்பட்ட, விஜ்ஜூ - மயில் தோகையாகிற, கூவகம்ஹழி - சிரோபூஷணத்தையுடையதும், (வகுலவகுநெ

தழ) வலெவலெ - அத்யந்தம் சஞ்சலமான, நெதழ - திருக்கண்களையுடையதும், (வாரவிஷ்வெயெரவழ) வார - அழகியதான, விஜ்வெ - கோவைப்பழம்போன்ற, கயெரவழ - கீழுதட்டையுடையதும், (மெயரமுவுரவழ) மெயர - மனதுக்கினியதும், முவுர - கண்ணுக்கினியதுமான, வரவழ - சிரிப்பையுடையதும், (நிலெரவரவீலழ) நிலர - பரிபூர்ணமாயும், உவர - கம்பீரமுமாயிருக்கிற, லீலழ - விளையாட்டையுடையதுமான, ஸ்ரீரவிஃ- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (சிரஹவெஷழ) சிர - மோஹநாகாரமான, வெஷழ - ஸ்வரூபத்தை, மெ - என்னுடைய, நயநழ - கண்ணானது, முமயதி - தேடுகிறது. (16)

(தா-ம.) இதுமுதல் நாலுஸ்லோகங்களினால், தாமநுபவிக்கவாசைப்பட்ட அவனுடைய கோலங்களைப் பேசுகிறார்.

கண்ணன் சிரஸில, உலகத்திலிருளனைத்து மோரிடததில் சேர்ந்தாற போல் இருண்டு அடாந்திருக்கிற குழலழகும், அதன்மேல் கட்டின கொடி போல் விளங்கநின்ற மயிலிறகும், அதுக்குசசிறிதுகீழே, "நம்மழகைகாட்டி யாரைவசீகரிப்போம்" என்று சுறறிசசுற்றிச சுழலமிடாநினறகண்களும், கொடியிலே பழுத்துச செவ்வியழியாகதொரு கோவைப்பழமபோன்ற வாயும, அததோடிணைநதி மதிரமாகததோற்றுகிற சிறுமுறுவலும், பரிபூர்ணமான ஸ்ருங்காரவிலாஸஙகளுமாகிய இவ்வழகிய வேஷதததைதக்காண என் கண்ணானது சுறறுமாறாயாகின்ற தென்கிறார். (46)

வெஹ ாலெஜுஹ உமாயாவெராம்விுாலஹாராலுஸ்ருஹிவிஸிவாஜீ
வெராதம்ஸாதிவி நாஜூரவாஜீரவீஜுழி | கீடவிகூடுராவெராவெஹாரஹ ஹ, கூ
வெஜுஜுமஜ்ஜி தம் சியாரிஸிவெரீவாவெகாவிஜு, கும்வபம ஜுமயாதவீயறா||

(ப-உ.) (வெஹ ாலெஜுஹஉமாயாவெராழ) வெஹ ாலெ - நெருக்குணடிருக்கிற, ஜுஹு - மேகத்தினுடைய, உமாயா - காநதியை, வெராழ - அபஹரிக்கிறவனும், (விுாசுலாலுஸுழ) விுாவா-ஸங்கீதாதிவ்யாபாரத்தினுடைய, லா - அதிசயத்திறல், சுலுஸுழ - நிபுணனானவனும், (விஸ்ருஹிவிஸிவாஜீவொராதம்ஸுழ உவ - கர்வமடைநத, ஸிவி - மயிலினுடைய, ஸிவா - இறகுகளாகிற, ஜீலா - லீலார்த்தமான, உராதம்ஸுழ-சிரோபூஷணத்தையுடையவனும், (உவி நாஜூ ஸ்ரீவா ஜீரஜுழ)-உவி நாஜூ-மநோஹரமான, ஸ்ரீவெஜு வீரஜுழ-தாமரைப்பூப்போன்ற முகத்தையுடையவனும், (கூவிுாவொவெஜுஹஜுவெஜுஜுமஜ்ஜி தழ)

கூடீரா ஶ்ரீதேவியினுடைய, கடாக்ஷ - கடைக்கண பார்வையினால், உதாத்ர - உயர்ந்தவனும், த்ருடவிஶ்வாஸ- தன்னைசசரணமாக அடைந்தஜநங்களினால், ஜிதஶ்ரீ - ஜயிக்கப்பட்டவனும், (ஶப்தாதிஶவஸீவாகோதரஶப்தம்) ஶப்தாதி - போக்யதையினுடைய, வஸீபூத - முதிர்ந்த அவஸ்த்தையினால், உதாத்ர -மேன்மைபெற்றவனுமான, கம கவி-வாசாமகோசரமஹிமையையுடைய ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, வயம்-நாங்கள், ஶ்ருணுயாமஹை - காணத்தேதுகிறோம், "த்ருடவிஶ்வாஸ" என்று பாடமாகில், த்ருடவிஶ்வாஸ - பக்தியினாலும் அத்யவஸாயத்தினாலும் தெளிந்தசிந்தையரான என்று பொருளாம் (47)

(தா-ம.) ப்ராணிகளுடைய ஸகலதாபங்களுமாறும்படியாக நீரை நிறையப்பாரம்பண்ணி மேலேகிளம்பின மேகத்தினுடைய எழில்பூண்டவனும, அவ்வெழிலோடொத்த பரிபூரணமான ப்ருஹகாரவிலாஸங்களையுடையவனும், அவ்வெழிலுக்குப பரபாகமாகத் தலையில்சூடின நாநாவர்ணமான மயிலிறகையுடையவனும், கண்டவர்கள் கண்ணும் மனமும் களிக்கும்படியான முகமுடையவனும், ருகமிணீதேவியின் கடாக்ஷத்துக்குப் பாதரபூதனும, ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனும், போகயதைகளெல்லாம் பரிபக்வமாய் வழிவுகொண்டுவந்தாற்போல் விளங்குமவனுமான ஶ்ரீக்ருஷ்ணன்; எங்கேயிருக்கிறானே வென்று நானெங்கு மாராயாகின்றே னென்கிறார். (47)

வராஶ்ரயம் ஹ்ருதிரோசிஷ்ணு ஶ்ரீநாம வ்ரஜவயஸ
ஹ்ருஷாகேஶ்ரயம் ஶஶ்வதீஶ்வர நரவிநாஹாரிவதநம்|
கநாஶ்ரயம் வாவாசிநிஹிதேஶ்வயா நர ஶவி கூடாதரீ
ஹ்ருஶ்ரவ வேதம் ஹராதிகி நீவ்ராத்ய நிஹந்தி ॥ (48)

(ப - உ.) கநிஹிதேஶ்வயா நாம் - ஒருதேசகாலபுருஷர்களைத் தனக்குப்பிறப்பிடமாகஉடைத்தாகாததான(நித்யமான), வாவாம்கவி-வேதங்களுக்கும், கநாஶ்ரயம் - இவ்விதமென்று நிரூபிக்கவொணாதவனும், ஶஶ்வத் - அடிக்கடி, வ்ரஜவயஸஹ்ருஶ்யாம் - இடைப்பெணகளுடைய கணகளுக்கு, ஹ்ருஶ்ய-பார்க்கத்தக்கவனும், (த்ரிஶ்வவநரவிநாஹாரிவதநம்) த்ரிஶ்வம் - மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, நர - நெஞ்சை, ஹாரி-வசீகரியாகின்ற, வதந-முகத்தையுடையவனும், ஶ்ரீநாம-மகநசீலர்களானருஷிகளுடைய, வரிவஸ்யா - கோஷ்டியில், வராஶ்ரய - ஆராயப்பட்டிருக்கவனையினும், ஹ்ருதி - அவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டாதவனும்,

(ஸரஸலலித நீலோத்பல நிபே) ஸர - கொஞ்சம், லலித - மலர்ந்திருக்கிற, நீலோத்பல - செங்கழுநீர்ப்பூவோடு, நிபே - ஸமாநமான காந்தியையுடையவனுமான, ஹரவே - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே, கதா - எப்போது, ஸேவிஷ்யே - ஸேவிக்கப்போகிறேன். (48)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே, சாஸ்தரவிசாரங்களிலுமம் யோகாப்யாஸத்திலுமம் எப்போதும் மாராயாநின்ற ருஷிகளுங்கூட இன்னமும் வஸ்து யறியாமல் ஆராய்ந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்தமான ருஷிகள்படி இதுவாயிருந்தது; இவர்களறியாவிட்டால் அநாதியான வேதங்களறியாவோ வென்னில்; அவைகளும் தனிதனியேயன்றிக்கே ஒன்றுகக் கூடிப்போய தங்களாலான வளவும் இவனையாராய்ப்புக்கு அது செய்யமாட்டாதே "நம்மால் செய்ய வொண்ணாது" என்று நிராசங்களாய்த் திரும்பிவந்து விட்டன; இனி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வந்தால் பசுக்களோடு துல்யராய் அவற்றின பேசசும நடையுமான இடைசிகள் எப்போது மிவனை இந்த மாம்ஸமயமான கண்களிலால் பாராநின்றார்கள்; இப்படி ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு மரியனென்றும, அவனே இரங்கிவந்தால் அஜ்ஞாநிகளுக்கும் ஸுலபனென்று மறிந்து, அறிவிலிகளில் தலைவனானான், அற்பமலாந்த கரிவெய்தலோடொத்த அவனுடைய வடிவழகையும, த்ரிலோக ஸுந்தரமான முகத்தையும்காண வாசைப்படுகிறே னென்கிறார்.

ஸ்ரீரா ஜ்ஞாந நடீரஸி ஸ்ரீக்ஷோணம் நடி-ஶ்ரேணிவேணு
விவரஷ்-நிவேஶயதீ | மொஹாயதோ நயநம் நய
நாஹிராஶம்வதேந்தூ நா- உயிதம் வ்ரஜிஷ்யாமி ॥(49)

(ப-உ.) (ஸ்ரீரா ஜ்ஞாந நடீ) ஸ்ரீரா - லக்ஷ்மீதேவியின்கையில் லீலார்த்தமாக உள்ள, ஸ்ரீ ஜ - தாமரைப்பூவோடொத்த, ஸுந நடீ - முகத்தையுடையவனும், ஸரஸி - சஞ்சலமாயிருக்கும்படி உக்ஷோணி - சுற்றும்பார்வையையுடையவனும், (வேணு விவரஷ்) வேணு - வேணுவினுடைய, விவரஷ் - ரந்த்ரங்களில், நட-ஶ்ரேணி - லீலார்த்தமான ராகவிசேஷங்களை, நிவேஶயதீ-வைத்துஊதுமவனும், (மொஹாயதோ நயநடீ) மொஹாயதோ நய - ஒருநிலையின்றிக்கே சுழன்றுவருகிற, நயநடீ - கணகளையுடையவனும், (நயநாஹிராஶம்வதே) நயந (ப்ராணிகளுடைய) கண்களுக்கு, ஸுஹிராஶ - ஸுந்தரமானவனும், உயிதம் - எனக்கு நாதனுமான க்ருஷ்ணனே, ஸதா நா- - எப்பொழுது, வ்ரஜிஷ்யாமி - பார்க்கடபோகிறேன்; வந்ஜ - வணங்கப்போகிறேன். (49)

(தா-ம்.) தாமரைமலர்போன்ற முகத்தில் வேணுவைவைத்து, அவ் வேணுவிலுள்ள ரந்தரங்களில தன் கைவிரல்களை அந்தந்தகாலத்துக்குத் தகுந்தபடி நடமாடசெய்தும், அந்தவிரற்களின்மேலே கண்ணாட்டத்தை உலாவசெய்தும், அந்த வேணுகாதத்திலுள்ள ரஸாதிசயத்தினால் அதிச பலமான கண்களையுடையவனுமான சருஷ்ணனுடைய அதி ஸுந்தரமான முகாரவிந்ததனை நான் எப்போது காணப்போகிறேன், அவனழகில் தோற்று அவன்காலிலே எப்போது ப்ரணமம் செய்யப்போகிறே னென் கிறார். (49)

ꣳஹ்ருʼம்ʼஹ்ரூʼம்ʼநவநீ ꣳபூ டꣳஸம்ʼவ்ருʼதாய மைவாவலிவிநி
ர்மஜ்ஞ ஜகந்மஜ்ஞ வெஷழ்ꣳ ꣳஜந்ʼபுʼஷ்ஷ்ணீத ஜயꣳஸ்வவீதா
யாரꣳஸுரꣳவாகேந்ʼயாமி தம்ʼவெந்ʼம்ʼகꣳநவாʼயுழ்॥(50)

(ப உ.) (ர்மஜ்ஞ ஜகந்மஜ்ஞ வெஷழ்) ர்மஜ்ஞ- ரணிகஜநங்களுடைய, ஜகந்மஜ்ஞ - மனதுக்கு ப்ரியமான, வெஷழ் - ஆகாரத்தையுடையதும், (ꣳஜந்ʼபுʼஷ்ஷ்ணீத ஜயꣳஸ்வவீதாயாரꣳஸுரꣳவாகேந்ʼயாமி தம்ʼவெந்ʼம்ʼகꣳநவாʼயுழ்) ꣳஜ்ஞ - வெட்கத்தையுடையவனும், புʼஷ்ஷ்ணீத - கோமலமான, ஸ்வீத - சிரிப்பாகிற, ஜய - தேனிலால், ஸ்வவீத - கலக்கப்பட்ட, ரய - கிழுதட்டினுடைய, ஸுரꣳ - காந தியையுடையவனும், வாகேந்ʼயாமி - பூர்ணிமையிலுண்டான, தம்ʼவெந்ʼம் - சந்த்ரனால், யாமித - கொண்டாடப்பட்ட, கꣳவெந்ʼம் - முகமாகிற சந்த்ரனையுடையவனுமான, கꣳநவாʼயுழ் - க்ருஷ்ணனுடைய, வாயுழ் - இளம்பருவமானது, (ꣳஜ்ஞ டꣳஸம்ʼவ்ருʼதாயவைவாவலிவிநி) ꣳஜ்ஞ நவநீதாதிகளிலாஸக்தனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஸம்ʼவ்ருʼதாய - ஸந்தாசாரத்தினுடைய, வைவா - வரிசையிலால், ஸுவலிவிநி - சித்ர மெழுதப்பட்டிருக்கிற, கநவி - (என்) ஹ்ருதயத்தில, கꣳஹ்ரூʼம்ʼ- அடிக்கடி, ꣳஜுழ் - சேர்ந்து தோற்றுகிறது. (50)

(தா-ம்.) கீழே நாமாசைப்பட்டபடியே முதலிலே அவனுடைய இளம் பருவமானது என் மனதில் தோற்றிற் றென்கிறார்.

சிறு பிள்ளைத்தனத்திலும்கூட இன்னார்க்கின்னரஸமும் இன்னார்க்கின் னரஸமும் ப்ரயோகிக்கவேணுமென்கிற மர்ம மறிந்ததும், அனைவரும்கண்டு களிக்கும்படியான அலங்காரமுடையதும், பிள்ளைத்தனத்தினால்தன்னருகே வந்த புதியவர்களைக்கண்டு வெட்கமடைந்ததும், சிறுநகையோடுகூடிய அந்த தனையும், பூர்ணசந்த்ரனும் தோற்றுக்கொண்டாடும்படியான முகத்தை முடையதும், அதிசுகுமாரமான கருஷ்ணனுடைய பால்யமானது, க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களாகிற சித்ரமெழுதி யலங்கரிக்கப்பட்ட என்மனதில், இனி யெங்குமும் போகாதபடி பொருந்தி யிருந்ததென்கிறார். (50)

கூஹரிகூர கூர நிகூர ஶ்ரூ-ஶ்ரூஜி கமுகூஜீ ஸரஸகர ஸர
ஸிர-ஹ ஸரஸஜ்ஞ்ஜிவெவெ ! வ்ரஜய-வகிர திகமுஹ
விஜய நிஜலீலாதிஜ்ஞ்ஜி கவஜ்ஞ ஸஶிமுக ஸ்ரிஜ்ணி மீவெயு॥(51)

(ப-உ.) (கூஹரிகூர கூர நிகூர ஶ்ரூ-ஶ்ரூஜி கமுகூஜீ ஸரஸகர ஸரஸஸிர-ஹஸஜ்ஞ்ஜஸஜ்ஞ்ஜஸ்ரி) கூஹரிகூர - உடந்ணகிரணைனை ஸமீர் யணுடைய, கூர - கிரணங்களுடைய, நிகூர - ஸமூஹத்திலை, ஶ்ரூ-மெள்ள, ஶ்ரூஜி த-தடவப்பட்டதாய் (அதிலுலாணடான), முகூஜீ-சோபையிலை, ஸரஸகர-அத்யாஶ்சர்யமான ஜநகமான, ஸரஸஸிர-ஹ-தாமரைப்பூவோடு, ஸஜ்ஞ்ஜஸ - ஸமாநமான, ஜ்ஞ்ஜஸ்ரி - கண்களையுடையவனும், (வ்ரஜய-வதிர திகமுஹ விஜயநிஜலீலாதிஜ்ஞ்ஜி கவஜ்ஞ ஸஶிமுக ஸ்ரிஜ்ணி) வ்ரஜய-வதி - இடைச்சேரியில பெண்களுடைய, ரதி-கேளிஸமயத்திலுண்டான, முக-ஹ - யுத்தத்தில், விஜய-ஜயத்தையுடையவனை, நிஜ-தன்னுடைய, லீல-விலாஸத்திலுலாணடான, கவஜ்ஞ - கர்வத்திலை, ஶ்ரீ-ஜி த -ஸந்தோஷத்தையடைந்திருக்கிற, வஜ்ஞ ஸஶி - சந்த்ரன்போன்ற முகத்திலுடைய, ஸ்ரிஜ்ணி - போக்யதையையுடையவனுமான, வெவெ- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், மீயெயு-லபிக்கிறேன். (51)

(தா-ம்.) இனி மூன்று ஸ்லோகங்களிலை, தம்நெஞ்சில் தோற்றின கண்ணழகை மாநஸமாகவநுபவிக்கிறார்.

க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணழகு, பெரியதடாகத்தில் மூளைத்தகொரு தாமரைப்பூ, ஸ்ரீதேவிக்கு வாஸபூமியாய் ஸ்வாபாவிகமான எழிலையணிந்திருப்பதற்குமேலே, உதயகாலதத்தில் பாலஸூர்யனுடைய கிரணங்கள்பட்டு மெள்ளமெள்ள அலரும்போதுண்டான செவ்வியைப்பெற்று நின்றது; அவனுடைய முகமானது, அவன் இடைப்பெண்களோடு விளையாடும்போது ரதிகாலதத்தில் அவாகளை வென்று அதிலுலுண்டான கர்வத்திலும் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்ருங்கார விலாஸத்திலும் களித்து நிறைமதிபோல் விளங்கா நின்றது; இவ்விரண்டவயவங்களிலுடைய போக்யதையிலும் என்மனஸ்ஸு ஒன்றுய்க் குழைந்துவிட்டதென்கிறார். (51)

கூர கூதிமுஹ ஒஹ ஜ்ஞி கமுஜி த தாரவம்ஸீ கமுநி நஹ முஹ ஶ்ரிஜ்ஞி
வ நஸரஸஜி வெவெ ! வஹஜ்ஞ்ஜவ ஹர ஜுரிக ஹர வம
ஹித வீயீ வத கவஹ ஹ யாஸிணி ஶய-ஸ்ரிஜிணி மீவெய !(52)

(ப.உ.) (கூர கூதிமுஹ ஒஹ ஜ்ஞி கமுஜி த தாரவம்ஸீ கமுநி நஹ முஹ ஶ்ரிஜ்ஞி வ நஸரஸஜி) - கூர கையாகிற, கூதி - தாமரைப் பூவுக்கு,

உஜ - இதழிபோன்ற விரறகளால், உஜ்ஜி க - மூடிதழுதகதிறகக்பட
ட, லலி த தர - ஸுந்தரமான, வ ஙஸீ - வேணுவிலுவைடைய கை - இ
னிமையான, நி நஜ - சப்தத்திலை, ஸஜக பெருகாநின்ற, அம்ரு
தத்திலை, ப ர்ண - பூர்ணமான, ஸரஸி - குளங்களையுடைய
வலும், (ஸ ஹஜரஸ ஹரஸ ஹரி கஜர ஹஸி தவீயீஸ க தவ ஹஜயர
ஜணி ஜய ர்ணிஜணி) ஸஹஜ - ஸ்வாபாவிகமான, ரஸஹர - ஆநத
திசயத்திலை, ஹரித - பூர்ணமான, ஜர ஹஸி த - புன்சிரிப்பிலு
டைய, வீயீ - பரம்பனாயை, ஸ த த - எப்போதும், வஹக - தரி
த்துக்கொணடிருக்கிற, கயரஜணி - ஸ்லாக்யமான கீழுதட்டிலுடைய
ஜய ர்ணிஜணி - போக்யதையையுடைய வலுமான, ஜெவெ ப்ரீக்ருஷ்
ணனிடத்தில, லீயெ -லயிகிறேன். (52)

(தா-ம்.) கண்ணன, குழலெக்கையில் பிடிததூதுமபோது அதிலுடை
ய ரந்த்ரஙகளை விரற்களிலை மூடிமூடித்திறந்து விஜாதீய விஜாதீயமான
ராகஙகளைப்பாட, அதிலை மரஙகளுமிரஙகி அருகிருந்த தடாகஙகள் நிறை
ந்துவழியும்படி மதுவெள்ளமிடாநின்றது; அக்குழல்வைதத அதரமானது, ஒரு
பாதியாலன்றிக்கே பிறப்பாலேயே அதிமதுரமான சிறுமுறுவல் வ்யாபிதது
ப்ரகாசியா நின்றது; இப்படிப்பட்ட அதரதிலுடைய மாதுர்யதிலும்
அக்குழலோசையிலும் என்மனமெகிழ்ந்து நான் ஸீபவித்து விட்டேனெ
ன்கிறார். (52)

கஹ ர்ஸர ஸரஸர கஹ வி தர்ஜ ஹெவீ கஹ ஜகுஸ ஸஹ ர
ஸ்ரணர ஸ குஸஜ ர்ஸர ஸி ஜெவெ ! ர்ஜ குஸ்ரீ தர்ஜ ர்ஸ ஹஸி தர்ஜ ர
ஸி தஸஸி ஸஹர்ஸ ர்ஜ ர ஸி ஜகுர்ஜ ர ஸி ஜணி ஸீ லெய்(53)

(ப-உ.) (கஹ ர்ஸர ஸர ஸர ர்ஜ கஹ வி தர்ஜ ர்ஸ ஹெவீ கஹ
ஜகுஸ ஸஹ ர ஸ்ரணர ஸ குஸஜ ர்ஸர ஸி) கஹ ர்ஸர - மநமதனுடைய,
ஸர - பாணமான பூசணிலுடைய, ஸர்ஸர - யுத்தத்திலே, கஹ வி
த - கோபமடைநதவர்களும், ர்ஜ - காவழுற்றவர்களுமான, ஹெவீ -
கோபிகைகளுடைய, கஹ ஜகுஸ - கலசம்போன்ற ஸதநத்திலே, ஸ ர
ஸ்ரண - பூசப்பட்ட, ரஸ - சநதநத்திலை, குஸஜ - விளங்காநின்ற,
உரஸி - திருமார்பையுடையவனும், (ர்ஜ குஸ்ரீ த ர்ஜ ர ஸி தர்ஜ ர்ஸ
ஸி தஸஸி ர்ஸர ஸர ர்ஜ ர ஸி ஜகுர்ஜ ர ஸி ஜணி) ர்ஜ - கர்
வத்தில், குஸ்ரீ த - புறட்டப்பட்ட (காவழுற்ற), ர்ஜ ர - மந்தமான,
ஸி தர்ஜ - சிரிப்பிலை, ர ஸி த - அபஹரிக்கப்பட்ட, ஸஸி - சந்த்ர

ளுடைய, ஸ்மாஹா - காந்தியிரல், ச்ரூஹாः - மேன்மேலும், கூயிக - பெருகாநின்ற, ச்ரவகூ-கமலப்பூப்போன்ற முகத்தினுடைய, ச்ரயாரிணி - போக்யதையையுடையவளுமான, ஸ்ரீவ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில, ஜீவ்டு - ஒருப்பட்டேன். (53)

(தா-ம.) ரதிகாலதத்திலுண்டான ப்ரணயகலஹதத்தில் கோபிமாகள் சிறி இவனை மாபுடன்மாலையைத்து இருதத்தித் தழுவினர்கள், அவாகள் மார்பிலிருத்த குங்குமகுழம்பு இவன்மார்பிலொட்டி த்மமார்வை யலங்கரியாநினறது; அக்காலதத்திலுண்டான இளமுறுவலானது, நிலவைக்காட்டிலும வெண்மையாயக்கொண்டு முகமெங்கும் வ்யாபித்து முன்னிலுமதிசமான ப்ராகயத்தையை விஸ்தரித்தது; இப்படிப்பட்ட கருஷ்ணனை நான் மாநஸமாகவநுபவித்தது மறறெரு விஷயங்களை யறியாமல அவ்வடிவழகிலேயே லயித்துவிட்டேனென்கிறார். (53)

கூநத்ராத்வஸிகலஹ்ரவொரஹ்வபேஸிகா உகூஷ்ணவேக்ஷாம ஹ்ரவொ
ஷாவொரா ச்நஹ்ராஹிவேணா நயநயவா ரா ஹ்ருராஜிஹ்ருளஜ
லிக ! கூகா த்ராத்யாராத்ப்ரவெக ச்ருகூரா த்ரநவம்ஸீரவெ ஷா
ஸஹ்ரு ச்ரவொரவம வ்ரஜஸிஸாத்ரு-ச்மகிரு:ஜமவெநாஹ்ரஹிநீழ॥ (54)

(ப-உ.) (கூவஸிகலஹ்ரு-ர்வாம்) கூவஸிக - கறுத்திருக்கிற, ஹ்ரு-வொம் - புருவங்களில, கூநத்ராழ - கொஞ்சம் வளைந்ததும், (கூகூஷ்ணவேக்ஷாஹ்ரு-வரஷு) கூகூஷ்ண - நெருங்கியிருக்கிற, வேக்ஷ்-ணை மயிர்களுடைய, கூஹ்ரு-வரஷு - புருவங்களில், உவரிகாழ்-வ்ருத்தியடைந்ததும், கூநயநாஹிவேணாः - கருணைபூர்ணமான, நயநயொः - கண்களில, கூவொராழ - அலைப்புறறதும், ச்நஹ்ர - மென்மைபெறற, ஜல்பித - சொல்லில, கூஹ்ராழ ஸரஸமானதும், கூயரகூச்ரவெக - அழுதுபோனினிதான உதட்டில, கூத்ராழ-மிகச்சிவந்ததும், (கூத்ராநவம்ஸீரவெவஷு) கூத்ரா(ர)-ரஸவத்தான, வம்ஸீரவெவஷு - வேணுகானங்களில, (ச்மகிரு:ஜமவெநாழ) ச்மக - கொழுத்தும், கூவாழ்ரா இனிமையானதும், (ஜமவெநாஹிநீழ) ஜமஸ - லோகங்களை, வெநாஹிநீழ - மோஹிப்பிக்கத்தக்கதுமான, (வ்ரஜஸிவொः) வ்ரஜ-திருவாய்ப்பாடியிலுளள, ஸிவொः-குழநதையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ச்மகி-ழ - திருமேனியை, ச்ம - என்னுடைய, வொவகழ - கணணானது, கூஸாவ்வஹ்ரு - காணவிரும்புகிறது. (54)

(தா-ம.) இதில் கீழ்மாநஸமாக வநுபவித்தது போராமல் கண்களால் காணவாசைப்படுகிறார்.

நான் மாதஸமாக அநுபவிக்குமகாலத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களிரண்டும் கறுத்து தநுராகாரமாக வளைந்திருந்தது ; கண்ணிரப்பைகள் அடர்ந்திருந்தது; கண்கள், என்னிடத்தில் ப்ரீதியினால் தாளமாயிருந்தன; சொறகளானவை அதிகபா(ஹா)வங்களையுடைத்தாய் ஸுஸ்வரமாயிருந்தது ; அதரமணி நன்றாகச சிவந்திருந்தது ; அவன் செய்யும வேணுகாநம் செவிகளினிதாகக் கொண்டு கேட்டாரை மயக்காநின்றது; பிள்ளைப்பருவமான அவன்விகாஹமானது, மூன்று லோகங்களையும் படவசமாக்காநின்றது; இப்படி மாதஸமாக அநுபவித்தபடியே அவனை இக்கண்களாலு மநுபவிக்கப் பாரியாநின்றேனென்கின்றார். (54)

கவெதவொாஸ்ம கதவ வக்ராரவிந்ம் ததாரஂணஂ ச
தெவலீலாகூடாக்ஷாஃ। தத்ஸநுயஂ வாவதிந் ஸ்மி
தஶ்ரீ ஸுதஂ ச ஸுதஂ ச ஔலுர்ஹம் விதெவதெஷு॥ (55)

(ப-உ.) தவ - அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸம்பந்தியான, வெகவொாஸ்ம - இளம்பருவமும், தவ - அப்படி ஸுந்தரமான, வக்ராரவிந்ம் - கமலமலர்போன்ற முகமும், தவ - அப்படி சிதளமான, ஸ்ம - தலையும், தாரஂணஂ - தலையும், ச - அப்படி மோஹகரமான, (லீலா கூடாக்ஷாஃ) லீலா - ஸலிலாஸமாகப்பார்க்கிற, கூடாக்ஷாஃ - கடைக்கண்பார்வைகளும், தவ - அப்படி லோகவிலக்ஷணமான, வாளநுஸ்ம - அழகும், வா - அப்படி மநோஹரமான, (ஸ்மிதஶ்ரீஃ தஸ்ஸ்ஃ) ஸ்மித - புன்சிரிப்பினுடைய, ஶ்ரீஃ - சோபையும், (ஆகிய இவை), விதெவதெஷு - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களிடத்திலும்கூட, ஔலுர்ஹம் - பார்க்கவும பெறவுமரிதாயிருக்கிறது; ஸுதஂ ச ஸுதஂ ச - இதுமெய்யே மெய்யே. (55)

(தா-ம்.) இவரிப்படி பாரிக்கவே, க்ருஷ்ணன், இவருடைய ப்ரீதிக்காக அந்தமாதஸ ஜுஞாநத்தையே இன்னும் சிறிது வெளிசசெறிகசசெய்து ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாகநிறுத்தி, இவர் அதை ப்ரத்யக்ஷமாகவே நிஜமாதத தாம்கண்டபடியே பேசுகிறார ஆறுஸ்லோகங்களினால், அவறறுள் இந்த ஸ்லோகத்தில், அவ்விகாஹதத்துக்குண்டான இதர வைலக்ஷண்யத்தைத சொல்லுகிறார்.

இவனுடைய அந்த இளமைப்பருவமும், அந்த முகாரவிந்தமும், அம்முகாரவிந்தத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற கண்களில் தளும்புகிற கருணைரசமும், அக்கண்களில் நின்றும் விலாஸார்த்தமாகப் புறப்பட்ட கடைக்கண் பார்வைகளும், அமுகதத்திலுளள ஸுமுதாயசோபையும், அம்முகமெஙகும் பாவாநின்ற புன் முறுவலுமாகிய இவை, அஜ்ஞாநாநு கம்மால் வர்ணிக்கப்

போகாமையே யன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரனாலும் கூட அது அது என்று சொல்லுமதொழிய மற்றப்படி வாணிக்கப்போகாத அளவிறந்த போக்யதையை யுடைத்தாயிருந்தது; எல்லாவற்றாலும் சிறந்த தேவதைகளில் ஒவ்வொருவரிடத்திலுள்ள உத்க்ருஷ்ட அம்சங்களைத் தனித்தனியே யெடுத்துப்பின்பு அவற்றை ஒன்றாகத்திரட்டிப் பார்த்தாலும் அந்தத்தெய்வத்துக்குள்ள போக்யதை யாவும், இவனுடைய போக்யதையிலொரு துளியோடு மொவ்வாது; இதை உறுதியாக அறுதியிடுவேனென்கிறார்.(55)

விஶ்வாவஶ்யவஶீகரணகலாவைசக்ஷண்யம் விஶ்வாஸ ஸ்தபனகி
லைதகலாம் ஜநாநாம் | வம்ஶீநிநதைர் வ்ரதிநவகாதிகூந
ஸோத்ரும்வம்ஶீநிதைர் யயி யயி மெளநவம் சாரயந்தீம்॥(56)

(ப-உ.) சாரயந்தீம் - கணைனுடைய, மெளநவம் - வாயிமையை, (வ்ரதிநவகாதிகூநஸோத்ரும்) வ்ரதிநவ - ப்ரதிக்ஷணம் புதிது புதிதாக உண்டாகிற, காதி - ஒளியினுடைய, கூந - எழுச்சியிலை, ஸோத்ரும் - மனதை இளகப்பண்ணுமதாக, வம்ஶீநிதைர் - பார்க்கிறேனும், (விஶ்வாஸஸ்தபனகிலைதகலாம்) விஶ்வாஸ - அவனே உபாயமென்கிற நம்பிக்கையிலை, ஸ்தபனகில - மொக்குவிட்டு மலர்ந்திருக்கிற, லைதகலாம் - மநஸ்ஸையுடைய, ஜநாநாம் - ஜனங்களுடைய, (விஶ்வாவஶ்யவஶீகரணகலாம்வைசக்ஷண்யம்) விஶ்வ - ஸமஸ்தமான, உவஶ்ய - உபத்ரவங்களுடைய, வஶீகர - விநாசத்தில், வைசக்ஷண்ய - முக்யமாக, வைச - ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, காலம் - ஸங்கல்பத்தையுடையதுமாக, யயியயி - அடிக்கடி, வம்ஶீநிதைர் - பாக்கிறேனும், (ம்) (ம்.)

(தா-ம்.) அவனை நீர் எவ்விதமாகக் கண்டீர், எவ்வகைகண்டீ ரென்னச் சொல்லுகிறார்.

அவன் வீதிகளில் எழுந்தருளும்போது, குசலப்ரச்நாதிகளிலால் தன்னைப் பறறினருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றக்கண்டேன்; தனிடதிலண்பில்லாதாரைத் தன்னுடைய அத்புதமான ரூபலாவண்யதங்களையுடைய பால்யத்தைக்காட்டி வசீகரிக்கக கண்டே னென்கிறார். (56)

ஶளஹிஸ்ரேணி கூஹமஷ்ணா ஶரகதஸுஹ்ருத்
கூம் விதூ விஶ்வஹாஸ ஶயாரம் வைதெ விதெஸ்ரு
ஸ்ரவாவதிஸ்ரஸவஸீ கரா ஶஹஜஸ்ரவ்ரா விஶ்வாஸஸ்ரீ
கிஶோரம்ஹரந்தீ யெகவணஷ ஶயாரவீயிஹீதெகாமாஹவெ கி॥(57)

(ப-உ.) கவிபவொவெ-ஓ பெண்ணே! ஶளஹிஂ-(இவனுடைய) சிரஸ்ஸானது, (வநு கமலமஷணா) வநு கு-மயில்தோகையை, லம ஷணா-அலங்காரமாக உடைத்தாயிருக்கிறது, வபுஂ-சரீரமானது, (ஸுதகுஹஸ்ரீராஹிராஶழ) ஸுதகு - மரகதமணியினால் செய்யப்பட்ட ஸ ஹ-கம்பம்போல், கஹிராஶழ-அழகியதாயிருக்கிறது, வக்த்ர-முகமானது, (விதுவிஶுஹமாஸஶயராழ) விது - ஆஶ்சர்யகரமாயும், விஶு-ஹ - ஆநந்தகரமாயுமிருக்கிற, வராஸ - சிரிப்பினால், ஶயராழ-இனிதாயிருக்கிறது, நூஹள - கண்கள, விலுலிதெ - சுழலவிடாநின்றன, வாமஃ - சொறகள, (விஸுஸுவஸீ கஷாஂ) விஸுஸுவ - பால்யத்தினால், ஸீதலாஂ-மனதைக்குளிரப் பணணுமதாயிருக்கின்றன, (விலாஸஹஸ்யிதீஃ) விலாஸ - கமநத்தினுடைய, ஹஸ்யிதீஃ - இருப்பானது, (ஶஹமஜ்ஜுலாஷ்ய) ஶஹ - மதித்த, மஜ்ஜு-யாதொன(யின்கமநம்)போல், ஜுலாஷ்ய-கொண்டாடத்தகுந்ததாயிருக்கிறது, ஶநைஶநை-(இவ்வழகுடன்) மெள்ள மெள்ள, ஜதஃ - இங்கிருந்து, ஃயாஸ்யாவீயிஃ-மதுரைப்பட்டணத்தின் தெருவில், மாஹரி கி-நுழைகிறான் (போகிறான்), வஷஃ - இவ்விதமான இந்தப்புருஷன், கஂ-ஆ! (சொல்லு.) (57)

(தா-ம்.) இதில், தன்னிலண்பில்லாதாரை ஆட்கொண்ட இவன் படிகளைப் பேசுகிறார்.

தலையில் மயிர்முடியானது, வாரிசுசேர்த்துக் கொண்டையாகக் கட்டப்பட்டதாய், நாநாவாணமான ரதநஙகளாலிழைத்த ஆபரணம்போல் விளஙகாநின்ற மயிலிறகினை லலஙகரிக்கப்பட்டிருந்தது; விக்ரஹமானது, மரகதமணியைக் கடைந்திட்ட தூண்போல் அதி ஸ்வச்சமாய்த் திரண்டு உளளேநிழலாடாநின்றது; முகமானது, அந்தந்தே தசகாலஙகளுக்கநுகுணமாகவும அவ்வவபுருஷர்களுக்கு அநுகுணமாகவும் கூணைந்தோறும் நாநாட்ரகாரமாய்க்கொண்டு அதயாப்ஸாயகரமாய, கலெநஞ்சராயினும் கண்டார்களாகில் அவர்களை யேறிடததில் கால்தாழுவொட்டாதபடி தன்வில்மயக்கிகொள்ளவலல முறுவலையுடைத்தாயிருந்தது; கண்களானவை, கண்டாமணம் கவரும்படி இளமைக்குத்தக்க சாருசலயதனதையுடைத்தாயிருந்தன; சொறகள் மழலைசசொறகளாயிருந்தன; நடையழகானது மத்தகஜகதிநின் க(ம)மநதேதாடொதிருந்தது; என்றிப்படி அவன் வடிவழகைச்சொல்லி அதிலே தாமுமீடுபட்டு மதிமயஙகி அவனை இன்னாரென்று விசோஷிததறியமாட்டாதே, இவ்வழகுடன் மதுராபுரியில் நெடுந்தெருவே போகாநின்ற இவன்யாரோவென்று ஸந்தேஹிக்கிறார். (57)

வாஹள வாஹ விநிஜி-ுகா ஜூ ஜவநள வஹாயாயஜூ கள
வாணீ வெண வி நாஹந வ்ரணயி நள வயா-ுவ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
யள| வாஹ ஸ்ரீ ஹாஜ நஞ்ச ஸஹ்ய ஸாஂசாய யா-ுயாராஸ்ரீ
ரோவ கூவாஸ்ரீ லவாக்ஸ்ரீ வி ஹவாவாஸ்ரீ கி நஹஂ॥(58)

(ப-உ.) (வாஹவிநிஜி-ுகாஜூ ஜவநள) வாஹ - ஓரம்சத்தி னால, விநிஜி-ுக - ஜயிக்கப்பட்ட, கூஜூ ஜவநள - தாமரைக்காட் டையுடைய, வாஹள - திருவடிகள், (வஹாயாஜூ கள) வஹாயா - தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மீதேவியினால், ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; (வெண வி நாஹந வ்ரணயி நள) வெண - வேணுகாகத்தினுடைய, வி நாஹந-நாசன விதமான ஸ்வரோத்பாதந வ்யாபாரத்தில், வ்ரணயி நள - ப்ரீதியை யுடைத்தான, வாணீ-திருக்கைத்தலங்கள், (வாயாஹ ஸ்ரீ ஸ்ரீயள) வாயாஹ - பூர்ணமான, ஸ்ரீ ஸ்ரீயள-சித்ரசோபையை யுடைத்தா யிருக்கின்றன; வாஹஸ்ரீ - புஜதண்டங்கள், ஸ்தஹ்ய ஸாஂ - பெண்க ளுக்கு, (ஹொ ஹஸ்ரீ ஹாஜ நஂ) - ஹொ ஹஸ்ரீ - ஸம்போகயோக்யமான ப ருவத்தைக்கொடுப்பதற்கு, ஹாஜ நஂ-ஆதாரமாயிருக்கின்றன; ஸ்ரீஸ்ரீ- வாக்குக்கள், (ஸ்ரீய ாயாராஸ்ரீ) ஸ்ரீய ாஸ்ரீ-போக்யதையினுடைய, யாராஸ்ரீ - ப்ரவாஹங்களாயிருக்கின்றன, வக்ஸ்ரீ - முகமானது, (வா ஸ்ரீலவாகிஸ்ரீ கஂ) வாஸ்ரீ - சொற்களையுடைய, விஹவ - ஸ்துதிசெய் யும் திறமையை, ஸகிஸ்ரீ கஂ - மீறியிருக்கிறது; ஸவஹா - ஆஸ்சா யம்! வஸ்ரீ - இப்படிப்பட்ட, ஸஹஂ-தேஜஸ்ஸானது, வொஸ்ரீ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையிருக்குமா? (58)

(தா-ம.) கீழ் அப்படி ஸ்தோத்ரித்த இவர், அவனுடைய ஸாமுத்ரிக லக்ஷணங்களையும் அவதாராநுகுணமான அடையாளங்களையும் பார்த்து இவன் க்ருஷ்ணனையிருக்கவிருக்கலாமென்கிறார.

இவனுடைய திருவடிகள், உலகத்திலுள்ள தாமரைக் காடுகளெல்லாம் சோந்து வந்தாலும இவ்வழகினுடைய ஒருதிவலேக்குத்தோற்றும்படியான நிரதிசய வைளக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், லக்ஷ்மியினுடைய நித்யநிவா ஸஸ்தாநமாயிருந்தன; திருக்கைத்தலங்கள், சங்கம் பத்மம் மத்ஸ்யம் அங்கு சலாஂஞ்ஞனங்களையும் அவதாராநுகுணமான ரேகைகளினால் லக்ஷணிக்கப்பட் டுக் குழலூதுகையில் பொருந்தியிருந்தன; கைகளானவை, இளம்பெண்க

ஸையும் தன்னுடைய ஸ்பர்சத்திலல் அநுபவமேயாக்யராம்படி பண்ணவற்றாயிருந்தன; சொற்கள் பதவைப்பெருக்காநின்றன; முகத்திலழகு, ஆபிரமுகஸௌயுடைத்தாய் ஸர்வஜ்ஞரையிருக்கிற ஆதிபுருஷரையும் வர்ணிக்கமுடியாததாயிருந்தது; இவ்விதமாய்ந்த திரண்ட தேஜோமயமாய்க்காண்கிற இவன், க்ருஷ்ணரையிருகலாமாவெனறு ஊஹிக்கிறார். (58)

பெஹ-ம் நாடி விஸ மிஷ்ணம் பெஹ ஸிகம் விஷாயவிஸவிஷ
ரூம் வக்ரம்ஜி க்ருவிஸஷகாஜி முஹாரீ விநாஹ யநாயாழி।
ஸீவெ ரூபுயியாதமி நுவிஹவெ ஸ்ரூஜ்ஹாரஹஜீதுயம் ஜிக்ரம்
ஜிக்ரதவெஹா விஜித்ரகதவெஹா ஜிக்ரம் விஜிக்ரம்மஹம்॥ (59)

(ப-உ.) பெஹ-ம் நாடி - மயில தோகைகயென்கிற, விஸமிஷணழ - ஆபரணமே, பெஹ-ஸிகழ - மிகவுமுகப்பாயிருக்கிறது, ஜிக்ரழ - இதோராஸ்சர்யம்; விஷாய - அலங்காரத்தின் பொருட்டு, விஸவிஷம்-மறற ஆபரணங்களினுல, ஸுமழ-போரும், ஜிக்ரழ-இது வுமோராஸ்சர்யம், வக்ரழ - முகமானது, (ஜிக்ரவிஸஷகாஜி முஹ ஸீவி நாஹய நாயாழி) ஜிக்ர-இரண்டு மூன்றுவிதமான, விஸஷ - திலகத்தினுலுணடான, காதி - அழகினுடைய, முஹாரீ - வெள்ளத்துக்கு, விநாஹ - இருப்பிடமுமாய், யநா - புகழத்தக்கதான, நாயாழி - வாயையுடையதுமாயிருக்கிறது; ஸுவிஹா விஜித்ரகதழ - இதுமிகவுமாஸ்சர்யகரமாயிருக்கிறது; ஸுயியாழி - மநதபுத்திகளுக்கு, (ஸுமதவிஹவெஸ) ஸுமத - அடையத்தகாததான, விஹவெஸ - மஹிமையையுடைய, ஸீவெஸ - ஸ்வபாவங்களினுல், (ஸ்ரூஜ்ஹாரஹஜீதுயழி) - ஸ்ரூஜ்ஹார - ஸ்ருங்கார ரஸத்தினுடைய, ஸஜீத யழி - ரீதிஸ்வரூபமாய், ஜிக்ரழி - இப்படி நாநாவிதமாகக்காணவருகிற, மஹம் - (இந்த) தேஜஸ்ஸானது, விஜித்ரழி - அத்யத்புதமாயிருக்கிறது. (59)

(தா-ம்.) இதில் அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரமான ஆஸ்சர்யத்தை வர்ணிக்கிறார்.

இந்த சோபால பா(வா)லனுக்கு மயில்றகொன்றே திருப்திகரமான ஆபரணமாயிருந்தது; மற்றவைகள இவனைசேர்ந்து தாங்களழகுபெறுமபொழிய இவனை யலங்கரிக்கமாட்டா; இவனுடைய முகமானது நாநாவிதமான திலகங்களினுலும் ஸ்வாபாவிகமான அதர சோபையினுலும் விளங்காநின்றது; ஸ்ருங்காரவ்யாபாரங்கள் அவ்வவ ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி அநேகப்ரகாரங்களாய் இவனிடத்தில குடிகொணடிருந்தன; இவனுடைய

ஸ்வபாவங்களெல்லாம அல்பக்ஞரான நம்மாலறியப்போகாது ; இப்படி தர்விஜ்ஞதமான இவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளெல்லாம அதயா ஸசர்ய கரமாயிருந்த தென்கிறார. (59)

சுஹ்ருஜ்ஜ ஹ்ருதி சாஶிவி கொஜ்ஜிஹ்கூடீ நிரவாஜ்ஜிஹ்ஷ
விவரொவ நதேவ வாகூடீ | ஹா ஹாதே வாஜ்ஜவயு ஹ்ருஜ்ஜ
ஹொகிதே கஜாவீதி ஸாஸ்ரிய ஜ்ஜி ஜ்ஜதயம் தே ॥ (60)

(ப-உ.) (ஹாஜ்ஜவயு ஹ்ருஜ்ஜ) ஹாஜ்ஜவயு-கை வழிக்கு, ஹ்ருஜ்ஜ-எட்டாமலிருக்கிற இவ்வஸ்துவானது, சாஶவி- சொல்லிமுடியாதது, கொஜ்ஜிஹ்கூடீ - (கன்) கிரீடையிலுண்டான சோபையை, சுஹ்ருஜ்ஜ - (என்) முன்னிலையிலும, சுரவாஜ்ஜ - மற்றுமுள்ள, திக்ஷு சுவி - திக்குக்களிலும், ஹரிஜ்ஜயதி- பரிபூர்ணமாகத் தோற்றுவிக்கிறது; விவரொவ நதேவ - (என்) கணகணே, வாகூடீ - (இதுக்கு) ப்ரமாணம்; ஹாஹாதே, ஐயோ ! எனக்கு இது துர்பத்தை விளைவிக்கிறது; சாஜ்ஜ - அம்மா ! வாதஸ் - இது, கிம் - என்ன? தே - எனக்கு, ஜ்ஜதயம் - மூன்றுலகமும், கிவொராஜ்ஜயம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரூபமாகவே, சூவதீஸ் - ஆயிற்று, சுவிஸ்மர - ஆஸ்சர்யம். (60)

(தா-ம்.) இப்படி ப்ரத்யக்ஷம்போலே அவனையநுபவித்த இவர் அவனைத் தழுவிக்கொள்வதாக கையை நீட்டினபோதே, அதுக்கவனகப்படாமையால் ஆஸ்சர்யப் படுகிறார்.

இந்த க்ருஷ்ணமூர்த்தியானவன், என் முன்னிலையிலும் சுற்றிலும் நின்று அதிவிநோதமாக விளையாடாநின்றான்; அவ்வளவேயன்று, லோகமெல்லாம் எனக்குக்ருஷ்ண ஸ்வரூபமாகவே தெரிகிறது; இதைப்பொய்யென்னப்போகாதபடி என்கண்களால் நேரே கண்டிகாண்டிருக்கிறேன்; இப்படியிருக்க நான் கைநீட்டினால் அதறககப்படாமலிருக்கையென்பது பெரியவாஸ்சர்யத்தை விளையாநின்றது; இதுக்கென்ன காரணமோ அறிகிறிலேன் ஆ! ஆ! என்ன ஆஸ்சர்யம்! என்ன கஷ்டம! இது எனகது ஆஸ்சர்யத்தையும் துன்பத்தையும் விளையாநின்றது என்கிறார். (61)

திக்வாலம்பை ரஜம் விரஜோ ஹ்ருஸ்ரீ கும்ப வக்ஷோருஹம் வக்த்ரம்விஸ்மய மந்தரம் ப
நதி ஸ்ரோணி யுகம் வஹந்நதி கம்ரவ்யோர் கதே கௌதுகாத் ॥

(ப-உ) பை ரஜ - கருங்கியிருக்கிற, திக் வாலம் - குழற்கற்றையையும், விரஜ - பரந்திருக்கிற, ஹ்ரீ ரஜ - கற்றினையும், ஸ்ரீ ரஜ - கோமலமான, வக்ஷ ரஜ - ஸ்தனத்தினையும், விஸ்மய - அன்ற-ரய ரஜ - கண்ணினையும், ஸ்ய ரஜ - தித்திக்க, ஸ்ரோ ரஜ -

கீழுதட்டையும், ஹஸிதே - ஸுந்தரமான, வதநே - முகத்தையும், ஸுவேஷே - சஞ்சலமான, ஊரீதே - சேஷ்டைகளையும், கதா - எப்பொழுது, கம்ஸஹரிவ - அநுபவிக்கப்போகிறேன். (61)

(தா-ம்.) இதில், நம் கண்ணுகுப் புலப்படுகிற க்ருஷ்ணன் கைக்கப்படாமைக்குக காரணமென்னென்று ஆராயுமளவில, இது நமகு மாஸஜ்ஞாகமொழிய ப்ரதயக்ஷமன்று, அனை கண்ணுகுப் புலப்படவேயில்லை என்றறிந்து உதஸாஹமகுலைந்து, அதனுல முன்புள்ள மனதேர்ற்றதை யுமிழந்து வயாகுலபபடாநின்ற விவர் அந்த மனதேர்ற்றத்தையாகிலும் பெறும்விதமெனனென்று பேசுகிறூர.

அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நெருஙகினகேசஙகளையும், அதற்குக்கீழே காண்கிற பறந்த நெற்றிக்கட்டையும், அதற்குசிறிது கீழேதோற்றுகிற மழலைசசொல்லையும, பரந்தகண்களையும, இனிமையான அதரதையும, ஸுந்தரமான முகதையும், அதிசஞ்சலவ்யாபாரத்தையும் கானநுபவிப்ப நெப்போதோமவன்கிறூர். (61)

வரிவாயுயநம்க்யுவாயுயெதி ஸுகுஜ்ஜலி தீரா தவாஸுவம் | ஹர
ஜ்ஜூஉ-ஸுவுஸ நாதெலெவிஹ ராகணேயு காம்கூர நம் கம்॥ (62)

(ப-உ.) க்யுவாகூயய - க்ருபாநிதியே! நம் - எங்களை, வரி வாயுய - காப்பாறறு, இதி- என்று, நம்-எஙகளுடைய, ஸுஸுக்யுச்- அடிக்கடி சொலலப்பட்ட, ஜலி ஜ்ஜு - சொல்லை, (தவாஸுவம்) - தே - எனக்கு, வாஸுவம் - பந்துவான, ஸுவம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (ஹரஜ்ஜூஉ-ஸுவுஸ நாதெலெ) ஹரஜ்ஜே - வேணுவிலுடைய ஜ்ஜூ-ஸு - ஸரஸமான, ஸ்வர - சப்தத்திலுடைய, ஸுதெலெ - இடையில, கூர நம்-எப்பொழுது, ஸுணேயு கரிஷ்யதி-கேட்கப்போகிறுரோ. (62)

(தா-ம்) நீர் அவனிடத்தில் முறையிட்டீராகில் அவன் இரகி உமக்குத தன்வடிவைக் காட்டுவமென்று அருகிலுள்ளார் சொல்ல, அவர்களுக்குப் பதிலுரைகிறூர்.

நமக்கு நிருபாதிக பந்துவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், "ஓ கருணாகரமே! அநாதரானவெஙகளை நீ காப்பாற்றக்கடவாய்" என்று அடிக்கடி நான் சொன்னபோதிலும்கூட, அவன் ப்ரபுவாகையாலே, தன்னுடைய வேணு கானத்தை நிறுததி எந்தஸமயதில் என்சொல்லைக் கேட்கப்போகிறுனே? வென்கிறூர். (62)

கூர நம் கூஸ ராம நா விஷ ஹாயாம வெகொராஸ
ஸுஃ கூர ணாஜ்ஜ யிஷ நம்ஃ। விலொஷ நாஹ்ராம விஷ
லாய தாஹ ராம வ ராவொகயிஷ ராம்ஸ்தவாகி॥ (63)

(ப-உ) மெகுரிபாரஜநி - பால்பாலன்தனையிரவில் இனிய ரவ், கோவிநாஸுஷ்வபம் - கிருபாலமுத்ரனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனன், கவுவுராழி - எந்த, விஉபரபாழி - ஆபத்தில, மம் - எங்களை, (விவொஉபதாஹுராழி) விவாஉ - பாதுகாப்ப, ரூபகாவுராழி - நீண்டிருக்கிற, விலுரவுஹாஹுராழி - திருக்கண்களினால, வுராவொகயிஷுரு - கடாக்ஷிப்பவரென்றெண்ணி, கூஉதந - எப்பொழுது, விஷயீகவொதி - அங்கீகரிப்பரே. (63)

(தா-ம்) இதில், என் சொல்லை அவன் கேட்டதே போராது, கடாக்ஷிக்கவும வேணுமென்கிறார்.

பரமகாருணிகரைப், எல்லாரும் அசரமற வந்து தொழத்தக்க சிறபிள்ளையான கருஷ்ணனை, நாணிப்பாபதத்திலிருக்கச்செய்த, என்போல்வாரைக் கடாக்ஷிக்கைக்காகவே பரந்து நீண்டிருக்கிற கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து எங்களை எப்போதடிக்கிரிக்கப்போகிறரோ வென்கிறார். (63)

ஈயாரவிஜ்வ ஈஞ்ரூம ஈந்ஹாவஸ ஸிஸிரஜ்ஜி தவாவெ ஸீதமுஷ்டிவொவெ | விவாஉரா ணவநத, விஸ்ரூகம் வெணாநாவ்ஷ ஸாகதஜ்ணி நீலுவொ ஸவொராகவெந (64)

(ப-உ) ஈயாரவிஜ்வ - கோனைவப்பழம்போன்ற உதட்டில், ஈயாரு - தித்தித்ததும, ஈந்ஹாவஸ - புன்சிரிப்பில, ஈஞ்ரூஷு - மதுரமானதும், தவாவெ - அமுதம்போன்ற பேச்சில், ஸிஸிரு=குளிர்ந்ததும், ஸீதவிவொவெ - பார்வையில், ஸீதஷு - வஸ்துவிடப்பணனுவதர், (ணவநத) ணவ - செவந்தவர்ணமுடைய, வநத - கண்ணில், விவாலு - பரந்ததும், வெணாநாவெ - வேணுகாநத்தில, விஸ்ரூகு-ப்ரஸித்தமானதும், (ஸாகதஜ்ணி நீலு) ஸாகதஜ்ணி - (வடிவில) மரகதப்பச்சைபோல், நீலு - நீலவர்ணமுமாய், வொலு - பாலனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ரூவொகவெந - எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறேன். (64)

(தா-ம்.) இதில் அவன் கடாக்ஷத்தினால் என் தாபமெல்லாமாறி அவனைகான்பதெப்போதோ வெனகிறார்.

இத்தனைகாலம். அதிதீவ்ரமாய், கீழ்காள் பாவவொண்ணாதபடி விஷயங்களாகிற கல்லும் முள்ளும் நிறைந்து தாபத்ரயமாகிற தாமாகலம் வீசாநின்ற ஸம்ஸாரத்தில் திரிந்து ஸகலேந்த்ரியங்களும் பதையற்றுக்கிடக்கிறதான் இப்போது, க்ருஷ்ணனுடைய, கண்மறையநின்ற காதுகுளிரும்படி பாடாநின்ற வேணுகாநத்தையும், கண்ணெதிரே நின்றருளில் கண்டபோ

தே ஸகலதாபங்களுமாறும்படி மாகதமணிபோல் குளிர்ந்து நிழலோடி நீல மேயறி நிாமலமாயிருக்கிற திருமேனியையும், ஆஶ்ரிதா தங்கள் பாபங்களைக் கண்டஞ்சி தூரநிறகவேண்டாமென்று அவாகள்பாபதத்தையே பசனையாகக் கொள்ளையாகிற வாதஸல்யமென்னும் குணத்திஞல் தேறிசசிவந்து பாந்தி ருகிற கண்களையும், எட்ட நிற்குமபோதே ஆஶ்ரிதருடைய ஸம்ஸாரதாப ங்களையெல்லாமாற்றி அவாகளை வவ்வலிடுமபடி குளிரப்பண்ணுகின்றுள்ள கடாகூங்களையும், நிட்டுரில் "கன்றுயிருக்கிறுயோ" என்று குசலப்ரஶ் நபண்ணுகாதிலுமுதைப் பொழியாநின்ற இனிய சொறகளையுமு, இதனை காள்பட்ட நெஞ்சாறல்தீாத்து அந்தஃகரணதத்தைக குளிரப்பண்ணுமதான ஸுகதர மந்தஹாஸதனதையும், கூூத்ர விஷயங்களை யநுபவிததுக் கைப்பே றிகனிடகனிற நாவானது நிதநிகும்படியாயிருகனிற மதுரமான அதாமுமா னிய நின்ற கருஷ்ணனுடைய இவ்வவயவங்களை நான் இநத ஜந்மத்தில் பார்க்கபாட்டுவனுவென்னிறார். (64)

ஊயூயூரா ஔவிஜயூஸம் ஜுநயுதாகலை) கிஜவிவெகூவொழி।
வாவஷ்யுாஔவிவடீயும் வெவிதா ஜிஜஹாஸுத் ஹுதேகிங்கூஜிஷ்ஶ்॥ (65)

(ப-உ) ஊயூஸ்யுாகூகூவி - நித்திப்புடைய சர்க்காதிகளைக் காட்டிலும், ஜயூஸழி - இனிமையானதும், வாவஷ்யுாகூகூவி - சஞ் சலமான மின்னல் முதலானவற்றைக்காட்டிலும், வவஷ்டி - சஞ்சல மாயுமிருக்கிற, ஜுநயுதா தவ) - மன்மதாம்சமான ப்ரத்யும்நனுக்கு த் தந்தையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கிம் கூவி - வர்ணிக்கமுடியாத, வெகுவொழி - இளந்தன்மையானது, ஜிஜ - என்னுடைய, வெஷ்ஃ- நெஞ்சை, ஹாஸதி - அபஹரிக்கிறது; கிங்கூஜிஷ்ஶ்- என்ன செய்வோ ம்; ஹுதே கஷ்டம். (65)

(தா-ம்.) நீரிப்படி அவனைகதாணைப் பதறுவானென், அவன் தான் வருமளவும் பொறுததிருகனலாகாதோ வென்றவர்களைப்பார்த்துசசொல்லு கிறார்.

அதிஸுந்தரனை காமிதவனுக்கும் பிறப்பிடமான க்ருஷ்ணனுடைய இளமபருவமானது, இதையொருகா லநுபவிததபின் தேவாம்ருதமும் ஸா ரமற்ற பிப்பியென்னும்படி அதிமதுரமாய் வாசாமகோசரமாயிருந்தது: அக் காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களும் அதிசபலமாயிருந்தது; அவையிரண்டும், என்மனதை என்னிடமிருக்கவொட்டாமல் பலாதகாரமாகப் பிடித்திழுத் துக்கொண்டுபோய் அவனிடத்திலழுததிவிட்டது. அதுக்குநானென்னசெ ய்வேன்? என்னுக் பொறுததிருக்கவொண்ணுதென்கிறார். (65)

வகூஷ்யுவெவ விவெஷ்யும் நயவெநாதுவெவ ஜுஷ்யி
வெகவஜ்ஞாஷ்யும்ஜிஜஜ்ஞிவெதவ | ஐஜ்ஞாயவொவ ஜயூஸம்
ஜுராஜ்ஞாவெவவொவ்யும்விஜாவஸநியிஶாகுயெகூநஷ்॥ (66)

(ப-உ) வக்ஷஸ்ஸ்தலமு - திருமார்பிலும், நயந உத்பலமுல - செங்கழுநீர்ப்பூவோடொத்த கண்ணிலுமு, விலோலமுலு - அகன்றதும், சஞ்சலவிலக - புன்சிரிப்பிலும், ஸ்ம ஜ்ஞலிதமுல - பாரவஸ்யத்தோடுகூடின பேச்சிலும், ஸ்ரீ ஸ்மலு - கோமலமான தும்ப, வித்ரும சோணவிமல - கோவைப்பழம்போன்ற வாயிலும், ச்ரமஜல விலஸிதமுல - வேர்வுகாரத்திலும், ஸ்நிக்தமுலு - திக்கித்ததும், ஸ்ம்ருதமுல - ஸ்ருங்கார சேஷ்டைகளுக்கு, நிலயமுலு - இருப்பிடமுமான, வாலுலு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கதா நு - எப்பொழுது, ஸ்ம்ருதபத - ஸ்மரிக்கப்போகிறேன்.

(தா-ம்.) அவன் இப்படி அதிஸுந்தரனில் காகளுமறியும்படி அவ் வடிவழகை எனகளுக்குச சிறிது சொலலுமெனறு ஊராசகேட்கச சொல்லு கிறார.

ஆஸ்ரிதர்கள் திரள்திரளாகத்திரண்டு எத்தனை திரள்வரிலும் அவர்களை யெல்லாம ஒரேதரமதில் கடாக்ஷிக்கும்படி கண்கள் பரந்திருக்கும்; பின்பு, அவர்கள், தனதிருவடிகளில் பணிந்தாராகளாகில், அவ்வளவுபேரையும் ஒரு காலே எடுத்தணைககும்படி மார்பும பரந்திருககும்; கற்பாறைபோல அதி கடினமான ஸமஸாரவிஷயஙகளில் ஓடிதிரிந்தினைத்த அவர்கள் மனம்கால் பாவித்தகுப்படி, அவனுடைய சிறுமுறுவலும் மழலைசசொல்லும் அதிமோ மனமாயிருந்தது; அதரமானது கோவைப்பழமபோல் சிவந்து கண்ணுககு மிகவு மினிதாயிருந்தது; அவன் உதகிற குழலினிசையானது செவிககு உருக்கமாயிருந்தது; அவனை ஸ்ருஙகார லீலாஸஙகளுக்கெல்லா மிருப்பி டமாயிருந்தான்; இப்படிப்பட்ட அவனை நான் காண்பதெப்போதோவெ ன்று ஆசைப்படாகினறேனென்கிறார். (ப6)

தாரம் ஸுயம நமய நாஜ புஜதண்டயும நா தாய யுகலெவ
நாஸிவ நா நயநாபி புகம நா | வாணீம் புஜம நாஜ்ஜீவிக
வல்லவா நாவொயாயஜஸ புஜபல க ஜஜ விலாஸ நாய॥ (ப7)

(ப-உ.) வாலம் - இளம்பருவமான இப்பிள்ளை, ஜஜ - என்னு டைய, விலாஸ நாய - கணணுக்கு, ஸுஹ்ருதயக - நேற்றுகின் றவன்; கயஷ - இருதப் பாலகன், ஸுயம தாரம் நா - ஸொகுசாத் மங்கதமிண, நயநாஜ்ஜி புஜதண்ட யும நா - சருத்ரமனைடலோ, தாய பாஸ்வனவ நா - தானேவழுவுகொணட மாதுர்யமென்கிற ஸுகந்தாலே, (நவ நாஸிவ நயநாபி புகம நா) நி நபீ - மருள்ஸொக்கும், நயந - கணகளுக்கும் இனி தான, புஜ தண்ட நா - அழுதமோ, வாணீம் புஜம நா - வாக்பாரிசுத்ய மோ, ஜஜ - என்னுடைய, ஜீவிதவல்லபம நா - ப்ராணநாதனை க்ருஷ் ணனே (அறிகிறிலேன்) (67)

(தா-ம.) இவ்வளவிலே கண்ணன் இவருடைய ஆற்றலுமையைக்கண்டு அதை சமிப்பிக்கைக்காக இவர் முன்னேவந்துதோற்ற, இவரவனை இன்ன னென்றறியமாட்டாதே விதாகிக்கிறார்.

என்கண்முன்னே தோற்றுகின்ற இப்பாலகன், லோகநாத் மங்மதனே? அல்லது சுதர்சமண்டலமோ? மாதர்யமெல்லாம திரண்டெழுந்ததோர் வடிவோ? அதுவுமன்றிகே கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படியான அழு தமோ? வாகதிலுள்ள தோஷத்தைப் போகவலல பரதேவதையோ? அல் லது என் ப்ராணநாதனுணகருஷ்ணனே அறிதிலனென்கிறா. (67)

கூஜ-ரவமொகித உயாவரிணஜவநத ோவிஷ்டகவ்ஹிதவ-
யாசிய-ராயவராவ்ழி | கூஜ்ம் வ-ரோரம்ஹாதிவ-ம்ஹிக வெஹி-
வெஹ-ர உரொகயந்தி கூ-கிந: கூ-கவெ-ண ுவெ-ஜூர: ॥ (68)

(ப-உ.) (கூ-கவெ-ண ுவெ-ஜூர:) கூ-க - பலா(ஹமா) பிள
ந்திரஹிதமாகசசெயயப்பட்ட, வெ-ண ு - ஸ-க்ருத விசேஷங்கள
டைய, வெ-ஜூர: - ஸழுஹங்களையுடைய, கூ-கிந: - பாக்யசாலிக
ளானபுருஷர்கள, (கூஜ-ரவமொகித உயாவரிணஜவநத்ர) -
கூஜ-ர: -சிதளமான, கவமொகித-பாவனையையுடையதும், உயா-
தனையயினால், வரிம்ணஜ - கட்டப்பட்டது (பூர்ணமானது)மான,
வநத்ர - திருக்கண்களையுடையவனும், (கூவிஷ்ட-கவ்ஹித வ-
யாசிய-ராயவராவ்ழி) - கூவிஷ்ட-க - வெளிகாணப்புறப்பட்ட,
வ்ஹித - புன்னகைபாகிற, வ-ராயா - அம்ருதத்தினால, உயா-ர - இனி
மையான, கூயாவ்ழி - கீழுதட்டையுடையவனும் (கூவ-கம்வ்ஹித
வெஹி-வெஹ-ழி) கூவ-கம்வ்ஹித - குழலாகணிபாகவணிந்த, வெஹி-
மயிலினாலுடைய,) வெஹ-ழி - இறகையுடையவனும், கூஜ-ழி - ஜகத்
காரணபூதனுமான வ-ரோரம்வ்ழி - புருஷோத்தமனை க்ருஷ்ணனை,
கூவொகயந்தி-பார்க்கிறார்கள். (68)

(தா - ம்.) இப்படி இவர் ஸந்தேஹித்தவாறே அவன் தன்னுடைய அடையாளங்களேயெல்லாம் இவரறியும்படி அருகேவருகிவர, அவ்வடை யாளங்களைக்கண்டு அவன் க்ருஷ்ணனே யென்று நிதாதரிதாராய், தம் மைப்போல் இவனைக்கண்டவர்க ளனைவரையும் கொண்டாடுகிறார்.

குளிர்ந்தபார்வையும், பிறர்வருந்தம்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத நேத்ர மும், உள்ளினின்றும் புறப்பட்டு முகமெங்கும் பரவாநின்ற முறுவலும், போக்யமதயிலமருந்தேதாடொதந்த அதாமுப முன்நெற்றியில் சுட்டியாகக் கட்டப்பட்ட மயில் கண்ணும் ஆகிய இவ்வடையாளங்களையுடைய புராண

புருஷோத்தமனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே, அநேக ஜன்மங்களில் தவம்செய்து திரட்டின புண்யவிசேஷத்தையுடைய பாக்யாதிகரான பக்தஜனங்களேகாணப்பெறுவார்கள், மற்றவர்க்குக்காணப்போகாதென்கிறார். (68)

வொலொஉயஉவொலஉவிவொஎவெந நயஷ்ணை வீதீ

கூ ।கழிஜ்ஞவெந । வவஷ்ணை வொவஷ்ணவி க

ஹ்மிஷ்ணை நஂவ்ழ நஜ்ஞவ்ழ நயவ நாஷ்ஸ்ஞகூம நஃ ॥ (69)

(பதம்-உ.) கூயழ - இருந்த, வொலஃ - குழவியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (கூவொலவிவொஎவெந நந) கூவொல-சுழலமிருக்கிற, விவொஎவெந நந-நேத்ரத்திணலும், (வீதீ கூ்ய கழிஜ்ஞவெந) வீதீ கூ்ய க - நாநாவர்ணமாகப்பணைப்பட்ட, ழிஜ்ஞவெந - திக்குக்களின் ப்ரதேசங்களையுடைய, வஷ்ணை - முகத்திணலும், ஃவ்ழ நா - மோஹகரமாய், (வொவஷ்ஷவி கஷ்ஹ்மிஷ்ணை நா) வொவஷ்ஷ - திருவாய்ப்பாடிக்கு, உவி க - தகுதியான, ஹ்மிஷ்ணை நா - அலங்காரங்களையுடைய, வவஷ்ணை - வேஷத்திணலும், நஂ-எங்களுடைய, (நயவ நாஷ்ஸ்ஞகூம) நயவ நா - நேத்ரங்களுக்கு, உஷ்ஸ்ஞகூழ - ஸங்தோஷத்தை, ஃவ்ழ - சுரக்கிறான். (69)

(த-ம்.) இதில், அவன் தம்மை ஆநந்திப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இந்தச் சிறுவன், வரும்போதே, தன்கண்களின் சாபல்யத்தையும், தான் திரும்பின திசையெங்கும் தன்னொளியிலல் சித்ரமெழுதிறேற்போல் விளங்கப் பண்ணுகின்ற குண்டலாத்யாபரணங்களணிந்த முகத்தையும், அதிஸுகந்தமான திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் இடைசசாதிக்குதக்கதான, மயில்கண், மாதளிர், காட்டுப்பூ, குந்தமணிமாலை, முதலியசேவஷத்தையும் காட்டி என்கண்களைக் களிக்கப்பண்ணுகின்றானென்கிறார். (69)

கூஂவொஷவி காஜ ஹ்ஜ ஃகஷ்வவெந கூ ஜ்ஹ ஃஷ்ஜி காஜ, ழ

வஜ நாஜ்ஸ்ஞ ஜ்ஹ ஜஜ்ஹ்ஸ்ஞழ । ஸ்ரீஂஜாந்ஹ்மிஷ்ணஸாகஂ ஸ்ரீவி

வீஂஹஜிணஜ்ஹீஂ ஸீகஂ ஹ்வீவ்ஸ்ஞவ நாஜ்ஸ்ஞ நாஜ்ஸ்ஞ ஸ்ரீவிகி (70)

(ப-உ.) (கூவொஷவி காஜ ஹ்ஜழ) கூவொஷவி க - ஈசப்பட்ட, கூஜ ஹ்ஜழ - முன்கையையுடையதும், (கூகஂவ்ஸ்ஞ ஜ்ஹ ஜழ) கூகஂவ - நிலையற்ற, வெந - கண்களையுடைய ஜீயழ - வ்யாபாரத்(பார்வை)களையுடையதும், கூஜ ஹ்ஜவி காஜ, வஜ நாஜ்ஸ்ஞ ஜ்ஹ ஜ்ஹ வி ஜீழ) கூஜ - கொஞ்சுருக்குப்பண்ணுமதான, ஹ்ஜி க - சிரிப்பினல்

சூத்ர - சீதளமான, வதநகுஹ்ரஜ வந்த்ரவிந்த்வி - கமலமலர்போலும் சந்த்ர மண்டலம்போலு மிருக்கிற முகத்தை யுடையதும், (ஸ்ரீஸ்ரீநாராயணஸ்ய கி) ஸ்ரீஸ்ரீந - ஓவித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஹாரிஷ்ணஸ்ய கி - அநேக ஆபரணங்களையுடையதும், (ஸ்ரீவிஷ்ணோ ர்ஹரயே நி) ஸ்ரீவி-மயினுடைய, விஷ்ணு - இறைக, ரயே நி - சிரோபூஷணமாக உடையதும், ஸ்ரீ கி - பார்ப்பவர்கண்களைக் குளிரப்பண்ணுமதும், (விரோவ நாராயநி) விரோவ ந - கணகளுக்கு, ராயந - ஸகலமான நோய்களையும்போக்கித் திறமையை யளிக்கவல்ல ஔஷதமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுகிற பரவஸ்து, ஸஹ்ய-விபக்ஷி - எனக்கெதிராக வருகிறது. (70)

(தா-ம்.) இதில், அவன் வரும்போதுண்டான வழகைப்பேசுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்கெதிர்முகமாகத் தளர்நடையிட்டு வரும்போது, என்னிடதில் அதிவ்யாமோஹதினுல் என்மேல் பார்வையை அதிசஞ்சலமாகவையாநின்றுகொண்டு, அதிரமணீயமான தன் முகத்தை எனகுக் காட்டிப் புன்முறுவல்செய்து, சிரஸில் மயிலிறகைச் சூடி, அரையிலணிந்த சதங்கையும் பாதங்களில் பூண்ட தண்டையும் ஒலிகும்படியாக அசைந்தசைந்து முன்கைகளை வீசிக்கொண்டுவாராநின்றான், அந்த நடையழகானது என்கண்ணில் நோயைப்போக்கி வலிவையுண்டாக்கி ஆநந்தகரமுமாயிருந்ததென்கிறார். (70)

வஸ்-வொ-வை வரிஷ்டிஹ்ம ஷணம் ஸ்ரீஸ-ரொஷஸீதம் விரொவரொவ நம் । ப்ரஹ்-ரூஹ்ரிதாத்ர்-ஹ்வஹெந-ஸ்ரவெஹா ஸம்வெஹா ஸ்தய நஸ்தீயஹ்ருதயம் விஹாஹமித॥ (71)

(ப-உ.) (வஸ்-வொ-வை வரிஷ்டிஹ்ம ஷணே) வஸ்-வொ-வை - இடைப்பிள்ளைகளுடைய, வரிஷ்ட - ஸழுஹத்துக்கு விஹ்ம ஷணே - அலங்காரமானவனும், (ஸ்ரீ கரவிரொவரொவ நஃ) ஸ்ரீ கர - ஆச்ரிதருடைய தாபத்தைப்போக்குமதும், விரொவ - சஞ்சலமுமான, ரொவ நஃ- திருக்கணைகளையுடையவனும், ஸ்ரீஸ-ஃ- இளம்பிள்ளையுமான, ரஷஃ - இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (ப்ரஹ்-ரூஹ்ரிதாத்ர்-ஹ்வஹெந-ஸ்ரவெஹா) ப்ரஹ்-ரூ - கோமலமான, ஹ்ரித் - முறுவலினுல், ரூஹ்ர் - நனைப்புணட, வதந ஹ்ர- - முகமதியினுடைய, ஸம்வெஹா - சோபையினுல், ஸ்தயந் - பரவசமாகப் பணைநின்றுகொண்டு, ஸ்தீயந் - என்னுடையதான, ஹ்ருதயந் - நெஞ்சை, விஹாஹமித - ஆழ்ந்து அடைந்தனன். (71)

(தா-ம்.) உம்முடைய எதிரே வந்தகண்ணன் பின்பெங்கே போனனென்னைச் சொல்லுகிறார்.

தன்னேடொதத பருவத்தான இடைப்பிள்ளைகள் சுற்றும் சூழ்ந்துவர, அவர்கள் நடுவே இவன் நாயகமணிபோல் வந்தான்; வரும்போதேனக்குளிரக் கடாக்ஷித்தான்; புன்முறுவலோடுகூடிய வதாரவிந்தமாகிற பெருஞ்செல்வத்தைக்காட்டி என்னைமயக்கி என்நெஞ்சிலுள்ளே நுழைந்துவிட்டானென்கிறார். (71)

தமிஜ²வைநகம்தா²லநீலம் தாரஜ² விலோசநகாரகாஹி
ராஜி² । ஜ²ரிதவேணுவிலாஸஜீவிதம் ஜ²வரிதவெணுவிலாஸ
ஜீவிதம்॥ (72)

(ப-உ.) (தா²லநீலி) தாலம் - தமாலமரம்போல, நீலி - நீலவர்ணமாயும், (தாரஜ²விலோசந காரகாஹிராஜி²) தாரஜ² - சஞ்சலமாயிருக்கிற, விலோசந - கண்களுடைய, காரகா - கருவிழியிலுல், காஹிராஜி² - ஸ்நேஹமாயும், (ஜ²ரிதவேணுவிலாஸஜீவி) ஜ²ரித - அதிகஸந்தோஷதனதயுடைய, வேணு - குழலினுடைய, விலாஸ - ஸ்வரபேதங்களுக்கு, ஜீவி - ப்ராணதாரமாயுமிருக்கிற, தமிஜ² - அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, மே-எனக்கு, உபநதி- எதிர்கொண்டுவருகிறது.

(தா-ம்.) அவனே புகுந்தபின் அவன் செய்ததைச சொல்லுகிறார்.

என் ப்ராணநாதனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், என்மனதில் புகுந்து, ஸ்யாமவர்ணனாய், கண்களில் அலகிற கருவிழிகளை யுடையனாய், ஸந்தோஷத்தினலலர்ந்த முகத்தையுடையனாய் வேணுகானம் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திலேயே பொருந்தி நின்றனென்கிறார். (72)

வாவை²யுஷீ² வலயா நாஹவைகவேணீ² வாத்³யபுஷீ² வத்³
ராநநஸ்மிலுஷீ² । வளராஹயுஷீ² வகுலாஜ்ஞ கெளஷிஷீ² வள
ராமயு ஷீ² தமிஜ² ஜ்ஹாமயுஷீ²॥ (73)

(ப-உ.) (வாவை²யுஷீ²) வாவை²யு - நவநீத சௌர்யாதிகளினுனைடான சஞ்சலவ்யாபாரத்துக்கு, ஷீ² - எல்லையானதும், (வலயா நாஹவைகவேணீ²) வலயா-லக்ஷ்மியினுடைய, நாஹவ-ஸ்நாக

நுபவத்துக்கு, வஸுவஸீ-ப்ரதாநமான எல்லைநிலமானதும், (வாக்ய-ஸீ) வாக்ய-ஸாமர்த்யத்துக்கு, ஸீ முதல்தரமான இருப்பிடமானதும், (வக்ஷாநநஸ்ருஷ்டி ஸீ) வக்ஷாநந-ப்ரஹ்மாவினுடைய, ஸ்ருஷ்டி-ஸ்ருஷ்டி நைபுண்யத்துக்கு, ஸீ-முடிநதநிலமானதும், (ஸளாஹ்ய ஸீ) ஸளாஹ்ய - பரிமளத்துக்கு, ஸீ - முக்யமானஸ்தாநமானதும், (ஸகலாஶ்சர்யகேலிஸீ) ஸகல-ஸமஸ்தமான, ஆஶ்சர்யங்களுக்கும், கேலிஸீ-விளையாடுமிடமானதும், (ஸளஹாம்ய ஸீ) ஸளஹாம்ய - ஸௌஜந்யத்துக்கு, ஸீ - குடியிருக்குமிடமானதும், (வ்ரஜஹாம்ய ஸீ) வ்ரஜ-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாருடைய, ஹாம்ய - புண்யவிஶேஷத்துக்கு, ஸீ - பரிபாகஸ்தாநமாயுமிருக்கிற, தஸ் - அப்படி ஜகத்ப்ரஸித்தமான, ஜநி- இந்தபரவஸ்துவானது, (என்னெதிரில் தோற்றுகிறது.) (73)

(தா-ம்.) இதில் நெஞ்சிலிருக்கும்போதை அவனையநுபவிக்கிறார்.

அவனகிருக்கும்போது பிள்ளை விளையாட்டுக்களனைத்தையும் விளையாடாநின்றான்; ஸ்ரீதேவி ஸவிலாஸமாக நித்யவாஸம் செய்கைக்கு இவனொருவனே தகுதியாயிருந்தான்; அதுக்குத்தக்க நைபுண்யமும் இவனிடத்தில் பூர்ணமாயிருந்தது; ப்ரஹ்மா, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யத்தையெல்லாம் பூர்ணமாகச் செலுத்தி ஸ்ருஷ்டித்தாலுயிற்றிவனை; உயர்ந்த பரிமளமும், ஸ்ருங்காரரஸமும், ஸகலமான மங்களங்களும் இவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தது; ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ப்ரஜைகளுடைய புண்யமெல்லாம் திரண்டோர் வடிவாயிருந்தான். இப்படிப்பட்டவன் என்நெஞ்சில் வாஸம் பண்ணாநின்றானென்கிறார். (73)

ஸாயாணஹிமாணஶிஶிரம் வக்ஷஸ்தம் வஹந்தீ வம்ஶீவீயீ விஹஜஹ்ரு தஸ்யா கஸ்யா வஸ்யாயஜ்ஞீ | ஜ்ஞாணீநாம் விஹாரண வநம் ஸ்ருதஸளஹாம்ய ஹாஜாம் ஸ்ருஷ்ணாநாம் வாணிகிரவஹா நந்து, யொஷ்ஸ்ருதியதே ந்து॥ (74)

(ப-உ.) (ஜ்ஞாணீநாம்) ஜஸ் - என்னுடைய, வாணீநாம் - கவிகளுக்கு, விஹாரணவநம் - லீலாஸ்தாநமாய், (ஸ்ருதஸளஹாம்ய) ஹாஜாம்) ஸ்ருத - முதிர்ந்த, ஸளஹாம்ய - பரிபாகத்தை, ஹாஜாம்-அடைந்திருக்கிற, (ஸ்ருஷ்ணாநாம்) ஸஸ் - என்னால் செய்யப்பட்ட, வாணாநாம் - ஸுக்ருதவிஶேஷங்களுடைய, வாணிகிர் - மூர்த்திகரித்த அவஸ்தாவிஶேஷமாயிருக்கிறக்ருஷ்ணமூர்த்தியானது ஸாயாஹ்ந

ரூணை-போக்யதையிலுல், (த்விஜராஜஸ்பர்தி) த்விஜராஜ-இரண்டு மடங்கு அதிகமாக, ஸ்பர்தி - குவிர்ந்திருக்கிற, வக்த்ரஸ்ரீ - சந்த்ரன்போலழகிய முகத்தை, வஹந்தீ - சுமந்ததாய், (வம்ஸீவீதீவிஹரண கேளிகலஸ்வநா) வம்ஸீ - குழலினுடைய, வீதீ - காந்தாரை (மாதங்யாவெரு)யில் நின்றும், விஹரண - வழிந்துவருகிற, கேளி - அம்ருதத்தினுடைய, கலஸ்வநா - வெள்ளத்திலுல், (ஸ்ரவணயோ:) - (கேட்பவர்கள் செவிகளுக்குளிர) நனைத்ததாய்க்கொண்டு, மதுர யோ: - (என்) கண்களில், வ்ருத்தியம் - கிட்டிச்சேர்ந்திருக்கிறது.

(தா-ம்) இதில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அடிகுன்றும் கிளம்பிதந்தம் கண்முன்னேதோற்ற, அப்பொழுதநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமானது முன்னமே சந்த்ரமண்டலம்போல்மிக அழகியதாயிருக்கும்;அதுக்குமேலே, இடைநடைதரும்போதைளத்தானாள நுபவிக்கினும் ஆராசமாதர்யம்கூடி முன்னிலுமினிமை இரட்டிதந்திருந்தது; இன்னமும், வேணுகானம் பண்ணுகின்றுகொண்டு அந்த ரஸதந்திலை வன் நெஞ்சருடையநெஞ்சையும் நீராகக்கரையாநின்றான்;நான் இவனையல்லது மற்ற யாதொன்றையும் வாயிட்டுத்தறியேன்; அநேக காலம்செய்த புண் யங்களெல்லாம் பரிபாகதசைக்கு வந்து அதினாலே நானிவனைக் கண்களால் காணப்பெற்றேனென்கிறார். (74)

தேஜஸ்விஸுதாகர நிஷ்டா யிதந வாஸிதந லோகவாஸிதந|
ஸாயாவயோயஸோதாஸ்தந ஸாயிதந ஸுஷஸாயிதந|| (75)

(ப-உ.) (லோகவாஸிதந) லோக- ஸகலஜகத்துக்கும், வாஸிதந-அநிஷ்டத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தையளிக்குமதும், (நிஷ்டா யிதந வாஸிதந) நிஷ்டா - (இப்பொழுது இடைக்குடியிலவதரித்து)பசுக்களை, வாஸிதந - ரக்ஷிப்பதும், ஸுஷஸாயிதந - திருவநந்தாழ்வான்மேல் பள்ளிகொண்டதும், (ஸாயாவயோயஸோதாஸ்தந ஸாயிதந) ஸாயா - (இப்பொழுது) ராத்திரையினுடைய, வயோயஸோதாஸ்தந - கொங்கைத்தலத்தில், ஸாயிதந - கணவளர்ந்தருளுவதுமான, தேஜஸ்விஸு - க்ருஷ்ணரூபியான தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, நம: ஸுஸு - (என்னுடைய) ப்ரணமம் உண்டாயிருக. (75)

(தா-ம்.) இப்படி தம் கண்ணுக்கு விஷயமானவனை நமஸ்கரிக்கிறார்.

ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமான ஸகலப்ராணிகளையும் தாணிருந்தவிடத்திலேயிருந்து ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ரக்ஷிப்பவனும், ஆஸ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலில் சாயும்போது தன்

ஸுகுமாரமான திருமேனியில் அந்தீ ருறுத்தாமைக்காக அதிஸுகுமாரஞ்
நித்யஸூரிகளில் தலைவனை திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக விரித்த
அதில் சாய்ந்தருளின ஸாவேஶ்வரனை நீ, இப்பொழுது ஆஶ்ரித ரக்ஷணர்
த்தமாக க்ருஷ்ணாவதாரம்செய்து பசுமேய்க்கு மாயனைகவும், ராத்திரையினு
டைய ஸ்தநதேசத்தை விட்டுப்பிரியாத வி(ட)டபுருஷனைகவுமாஞ்; எது
செய்யினும் குறைவற்ற தேஜஸ்ஸையுடையனை உன்னைநான் வணங்குகிறேனை
னென்கிறார். (75)

யெந꣱வொꣳஉயிதாவூநஜூலீ யநு கꣳஜꣳஶிவ நாயகாஹயெ।
வெணꣳதீதமதிஶுவெயவெ தெஜவெதஜிஉஶோம நஶோநஶꣳ॥

(ப-உ.) (யெந꣱வொꣳஉயிதாவூநஜூலீயநு கꣳஜꣳஶிவ நா
யகாஹயெ) யெந꣱வொꣳஉயிதா - ஆயர்மாதர்களுடைய, வூநஜூ
லீ - கொங்கைத்தலத்திலிட்ட, யநு - அழகிதான, கꣳஜꣳஶி - அ
லங்காரார்த்தமான குங்குமத்தோடு, வநாய - கூடியிருக்கிற, கா
ஹயெ - எழிலையுடையதும், (வெணꣳதீதமதிஶுவெயவெ) வெ
ணꣳதீத - குழலோசையினுடைய, மதி - ஓழுங்குக்கு, ஶுவெய
வெ - ஆகிகுருவும், தெ - பரமாத்மஸ்வரூபியுமான, தெஜவெ -
தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, தஶ-அப்பரவஸ்துவினுடையவதீகரணமே
துவாக சாஸ்த்ரப்ரஸித்தமான, நஶோ - நமஸ்காரம்; ஜதெ - இப்படி
யவ்வடிவழகிலீடுபட்ட நான்செய்கிற, நஶோ - நமஸ்காரம். (76)

(தா-ம்.) இதில், இக்கருஷ்ணனே ப்ரணவ வாசயமான பரப்ரஹ்ம
மென்று நிர்த்தாரணம் செய்து வணங்குகிறார.

ராத்ரிகாலத்தில் ஆய்ச்சிமார்கள யணைக்கும்போது அவர்களுடைய ஸ்த
நதேசத்திலிருந்த குங்குமக்குழம்பு இவன்மார்பில் படிந்து, அதினால் அபூர்
வமான காந்தியையுடையனாய், வேணுகாநத்துக்கு ஆதிமூலமான நீ, ஸா
ரஸ்வாத் ப்ரணவவாச்யமான பரப்ரஹ்மமாகிறாய்; அப்படிப்பட்ட உனக்கு
நான் அத்யந்த பாதந்த்ரனாய்கொண்டு நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (76)

ஶுபꣳகுணைரபிஷிꣳசயந்தெ வாவெந வாஹரஜ்ஜவெதவெந।
கꣳஸவநநிஹꣳயுவெணꣳதீதசாயாகிதெஜோவிதசாத்தவகுஹி॥ (77)

(ப-உ) (குத்தவகுஹி) குத்தீ - அடையப்பட்ட, வகுஹி - தி
ருவிளையாட்டையுடையதாய், தெ-என்னுடைய, ஜீவிதழ்- ப்ராணனை
க்ருஷ்ணமூர்த்தியானது, (ஶுபꣳகுணைரபிஷிꣳசயந்தெ) ஶுபꣳ -
மெள்ளமெள்ள, குணைꣳசயந்தியாகின்ற, நமபிஷிꣳ- தண்டைச்சிலம்

பிரஸ்ன, ஸுஸ்ரோணை- பூர்ணமானதும், வாலேந-இளமையேறினதும், வாஸுரஸ்ரீ ரூஜலுவேந - தளிர்போல் சிவந்ததுமான பாதமலரிரண்டில், (கூந ரூஷ்ண நஸ்ரு ரூவேணை ரூ ரீ தி) கூந ரூஷ்ண நஸ்ரு - (அத்தனைடைச் சிலம்பை) அநுஸரித்து சப்திப்பதும், ஸ்ரு ரூவே - கோமளமுமான, வேண ரூ ரீ தி - குழலிரண்டையுடையதாய்க்கொண்டு, கூயாதி - வருகிறது. (77)

(தா-ம்.) இவருடைய உத்ஸாஹத்தைக்கண்டு இவர் கண்முன்னே அவஸ்ரவப்புக்கான், அந்தடையழகை யநுபவிக்கிறார்.

எனக்கு தா(யா)தனென ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தன் ஸ்ரீபாதத்திலணிந்த தண்டைச்சிலம்பு மெள்ள மெள்ள ஒலியாகிற்க, அதுக் கநுகுணமாக வேணுகாநம் பண்ணிக்கொண்டு, கோமலமான பாதத்தில் ஸ்தாநமாடி என்முன்னே வாராநின்ற வென்கிறார். (77)

வாயம்வியாவ ரூ ரவோ நிநதாரிவ தந வ்ருஷ்ண ரூ ஸ்ரீ தி ஸிம் ஸி கூண ரூ யா ரூ ழி । கூயாதி வி நய நவாரூ ரந ரூ வாரூ ரா நந கூ ரூவி த வி கூவி கூடாக்ஷ ரூக்ஷ ரூ ஸ்ரீ ரூ ஸ்ரீ ரூ ஸ்ரீ

என் காதுகள் குளிரும்படி வேணுகாநம் பண்ணினவனுய், அசைந் தசைந்து என்முன்னே உலாவாநின்றனென்கிறர். (78)

உஶாஷ்வொகயதி வாரணவெமாதீ யாராகூடாக்ஷஹரிதந விலோவநெந । க்ஷாஉஂவெபதி ஹ்ருயஜ்ஜுவெணீஉஂவெந உஶநாவரணெந வெஷம்॥ (79)

(ப-உ.) (ஹ்ருயஜ்ஜுவெணீஉஂவெந) ஹ்ருயஜ்ஜு - உள்ளத்தே உறைந்திருக்கிற, வெணீ - குழலொசையி னுடைய, வெணீ - தா(யா)னையை, உஂவெந - பொழியாநின்ற, உஶநாவரணெந - வாய்க்கனாயோடு(கூடின), வெஷம் - ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், (யாராகூடாக்ஷஹரிதந) யாஶ்ச - அவிச்சிந்நமா யிருக்கிற, கூடாக்ஷ - கடைக்கணபாணவையிணல், ஹரிதந - பூர்ணமாயிருக்கிற, விலோவநெந - நேத்ரத்திணல, உஶாஸ் - தூரத்திலிருந்து, விலோகயதி - பார்க்கிறுன்; (யாரணவெமாதீ) வாரண-யாஜனயினுடைய, வெஷ - விஜனயாட்டுப்போன்ற, மாதீ - நடையழகையுடையனுய்க்கொண்டு, க்ஷாஸ - ஸமீபத்தில், உவவெதி -வருகிறுன் (79)

(தா-ம்.) எனக்கு நடையழகைக் காட்டுகைக்காக மத்தகஜம்போல் நடந்து தூரமாகப்போய்நின்று, அங்கிருந்து என்னே இடைவிடாமல் பாரா நின்றுன்; பின்பு என்மனமுருகுமபடி வேணுகாநம் பண்ணினவனுய், அத ரதனை தெளிததுக் காட்டிக்கொண்டு அருகேவந்து அந்நடை யழகுடன் நடையாடாநின்று னென்கிறர். (79)

த்ரி லோக நகராணாம் ஶிவ்யதீராகூயாஹ்யாம் ஶ்ரிஶ்ரியி ஶிராணாம் பூர்ணலக்ஷாவதீராஹ்யாம் । கோபராணராணாஹ்யாம் ஹ்ருதி யதிநாகூஜவேணூராயாதிதெவம்॥

(ப-உ) ஶயி - இவ்வழகுடன்கூடிய, ஶயி-இந்த, வெவதீ - ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், (கோநாகூஜவேணூ) கோநாகூஜ - ஓலியாகின்ற, வெணூ - குழலையுடையனுய்க்கொண்டு, (த்ரி லோக நகராணாம்) த்ரி லோக நகர - மூன்று லோகங்களுக்கும், ராஜராஜாஹ்யாம் - ஆநந்த ஜநகங்களாயும், (ஶிவ்யதீராகூயாஹ்யாம்) ஶிவ்ய - அதிமாநுஷமான, தீரா - ஶ்ருங்காரகமநத்திணல், கூகூயாஹ்யாம் - பூர்ணங்களாயும், ஶ்ரிஶ்ரி - பார்வைகள்தோறும், ராஜராஜாஹ்யாம் - (கண்களாலே) குளிரப்பணணுவதும், (தீவ்ரலக்ஷாவதீராஹ்யாம்) தீவ்ர -

ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஹ்ரீஷா - ஆபரணங்களுக்கு, வஹா ஹ்யாழி - இருப்பிடங்களாயும், (கூஸரணஸரணாஹ்யாழி) கூஸரண - ரக்ஷகாந்தரமில்லாதவர்களுக்கு, ஸரணாஹ்யாழி - ரக்ஷகங்களாயும், கூஹ்ரூதாஹ்யாழி - ஆச்சர்யகரங்களாயுமிருக்கிற, வஹாஹ்யாழி - திரு வடிகளினால, கூயாகி-நடந்துவருகிறான். (80)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனெனவன், மூன்று லோகங்களுக்கு மாநந்த ஜநகமாய், நாதநத்தில் பழகித்தேறினதாய், பார்க்கப்பார்க்க அழகியதாய், அத்யுஜ்ஜ்வலங்களான பூஷணங்களால லங்கரிக்கப்பட்டதாய், அகதிகர்களாய்த் தன்னை வந்தடைந்த ப்ரபந்நர்க்கு ரக்ஷகமாய், இப்படிகளாலே அத்யாஸ்சர்ய கரமாயிருகிற பாதகமலங்களால் மெள்ள மெள்ள நடந்துவந்து வேணுகாநத்துடனே என்முன்னே உலாவாநின்றனென்கிறார். (80)

ஹொஉயம்ஃ-நீரூ,ஜநஃா நஸுகாவஹாரீஹொஉயம்ஃஜவ்ய ஜவ்யமவஸ நாவஹாரீ । ஹொஉயம்க்ருதீய ஹ்ரூவநஸ்ரஸுவ-ஃஹாரீ வுஹாரீ ஹொஉயம் ஃஜீயஹ்ருஷயாஜ்வ்ரு-ஹாவஹாரீ॥ (81)

(ப-உ.) யஃ - எவன், (ஃ-நீரூ,ஜநஃா நஸுகாவஹாரீ) ஃ-நீரூ,ஜந - ருஷிகளுடைய, ஃாநஸ - மநஸ்ஸிலுண்டானை, காவ - துஃகத்தை, ஹாரீ - அபஹரிக்கிறவனே, கூயம் - இவன், ஸஃ - அவனே; யஃ - எவன், (ஃஜவ்யஜவ்யமவஸ நாவஹாரீ) ஃஜ - அபிமாநத்தையுடைய, வ்ரு,ஜவ்யம - கோபிகைகளுடைய, வஸந - துயில்களை, கூவஹாரீ - எடுத்தொளித்தவனே, கூயம் - இவன், ஸஃ-அவனே; யஃ - எவன், (க்ருதீயஹ்ரூவநஸ்ரஸுவ-ஃஹாரீ) க்ருதீய ஹ்ரூவந - ஸ்வர்க்கத்துக்கு, ஃாஸ்ரு - ஸ்வாமியான இந்த்ரனுடைய, ஸுவ் - கொழுப்பை, ஹாரீ - போக்கினவனே, கூயம் - இவன், ஸஃ - அவனே; யஃ-எவன், (ஃஜீயஹ்ருஷயாஜ்வ்ரு-ஹாவஹாரீ) ஃஜீய- என்னுடையதான, ஹ்ருஷயகூஜ்வ்ரு ஹ-நெஞ்சை, கூவஹாரீ-வஞ்சித்தவனே, கூயம்-இவன், ஸஃ - அவனே. (81)

(தா-ம்.) ஸநகாதி யோகீந்த்ரர்கள் இந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அநவரதம் தயாநிக்கவே, இவன்றானும் அவர்கே நித்யவாஸம் செய்கைக்குப் பாலகாக அவர்கள் மநஸ்ஸிலுள்ள ஆத்யாத்மிகாதி ஸகல தாபங்களையும் களைந்தெடுத்தான்; கோபிமாகள் நீராடும்போது குளக்கரையில் களைந்துவைத்த துகிலை அவர்களறியாதபடி யபஹரித்த து(ய)ர்த்தனனன்; கோபாலர்கள் தனக்கிட்ட பலிபூஜையை இவன் தடுத்துவிட்டானென்று இந்த்ரன் கோபித்துக் கல்மழை பொழிய, அதை கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துத் தடுத்து அவன்

கர்வத்தைத் தணித்தான்; இப்படி ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும் பரமரஹிகனும் சூரனுமான அந்த ஶ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுது என் கண்வழியாக நெஞ்சில் புகுந்து அங்குள்ள வேதனைகளை யாறறினனெனலாம். (81)

ஸவ-ஜ்ஞதெவ ஜளஜ்ஞுவ ஸாவ-ஹளே ஜீஜ-ஂஜே ।
நிவி-ஹ ஸ ஐய நம-ெதஜோ நிவ-ாணவே ஜஶ்ரு-ெத ॥ (82)

(ப-உ.) ஸவ-ஜ்ஞதெவ-எல்லாப்பொருளையு மறியவல்ல ஜ்ஞானத்திலும், ஜளஜ்ஞுவ-மோஹிப்பிக்கவல்ல அழகிலும், ஸாவ-ஹள ஜே-ஸர்வோத்தமமான, ஜஜே - இந்த, ெதஜஂ - தேஜஸ்ஸை, நிவி-ஹ ஸ - அடைந்ததாய்க்கொண்டு, ஜே - என்னுடைய, நய நே - கண்ணனது, நிவ-ாணவே - மோக்ஷசுகத்தை, ஜஶ்ரு-ெத - அநுபவிக்கிறது. (82)

(தா-ம்.) இந்த ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஜ்ஞானமோ, ப்ரஹ்மாதிகளிலும் நிதயசூரிகளிலும் விஞ்சியிருந்தது; இவனுடைய அஜ்ஞானமோ, அஜ்ஞானிகளுக்கு நித(ஹ)ர்சனமாகச சொல்லப்பட்ட இடையரிலும் விஞ்சியிருந்தது; இப்படிப்பட்ட ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களை யநுபவித்து என்மனம் பரமானந்த பரிதமாயிற்றென்கிறார். (82)

கூஷ்ணா நமே தது நர-கூஹொஹ ஶ-ெவஷ்ணதாரம்ஹா ர-ஹ
யே-ெவெஹாஂ । தூஷ்ணீ ஸாஶ்ரீ ஹிம-ணீகொதி கூஷ்ணா
ஹயஂகிஜெ ந ஜீவி கஂசே ॥ (83)

(ப-உ.) கூஷ்ணாஹயே - க்ருஷ்ணனென்ற பெயரையுடைய, கிஂசந-ஒரானெருவன், மே - என்னுடைய, ஜீவி கே - ப்ராணனுக்கு, ஶ-ெவெஹாஂ - (தன்னுடைய) முகமாகிற சந்த்ரனுலே, உவ்ஷ்ணதாரம்ஹாஂ - சீதகிரணனுனை சந்த்ரனுடைய, உதயே-உத்பத்தியை, (வ-நர-கூஹொஹே) வ-நர-கூ - புருஷுக்தமென்கிற தோஷத்தோடுகூடிய, ஹொஹே - காந்தியையுடையதாக (நிரர்த்தகமாக,) கூஷ்ணா நே - பணனினை தாய்க்கொண்டு, தூஷ்ணாஂ ஸ-ஸாஶ்ரீ - (என்னுடைய) ஸமூத்ரம்போன்ற போஜனத்தை, ஹிம-ணீகொதி-இரட்டிக்கப்பண்ணுகிறது. "வ-நர-கூஹொஹே" என்பதற்கு, வ-நர-கூ - இரட்டிப்பாகப்பணனைப்பட்ட, ஹொஹே - காந்தியையுடையதாக என்றும் அர்த்தமாகலாம். "வ-நர-கூஹொஷே" என்றும் சிலர் சொல்லுவர். (83)

(தா-ம்.) எனக்கந்தராதமாவான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், லோகத்தி லுள்ள தாபஙகளையும இருளையும் தன்முகவொளியினால் போக்கி, உலகத் தார், இனி சந்த்ரனால் எதும் காரியமிலலையென்று சொல்லும்படி சந்த்ரனை வீணக்கினவனுய்க்கொண்டு, அம்முகவொளியை எனக்குக் காட்டி என்ன ஸையைப் பெருகசசெய்தா னென்கிறா. (83)

தவஜதஜா தாஜ், விலொசந ஸ்ரீ ஸஹாவி தா ஸொஷவி நஜ்ர வமுழு | ஜ்ஹஜிகு்ராவெ உய ாராயவொராஷழு ஜ்வாஜ்ஜம் வ்ஜிகி ஜாநஸுழுஜெ॥ (84)

(ப-உ) (ஜுதாஜ், விலொசந ஸ்ரீஸஹாவி தாஸொஷவி நஜ் வமுழு) ஜுதாஜ் - கொஞ்சம் சிவந்திருக்கிற, விலொசநஸ்ரீ - நேத்ரசோடையினால், ஸஹாவித - கொண்டாடப்பட்ட, ஸொஷ - ஸமஸ்தமான, விநஜ் - ஆஸ்ரிதர்களுடைய, வமுழு - ஸமூஹத்தை யுடையதும் (உய ாராயவொராஷழு) உய ா - போக்யமான, ஸுயவொரா ஷழு-கீழ்மேலுதட்டையுடையதும், தச அப்படிசாஸத்ரப்ரஸித்தமு மான, வதஜ - இப்படி கீழச்சொல்லப்பட்ட, ஜ ாஸவெ - ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணனுடைய, ஜ்வெஜ்ஜ் - முகாரவிந்தத்தை, வஜ - என்னு டைய, ஜாநஸுழு - நெஞ்சானது, ஜ - ஹ ஃ - அடிக்கடி, வ்ஜ்வி - த்யாகம்செய்கிறது (84)

(தா-ம்.) தன்னிடத்தில் பக்தியுக்தரான பாகவதர் பகதல் தனகரு ள்ள வாத்ஸல்யத்தை புறமபொசிகது காட்டிலுற்போல சிவநத திருக்கண் களால் கௌரவித்துக் கடாக்ஷியாநின்றான்; அவர்களபபார்த்து மதுரமா கப்பேசுவதாக அதரம் துடியாநின்றது, முகமானது மலர்ந்துதோன்றி அவ ர்கள் தாபத்தை யாற்றுகின்றது; இவனுடைய இவ வவயவஙகளையெல்லாம் என்னெஞ்சு ஒருகாலேதயநியா நின்றதென்கிறார். (84)

கூளஸாராஜ்ஜுக்ரீதா ஜ்ஜவிராவஸ ஸரிக்ஷாமுராரெ வொள விவொயவொஜவ। வ்யுழிவ ஜுவிஷாஜுஜ்ஜி ந்ள। ஜ்யுஸாளஜுவெிதஜ்ஜிழு உதி ஜ்ஹவெந: வொஜ்ஜ ஸரி வெள விலொசய விலொசந நாத், த ஜவெஜா ஜவ்வெஸாவழு॥ (85)

(ப-உ.) கூள - திருக்கைகள், (ஸாராஜ்ஜுக்ரீதாஜ்ஜவிராவஸ ஸரிக்ஷாமுராரெ) ஸாரக - சரத்காலத்தில், உஜ்ஜ்ரீத - வ்ருத்தியடைந் திருக்கிற, கூஜ்ஜ - தாமரைப்பூவினுடைய, விராவஸ - (விகாஸம் காந்திமுதலானவற்றினுண்டான) ப்ரகாசத்துக்கு, ஸரிக்ஷாமுராரெ-

அப்யாஸம்செய்விக்கிற ஆசார்யரையிருக்கின்ற; பெரிய-திருவடிகள், (விநதையென்கிறவளுக்குப்பிள்ளையான கருடாழ்வான்) விநதை-கல்பவ்ருக்ஷத்தினுடைய, புத்ர இளசான, பக்ஷ - தளிர்களை, உத்தீ நள - அதிக்ரமிக்கின்றன; ப்ரஸ்ன - திருக்கண்கள், (ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நாவலோ கேஶரியன) ப்ரஹ்லாத - ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு, ப்ரஸாத - ப்ரஸாதத்தையுடைய, த்ரிலோக - மூன்றுலோகத்தினுடைய, உதாரநரஸிம்ஹ - ஸாத்ருஶ்யலக்ஷ்மியை யுடைத்தாயிருக்கின்றன; (விதாவ நாத்ரு தழ்) விதாவ ந - நயநங்களுக்கு, நாத்ரு தழ்-ஸுகப்ரதமாய், ரமண - ஸுலாக்யமான, விதாவழ் - (இப்படிப்பட்ட) இளம்பருவத்தை, விதாகய - பார், கெவல - ஆஶ்சர்யம். «விதாவ ந" என்றுபதவிபாகமாய், விதாவ ந-கணேணே! விதாகய - பார்என்றுமர்த்தமாம். (85)

(தா-ம.) இப்படி கீழ்பத்து ஶ்லோகங்களிஞல் அவனதாம் பூர்ணமாகவநுபவித்து "நீங்களும் இதை வீணைப்போகவிடாதே அநுபவியுங்கள்" என்று பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறார்.

இவனுடைய அநுபவம் வேப்பங்குடி நீர்போலிருக்கையன்றிக்கே, அநுபவிக்க விறங்கும்போதே பால்போல் இனிதாயிருக்கும், அதாவது சரதகாலத்திலுதித்த தாமரைகளுமகட, ஶைத்ய ஸௌகந்த்ய மார்த்தவாதி ஸ்வபாவங்களை இங்கேவந்தப்யவஸிக்கும்படி இவனுடைய கைகள் மிகவுமழகியதாய் ஸாவப்ரகாரதத்தாலு முயாந்திருக்கும்; ஶ்ரீபாதங்கள், கற்பகத்தருவினது இளந்தளிர்களும் தோற்கும்படி அதைக்காட்டிலும மென்மை விஞ்ஜிச சிவந்து கோமலமாயிருக்கும; இவனுடைய கண்களுக்கு ஒப்புசொல்லலாம்படி யெங்கேயுமல்லதொருவஸ்து தரிலோகத்திலு மெங்குமில்லை; இப்படி அதிஸுகுமாரமான பா(வா)லமுகுந்தனை நீங்களும் கண்டனுபவியுங்களென்கிறார

ஶுவி ஸ்ரா நதி ஹ ந ஹ ந ஹ நி ஸாகராரா நிஹாரா ஸ்ரீ
நாரஸிம்ஹா நதிரஸிம்ஹ ஹ்ருதய ஶுவ்ரா ஸ்ரீ தாஹ்ருதி
ஸ்ரீ தஸ்ரா ந ஶநந்ருஜ நய ந ஸ்ரீவ்ரா ஶநவ்ரா நூஸா ஶஶிநம்
வ்ரஜஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ தழ் ஸாத்ரஜ ஶஜ்ஜீவதி॥ (86)

(ப-உ.) ஸ்ரஹ நி ஸ்ரஹ நி ஸ்ரஹ நி - திநந்தோறும், ஸாகராராநுலகூணங்களோடுகூடிய, விஹாரஸ்ரீ நாந-திருவிளையாட்டினுடைய க்ரமங்களை, ஸ்ரீவி ஸ்ரா நழ் - ஸம்பாதியாநின்றதும், (ஸ்ரீ ஸ்ரீ தாஹ்ருதி ஸ்ரீவ்ரீ யா) ஸ்ரீ ஸ்ரீ - குளிர்ந்திருக்கிற, ஸ்ரீ த - முறுவலையுடைய,

சுஷ்ய - முகத்திலுண்டான, ஸ்ரீர்யா - அழகினால், (சாரு-ஸ்மி ஹ்ரு யதீவி) சாரு-ஸ்மிதீ - வஸிஷ்டருடைய பதனியான அருந்ததியினு டைய, ஹ்ரு ஹ்ருயம்சுவி - மநஸ்ஸையும், சாரு-ஸ்மாமழி - தகையத்தகு நததும், (சுநகரு ஜந்ந்ய மஸ்மாவரு ழி) சுந்நரு ஜந்ந் - தன்னிடத் தில் நின்றுமுண்டான மநமதனுடைய, ந்யந - கணைகளுக்கும், ஸ்மா வரு ழி - கொண்டாடத்தகுநததாய், சுநவ-ரு ழி - விலையற்றதாயி ருக்கிற, ஹ்ரு ழி - அவஸ்த்தையை, சுகந்நா நழி - மேல் மேல் வ்ரு த்தியடைவிப்பியாநின்றதும், (வ ஜஸ ஃந்ரீ ஸ்ந நதடீஸ்மா ர ராஜ்ரு ழி) வ ஜஸ-ந்ரீ - சிகாபிகைகளுடைய, ஸ்ந நதடீ - ஸ்தநப்பிரதேசங் களில, ஸ்மா ர ராஜ்ரு ழி - மஹா அரசாட்சியையுடையதுமான ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணதத்வமானது, சுர்ஃந்ரு ழி - மிகவுமதிகமாக, உஜ்ஜ்ரு ம்ப ஹ்ரு தி - வ்ரு த்தியடைகிறது (86)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வயநக்யோகதிகளையும் தினந்தோ றும் புதிதுபுதிதாக அப்யஸியாநின்றான்; தன்முகத்தில் புன்சிரிப்பைக் கண்டானாகில் மற்றொரு புருஷனை நெஞ்சாலும நினையாத அருந்ததியும கூட மதிமயங்கிவிடுவாள்; ஸாவலோக ஸுந்தரனை மந்மதனுங்கூட இவ னுடைய வடிவழகைகண்டு "இனி யிதுகொபபில்லையென்று கொண்டா டும்படி அதிஸுந்தரனுயிருநதான; இவ்வழகெலலாம, காட்டிலெரிததநிலா வாக வீணைய்ப்போககாதே அனைதது அநுபவிக்க வல்லபாக்யம் பெற்றா கோபிமாகள், இப்படிப்பட்டவன நம கண்முன்னேவநது என்னைப்பார், பா, எனறு தோற்றினான, உபோகஷியாதே அவனைக்கண்டநுபவியுங்க ளென்கிறா. (86)

ஸஸ்ரீ ஃவஹி தபளவ நம் தரு ஹெஸ்ரீஸ்மா ஹ்ரு ஜ்ரு கம் ஜ்ரு ஹ்ரு ரி த
ஹ்ரு
ஹ்ரு ரொ ஹ நம் ஜ்ரு ந நிந்ரு ஹ்ரா ஹ்ரு ராஜ்ரு கழி | ஹ்ரு தி க்ரு ஷ்ணவி ஹ்ரொ க நம்ஹ்ரு ண
ஹ்ரு
யவீ தவம்ஸ்ரீ ர ஃவம்ஜ்ரு ம தயவி ஹ்ரொ ஹ நம் ஜ்ரு யத்ரா ஜ க்ரு ம்ஜீவி கழி॥ (87)

(ப-உ.) (ஸஸ்ரீ ஃவஹி தயளவ நழி) ஸஸ்ரீ ஃவஹி த - வ்ரு த்திய
ஹ்ரு
டையாநின்றுள்ள, ளவ நழி- யௌவநாவஸ்ஸையுடையதும், (தரு ஹெஸ்ரீஸ்மா ஹ்ரு ஜ்ரு கழி) தரு ஹெ - சஞ்சலமான (மெள்ள மெள்ள நழுவுகிற), ஸ்மா ஹ்ரு ஜ - பால்யத்தினை, சுஹ்ரு ஜ்ரு கழி- அலங்கரிக்கப் பட்டும், (ர ஃஹ ஃவ ஸி தஹ்ரொ ஹ நழி) ர ஃஹ - யௌவநமதத்தினால், ஹ ஸி த - பூசப்பட்ட, ஹ்ரொ ஹ நழி - கணைகளையுடையதும், ர ஃஹ நர ஃழ்ரு ஹ்ரா ஹ்ரா ஜ்ரு கழி) ர ஃஹ நம-மநமதனால், ர ஃழ்ரு-மநோஹாரமாயிருக்கிற, ஹ்ரா ஸ-

முறுவலாகிற, கூஜ்ஜகழ - அழுதையுடையதும், வ்ருதிக்ஷணவிலொ கநழ) வ்ருதிக்ஷண - க்ஷணங்தோறும் (புதிது புதிதாக உணடான), விலொசகநழ- பார்வையையுடையதும், (ப்ரணயவீதவம்ஶீஜ-வழ) வ்ரணய - ப்ரீதியிலுல, வீத - சும்பநம் பண்ணப்பட்ட, வம்ஶீஜ-வழ - வேணுரந்த்ரத்தையுடையதும், (ஜமதக்ரியவிஜொஹநழ) ஜமதக்ரிய - மூன்றுலகங்களுக்கும், விஜொஹநழ - ஆநந்தாதிசயத்தை யுணடுபணணுவதுமான, ஶாஶ்வஜ்ஜீவிதழ - என்னுடையதான ப்ராணனுகிற ஶ்ரீக்ருஷ்ணததவமானது, ஜயதி - விளங்குகிறது. (87)

(தா-ம்.) கீழ், க்ருஷ்ணனுடைய பால்யத்தைத் தாமுமநுபவித்துப் பிறர்க்குமுபதேசித்தார்; இனி பால்யம்தீண்டின யௌவநாவஸ்தையை யநுபவிக்கிறார்.

என்னுடைய வாழ்கணைகளெல்லாம் மூலகாரணமாகிய ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் பால்யம மென்ன மெளளக்கழிந்து சிறிது சேஷித்துநின்றது; இது போகததொடஙகினபோதே யௌவநம்வநது ப்ரவேசித்தது நாளுகுநாள் வாநின்றது; அது வநதவாறே அதுக்கடையாளமாகக் கண்களில் ஶருஙகாரவிலாஸமேறிப்பாய்ந்தது; கண்டபோதே பெண்களை மயக்கவலல சிறுகையுய முகததிலமுதம்போல் வழியாநினறது; பார்வைகளானவை க்ஷணங்தோறும் மாறி மாறி விளஙகிவாநின்றது; இந்த வயஸ்ஸிலும் முன்னிலுமதிகமாக ப்ரீதிபண்ணிக் குழலூதாநினறான; இப்படியௌவநா விர்ப்பாவகாலததில் ஸகலலோகஙகளும் மோஹிக்கும்படியாக விளஙகாநின்றானென்கிறார். (87)

வி தூ ஜெவ கஜ ணாராவிநூ ழி வி தூ ஜெவ கஜ பநாராவிநூ ழி |,
வி தூ ஜெவ கஜ நாராவிநூ ம் வி தூ ஜெவ கத ◦ நாரூ வி தூ ழி ||

(ப-உ.) கஜ - அந்த ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடையதாய், வ ஜ - என்முன்னே தோற்றுகிற, ஜணாராவிநூ ழி - ஶ்ரீபாதகமலமானது வி தூ ழி - அத்யாஶ்சர்யகரமானது, கஜ - அப்படி சாஸ்த்ரப்ரஸித்தமாய், வ ஜ - இப்படி கீழேவர்ணிகக்ப்பட்ட, பநாராவிநூ ழி - திருக்கண்மலர், வி தூ ழி - அத்யாஶ்சர்யகரமானது, கஜ - அப்படி ஸர்வஜ்ஞநா நுதகரமாய், வ ஜ - இப்படி என்மனதைவஞ்சித்த, வத நாராவிநூ ழி - முக கமலமானது, வி தூ ழி - அத்யாஶ்சர்யகரமானது; கூஜ்ஜ - அம்மா! கஜ - அப்படி ஸர்வோத்தமமாய், வ ஜ - இப்படிப்பட்ட ஸர்வாவயவங்களோடுகூடியதாய், வி தூ ழி - ஆஶ்சர்யகரமான

வ்யாபாரங்களையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, விது - அத்யாஸ்சர்யகரமானது; இங்கு "கஸ்" "வனகஸ்" என்றபதங்களுக்கு காலு இடங்களில சொன்ன அர்த்தங்களையெலலாம் காலு இடங்களிலும் சொல்லிக்கொள்வது. (88)

(தா-ம்.) ஆஸ்ரிதரைத தன்கீழிருத்தி அவர்களுக்கு அடைக்கலமான திருவடிகளுடைய செயலுமெழிலும லோகவிலக்ஷணமாயிருக்கிறது; ஆதியில் அவர்களாஸ்ரயிக்கைககுறுப்பாக அவர்களுடைய அநாதிபாபமெல்லாம் நீங்குமபடி கடாக்ஷித்தருப் பணிகொண்ட கணைகளினுடைய செயலுமெழிலும வாசாமகோசரமாயிருகக்கிறது; உள்ளுள்ள அபிப்பிராயங்களெல்லாம் தோற்றும்படி மலர்ந்த திருமுகத்தினுடைய ஜகன்மோஹநமான எழிலும செயலும அதிவிசித்ரமாயிருகக்கிறது; அவயவசோபையாலும யௌவநத்திலும் அதுக்குரிய ஆபரணங்களினாலும் அஸதருபமான திருமேனியினுடைய செயலுமெழிலும் அத்யாஸ்சர்யதத்தை விளையாநின்றது; அம்மம்மா! என்று ஆஸ்சாயப்படுகிறார. (88)

ஸுவிஸ்தாரவிப நகஸ்தமிஷ ஜயிஸ்மிஷ்டித ஜகயிஷ்ணுஹ்ரி கடாக்ஷ வைபவ
கஸ்தூரி | வ்ருஜிநவ்ரதிஸாரவல்லீ ஸாகூத நாயகஸிகாமணிவபுஷ்॥

(பா-உ) (ஸுவிஸ்தாரவிப நகஸ்தமிஷ) ஸுவிஸ்தார-ஸமஸ்தமான, ஸ்தவ நி - லோகங்களுக்கும், வநக - முக்யமான, ஸ்தமிஷ்டி - அலங்காரமானதும, (ஜயிஸ்மிஷ்டித ஜகயிஷ்ணுஹ்ரி கடாக்ஷ்டி) ஜயிஸ்மிஷ்டித - அலங்கரிக்கப்பட்ட, ஜகயிஷ்ணுஹ்ரி - லக்ஷ்மியினுடைய, கடாக்ஷ்டி - கலசமபோன்ற ஸ்தனங்களையுடையவளும், (வ்ருஜிந வ்ரதிஸாரவல்லீ ஸாகூத நாயகஸிகாமணி) வ்ருஜிந வ்ரதி-(வட்டமாகநின்ற) சோபிமாகளாகிற, ஸாரவல்லீ - கொடிபோன்ற முத்துமாலைக்கு, ஸாகூத நாயகஸிகாமணி - நடுவிலிட்ட மரகதமென்கிற சிறநதமணிபோன்றவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வபுஹ் - நமஸ்கரிக்கிறேன். (89)

(தா-ம்.) இதில், கீழ்ச்சொன்ன அவனெழிலிலும் செயலிலும் தோற்ற திருவடிகளில் விழுந்து பணிகிறார்.

ஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பான ருசியை விளைக்கும்படி ஸர்வலோக விலக்ஷணனும், சேதநர்களுக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய குசங்களுக்கு ஓரலங்காரம்போல் எப்போதுமகூடே யிணைந்திருக்குமவனும், இடைப்பல்லையிலுள்ள பெண்கள் முதுகுமாலைபோல் சுற்றும் வளைந்துநிற்கத் தான்

நடுநாயகமாய்நின்று அவாகளை விளகப்பண்ணின எழிலையும் சௌலப்யத்தையுமுடையனனை ப்ரீக்ருஷ்ணனே நமஸகரிககிறேனென்கிறார். (89)

காஞ்சாகவ்ர ஹண விர ஹாவேஜ்ஜகூடி வேணூஹாராம
ரஹ ரஞ்ஜிகஜ்ஜ-ஓ ஸ்ரீ: । ஹணுஹுயீ ச-கூ-ரஜ்ஜணு வெ
ஓரா நா ஹரி-ஹாஜ்ஜ-ரு:ஜ்ஜி விவெயகி கூஷ்ணே கஜ்ஜ: ॥ (90)

(ப-உ) (காஞ்சாகவ்ர ஹண விர ஹாவேஜ்ஜகூடி வேணூஹாராம ரஹ ரஞ்ஜிகஜ்ஜ-ஓ ஸ்ரீ:) காஞ்சா- நாயிகையிலுடைய, கவ - மயிர் முடியை, ர ஹண - பிடிக்கும்போதுணடான, விர ஹ - ப்ரணய கலஹத்தில, வேஜ - பிடிக்கப்பட்ட, ஓ கூடி - ஸ்ரீதேவியிலுடைய (திருமேனியிலுணடான), வேணூஹாராம - காம்பீரதேசத்திலுணடாகிற கணடசநதநத்திலுடைய, ரஹ - குழம்பினால, ரஞ்ஜிக - சிவப்பாகப்பணணப்பட்டுமம, ஜ்ஜ-ஓ - மஹாஹாரமுமான, ஸ்ரீ- சோபையையுடையதும்,(ஹணுஹுயீ ச-கூ-ரஜ்ஜணு வெ ஓரா நா ஹரி-ஹாஜ்ஜ-ரு:ஜ்ஜி) ஹணுஹுயீ - கன்ன (கபோல) மாகிற, ச-கூ-ரஜ்ஜணு - கண்ணழிப்புறத்தில், வெ ஓரா நா - கர்த்தநம்பணணுகிற, ஹரி-ஹாஜ்ஜ-ரு:ஜ்ஜி - ஸ்வேதபிந்துக்களையுடையதுமான, கிம்சுவி - ஓராளெரு, கூஷ்ணே கஜ்ஜ:- க்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, வெ ஓதி - (என்முன்னே)விளையாடுகிறது "காஞ்சாவ்ர ஹண" என்று பாடமாகில் ஸரளமாம். அப்பொழுது, வேஜ - ஆலிங்கனம் செய்துக்கொள்ளப்பட்ட என்றர்த்தமாம். (90)

(தா-ம்.) கீழ் பாடட்டியைச்சொல்லவே அவளோடிவன் விளையாடின விளையாட்டு தினவில்வந்தது, அதையநுஸந்திக்கிறாரிதில்.

எகாந்தத்தில் ருக்மணியோடு ரதிகேளி செய்யும்போது ப்ரணயத்தினால் ஒருவர்க்கொருவா கசங்களை பிடித்துக்கொண்டு கலஹம் செய்கையில் இவன் ருக்மணிதேவியைத் திடீரென்று சென்று நெருகக அணைத்துகொண்டான். அதினால் அவளுடைய திருமேனியிலுள்ள சந்தநசசேறு இவனுடையசரீரத்தில் நிறைய ஒற்றுண்டபையால், கரிய திருமேனியில் பரபாகமான அந்த செகப்புசசந்தநத்தினால் அபூர்வமானதொரு காந்தியையடைந்து விளங்கினான்; அந்தரதிகேளி காலத்திலுண்டான ப்ரமத்தினால், துடைத்துவிட்ட கண்ணழிபோல் அதிஸ்வச்சமான (கபோல) கன்னப்ரதேசத்தில் வேர்வையின் திவலைகள் வ்யாபித்திருந்தது; இப்படி அநிர்வாச்ய

மான அழகுடனே க்ருஷ்ணன் என்மனதிலே எப்போதும் விளையாடாகின்
றனென்கிறார். (90)

ஜயதி ஜயதி ஜகதாம் விஹா ஜயதி ஜயதி ஜகதாம்
நயதி | ஜயதி ஜகதி கதிகதாம் விஹா ஜயதி ஜயதி
ஜயதி ஜயதி ஜகதாம்॥ (91)

(ப-உ) ஜகதாம் - இந்த, விஹாம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வ
பு: - திருமேனியானது, ஜயதி - ஸ்வாபாவிகமான யோக்யதை
யுடைய, ஜயதி - (எனக்கு) மிகவு மினிதாயிருக்கிறது ; (ஜக
தாம்) ஜய: - தேனினுடைய, தாம் - பரிமளத்தையுடையதும், ஜய:
தி - அப்பரிமளத்தினு மினியதுமாய், நு: - மந்தஹாஸத்
தையுடையதும், ஜயதி - அதினுமினடான போக்யதையையுடை
யதுமாய், ஜய: தி - நிருபாதிகமான போக்யதையையுடையதுமான,
வக்த்ரம் - முகமானது, ஜய: தி - (எனக்கு) இனிதாயிருக்கிறது;
ஜயதி - எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் போக்யதையைக் கொடுக்கவல்ல
தும், ஜயதி - எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் இனிதாகத்தோற்றுமது
மான, வபு: - இந்தக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது,
ஜயதி-என்மனதுக்குஇனிதாயிருக்கிறது; விஹா-ஆஸ்சர்யம். 91.

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய போக்யதையைப்பேசுகிறார்.

நம்முடைய ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய விக்ரஹமானது, ஸ்வாபா
விகமான அழகாலும் அதுக்கு மேலே சேர்ந்திதமளிதலும் இனிதாயிரு
ந்தது ; முகமானது விலக்ஷணமான நோக்கினாலும் அலர்ந்த காந்தியினாலும்
இனிதாயிருந்தது ; அவன் தூரநின்று வாய்திறந்தபோதே அதில் நின்றும்
புறப்பட்ட பரிமளம் அம்மண்டலமனைத்தையும கமழப்பண்ணுகின்றது ;
அற்பம் பற்கள் தெரிந்தும் மறைந்துமிருக்கும்படி மந்தஹாசம் பண்ணும்
போது அது உள்ளுள்ள அபிப்ராயப்ரகாசத்தினால் இனிதாயிருந்தது ; இப்
படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், ஸ்வபாவதத்தினாலும், சேர்ந்திதமளிதலும்,
அழகாலும், அபிப்ராயத்தினாலும் அனைவர்க்கு மினியனாயிருந்தான் ; இவ
னைபோலியான மற்றொருவஸ்துவிடையாது ; ஆஸ்சர்யம் ! என்கிறார்.

ஸ்ரீமாந்ஸகலஜகதா மதிவிலம்ஹவிஹ மதிஸுலபஸ்வ
ஸாமாந்யரூபயா விஸ்மாபநபரயா ஸ்வயாஸ்ரியா॥ (92)

(ப-உ) (ஸ்ரீஜகந்நாதஸகஸவ-ந்வஸ்ய) ஸ்ரீஜகந்நாத - ஸ்ருங்கார ரஸத்தினுடைய, ஸவ-ந்வஸ்ய - அனேத்துப் பொருளானவனும், (ஸ்ருங்காரரஸஸ்வரூபமானவனும), (ஸ்மிவிவிதூ விஹூஷணஸ்ய) ஸ்மிவி - மயிலினுடைய, விதூ-இறகை, விஹூஷணஸ்ய - ஆபரணமாக உடத்தானவனும், (கூஜீக்ருத நராகாரஸ்ய) கூஜீக்ருத-தன்னிச்சையிலுல்பூனட, நராகாரஸ்ய - மனுஷ்யதேஹத்தையுடையவனும், (ஸகல நாஸ்ரயஸ்ய) ஸகல நாஸ்ரய - ஸகலலோகங்களுக்கும், ஆஸ்ரயஸ்ய - ஆதாரபூதனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆஸ்ரயே - தொழுகிறேன். "ஸ்ரீஜகந்நாதஸகஸவ-ந்வஸ்ய" என்று ஸ்ருங்காரரஸத்தையே தனக்கு எல்லாப் பொருளுமாக வுடையவனுமென்றுமாம் (92)

(தாம்) இதில், அவனுடைய பரதவஸௌலப்யகளுக்குத தோற்று அடிமைப்படுகிறார்.

இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், உள்ளே அந்தர்யாமியாய்நின்றும் வெளியில் ஆஸ்ரயணீயனுய் நின்றும ஸகலலோகஜனனியும் த(ய)ரியாநின்ற பராதபரனை பரமபுருஷனுயிருந்தான ; ஆகில் நம்மோடு ஸஜாதீயனுகக்காண்கிறவிதமென்னெனில் ; விஜாதீயனுகததோன்றில் ஒருவரும் தன்னை ஆஸ்ரயியாரென்று நம்மோடொதத ரவேஷத்தை பூண்டுநின்றான் ; ஆனல், இவன்ப்ராணிகளை ஆஸ்ரயிப்பிதறக்கொள்ளும் ப்ரகாரமேதென்னில்; ரஹிகாயிருப்பார சிலரைததன் ஸ்ருஷ்டிவிலாசஜனகளைக் காட்டியும, மேலெழுந்த மதியுடையாரைத் தன்னுடைய இடைசசாதிக்குசசேர்ந்த மயில்கண்முதலிய ஆபரணஜனகளைக் காட்டியும தொழுவிதறக்கொள்ளும் ; இவனேகான், சிறிதுகாலமகழித்து ஆஸ்ரயிகலாமென்றிருக்கையன்றிக்கே இப்பொழுதே ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (92)

நாஜ்ஞாவிஷஸ்ய தீகூரவ நஸ்ய-ந்வெந நவிதூத நவெஷ
நிஷஜ்ஞாஸ ஸ்ரீஸாம்ஸஹஸ்ய | ஸக்ஷம்ஹிரம்நய நயொரு நயொஃ
ஷதவ்யாம் ஷ்ஸாதீந்ரு கூயா நாக்ஷ்யயா33ஷ நியதிஷ்ஷ ॥ (93)

(ப-உ) ஷ்ஸாதீந்ரு - ஸர்வசேஷியான க்ருஷ்ணனே ! ஸ்ரீஸ்ப்ரஸாதி - நல்ல ஜ்ஞானமுடைய பணிதஜனகளுடைய, ஸஹஸ்ய - கூட்டமானது, கூஜ்ஞாவி - இக்காலத்திலும், கூரவ நி - மறற எக்காலத்திலும், ஸ்யாந்வெந நி - கண்ணினுலும், விதூத நி - மநஸ்ஸினுலும் (த்யாகத்தினுலும்), உவநிஷஜ்ஞாவ - ஔபநிஷத (விசார) த்தினுலும், யதி - யாதொரு உன்னை, நவெஸ்ரீக் - அறிகிறதில்லையோ, ஸஃ- அப்படிப்பட்ட, கூடி - நீயானவன், ஜ்ஜ - என்னுடைய, கூநயொஃ -

இந்த (மாம்ஸமயமான), நயநயோ: - கண்களுடைய, பஹுவ்யாழ்-வழியில, விஷ - வெகுதேரமாக, கயாநு - ஓராளுரு (நிர்ஹேதுகமான), க்ருபயா - க்ருபையினால், லப்தயாபி - கிட்டியிருக்கிறாய். சிரதாவி - இப்பொழுதுங்கூட, கிமுத - ஒருகோடிப்பொழுதாகிலும என்றுமர்த்தம் "கிமுத" என்றவிடத்தில், "கிமு" என்று பாட பாய, எவ்விதத்திலும் என்றும பொருளாம் (93)

(தா-ம.) இதில், அப்படி பராதபரனை அவனதமகத ப்ரதயக்ஷமான படியைகண்டு ஆஸ்சாயப்படுகிறார.

ஓ கருஷ்ண! ஸகலகலா பாரங்கதரான வித்வான்களனைவருங்கூடி வேதார்தவிசாரம் பண்ணினும் இதுவரையிலும் உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப பாவங்களை உள்ளபடியறியவில்லை; பஹுகாலமாக அப்யஸிதஸமாதி பர்யந்தமான யோகாப்யாஸமுடைய ஸநகாதிகளும் இதுவரையிலுமுன்னை சிதசித்திலே நிலநிறுத்தி அறிந்தார்களில்லை; ஸகல லோகங்களிலுஞ்சென்று ஸஞ்சரிக்கவல்ல மஹிமையுடைய ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் இன்னுமுன்னையெதிரும் கண்டறியவில்லை; இப்படி ஒருவாக்குமெட்டாத மஹாப்ரபாவனனை நீ, மிகவும தண்ணியனனை என் கண்முன்னே நிலநின்று தோற்றுகின்றாய், இதற்குக் காரணமென்னென்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், ஸ்வாமியான உனதது என்னிடதத்திலுண்டான பரமகருணையே காரணமாயிருத்தலென்கிறார். (93)

கெயம்கோ ஹீம்கெஸவ கூநு-வெஷோ: கெஸயம்வெஷ: காவி
வாவாத்ஹமஸீ: | வெயம்வெயம்வ்யாஹ்ருதா ஸ்ருஷ்டு-ஸ்ரீ ஹ்ருஷிவொ
ஹமியொஹமிய ஸ்வஸ்யாம்ஹதோஸி!! (94)

(ப-உ.) கெஸவ - ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் ஆதாரபூதனனை க்ருஷ்ணனே! (கூநு-வெஷோ:) கூநு - உன்னுடைய, ஸ்ருவெஷோ: - சந்த்ரன்போன்ற நெற்றியினுடைய, ஐயம் - இப்படிப்பட்ட, காஹீ: - அழகானது, கா - வாசாமகோசரமாயிருக்கிறது, கூயம் - இந்த, வெஷ: - ஆகாரமும், கம் - வாசாம கோசரமாயிருக்கிறது; வா - அப்படி லோகப்ரஸித்தமாய், ஐயம் - இப்படி என்னுலநுபவிக்கப்பட்ட, வ்யாஹ்ருதா - போக்யனதயானது, வாவாத் - வேதங்களுக்கும், ஹமஸீ: - கோ(மோ)சரமன்றிக்கே யிருக்கிறது; வா - அப்படி புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமாயும், ஐயம் - இப்படி என்னுல் வர்ணிக்கப்பட்டதும், காகவி - லோகத்திலெங்கும் காணப்படாததுமான, (ஸ்ருஷ்டு-ஸ்ரீ:) ஸ்ருஷ்டு - கோமளமான, ஸ்ரீ: - சோபையும், வாவாத் - சுகர்முதலிய மஹாகவிகளுடைய வாக்குக்கும்,

கூஹமஶீ - விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிறது (வர்ணிக்கமுடியாதது) "கா" "கூ" என்ற இரண்டும் ப்ரஶ்நார்த்தகமாய் எப்படிப்பட்ட தென்றும் பொருளாம். (94)

(தா-ம்) என்னை நீர் உண்மையாகக் கண்டீராகில் என்னுடம்பில் சில வடையாளங்களைச் சொல்லுமென்ற னக்ருஷ்ணன், அதற்குப்பதிலுரைக் கிறார்நில்.

முடிதொடங்கிக் கணைக்காலளவும் கறுத்து நீண்டு தொங்கா நின்ற ப்ரசஸ்த கேசங்களையுடைய கருஷ்ணனே! இதுவரையில் நான் சந்தரனு டைய காந்தியை மேலாகவெண்ணியிருந்தேன், இப்பொழுதுன்னுடைய முகமதியினொளியானது அதைக்காட்டிலும்விஞ்சி அதிலக்ஷணமாயிருந்தது; இப்படி அதிஸௌந்தரமான உன்னுடைய மேனியில ஆபரணமாக வேறிட்டு கொண்ட பீதாதழையும் தாவிகொழுந்துமாகிய இவையெல்லாம் உன் னையடைந்து மணம்பெறுகின்றது; உன்னுடைய போக்யதையையும் வடிவ ழகையும் நேராக வர்ணிக்கப்புகில் அது அபரிச்சிந்தமென்று சொல்லும தொழிய இப்படிப்பட்டதென்று எங்கள் வாக்கினால் சொல்லிமுடிக்கப்போ காது; இப்படிப்பட்ட உனக்கு அடிக்கடித தொண்டனிடுகிறேனென்கி றார். (94)

வஹதநூ விநிஜ-ஹதஶஶீ ஹஶயாஹெவவஹம்பு வஹ்ருவெ!
கயிகாம்ஸ்ரியஶிஶ்ரு-ஹெ தராம் தவகாரு-ணவிஜ்ரும்ஹிதம்கியத்95

(ப-உ) ஹெவ - ஶ்ரீக்ருஷ்ணனே! ஶஶீ - சந்த்ரனைவன் (வஹதநூ-விநிஜ-ஹதம்) வஹ நா - (உன்னுடைய) நெற்றியாகிற, ஊநூ - சந்த்ரனால், விநிஜி-ஹதீ - ஜயிக்கப்பட்டவனாய், ஹஶயா - பத்து சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தெ - உன்னுடைய, வஹ்ரு - திருவடிகளை, ப்ருவஹ்ரு - (நகங்களென்கிற வ்யாஜத்தினால்) அடை கது, கயிகாரு - முகத்தியசோபையைக்காட்டிலும் அதிகமான, ஶ்ரீ யது - சோபையை, ஸ்ரு-தெ தராம் - மிகவும் அடைகின்றன்; தவ- உன்னுடைய, (கார-ணவ்ருஜ்ரு தி) கார-ண வ்ரு - (ஆஶ்ரிதவிஷ யத்திலுண்டான) தயையினுடைய, விஜ்ரு தி - எழுச்சியானது, கியத் - எவ்வளவு ஶ்லாக்யமானது! (என்றுகொண்டாடுகிறார்) "கா ர-ண வ்ரு விஜ்ரு தி" என்றுபாடமாய், சந்த்ரனையும் ஜயிக்கவல்ல யெளவனத்தினெழுச்சி அத்யாஶ்சர்யகரமென்றுமாம். (95)

(தா-ம்.) அவன் திருவடிகளில் வணங்கினவர்களின் பலத்தைச்சொ ல்லுகிறார்.

சந்தரன், வடிவழகில் தான் எல்லாரிலுமுயாந்தவனென்று காவித்து வானமேவிநின்றான், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனவதரித்தவாறே இவனுடைய முகம் சந்தரனை ஜயித்துவிட்டது, அகந்தாம சந்தரன். இனி இவனவ்வணமகிலல்லது நமகசு பெருமை கிடையாதென்று தன்வடிவைப் பத்தாக வகிர்ந்துகொண்டு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிவிரலகளில் நகங்களென்கிற வ்யாஜம்கொண்டுவந் தாஸ்ரயித்தான, பின்பு அந்த மஹிமையிலல் முன்னிலுமதிகமான காந்தியைபபெறறு விளங்காநின்றான் ; கருஷ்ண ! உன்பாதங்களில் வணங்கின மாதரத்திலே அவனுயாந்தாநின்ற உன்னுடையதயை என்ன அதிசயித்திருக்கிறதென்று எடுபடுகிறா. (95)

தத்த ஈவம்கயீவாவை ஸதா நகக்ஷ வ்ய வாஜாத் ஸ்ரீ வைஹ
வவ-ர்கவாஹ ஸ்வ்யஜ்ய | தத்தீவவ நுஜவாத் ஹ்யவதி நககாதம்
யஸ வ்ருவந்நுத நு ஸ்ரீர் வா ஸ்ரிதோ வாஹுதவ்ருா ॥ (96)

(ப-உ.) (வாஜாய ஸ்ரீ வைஹ வைவ-ர்கவாஸ்ரயஜ்ய) வாக்-சொறகளினுலுணாடான, ச்ரய-ஸ்ரீ - போக்யதையாகிற, வைஹ-வை - அதேகங்களான, வவ-ர் - பூரணிமைகளினி லுணாடான, கவ்ய - கவிகளினுலல், ஸ்ரய்ஜ்ய - நிலைநாருக்கி, தத் - அப்படி நிகரறறதான, (தவ நு வம்) தவ - உன்னுடைய, வம் - பூகமானது, (சவைஹ ஜ நகக்ஷ ர்) சவை - சமுதாத்திலுணாடான சந்த்ரமண்டலம், ஸ்ரீர் - சரியான, தவ்ஷ் வ் - தோடியையுடையதாக, கயீ ர் - எப்படியாகும், (அவ்வளமவயன்றிக்கே) தவ வ - உன்முகத்தைக்காட்டிலும் வேறொன்றான, யத - யாதொருவஸ்து, ஹ்யவதி நககாதம் - லோகங்களாநாக்குன், வத - முதன்மையான, கா தம் - அழகுடைய தோ, யவ வ - எந்தவஸ்துவுக்கு, (தவ நு வம்) தவ - உன்னுடைய, வம் - முகம்தான், ஸ்ரீர் - ஒத்ததான, வவ வஷ ர் - அழகானது, வாஹ - எப்போதும் (அழிவற்றதாய்), வ வ்ருா - உண்டாகுமோ, தவ - அவ்வளவுவானது, கிம் வவ - எதுவாகும்? (96)

(தா-ம.) இப்படி உன்முகம் சந்தரனை வென்று வெற்றிகொண்டபடியாலும், அவனைப்போல் உன் முகததிக்குக் களகள் பதினுறுண்மையாவின்றிக்கே, சொல்லி லினிமையாகிற அதேகம் களகளுண்டு, ஆகையால் உன்முகத்தைச சந்த்ரனுடு துல்யமாகச் சொல்லப்போகாது ; ஆகில் எதோடுவமை சொல்லலாமென்னில் ; உன் முகதோடொத்த காந்தியையும் ஸர்வலோகாஹ்லாதமான வளைத்தர்யதையு முடையதொருவஸ்து உண்டாமாகில் அதை உன்முகத்துக்கு ஒப்பாகசசொல்லலாம், அதொழிய இப்

போதுள்ள சந்த்ரன் தாமரைமுதலானவைகளைச சொல்லவொண்ணுதென்கிறார். (96)

ஶாஸ்த்ர மஷிவ்யய ஜிவவஸ்து ணி ரோதகீநம் வசவிவெ-ுஃயடமி
வ-ு கவிஹி நர்-ுகூடாகஷி ர்யஸ் | நீராஜ நக்ரு,யாரு ஜ்ஹவாநவந
ரெநாநி-ுவ-ுராஜ்ஜஹ-ு ஜிவிராபரஶி,ப்ரதீவேஃ॥ (97)

(ப-உ.) வசவிவெ-ுஃ முதலவர்களாய, (ஈவ்யவ-ுகவிஹிஃ) ஈவ்யவ-ு - சமத்காரமான ப்ரபந்தங்களைச்செயயவலல, கவிஹிஃ - கவிகளான வால்மீகி முதலானவர்களினுலும், யர் - யாதொன்று, நகூடாகஷி தி - சொலலப்படவிலலையோ, தர் - அப்படிப்பட்ட, ரோதகீ நி - எனனுடையதான, வயம் - சொலலை, ஶாஸ்த்ர மஷிவெ யதி - கேட்கவேணுமென்கிற இச்சையுடையையாகில், ரு,ணு - கேள; (ஶஶிவ்ரு,தீவேஃ) ஶஶி - சந்த்ரனுகிற, வ்ரு,தீவேஃ - விளக்கானது, (ஜவஜ்ஜா நவ நரெநாஃ) ஜவர் - உன்னுடைய, ரூ நநஜ்ஜரெநாஃ- முகசந்த்ரனுக்கு, (நீராஜ நக்ரு,யாரு) நீராஜ நக்ரு ஃ - ஆரத்திப் ரகாரத்தினுடைய, யாரு - பா (ஜா) ரத்தைக்குறித்து, விராய-வெகுகாலமாக, நிவ-ுராஜ- ஒரு பாதியிலைலன்றிக்கே, (ஸவாபாவிகமாகவே) ரவ-ுர்- தகுந்திருக்கிறது (97)

(தா-ம.) ஆனுல் சந்த்ரனை எந்ததரத்தில் சேர்க்கலாமென்னில, என் சொல்லை நீ செவிகொடுத்தது கேட்டாயாகில சொல்லுகிறேன்கேள்; முன் புள்ள கவிகள் இப்படிசொல்லத தோற்றுமல் வெறுமனே யிருந்துவிட்டார் கள்; அதாவது சந்தரன் உன்னுடையமுக ஸௌந்தாயதத்துகு ஆரத்திவழி கும் தீபமாகவாகாநின்றுகொணடு இரவும பகலும உன்முகத்தைசசுறறிச சுற்றிவாராநின்ரு னென்கிறார். (97)

ரவ்ணே நிவ-ுாண ரஸவ்ரு வாவிவெஹ விவ்ருணி தாவிரஷா
ரஸ ஜ்ஞராணி। நியதி ரெதாஹாதெஹ ரூபாண-ுவா நி ஜயதிஶீ தா நி
தவஹி கா நி॥ (98)

(ப உ.) (ரவ்ணே நிவ-ுாண ரஸவ்ரு வாவிவெஹாஃ) ரவ்ணே - பரி பூர்ணமான, நிவ-ுாண ரஸ-ஆநந்தாஸத்தினுடைய, வ்ரு,வாவிவெஹாஃ- பரம்பரைகளினுல, (விவ்ருணி தாவிரஷா ரஸாஜ்ஜராணி) விவ்ருணி தவிச்சிநநமாக்கப்பட்ட, ரவிரஷா - ஸமஸ்தமான, ரஸரூஜ்ஜராணி - மற்றவைகளினுலுணடான ஆநந்தத்தையுடையதும், (நியதி ரெதா

ஹாதேவயாணஃவாநி) கயதீ,க - ஒருதடையின்றிக்கே யதேச் சமாகவே, உஹாத - வெளியிடப்பட்ட, வயாகுண ஃவாநி - அமுதக்கடலையுடையதும், ஸீதாநி - நெஞ்சைக் குளிரப்பண்ணுவ துமான, கிவ - உன்னுடைய, வ்ரிதாநி - முறுவல்கள், ஜயதி - விளங்குகின்றன (98)

(தா-ம்.) உன்னுடைய சிரிப்பானது, தடையறும்படி அம்ருத ரஸத் தைப் பெருக்காகின்றதாய, பரிபூர்ணமான மோக்ஷஸுகத்தோடொத்த நிரதிசயாநந்தத்தையளிக்க, அதனால், ஸ்வர்க்கஸுகம் முதலிய மற்ற எல் லாவானந்தங்களும் இருந்தவிடம் தெரியாமல ஓடியொளிக்கவிட்டன, இப் படி யெல்லா ஸுகத்தையும் கீழ்ப்படித்தவல்ல உன்முறுவல்கள் என்முன் னே குளிர்ந்து விளங்காகின்றன வென்கிறார்.

"கயதீ,க" என்றவிடத்தில், "நிபதீ,க" என்றுபாடமாகில், தானேவழிந்து பெருகாகின்ற அமுதவெள்ளமும் ரஸமென்னப்பண்ணி, அதை ஒரு ரஸமாக வெளிக்கிளம்பவொட்டாமல் தடைக்கவிட்டது உன் முறுவல், என்றர்த்தமாம். (98

காடம்ஸஜ்ஜஸஹஸ்ரஹாஃ கதிவெ ஹ்லாஸஸ்)ஔவெயகாஃ காஃம்ஸஸாகூநீய கா பொரிஜ்ஜஹ்லாராஜ்ஜ் வெஜ்ஜ்ஜ காஃ|வெகவெந ஃவ விஹஹாரிவெஹ நவலபவிநுவவ்ரியம் ப்ரூமஜ்ஜவெ பகவ்ஹ கப்ம்ஸஜிணீ யகாவொரிஜ்ஜ கீஹ்ஸவெயவ்ம ராஜ்ஜகா|| (99)

(ப-உ.) (ஹ்லாஸஸ்யௌவெயகாஃ) ஹ்லாஸஸ் - வெளாநகர் யத்தினால், யௌவெயகாஃ - பூர்ணசந்த்ரனால, கதிவெ - சிலர், கா ஜ்ஜ - பக்தச்சயாக, ஸஸ்ஜ - இருக்கட்டும்; (கூநீயகாவொரிஜ்ஜ ஹ்லாராஜ்ஜ்வெஜ்ஜ காஃ) கூநீயகா - வெளாந்தர்யத்தினுடைய, வொரிஜ்ஜ - அதிசயமாகிற, ஹ்லாராஜ்ஜ) - ஸ்வர்க்கத்தில், வெஜ்ஜ - கட் டப்பட்ட, வ்ரிதாஃ - ஸங்கல்பத்தையுடை யவர்களும், காஜ்ஜ - யதேச் சமாக, ஸஸ்ஜ - இருக்கட்டும்; வெவ - க்ருஷ்ணனே! வெகாஃ - அவர்களுடன், ஸஸவ - இம்மாதிரியாக, வயம் - நாங்கள், நவிவஹ ஜிவெஹ - விவாதம்பண்ணுகிறிலோம்; ஹ்ரி ட்ஸ - (அவர்களுக்கு) ப்ரி யமானசொல்லையும், நவ்ரு ஜிவெஹ - சொல்லுகிறிலோம், யஸ யா தொரு காரணத்தினால், (ரமணீயகா வொரிஜ்ஜ கீஃ) ரமணீய கா - வெளாந்தர்யத்தினுடைய, வொரிஜ்ஜ கீஃ - பரிபாகமானது, கவயிஸஸ-

உன்னிடத்திலேயே, பரிபூர்ணமாகயிருக்கிறதோ; வதுழி - இதுவுணமைதான். (99)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப் பேசுகிறார்.

லோகத்தில் ஸாதாரணமான ஸௌந்தர்யமுடைய இந்த்ராதிகளு மதேகரிருக்கட்டும, அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்ததாய், இனி இதுகுமேலில் லையென்னும்படி எங்கும் ப்ரஸித்தமான அழகுடைய மன்மதாதிகளுமதேக ரிருக்கட்டும், எனக்கு அவர்களோடு இவர்களோடு ஒருவாசிதோற்றவில்லை: அவர்களிடதத்தில் நான், உங்களழகு அஸாரயெனறுசொலலி விவாதமும் செய்யமாட்டேன, சிறந்ததென்று அவர்கள் மனதுக்கினிதாகவு முரைக்க மாட்டேன்; அவ்வழகெல்லா மஸாரமாகில் ஸாரமான அழகு எதகேயுண் டென்னில், அழகுகளெல்லாம் முற்றிப்பழுதத்தறின ஸாரமானது உன் னிடதத்திலேயே பரிபூரணமாகவந்து சேர்ந்துவிட்டது, இதுவே உண்மையெ ன்கிறார். (99)

ஸுராஸமவெ ஜஹ நாஹ்ராஸம் வ்ரிஜ யாஸாவெஸிக வெண ணாஹழு | மொமொவமொவீஜ நசயுஷ்வ்லும் மொவ ஜ்ரிஜமொ வ்ரவெணஸுவஹுழு॥ (100)

(ப-உ.) ஸுராஸமவெ - கல்பவ்ருக்ஷத்தினடியில், (மொமொ வமொவீஜ நசய ஸுவ்லுழு) மொ பசுக்களென்ன, மொவ-இடை யர்களென்ன, மொவீஜ ந - கோபிமார்களென்ன, சய ஸு - இவர்களு டையருகிலெ, வ்ராவ்லுழு - இருக்கிறவனும் (வ்ரிஜ யாஸாவெஸிக வெண ணாஹழு) வ்ரிஜ - கோவைப்பழம்போன்ற, வ்ரயாஸ - வாயி (லுண்டானகாற்று) னல, வ்ரவெஸிக - நிறைக்கப்பட்ட, வெண ண- குழலினின்றுமுணடான, நாஹழு - ஓலியையுடையவனும், (ஜஹ நாஹி ஸாஸழு) ஜஹ ந - மகமதனைக்காட்டிலும், வ்ரஹ்ராஸழு - ஸுந்தரனும், (மொவ்ரவெஸிணஸுவஹுழு) மொவ்ரய - திருவாய்ப்பாடிக்கு, வெஸி ணஸுவஹுழு - நிறைமதியுமாலை, மொவடழு - ஆயனைக்ருஷ்ணனை, ஜவெஜ .. பற்றுகிறேன். (100)

(தா-ம்.) இதில் அவனை ஒரு ஸ்தலவிசேஷதத்திலே சென்று பஜிக்கிறார

கோகுலதத்திலுள்ளாராக்கெல்லா மாநந்த ஜநகனென க்ருஷ்ணன் ஆக்க ளும், ஆயர்களும், ஆசசியர்களும் சூழநிற்க, கல்ப வ்ருக்ஷத்தடியில் வேணு காநம் பண்ணுநிற்கும்; அவ்வேஷத்துடனே அவனை த்யாநிக்கிறேனென் கிறார். (100)

மஹாஜீவாலோலாக்ஷ நவநிதா மொவவநிதா ஜயஶ்ஸ்ரீகம்பீ
கம்பிதவிஜயஶாலாவா பலுயஶாலாஃ | லலிஜ்ஜ்ஞாஜ்ஹாஹஶாலயஶாஸிஹி
ராஜாஜ்ஞாஸாமிராமாம்கூயிஷ்டுவா நஜாதே தஜய தீஜவபுஜ்ஜ்ஞ நஸுவஹவழி ||

(ப - உ.) கூயி ஸர்வலோகவிலக்ஷணனே, ஜாதே - திரு வவதரித்தவளவில, (மஹாஜீ வாஃ) மஹ-நழுவிப்போன, வீ ஜ்வாஃ-லஜ்ஜையையுடையராய், லோலாஃ சபலர்களான, மொவவநிதாஃ-இடைப்பெண்கள், ஜ நவநிதாஃ - மருமதன்மனைவியான ரதிதேவி (போல) ஆனார்கள்; பீதபு - காருமானது, (தயஶ்ஸ்ரீகம்பீ) தயஶ் - (உன்வாயில) மதுவிழுலை, ஸ்ரீ கம்பி - பூர்ணமாய்க்கொணர்ந்து, கம்பி-அதிஶ்லாக்யமாயிற்று; வாவதயஶாலாஃ - சிறுப்பிள்ளைகளுடைய வ்யாபாரபரம்பரைகள, தயஶாலாஃ - இனியனவாயின; (தாஜ்ஞாஸாமி ராபு) தாஜ்ஞாஸா - என்பாலவாருடைய, மிராபு - வாக்குக்களுடைய, ஸுஹ்ரா - ஸுஹ்ருமானது, (தயஶாஜீவமிராபு) தயஶாஜீவ - இனிமையான, மிராபு - (வால்மீகிமுதலானவர்களின்) கவிஸ்தகளுடைய, ஸஜ்ஜ்ஞாதா - வைபவத்தைப்பெற்றது; ஜவதபு - நிலபற்றதான, ஜ நஸு - (என்)ப்ரியமானது, ஸவஹபு - ஸாபல்யத்தை (ப்ரயோஜனத்தை,) தீயதி - தரிக்கிறது(பெற்றது;) ஸ்ரீயாதி ந - அதுயுக்தந்தான்.

(தா-ம.) இதில், க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அவரவர்கள ஸ்வஸ்வபாவங்க ளவிட்டு வெவ்வேறு ஸ்வபாவங்களை யடைந்தார்க ளென்கிறார்.

நாணமற்றவர்களான கோபிமார்கள் உன்னிடத்தி லாஸக்தியிலுல் மன்மதன் மனைவியான ரதிதேவியின் ஸ்வபாவத்தையடைந்தார்கள்; அக்காலத்தில் காருமென்றுபேர்பெற்ற உன்பாட்டெல்லாம், மிகவுமினிதாயிருந்தது; நீபிள்ளைத்தனத்திலுல் செய்யும் சபல வ்யாபாரங்களெல்லாம, ரஸிகர்க்கும் ஆநந்தாவஹமாயிருந்தது; என்போல்வாருடைய கவிகள், பகவத விஷயத்தைப்பாடாநின்ற வால்மீகி முதலிய மஹான்களுடைய கவிகள்போல் நிறம் பெறறது, நீ அவதரித்ததபின்பு, என்னுடைய தண்ணியதான இப்பிறவியும் ப்ரயோஜநவத்தரமாயிற் றென்கிறார். (101)

மஹாவநமயநம விஶாவஹி நீ ஸ்ரீ ஸுநயஸுஹாஸ்ய ஸாஸ நஸு
ரஸ்ரு, பரிஹாரவாதீ ரா ஸு-ரொரு ஸுஹவிகுவரி கம்விலொ
விலிகரு || (102)

(ப-உ.) லோகநாத - மூன்றுலகமும், லோகநாத - (உனக்கு) இருப்பிடமாயிருக்கிறது; ஸ்ரீ: - லக்ஷ்மியானவள், விஜயாவிநீ - மனைவியாகிறாள்; காரணார்ணவநாத: - கமலப்பூவை ஆஸனமாகஉடை யப்ரஹ்மாவும், ஸாத்வ - மன்மதனும், தநயள - பிள்ளைகளாகிறார் கள்; லோகேஸ்வரா: - தேவாதிதேவர்களும், பரிவாரபரிவாரா - பரிசாரகவர்க்கமாயிருக்கிறார்கள்; விஷ்ணோ - ஸர்வவ்யாபகனான க்ரு ஷ்ணனே! (தவ ஸ்ரீதநு) தவ - உன்னுடைய, ஸ்ரீதநு லீலயான தது தி - அதனல்லாவதறைக்காட்டிலும், விசித்ர - அத்யாஸ்சர்யக ரமாயிருக்கிறது. (102)

(தா-ம்.) இதில், உன்னுடைய ஸ்வபாவங்கள் பரஸ்பர விருதத்தங்க ளென்கிறார்.

எங்களைப்போல் ஏதோ ஓரிடததில் ஒரு சிற்றில்லாயிருக்கையன்றிக் கே உலகமனைத்தும் உனக்கு இருப்பிடமாய் உன்னுடைய ஆக்ஞைக்கு உட் பட்டிருந்தது; உனக்குப்பத்நியாய் ஆநந்தத்தை விளைப்பவள் பெரிய பிராட் டியாயிருந்தாள்; பெரிய அதிகாரம்பெற்ற ப்ரஹ்மாவும், ருபவாணன மன்மத னும் உனக்குப் பிள்ளைகளாளார்கள்; இந்த்ராதி தேவர்கள் உனக்குக்கிங்கர ராளர்கள்; நீ இவ்வளவு வைபவமுள்ளவனாயினும் உன்னுடைய வ்யாபாரங்க ளெல்லாம் பால்ய சேஷ்டிதமாயிருந்தது என்கிறார். (102)

லோகத்ரயைகலலாமபூ தஸ்ரீகஸ்தூரிகாஞ்சிதா:।
ஜயந்யாத்மவ்ருந்தாரகாநந்தகோபீமநோஹரா:॥ (103)

(ப - உ.) த்ரிலோகீலலாமபூ தஸ்ரீகஸ்தூரிகாஞ்சிதா:) த்ரி லோகீ - மூன்றுலோகமாகிறபெண்ணினுடைய, லலாமபூ தஸ்ரீ - மங்க ளார்த்தமான, கஸ்தூரிகா - கஸ்தூரியினால்விடப்பட்ட, திலகாஞ்சிதா: - திலகத்தினால்போன்றவனாய், (வ்ருந்தாரகாநந்தகோபீமநோஹரா:) வ்ருந்தாரகா - கோபிமார்களுடைய, நந்தகோபி - மகமதக்ஷிலாஸங்க ளினுண்டான, மோஹித - ஸௌந்தரமான, விக்ரஹ: - ஸ்ருங்காரவ்யாபா ரங்களையுடையவனான, ஹரி: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜயாத் - விளங்கக் கடவானாக. (103)

தா-ம்.) இதில், அவனைக்குறித்து மங்களம் பாடுகிறார்.

கோப கன்யைகளுடன் அந்தஃபுரத்தில் விளையாடும்போது அவர்களள வல்லாத அதிஸௌந்தரமான வ்யாபாரங்களையுடையவனாய், மூன்றுலகமாகி

ற பெண்ணுக்கு மங்களாததமாக நெற்றியிலிட்ட கஸ்தூரிதிலகம்போன்ற வனை க்ருஷ்ணன சிரகாலம வாழ்ந்திருவாளுக. (103)

வெ ஶ உ ஞு வெ ஶ கா ஶ உ ஞு வெ ஶ வெ உ ந ஞு வெ ஶ வெ வெ ஹ வ ஞு வெ ஶ ।
ஜீ வ ந ஞு ஜ ஶ ஜீ வி த ஞு வெ ஶ வெ வெ உ வ த ஞு வெ ஶ வெ உ வ கா ஷ ர ழு ॥ (104)

(ப - உ) வெ உ வ - பூஜ்யனனக்ருஷ்ணனே, வெ ஶ - எனக்கு; வெ ஶ உ ஶ ஈ வ - ப்ரீதியைவிளைப்பவனும், வெ ஶ - எனக்கு, கா ஶ உ ஈ வ - கோரிக் கையை யளிப்பவனும், வெ ஶ - எனகக, வெ உ ந ஈ வ - மதியைக்கொடு ப்பவனும், வெ ஶ - எனக்கு, வெ வெ ஹ வ ஈ வ - செல்வத்தைத்தருமவனும், வெ ஶ - என்னுடைய, ஜீ வ ந ஈ வ - ப்ராணனும, வெ ஶ-எனக்கு, ஜீ வி த ஞு - ஆயுஸ்ஸை யருளுமவனும. வெ ஶ - எனக்கு, வெ உ வ த ஈ வ - ஸ்தோத்ர ம்பணணத்தகுந்தவஸ்துவும், கா ஷ ர ழு - (உன்னைவிட்டு) வேறொன்று, ந - (எனக்குக்) கிடையாது. (104)

(தா-ம்) இதில தனக்குப் புத்ர தாராதிகளெல்லாமவனேயென்கிறார்.

ஓ கண்ணனே! எனக்கு மழலைசசொல்லும், தளா நடையும், அறிவற்ற வ்யாபாரமும, இளம்பருவமும், இளமுறுவலும. பால்பாயும் முகமும் இவை முதலியவறறால் ப்ரேமத்தை விளைகுமம பிள்ளையும் நீயே; ஹஸந, ஆஸந, ஆலிங்கந, சயந, ரதயாதிகளிலால் இஹலோகததிலும், இவ்வு யாகாதிகளுக் கு ஸஹாயமாயிருந்து பரலோகத்திலும், ஸுகததை விளைகும் பதிபோல் எனக்கு அந்தஸகல புருஷார்ததங்களையு மளிப்பவனும் நீயே; எனக்கு அறி யாதவர்த்தங்களை யறிவித்த ஆசார்யனும் நீயே; எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதந மான த(ய)நமும் எனக்கு நீயே; ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக் கொள்ளுகைக்குறுப்பாக எனக்கு ஆயுளைக்கொடுத்தவனும நீயே; அந்த ஆயு ளுக்கு ஸாதகமாக உள்ளேயிருந்து சரீரத்தை நடப்பிக்கவல்ல ப்ராணனைக் கொடுதததவனும் நீயே; ஸகல கர்ம ஸமாராத்யமான தேவதையுமெனக்கு நீ யே; உன்னையல்லது நான் மற்றொன்றை யறியமாட்டேனென்கிறார். (104)

ஶ ய ஈ - யெ ஞு ண வி ஜ்ஞ ஹ ஶ ஈ ம் வ வெ ஶ ந ஷ்ட வ வெ ஹ வெ ।
வ வெ யு ந வி வ ய ஞு ஶ ஈ ஹி ஶ ஈ ந ஷ்ட வ வெ ஶ வெ ॥ (105)

(ப - உ.) க வ - உன்னுடைய, வெ வெ ஹ வெ - மஹிமையில், ந ஃ - எங்களுடைய, வ வ ஃ - சொற்கள், ஶ ய ஈ - பதலாதி த்யம் முதலான மாதுர்யகுணத்திலால், வி ஜ்ஞ ஹ ஶ ஈ - வ்ருத்தியடை யக்கடவதாக; க வ - உன்னுடைய, வெ ஶ வெ - பிள்ளைத்தனத் திில், ந ஃ - எங்களுடைய, வி ஹ ா ஃ - த்யாகங்கள், வ வெ யு ந - பே

ராசையாகிற குணத்திலுல (கூடி,) விவயதோழ-மேன்மேலபெருகி வரக்கடவதாக. (105)

(தா—ம்) இதில அவன் விஷயத்தில் தாம் பண்ணவேண்டும் கிரகரவ்ருத்தியை யபேக்ஷிக்கிறார்.

ஓ ஸ்வாமீ! உன் வைபவதத்தை நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி எனக்கு மதுரமான வாகக்கையும், உனனுடைய அதிசபலமான சைசவசேஷ்டிதத்தை தயாநிக்கும்படியான மநஸ்ஸையும் அளியாயென்கிறார். (105)

யாநிகவுரிதாஶ்ரதாநி ஸஸநா லெஹ்யாநி யநுத்தநாழி
யெவாலெளஶவ வாவலுவ்ருதிகரா ராயாவராயொந்வோஃ।
யாவா ஹாவிக வெணீதி மதயெ ஶ்ருங்காரவ்யாபாரயோ
யாராவாஹிகயாவஹந்தி ஹ்ருதெ தாவெந்ருவதாவெந்ருவதெ॥ ()

(ப - உ.) யநுத்தநாழி - புணயவான்களுக்கு, (ஸஸநா லெஹ்யாநி) ஸஸநா - நாக்கிலுல, லெஹ்யாநி - லேஹ்யமபதணண (கக்க) த்தகுந்தவைகளான, (உசசரிக்கத்தகுந்தவைகளான,) (கவுவுரிதாஶ்ரதாநி) கவுக - உன்னுடைய, வரிதகுஶ்ரதாநி - அழுதம் போன்ற சரித்ரங்கள, யாநி-எவையோ, (ராயாவராயொந்வோஃ) ராயா - ராதிகைவிஷயமான, ஈவராய - விடனுடைய வ்யாபாரத்தை, உந்வோஃ-முதலாகவுடைய, (லெஶவவாவலுவ்ருதிகரா) ஃ) லெஶவ - பிளஹத்தனத்திறலுணடான, வாவலுவ்ருதிகரா - லோகவிபரீத வ்யாபாரங்கள், யெவா - எவையோ, (ஶ்ருங்காரவ்யாபாரம் லெஹ்ய-ெ) ஶ்ருங்கார - ஸ்ருங்காரவ்யாபாரத்தையுடைய, ஈவகம் லெஹ்ய-ெ - செவ்விபழியாத தாமரைமலர்போன்ற முகத்திலுண்டான, (ஸாவிதவெணீதிமதயஃ) ஸாவிக - எல்லாராலும்கொண்டாடப்பட்ட, வெணீதி - குழலோசையினுடைய, மதயஃ - க்ரமங்கள், யாஃவா - எவையோ, தாநிவனவ தாநிவனவ - அவ்வவைகளே, ெ - என்னுடைய, ஹ்ருதெ மனதில், யாராவாஹிகயா - வெள்ளம்போகாக்கும் வகையிலுல், வஹந்வோ-பெருகக்கடவதாக.

(தா—ம.) நீர் எதை தயாநிக்க விரும்புகிறீரென்னை சோல்லுகிறார்.

நீ, சுக, வ்யாஸ, பராசராதி மஹாயோகிகள், நாவுக்கினிதாகக் கீர்த்திக்கும்படி, சிறியவனுபிருக்கசசெய்தே பூதநா சகட யமளார்ஜுந ப்ரலம்பதே

ஜக வதாதிகளையும் கோவர்த்தநோத்தரண வதஸபாலந ராஸக்ரீடாதிகளையும் பண்ணினாய்; ராத்ரிகாஸ மாலிங்கநம் முதலிய லோகவிபரீதமான சில பாலசேஷ்டைகளைச செய்தாய்; உன்னுடைய அழகிய முகமுதலை யொன்றுமே போருமாயிருக்க, அதுக்குமேலே வேணுவையும் வைத்து காநாவளிகளைப் பாடாநின்றாய்; நீ அக்காலத்தில் செய்த அவ்வவ வ்யாபாரங்களையே, விஷயாந்தரங்களைவிட்டு உன்பக்கல் சேர்ந்த எனக்குக் காலதேஹபாரித்தமாக ஹ்ருதயத்திலே அநவரதம்வைத்து தயாநிக்கப்படாநின்றேன், அதைத் தடையற நடத்தியருளாயென்கிறார். (106)

ஹத்ய-ஹ்ரீஷ்ரிய தாராஹமவநு யஜிஷ்யா வஹவெ நஃஹவி ஷி
வ்ருகிஹாராவெவெஷ-ஃ-க்ரிஷ்ணயம் ஃ-கூ-ஹி தாஜ்ஞி(ரவவாஷ்டாநு
யஃ-ர்ஃயு-ர்காஃஸ்ய தயஷ்டீயவ் தீக்ஷாஃ॥ (107)

(ப - உ.) ஹமவநு - ஸர்வகுணஸம்பந்நனை க்ருஷ்ணனே! நஃ - எங்களுடைய, வெஹவெ நம - புண்யவிசேஷத்தினால, (ஹவி தி ஷிவ்ருகிஹாராவெவெஷ) ஹவி தி - திருவவதரித்த, ஷிவ்ரு - மநுஷ்யாதிமான, கிஹாரா - இளமயிளஸிங்கத்தினுடைய, வெவெஷ - ஆகாரத்தையுடைய, கூயி - உன்னிடத்தில, ஹ்ரீரா தாரா-நிலவின்ற, ஹவ்யஃ - பக்தியான்து, யஜிஷ்யாஸ்-(எங்களுக்கு) இருக்குமேயாகில், கூஷ்டாநு-எங்களை, ஃ-க்ஷிஃ-மோக்ஷமானது, (ஃ-கூ-ஹி தாஜ்ஞி ஃ) ஃ-கூ-ஹி த-பொக்குபோலசெயயப்பட்ட, சுஜ்ஞி ஃ - கைகூப்பலை யுடையதாய்க் கொண்டு வயவஹவ - தரிஸன (அடைகிறது;) யஃ-ர்ஃயு-ர்காஃஸ்ய தயஃ) யஃ-ர் - தர்மத்திலுடையவும், கூயு-ர் - அர்த்தத்திலுடையவும், காஃ - காமத்திலுடையவும், மதயஃ - வஞ்சாரங்கள், (வஃய வ தீக்ஷாஃ) வஃய - தாங்கள்வந்து சேரும்காலத்தை, வ தீக்ஷாஃ - எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. (107)

(தா-ம்) காலதேஹபாரித்தமாக பகவத் தயாநத்தை வேண்டிநீர், ஸம்ஸாரத்தைக்கழித்துகொண்டு மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்குச சில உபாயாநுஷ்டாநம் செயயவேண்டாவோ வென்னில் சொல்லுகிறார.

ஓ நந்தகுமாரனே! எங்கள் பாக்யத்தினால் நீ கருஷ்ணனுகவந் தவதரித்தாய், உன்னுடைய இந்த அவதாரத்தில் எங்களுக்கு அசலமான பக்தியுண்டாகி யிருக்குமேயாகில், மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமானது வணக்கத்துடன் எங்களுக்காகவே வந்துவரிக்கிறது; மற்ற தர்மார்த்தகாமரூபமான புருஷார்த்தங்களும் கைகட்டிக்காத்திருக்கும், ஆகையால் அதுக்காக நாங்களொரு முயற்சி செய்யவேண்டாவென்கிறார். (107)

ஜய ஜய ஜய தெவ தெவ தெவ தீ ஹ்ரீம நஜ ஜுஜ்ஜ ஜிவ்ர நாத
யெய | ஜயஜயஜயவாஸு க்ருஷ்ணதெவ ஸ்ரவண ஜெநாஜய நாத்ரீ கா
வதாரஸ்॥ (108)

(ப - உ.) (தீ ஹ்ரீம நஜுஜ்ஜஜிவ்ர நாதயெய) தீ ஹ்ரீம நம - மூன்றுலகங்களுக்கும், ஜுஜ்ஜ - சுபப்ரதமாய், ஜிவ்ர - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான, நாதயெய - திருநாமங்களையுடையவனே! (தெவதெவ தெவ) தெவ - மானிடரைக்காட்டிலும் மேலான இந்த்ராதிகளுக்கும், தெவ - மேலான, நித்யஸூரிகளுக்கும், தெவ - மேலானவனே! ஜய ஜய-ஜய - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளிலுள்ள குறைவற்றுவிளங்கக் கடவாய்; (ஸ்ரவணஜெ நாஜய நாத்ரீ காவதார) ஸ்ரவண - காதுக்கும், ஜநீ - நெஞ்சுக்கும், நயந - கண்ணுக்கும், க்ருத்ய - அழுகைதச்சொரியுமதான, கவ தார - திருவவதாரத்தையுடையவனே! வால-இளம்பிள்ளையானவனே! க்ருஷ்ண - உபயவிபூதிநாதனே! தெவ - பூஜ்யனானவனே! ஜய ஜய-ஜய - கீழசொன்ன ஸகலகுணங்களிலும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகவிளங்கக்கடவாய் (108)

(தா-ம்.) இதில், அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸர்வோத்தமனான, உலகங்களனைத்தையும் வாழ்விக்கவல்ல திருநாமங்களையுடையவனே! நீ குறைவற வாழ்வாயாக; உன்னுடைய அவதாரப்ரகாரத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நெஞ்சு நெகிழும்படி அதி மனோஹரமான திருவிளையாட்டையுடைய சிறுபிள்ளையான கருஷ்ணனே! நீயுமுன் திருநாமமும் சேஷ்டிதமும குறைவற வாழவேணுமென்கிறார். (108)

க்ரூ நிலா ஹவ்ய வ்ய விஸ்ரா வெஸ்ப்ரூடா விஸ்
வஜ்ஞாவ யெ நம விஸ்மயநீ ய வ்ருத்தாந்தரவ்ய நிஸ்
ஸங்க | ஸ்ரீ ஜிஷ்ணோ க்ருஷ்ணாயதே நாயதே ஸுவிதவாவாம் விஷ்ணுர்ஜ நா
யுர்விபோ க்ருஷ்ணாயண்வாய ஜகதெவகுவிஷ்ணவிஷ்ணவெ நம:॥ ( )

(ப - உ.) (நிஸ்ப்ரூ ஹவ்ய வ்ய விஸ்ரா வெஸ்ப்ரூடா விஸ்வ ஜ்ஞாவ யெ நம) நிஸ்ப்ரூ - பரிபூர்ணமான, ஹவ்ய - ஸகலதாஷ்ட திலுடைய, வ்ய - பெயகையிலுல் (உத்பத்தியிலுள,) விஸ்ர - பரவசமாய்க்கொணடுஉண்டான, வெஸ்ப்ரூ - அபிநிவேசத்திலுல், ப்ரூட-வ்யக்தமாக, விஸ்வ - ப்ரகாசிக்கிற, ஜ்ஞாவ யெ நம - (க்ருஷ்ணலுடைய) பாலவ்யாபாரத்திலுல், ஸ்மயநீ ய - அலங்கரிக்க

ப்பட்ட, ஸுகவி - புண்யவான்களுடைய, ஜாவலஷ-த்யாகங்களில், நிஷ்பூஹாய - வெளிச்செறிகுதலே தாறறுமவனும். (ஸ்ரீ தெஹ்ய-துக்ஷ நாய) ஸ்ரீ ஸு - (கறவைகளுடையவும் தயிர்பால நவநீதங்களுடையவும்) ஸம்ருத்தியையுடைய, மொகு-ய - திருவாய்ப்பாடிக்கு, ஷ்ண நாய - அலங்காரபூதனும், ஸுஹ்ருதே - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும், வாயவே - வேதங்களுக்கும், (விஷ்ணவே நாய-விஷ்ணு காய) விஷ்ணு-வெகுதூரத்தில், ஸ்ப-ஸு-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, ரோய-ரவி வனகு-வஸு-வாய-போக்யதாவிஷேஷத்துக்கு முக்யஸ்தானமானவனும், ஸுஹ்ருதே - தேஜஸ்ஸ்வரூபியானவனும், கவிஹ்ருதே - எதிர்நிறகிலும் பேசவொண்ணுத மஹிமையுடையவனுமான, கவிஹ்ரு - இந்த, தி-ஹ்ருதே - உன்பொருட்டு, நஸ்ஸ் - நமஸ்காரம். (109)

(தா-ம.) இவ்வாப்ஸவாஸத்தை அவனை நமஸ்கரித்ததுத்தலைக்கட்டுகிறார்.

நிரதிசயபக்தியினால் உன்னைக்காண தவரிதகதார்களாகில் அவர்கள் நெஞ்சில் நீ விசதமாக விளங்காதினாயே; உன்னுடைய போக்யதையை வர்ணிக்க நியமாய அபௌருஷேயங்களுமான வேதங்களும் அஸமர்தங்களாய்நிறுத்தின, அதை நாங்களென்னவென்று வர்ணிக்கப்போகிறோம்? இபபடிப்பட்ட மஹானுனை நீ, தன்பெருமையையும் பிறர் சிறுமையையும் பாராதே, இடையர்களோடு ஒரு நோகக்கலந்து அதிஸுலபனாக ஆய்ப்பாடியில் வந்து அவதரித்தாய்; உன்னுடைய ஸ்வரூபமோ, வேதங்களில் பரஞ்ஜ்யோதிஸ் ஸென்றுசொல்லப்படாதின்றது; இப்படி பாத்வத்திலும ஸௌலப்யத்திலும் பரிபூர்ணனை உன்னை ஸாஷ்டாங்கமாக ப்ரணமம் பண்ணுகிறேனென்கிறார.

ஸ்ரீமன நிகிலவாரணாதிவரண நதீவி தாவிசாதுர்யஸ்ரீ
ஸுபகே ஸுதாஸுதே நவநீத ஸுவிதம தவிதம கூடாகண-ஸ்ரீ
குசம வஹ தாகுரு ஸுதாஸுவே॥ (110)

(ப - உ.) விதவ - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வகுணங்களாலும் விளங்காதின்றவனே! கூடாகண - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! (ஸ்ரீமன நிகிலவாரணா திவரண நதீ) ஸ்ரீமன நத - ருக்மணிக்கும், விதவ - பூஜ்யனும் பரணை உன்னுடைய, வரண - திருவடிகளை, குசலவை நத - (தலைக்கு) ஆபரணமாகவுடையவனும், (நீவிதாவிசாதுர்ய ஸ்ரீ ஸுபகே ஸுதாஸுதே) நீவி - மூலதனமாம், தாவிசாதுர்ய - பரிசாதனைகையில் கயிற்றினால் வயிற்றில் கட்டுண்ட ஸுலபனை உன்னுடைய, ஸ்ரீ - நிலை

நின்ற, யஸஃ - புகழாகிற, வலைக - பூங்கொத்தில, உஜ்ஜ்ஹி ந- விரு பபழுறறவணுமான, லீலாஸு-கெ ந-லீலா சுகனென்று பெயருடைய என்னை, ஸமர்பி தழ - பணணப்பட்ட, க்ருஷ்ணகாணமருதமென்றுபெயருடைய இநத க்ரந்தமான, கலு ஸுதா ஹரெ ஈவி - அநேககலபாநதரங்களிலும, தவ - உனகு, கண-ர் கூஜ்ஜி தழ - செவிக்கினிமையை, வஹ தி ு-உணடுபணணக்கடவதாக.

(தா—ம.) நிகமநதத்தில, தாமபண்ணின இநத ஆபரவாணதத்தை க்ருஷ்ணாபபணம பண்ணுகிறார.

ஜகதத்துகெலலாம நானே ஈசனென்றபிமாநித்த ருத்ரணுகும மேலானவனுன உனணுடைய அநதரங்க பகதனுய, உனணுடைய வெண்ணெய்க களவில யசோதை கயிறறிணல்கட்ட அதிணல் நீ படைதத பெருமபுகழை எபபோதும நெருஙகிவிருததினவனுய லீலாசுகனென்ற யானசெயத இந்த கரந்தம உனகு யாவதகாலமும செவிககினிமையை விளைகக கடவதாக வேணுமென்று பராதத்திகிறார.

இவா கருஷ்ணனையொழிய மறறொரு தேவதையை நினைததவரலலாகையாலும, அநதாயாமி பரமாயாவது, விபூதி பரமாயாவது பூர்வோதத்ரங்களில பதப்ரயோகம பண்ணுமையாலும, உபகரமோப ஸமஹாரங்களில தேவதாந்தரஸ்மரணமபணணுமையாலும இதயாதி அநேககாரணங்களிணல (ாஂஸா நெஉவ) எனற பதத்துகு ருத்ரனுகிய தேவனென றாதமாக மாடடாதாகையால கீழசசொனனதே பொருளாம. (110)

பரதமாஶ்வாஸ தாத்பாயம முடிநதது



ஸ்ரீ ராக்ஷ்ணீகா கோபதம்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்.

ஹி தீ யா ஸ்வா ஸ:.

ஈஹி நவ நவ நீத ஸ்நிக்த ஸ்ரோவீ கோ ஷ்ட்யு ஷ்டி ஸ்ரேயி கணவரிஷ்டி ஸ்ருஷ்டி
ஸ்ருஷ்டி ராராதி ரோ: ॥ ஸ்ரிய தி ஷ்ணவ நகூப்ய ஹ்ரு ஹ்ரு ஹெஷ்டி காவிஷ்ட ஹ்ரு ஷ்ட ஹ்ரு ஷ்ட ஷ்ட ஷ்ட ந
வ்யாலிவிவிஷ்ட ஹ்ரா ஷ்ட ஷ்ட ஷ்ட

இவர்க்கு அநிஷ்டமாவது – விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும், அதடியான ராகத்வேஷாதிகளும்; இஷ்டமாவது – அவிசலிந்நமான பகவத் குணானுபவமும், கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

காட்டாற ஸ்வாபிமாநத்தாலே தங்களுக்குள்ளதொரு தரவ்யத்தையும் கருஷ்ணனுக்கு ஆப்பணமபண்ணுவிடலும, இவாகளை யநுக்ரஹிக்கைக்காக அவன் ரூமேணவந்து, இவாகள் ஸமர்பித்துவைத்தவிடம தேடிப்புகுந்து, அப்போது கடைந்து திரட்டி சட்டியிலிட்டு உறியிலவைத்த வெண்ணெயை வாரிவிழுங்கிக் கைகளிலொட்டியிருந்ததைத தனலுடைய கரிய திருமேனியில் தடவிக்கொண்டான்; பானையில்வைதத பாலையும் தயிரையும் நிரவேஷமாகக்குடிததான்; அபபொழுது சிதறிவிழுந்த அவற்றின் திவலைகள் உடம்பெங்கும் வ்யாபிதிருந்தது; இப்படிகளாலே அதிஸுந்தரமான அவனுடைய திருமேனியானது தன்னை யநுஸந்தித்தாருடைய ஸகல தாபங்களையுமாற்றவல்லதாயிருந்தது; அப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமேனியானது அவனையல்லதறியாத நமக்கு ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்கடவதாகவேணுமென்கிறார். (1)

யாதூஷா யதி நா தி வாஸாரநிரா வ்யமவ்ஹாஹ்ரு
வமித வ்ரி - வோ நிதீ நீயகுணை நிவதொ யாதூஷ்டு - ஹ்ரு குணை
தெ | உதயோ யதஜாயுடலுவி திவ்ரி யாதிஜாவிகா காவெ
காவெரிய ஸாஷாந் ஸ்ருவைஷஷ்ஷா ஸாரஸ்ரீ - ந்ரு நந்தி (2)

(ப-உ.) ழாழி - பாற்கடலை, வ்ரு மை - கூட்டமானது, விவாஹ - தானணீர் குடிக்க விருப்பமுற்றதாய்க்கொணடு, யாழ்- எந்தகாற்றினை, ஹ்ரு ஷ்டா - பார்த்து, யதா நாழி - யதுநாதியாக (நினைத்து), ஸாநிழி - எப்பொழுதும், ஸாவமை த - ப்ரவேசிக்கிறதோ; (நீயகுணை நிவ ஹர) நீயகுணை - மநிஷிஜுடை ய, நிவாஸ- ஸ்ரூஹமானது, விரு - கூவாஹ ஜகி - மேகமென்று (எணணி), யாழ் - யாதொரு காற்றினை, ஹ்ரு ஷ்டா - பார்க்கைக்கு, உதயோ - விரும்டிகிறதோ; மஹாவிகா - இடைப்பெணகளை, யாழ் - எந்த காற்றை, (காவெரிய ஸாஷாத் ஸ்ருவைஷ்ஷா) காவேரி - பச்சிலை மரத்திறுடைய, வ்ரு ஷ்ம - தளிர் என்று (கருதி), உதயாவாய - சிரஸில் அலங்கரித்துக் கொள்ளுகைக்காக, உபி ந் - நிர்வஹிக்கிறதோ, காவெரிபாராவ ஹஸ ய) - காவிரிபினைத்தாலைமுடித்த க்ரு ஷ்ணனுடைய, ப ஸ்ரீ - விக் ரஹத்திறுடைய, ஸா - அப்படிப்பட்ட, வாஸ நீ - பரிசுத்தமான, காதிஸ - எழிலானது, நம் - நம்மை, வாதா - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக.

(தா-ம்.) ஈழ் அவனுடைய விக்ரஹத்தைச் சொன்னார் இதில் அத் தடன்சேர்ந்த காந்தியைப் பேசுகிறார்.

கருஷ்ணன் விலாஸார்த்தமாக ஆயாபாடியில் வீதிகளிலுலாவும்போது அவனுடைய விக்ரஹாதிசயம் வெளியானது, பெருங்காற்றுபோல் சுற்றிச சுழன்று மேன்மேல் அலையெறிந்து அக்ஷீத்தியெங்கும் பரவாநிற்க, அதைக்கண்டு, சிருஷ்டார்த்தமான பசுக்கூட்டங்கள் யமுநாநதியின்றெண்ணி நீர் குடிக்க விறங்கிற்றன; அதேகாந்தி இன்னும சிலவிடததில் வெருவிப்படிந்திருந்திற்க, அதைக்கண்ட மயில்கள், இது வாஷ்காலதது மேகமென்று நினைத்துகளி ததுத தோகையைவிரித தாடாநின்றன; அந்தகாந்தியேசிலவிடங்களில் பூவும் தளிருமாகக் காணுநிறக, கோபிமாகள் அதைகண்டெடுத்ததங்கள் காதில் அலங்காரார்த்தமாக வைதது கொள்ளுகைக்காக கைகளை நீட்டிப் பறிக்க தொடங்கினாகள; இவவிதமான அவனுடைய காந்தியானது, அவரறை யெல்லாம தன்னிடததில மயக்கிக்கொண்டாற்போல என்னையும் விஷயாந்தரங்களிலிருந்தும மீட்டுத் தன்னிடததிலேயேயிருதது ரக்ஷிக்கக் கடவதாக வென்கிறார. (2)

ஜலதரபடலதயஜிவிஜயாதி நிஜதீநாம யாவஜ்ஜீநாநு நயநயுகளெவருதி காரி புரஸ்காரம் | ஜ்ஜாவயாவெவ ரயஸ விலவிலஸ ரநிஷ துதுவொவெணை மஹாவஷ்ணோம நயநக்ஷ ரவிஷ தம் வெகாபவெரா நஃ || (3)

(ப-உ) யாதிரவிந - யமுநா நதியிலுள்ள, விதவெ - தெளிவுற்ற, யயஜஸி - ஜலத்திலு, நிஜதீநாழி - ஸ்நாநம் செய்கிறவர்களும், வஜ்ஜிகாதி - (க்ருஷ்ணனாலு) அபஹரிக்கப்பட்ட, கோபிகாதி - பூடவைகளை, கரதலயுகவிதம் நலவார்த்தைகளிலுலே, யாவஜ்ஜீநாழி - இரக்கமுறறுக்கேட்கிறவாகளுமான, மஹாவஷ்ணோழி - ஆயர்மாதருடைய, (ஜ்ஜாவயாவெவம்) ஜ்ஜா - வெட்கத்திலுலை, வெவெம் - ஓரிடத்திலு நிலையறறனவகளும், (கயஸவிலவிதம்) கயஸ - (பாதி மூடிப் பாதி திறக்கப்பட்டு) மந்தங்களான, விலவிதம் - விலாஸங் (பார்வை) களையுடையனவும், (உந்நிஷ துதுவொவெணம்) உந்நிஷ - வ்ருத்தியடையாநின்ற, வெதுவொவெணம் - மந்மதனையுடையவைகளுமான, நயநக்ஷ ரவிஷ தம் - கணைகளாகிறமலர்களிலுல், கவிதம் - பூஜிக்கப்பட்ட, கோபவதூவிஷயம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனுனவன், நஃ - நம்மை, வாயாத் - ரக்ஷிப்பாநாக. (3)

(தா-ம்) கீழ் கோபிமாகளாசசொனனா, இதிலு, அவர்களோடு க்ருஷ்ணன் பரிமாறினபடியைச சொல்லுகிறார்.

கோபிமார்கள, ஆழ அமிழ்ந்தாலும் உடமபெல்லாம் காணும்படி அதி நிர்மலமான யமுனையில் நீராடாநிறக, க்ருஷ்ணன் அவாகளறியாமேஒளித்

துசசென்று அவாகள் கரயில் களைந்துவைதத ஆடைகளை யபஹரித்து மரமேறியிருதான், பனபு அவாகள் கரையேறிவந்து முனைவதத்விடதில துகிலகளாணுமல, ''காறறிலபறந்தேதா, மீபயகொண்டடேதா'' என்று கூறறுமம்தடிப்பாாந்கையில இவனையுமம இவன் கைபில உளைதாங்களையுமம மரததின்மேல்கண்டு, ''அப்பா! நீ நலலனைரு, எஙகள்தோழனன்ரு'' எனறு இவ்வாறுக பல நல்வாாதததைகளைசசொலலி தஙகள தஙகளாடையை வெண்டிகொளளுமபோது, தாஙகள் சிவாணமாயிருக யாராகிலும் பாரப்பர்களோ வென்றும, கருஷ்ணன் பாாககிருனெனறும் வெட்கததிறல் சுழலமிடாகிற்பதும, யெளவநப்பருவததிறல மதமேறி யிருப்பதும், அகப்பட்டாாக்கு காமவிகார ஜநகமுமான கண்களிறல் அவனைபபூகொண்டு ஆசசிததாாபோல இனிதாகப் பாாததாாகள; அதிறல மிகவும ப்ரீதறன கருஷணன் நம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டுமெண்கிரு. (3)

ஸாகநாகம் வரம்ப ஸிகயதுா நாம வராஹாஷவாஹ
ஜம்ஜமவிரீவ மகுயெ நகி்காவி ! ம் ஹஷவ ஹஜவரா
வலைவதுவெறுவாண்கூயகாம பராயஸி்கம மனைமனை நயா விதாவ
வவஷவரு வ்விஷணாள்॥ (4)

(ப - உ.) ஸாகம் - அம்மா ! (வரவஜவரா வலை) வா ஹஜ-ஸவா பாவிகமாகவே, வரவலை - குளிராதததன்மையை யுடையவளே ! வதுவ்ரு - குறறத்தைதக்களைக்கிட்டுப்பாரபாரஸவளே ! வாணி - ஜலரஸவதி! (ரவஷாபரஜ்ரு; வஷ - அழுகியுறற, குபரஜ்ரு ஸம்சயத்தையுடைத்தாமபடி, (ஜம்ரவிம்ரீவ மகுயெ) ஜம்ப - வயிறறுகிறு, விம்ரீ - குழியை, வகுயெ நிலைப்படி, கராக, வெறுாநாரு - வன்மெனருசர்கரநையுடைய, வெறுவாண் - எதிர்த்து, வதிகாவி - ப்ரவாதத்திப்பிக்கபபட்டாள, ஜவ்பகடென்பது எதுவோ, கூகஷவாரு - இனதகாட்டிலும்மேலாள, கூநவிதரு - செய்யத்தகாதகாாயம், நகிடையாது; நா - அதுப்பிலைபுபாளதை, கூகஷவரு - (உன்னை) பொறுக்கத்தக்கது; வராவலை - ஆபம் வழுவுபுனைட, விஷணாள் - விஷ்ணுவானகருஷ்ணை ளுளைடை, (மனைமனை நயா) மனை-படுகழிறுனைடைய, மனைநயா - என்னறுனைகபிழுல (தீர்த்தம்செயவதிறல.) வெறுயஸி்கதரு - தீழ்ப்பணணினை பிழையைப் போக்கவல்ல ப்ராயஸ்சித்தத்தை, கூவரு)ாரு - பரன்னாக்கடமீவன் (4)

(தா-ம்.) இதில், இத்தனைகால மவனைப்பாடாமல் தண்ணியரைப் பாழிக்கெட்டனென்று பரிதபிக்கிரூர்.

ஓ! ஸாஸ்வதீ தேவியே! நீ யெனக்கு மாதாவைப்போல் ப்ரியபரையாகையாலே நான் பண்ணின பிழையைப் பொறுததருளவேணும; அதாவதெ

ன் னென்னில்; கவிக்குத தகுதியான க்ருஷ்ணனும், அவனைப்பாடிப் பெற வேண்டும் கைங்கர்யமுமிருக்க எனவயிறறைநிரப்புகைக்கு அல்பம் தருவாக வென்று, தாமரைகளாய்த திரியுமவாகள வாசறகளில்லின்று அவாகள் முகம லருமபடி வெட்கததைவிட்டி கவிபாடி உனனையாட்மலைவதேன்; நிதைக காட்டிலும மேலான பிழை உலகததிறகிடையாது; உனனுடைய ஸ்வபாவ மோ அதி கோமலமானது; ஆகையால் நான பண்ணின பிழையைப் பிழை யாகநினைக்கவேண்டாம; இதுககு ப்ராயஸ்சிதமாக இனி கருஷ்ணகுண வகானப்பாடி என்வாயைக கழுவிக்கொள்ளுகிறேனென்கிறா. (4)

கூஜ்ஜத்விஜாவலிகாணவிணீகூஜாம்ஸ்ஜாயுவாஸம்வாஸம்வஜ நஸ்ரீகா வெண்ணீசாடமாயதீம் । வ்ருத்வ்ருஷ்ணாஜ்ஜ்வ்ரீம் விகஸவகஜீலுஹாய விஷ்ணாவிநத்ரம் வவந்தேபுந்நாவ நஸ்வாவிகம் நந்தமாவாலுஷமந்தீம் ॥ (5)

(ப - உ.) (கூஜ்ஜத்விஜாவலிகாணவிணீம்) கூஜ்ஜத் - இவநதிருக்கிற, விஜாவலிகாணவிணீம் - காநதியையுடைய, கூஜ்ஜத்விஜாவலிம் - நுனிவிரறக னால், வாஸம்வாஸம் - அழிக்கழ, (நீகூஜாம்ஸ்ஜாயுவாம்) நீகூ - திறக்கப்பட்டும், ஜாம்ஸ் - மூடப்பட்டுமிருக்கிற, ஸ்ரீயம் - த்வா ரங்களையுடைய, வேணீம் - குழலை, (வதநாம்போ) வதநம் - முக த்திலின்றுமுனைடான, போ - காற்றினால, கூடமாயதீம் - நிறைறப்பவனும், (வ்ருத்வ்ருஷ்ணாஜ்ஜ்வ்ரீம்) வ்ருத்வ்ருஷ்ண - மாறறிவைக்கபபட்ட, கூஜ்ஜ்வ்ரீ - திருவடிகளையுடையவனும், (விகஸவகஜீலுஹாய விஷ்ணாவிந த்ரம்) விகஸவ - மலர்ந்திருக்கிற, கஜீல - தாமரைமலரினுடைய, ஹாய - அழகோடொத்த அழகையுடைய, விஷ்ணா - பரந்திருக்கிற, நேத் ரம்) - திருக்கணகளையுடையவனும், (வ்யாவநஸ்வாவிகம்) வ்யாவந - ப்ரும்தாவநமென்கிறதிவ்யதேசத்தில, ஸ்வாவிகம் - அழகியஸஸாரத்தை யுடையவனுமான, (நந்தமாவாலுஷமந்தீம்) நந்தமாவாலு - நந்தகோபருடைய, ஸுமந்தீம் - திருமகனை க்ரு ஷ்ணனை, வவந்தே - நமஸ்காரம்செய்கிறேன். (5)

(தா-ம்.) இதில், கீழ்சொன்னபடியே அவனைப்பாடுகிறார்.

க்ருஷ்ணன் இடக்காலைத் தரையிலூன்றி வலதுகாலை அதினிடப்புறத் தில் சாய்த்துவைதது, கைகளில் வேணுவைப்பிடித்து அதினுடைய ரந்த ரங்களைச சிவந்து ஒளிவீசுகிற நுனிவிரற்களினால் மூடுவதும் திறப்பதுமாய்க் கொண்டு குழலூதும்போது, அலர்ந்த தாமரை மலாபோல் செவ்விபெறறு ப் பரந்திருககிற கண்களினால் அருகுளள பாணிகளைக் கடாக்ஷித்தவனைய,

இப்படி அநேகமான அழகிய வ்யாபாரங்களை நடத்தாநின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே, நானிதுவரையில் பிறாகாலில் விழுந்து குமபிட்ட இழவு தீரும்படி, சேஷபூதனை என்னுடைய ஸ்வரூபாநுகுணமாகவிழுந்து ஸேவிகக்கிறேனென கிறார். (5)

ஏநஜந ஜய ஸரிதவெவெ-ணை ஸா வெஸாயஞ்ஞம் ப்யூஹம்
ப்யூஹவ நஹ விஜவாம்வாஸபதை ஞாஜஞ்ஞி | ஜவிந்ராஹாவிஜ ஸாக
ஏவேத் வெயும்வி நாஜந நஸ்த நாம் ஹாஞ்ஞாஸஞ்ஞம் கூயடாவல்ல நவிஜ
வக நிர்ஹ ஹ ஜஜூழி (11)

(ப - உ) (ஏய ஸரிநவெஜ்) ஏய ஸ - இனிமையான, ந்ந வெஜ் - சப்தங்களினுல், வெண ழி - திருக்குழலை, ஏநஜநஜ் - மெள்ளமெள்ள, ஞாவெஸாயஞ்ஞம் - நிறைப்பவனும, ஜவாழ் - பசுக்களுடைய, ப்யூஹழ் - கூட்டத்தை, ப்யூஹவ நஹ வி - ப்ருந்தாவந சேஷத்ராத்தில, வாஸபதை - மேயப்பவனும், (ஜவிந்ராஹாவிஜ) ஜநஜ் - வேதங்களினுடைய, ஸாம்ஹ - ஓர்வருப்பானஉபநிஷத்தில, வாஸழ் - நடமாட்டமுள்ளவனும் (ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனும்) (ஸாகஜவேத் வெயும்வி நாழ்) ஸாகஜவே - இரத்தினை, வேத - முதலாகவுடையதேவர்களை, யும்வி நாழ் - ஹிம்ஸிக்கிற, ஏந நவ நாழ் - அரக்கர்களை, ஹாஞ்ஞாஸஞ்ஞம் - கொல்லுமவனுடை, (விஜாவெ நஜ) ஸ ஜஜூழ், விஜாவெக நா - ஒளம்பருவத்தான ஆப்சிகள்விஷயத்தில், ஹ ஜஜூழ் - விடாயிருக்கிற, கூழ் - அநந்ந்ந்ந்ந்னை, ஸவெ ட - ஓதாமே! கையுபசொலலு. (1)

(நா-ம்.) கிழ் தாமம்ணைக் காயிகமாக மஸ்கரிதாரா, இதில, அவ்வாப் புகழ்ப்போராய் என்று தம் காவுக்குபதேசிகிறார.

ஓ நாம்வெ! நீ வெகுநாளாய் இகழ்ந்தாரைப்புகழ்ந்து கல்வழியில் நின்று மநெஞ்சுக்கு மேபோநும், இனியாகிலும். கருங்கணன் குழலூதிக வெண்ணெய்ப்ருந்தாவநத்தில பசுமேய்த்து அரின் பின்னை திரிந்த காமைனையும், வேதப்ரதிபாத்யனுய்ப் போக்தமென்மையையும, தன்னுலில அதிகாரமபெற்ற ஸுரலோகத்தையாண்டவருகிற இந்தராதிகளுக்கு அஸுரர்களால் கலிவு வரபுக, ம்ருகண் முதலிய அவ்வஸுரர்களை உயிராமாய்த்த பராக்ரமத்தையும, கோபகண்ணிகைகளோடு கலந்து பரிமாறின வெளசில்யத்தையும் எப்போதும் சொல்லிப்புகழ்ா யென்கிறார். (6)

வெணீஜவெஜ்ரவி ஹி த வ நஸ்ரவுஜவிஞ்ஞாவவ்வவிவா விழ்ா-
வெலவாவஜயி கஜவஸ்ரிஜவீ தாஜ் வெண | ஜாஜாவிஜ நஸ்ரக கஜ்ணி

ஸுஹ்ருʼல்லாஹ்ʼ ஸுவ்ருʼத்தஸ்ʼ ணக்ருʼஷ்ணஸ்ʼ ஸுஹ்ருʼதி ஸ்தி
தே (7)

(ட - உ) வெணீதலெ - திருக்குழற்கறையினடியில், (விர
சிதவநமாலிஞ்சுவசுபம்) விரசித - கட்டப்பட்ட, வந - மேகம்போல், மாலி - நீலவாணமுடைய, வ்யாம மயிலிறகாகிற, சுவசுபம் - சிரோபூஷணத்தையுடையவனும். (ஸிந்துவீதாட வெ
ண) ஸிந்து - அழுக்கறற, வீதாட்ட வெண - பட்டுவஸ்த்ரத்தினை, (விது-ல்லுவாவயுதி) விது-ல்-மின்னலுடைய, லுவா - வரி
சையிலை, வயுதி - சூழப்பட்ட, நீலதோயை இவ - இருளடமே
கம்போன்றவனும், 'ராகு தரிணிஸுதிஸ்ருʼரவாஹ:) ராக தரிணி - மரதகப்பச்சையிலைசெய்யப்பட்ட, ஸுதி - கம்பம்போல், ஸ்ருʼர - அழகிலையுமவலிவுமுடையும் ஆச்ரிதர்க்கும் அநாச்ரிதர்க்கும் அளவிடவொண்ணாத, வாஹ: - கைகளையுடையவனும், (கர-ண-க-லவீ ஸமிழணீ) கர-ண - புந்தான, க-லவீ - திருத்துழாய்மாலையை, ஸமிழணீ - அலங்காரமாக வுடையவனுடான ஸ்ருʼக்ருஷ்ணன், ஸுவ வெ - (என்னுடைய) ஸ்வப்நத்தில், ரோ-ச்ரீதனியான ருக்மணிப் பிராட்டியை, சூழிஞ்ஞு-தழுவிக்கொண்டவனுய்க்கொண்டு, தரிஷ:- காணப்பட்டான், "ரோழி' என்னை என்றுமாம். (7)

(தா—ம்.) நீளிப்படி ஸ்வஷ்டமாகச சொல்லுற அடையாளங்களெல்லாம் அவனை நேரில்கண்டல்லது சொல்லப்போகாது, ஆகையால அவனை நேரில் கண்டேயிருக்கவேணும் அப்படி யவனை நேரேகண்டவென்று அருகிருந்தாகேட்கத் தாம, கண்டவிடத்தைச சொல்லுகிறரிதில.

நாணுறஞருங காலத்தில் அநத க்ருஷ்ணன், நீலமேகம்போன்ற இருண்டவடிவையும், சிரஸ்ஸில் பின்னலிட்ட குழலையும், அப்பின்னலுக் கலங்காரமாக முடிக்கப்பட்ட கருநிறமுடைய மயிலிறகையும், அக்கருமுகிலொடொத்த மேனியில் மின்னல்கொடி வளைந்தாற்போல் பரபாகமாய் அரையிலணிந்த பீதாம்பரத்தையும், மார்பில் செவ்வியழியாததுமாய், மலரினால் தொடுத்த ஆபரணமாகப்பூண்ட மாலையையு முடையனுய்க கொண்டு, மரகதப்பசுஞ்சையைக் கடைந்திட்ட ஸ்தம்பமபோல் திரண்டிருண்டு நீண்டு நிழலோடி வலிவுடைய அதிகம்பீரமான தன்னுடைய இரண்டு கைகளிலையும என்னுடைய ஸ்வப்பநதத்தில் என்னைத் தழுவி யணைத்தான், அப்பொழுது நானவனைக் கண்டேனென்கிறார். (7)

கூ|விஷ ஹ| கூ ஈவ நிவ ஜூ ஜூ ஜூ

(ப - உ.) யஃ - எந்த, வனஷஃ - இந்த வேணுவானது, (ஸ்ரீஃ ஹாலீரவம்ஸவிநாஃ) ஸ்ரீஃகு-அழகு குடிகொண்ட, ஹாலீரவம்ஸவிநாஃ நந்தகோபன்மகனை க்ருஷ்ணனுடைய, (சுயாரசிணிவலீபந்யாஸ யந்யழ) சுயாரசிணி - சிறந்த குணங்களையுடைய அதரத்தினுடைய, வலீவ - அருகில், ந்யாஸ - வைப்பதினாலுண்டான, யந்யழ -மேன்மையையுடைய, சுவஸ்ருழ - தனசனை, சுந்ஹவதி - அநுபவிக்கிறதோ; (சுஹழ - நான்,) (சுதவேணுவ்ஃ) சுத - அடையப்பட்ட, வேணுவ்ஃ - பாக்யத்தையுடையவனைக்கொண்டு, வாஸ்ரிது ஜந்வஷி - மறுபிறவியில, யதி நஃயாஃ - யமுனாநதியினுடைய, தட ஹாவி - கரையில், தாத்ருபஃ - அப்படிக்கொத்த, வம்ஸ நாஸஃ - வேணுவாக, சுவிஹவெயழ - ஆவேனே? (9)

(தா-ம.) இதில், அவன் எப்போதும் கைப்பிடித்திருக்கிற வேணுவாகத்தாமாகவேணு மென்கிறார்.

யமுனைக்கரையில் முளைத்த இந்தக்குழல் மூங்கிலானது, இடைச்சேரியெல்லாம தந்தாமுடைய பிள்ளையாக வளர்த்தாதரித்த ஸ்ரீமானை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்தன் னதரத்துக்குச சிறிது கீழேவைத்தாதும்படியான பெரும்பாக்கியம்பெற்றது; அதை நான் இப்பிறவியில் பெறுதொழிந்தேன்; இனி மறுபிறவியிலாவது இதகுழல்பெற்ற பாகியதனைப்பெற்று அவன் தன் கையாலெடுத்து வாயில்வைத்தாதுமபடி யாவேணுவென்று யமுனைகரையில் ஸ்தாவர ஜந்மதனை யாசைப்படுகிறார். (9)

சுயிவெநிவி நாவெதஃ வ்ரதாரஜ்ஜுவெநத்ரஃ சுவைராகவி தசுஜ்ஜுதி ஹாரிணாசிழ | வலுஹி ஊவெய நீலம்வலுவீஹாமயெயம் நிவிஸ நிமசிவலீ சிலயசுஜுஹாநாழ்|| (10)

(ப - உ.) சுயிவெதஃ - ஓமநல்லே! (வ்ரதாரஜ்ஜுவெநத்ரழ) வ்ரதாஃ - ஸூர்யோதயகாலத்திலுள்ள, சுவஜ்ஜு - கமலமலர்போன்ற, வெநத்ரழ - கணகளையுடையவனும், (சுவைராகவி தசுஜ்ஜுதிஹாரிணாசிழ) சுவைர - மயிர்முடியில், சுவி த - முடிக்கப்பட்ட, வசுஜு - தகுந்திருக்கிற, விஜு - மயிலிறகினுடைய, ஹாரி - மாலையினால், சுவிணாசிழ-எழிலபூணடவனும், (வலுஹிஊவெய நீலழ) வலுஹிஸுவெய - இந்த்ரநீலமாணிக்கம்போல், நீலழ - நீலவர்ணமுடையவனும், (வலுவீஹாமயெயழ) வலுவீ - இடைப்பெணகளுடைய, ஹாமயெயழ - புண்யபரிபாகமானவனும், (நிவிஸ நிமசிவலீ சில

ஆகூழி) நிவிய - ஸமஸ்தமான. நிமி - வேதங்களாகிற, வல்லி கொடிக்கு, உய - ப்ராணதாரமான, கூழி - கிழங்கானவனுமான, உகூழி - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வரிஹி நா - நிரந்தரமாகத்தியானம்செய்யப் பாராய். (10)

(தா—ம்) கீழ் தம் காவகளுபதேசித்து அதைக்கூட்டிக்கொண்டு அவனைசில புகழ்ந்தார்; இதில், அவ்வளவும்போராது, மானஸிகமாகவும் அநுபவிக்கவேணுமென்று கருதி, அதுக்குபகரணமானமநஸ்ஸை யிசைவிக்கிறார.

ஓ மநஸே! நீ, வேதவாகளெல்லாம் தன்னைப்புகழ்ந்தே ஸத்தைப் பெறவேண்டும்படி அவற்றுக்கு மூலாதாரமான பாதபரனும், அப்படிப்பட்டவனை இடைசசிகள் பண்ணின் பாகயதிரனல் இந்த நீலக்கல்போன்ற நீலவர்ணத்தை யுடையவனுய்க்கொண்டு அவதரித்த ஸுலபனுமான க்ருஷ்ணனுடைய அப்போதலாந்த தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையும், குழல்முடிமல்முடித்த மயிலிறகின் மாலையையும் எப்போதும் நினைக்கக்கடவாய்; அவனுடைய பாதவநதைக்கண்டு பின்வாஙகுதல், ஸௌலப்யத்தைக்கண்டு இகழ்தல்செய்யாதே அத்யாதரத்தோடே தயாநிக்கப்பாராயென்கிறார்(10)

கூயிச்-ரஜிச்-கூ ஈழ் வெஸ்ரவகூ ரவிந்ஸ்ரவ நஜய-ரஸவஜ்ஜூ
கூரபவ்ணஜ்ரஉயாவெ । கூயரஉணிவஸீவம் வ்ராத்வ கூரம்மவ
கூரம் கூயபரஹவிகூணெ-ர் உஜ்ஸரா நஸ்ஹமி நர்॥ (11)

(ப - உ.) கூயிச்-ரஜி - ஓ வேணுவே! (ஈகூ-ர்ஹ்ரவகூ ரவிந்ஸ்ரவ நஜய-ரஸவஜ்ஜூ) ஈகூ-ர்ஹ - க்ருஷ்ணனுடைய, வெஸ்ர-சிரிப்பையுடைய, வகூ - முகமாகிற, கூரவிந் - தாமரைப்பூவிலுண்டான, ஸ்ரவ நஜய - காறறுகிற, நய - தேனினுடைய, ரஸவஜ்ஜூ - ருசியையறிந்தவளே! கூரபவ் - உன்னை, கூஈ - இப்பொழுது, வ்ராணஜ்ஜ் காமஸ்காரம் செய்து, யாவெ - ப்ரார்த்திக்கிறேன், (அதாவது,) ஸவ கூரம் - நீ, (கூயரஉணி வஸீவம்) கூயரஉணி - மணிபோன்றஅதரத்தினுடைய, வஸீவம் - கிட்டத்தை, வ்ராவவ கூரம் - அடைந்தவளில், நஸ்ஹமி நர் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கூவெணெ - காதில், ரஹவஸி - ஏகாந்தத்தில், (உஜ்ஸராம்) உக - என்னுடைய, உஸராம் - அவஸ்தைகளை, கூயய - சொல்லாய். (11)

(தா—ம்) "காமவனை இவ்வளவாக வேண்டிக்கொண்டவிடத்திலும் அவன் நம்முன்னேவந்து தோற்றுவன். இப்படி அவன் தோற்றுமைக்குநாம் வழியேபோகாமையே வேறு, இனியாகிலும வழியைப் பற்றுவோம்"என்று அவனுக்கு அத்யந்தப்ரியமான முரளியைப் புருஷகாரமாகப்பற்றுகிறார்நிதில்.

ஓ முராளியே! நீ, க்ருஷ்ணனுடைய முகாரவிந்தத்தில் சேர்ந்து நின்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்ட இனிமையான அவனுடைய நிஸ்வாஸதத்தின் போக்யதையை யறிவாய்; அதுக்குமேலே அவனுக்கு நல்லையாயுமிருந்தாய் அந்த போக்யதையை யனுபவியாமலிழந்த என்போலவார் பரிபவபாட்டை யுமறியாதின்றாய்; இவ்வளவே யன்றிக்கே இருதலையையும் கூட்டிவிடுமதுவு மாயிருந்தாய், ஆகையால் உன்னைப்பணிந்து என் கோரிக்கையை நானிர க்கிறேன்; அதாவதென்னெனில்; அவன் உன்னை தன்னதாதகருகில் வைத்தூதும்போது அவன் காது உனகு எட்டியிருக்கும், அகாலத்தில், அவனைப்பிரிந்துபடுகிற என் துயரதத்தை அவன் காதில் பிறரறியாதபடிசொ ல்லி என்னை அவன் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணப்பாராயென்கிறா. (11)

ஸஜலஜலதஸ்ரீயம் வஸுவீகேஷிவைரவம் ஸ்ரீ கஸுராகார ஸ்மிதம் விஸ்புரதுத்தராவிவெயழி। நகஸுராதி நிஜாயம் ஸுநவநா வித்வேஷீயம்ஸுராரிவைகுண்டகாயம் நளீமஹாவாயவைாயழி॥ (12)

(ப - உ.) (ஸஜலஜலதஸ்ரீயழி) ஸஜல - ஜலத்தோடன்கூடிய, ஜலத - மேகம்போல, ஸ்ரீயழி - நீலவர்ணத்தையடையவனும், (வஸுவீகேஷிவைரவாயழி) வஸுவீ - ஆபர்மாதருடைய, கேஷி - ராதியில, வைரவாயழி - ஆஸுக்தனும், (ஸ்ரீ கஸுர காரஸ்மிதழி) ஸ்ரீ, க - ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட, ஸுர கார - கலபவ்ருக்ஷத்திலுடைய, ஸ்மிதழி - அடியையுடையவனும், (விஸ்புரதுத்தராவிவெயழி) விஸ்புர - மின்னல்போல், உத்தரா விவெயழி - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, வெயழி - திருப்பரியட்டதத்தை யுடையவனும், (நகஸுராதி நிஜாயழி) நக - வணங்கப்பட்ட, ஸுர - தேவர்களுடையவும், அதி நி - ருஷிகளுடையவும், ஜாயழி - கூட்டதத்தையுடையவனும், (ஸுநவநாவித்வேஷீயழி) ஸுந - ஸத்புருஷர்களுடைய, அவநா வித்வேஷீ - மாஸ்ஸிலுணடான, யழி - திருவிளையாட்டையுடையவனும், (ஸுராரிவைகுண்டகாயழி) ஸுராரிவை - தேவதைகளுக்குசத்ருக்களான அஸுரர்களுடைய, குண்ட - வம்சத்துக்கு, காயழி - யமன்போல் விநாசகரனுமான, மஹாவாயவைாயழி - நந்தகோபன்சிறுவனே, நளீ - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். (12)

(தா-ம்) கீழ் புருஷகாரதத்தைப்பற்றினர், இதில் உபாயபூதனான அவனைப்பற்றுகிறார்.

நீர்கொண்டு வர்ஷிக்கப்போகிற மேகம்போல் நீலவர்ணனும், கோபிகைகளுடைய க்ரீடையிலாஸக்தனும் கல்பவிருக்ஷத்தடியில் பீதாம்பரத்தை

யணிந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் வணங்க வீற்றிருக்குமவனும், ஸதபுருஷர்களால் தயாநிகப்படுமவனுமான, அஸுராந்தகனுமான க்ருஷ்ணனை ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (12)

கூயாவெஜ்ஜ விபத்தி தவிஜ்ரூம் தியாரவெணா நிதாஜவி
நோதிநழு | கூடிலுவெகாடிலுகூஜ ஜிவொதி ஜ்ஜம் சுட்வினிமாவகாரா
ஜிவாஜ்ஜலெஹ॥ (13)

(ப - உ.) (கூயாவெஜ்ஜ விபத்தி தவிஜ்ரூழு) கூயாவெஜ்ஜ - கோவைப்பழத்தோடொத்த திதரதத்திலுல, விபத்தி த - பரிஹாஸம்செய்யப்பட்ட, விஜ்ரூழு - பவழந்கொடியை யுடையவனும், (தியாரவெணா நிதாஜ விதநோதிநழு) தியாரவ - இனிமையான, வெணா - குழலினையுடைய, நிதாஜ - சப்தத்திலுல, விதநோதிநழு - காலம்கழிப்பவனும், (கூடிலுவெகாடிலுகூஜ, ஜிவொதி ஜ்ஜழு) கூடிலு - தாமரைமலரோடொத்த, வெகாடிலு - மென்மையையுடையதும், கூஜ - அழகுடையதுமான, ஜிவ ஜ்ஜழு - வதகாரவிருதத்தையுடையவனும், க - சுவிலோகவிஜ்ஞாதியனுமான, தியாவ - நந்தகோபன் குமரனஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, உவாஜலெஜ்ஜ - த்யானம்செய்கிறேம். (13)

(தா-ம்.) இனி இரண்டு ஸ்லோகத்தால அவனுடைய வேணுகாநப்ரகாரத்தை யாணிக்கிறார்.

இவன், பவளம்போலும் கோவைப்பழம்போலும் அதிஸுந்தரமான தன்னுடைய அதரத்தில் குழலைவைத்து ஸகீதாஸுதத்துடனே செவிக்கினிதான கீதத்தம்போது தாமரைப்பூபம்பால் மலர்ந்து அழகியதாகக்காணுகின்ற இவனுடைய முகத்தை நானெபம்போதும் மறவாமல தயாநிப்பேனென்கிறார். (13)

கூயவ்ரவிநிலவ ரவுஜ்ஜ நாஜொ விவாரண வுஹ வுஹலீயஜ்ஜ॰
ஜோஹிஜ் | ஜ்ஹாரஜ்ஜியரு ஜ்ஹ ॰வி வ்யுண நிய ॰ம் மாயதிரா॰ய
வொவநாவெஜ்ஜ॥ (14)

(ப - உ.) கூயவ - ப்ரியபேதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வஜ்ஜ நாஜ்ஜழு - வேணுவனை, கூயவெர - வாயக்கரையில, விநிவெர வு - வைத்து, கூவ வு - இந்தவேணுவினையுடைய, விவாரணி - த்வாரங்களை, கூஜ்ஜ ஜோஹிஜ் - விரற்களினால, வலீயஜ்ஜழு - விலாஸத்துடன், ஜ்ஹ ॰ஜ் - அழுக்கழு, கூஜ்ஜியரு - மூடினவனையும், ஜ்ஹ ॰ஜ் - அடிக்கழு, விவ்ய

ணவு - திறந்தவனையும்கொண்டு, வடிவுடை - வடிவுத்தியத்தில், உயர் ஈழ் - செவிக்கினிமையாக, மாயத்தி - காதம்செய்கிறுன். (14)

(தா-ம்) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நடுக்காட்டிலே நின்று தன்னுடைய அதரத்தில் வேணுவை வைத்து அதினுடைய துளைகளை அந்தந்த காலத்துக்கநுகுணமாக அடிக்கடி விரல்களால் மறைத்தும் திறந்தும் பசுக்களோடு பண்டிதர்களோடு வாசியற எல்லாரும்கேட்டுக்கநுமபடி பாடாநின்ற ுனென்கிறுர். (14)

வடிவு நவநீ தமருவாவும் வயி நதவாசரீ ரீண்டு | நயநி நகுமுகா ரூடரூ பெயா ரூரணைவகாசினு தாணவம்கூசாரு ழ்|| (15)

(ப - உ.) வடிவு நு - முகத்தில், (நவநீ தமருவாவும்) நவநீ த - வெணணெயினுடைய, மருவு - டரிமளத்தை, வாவும் - சுமந்த வனும், வயி நு - வேச்சில, (தவாவாதரீ ரீண்டு) தவா - திருடனுடைய, வாதரீ - பிறர்வாய்மூடும்படியான திறமையினது, ரீண்டு - ஸாரத்தையடைந்தவனும், நயநி நு - கணைகளில, (கூ ஹநாரூ ழ்) கூஹநா - கபடமான, ரூ ழ் - கணணீரையுடை யவனும், வாணை - திருவடியில, (கொசினு தாணவம்) கொசினு - அழகிதான, தாணவம் - நர்த்தகதனையுடையவனுமான, கூசாரு ழ் பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனை, ரூ ரு யெயார்- தொழப்பாருங்கள். (15)

(தா-ம்.) இதில் வெண்ணெய்க்களவில் அவனுடைய ஓரோவயங்களினுண்டான வைலக்ஷண்யத்தை வாணிக்கிறுர்.

இவன் வெண்ணெயுண்டானென்று ஊரார் பிடித்துத் தாயினிடத்தில் கொண்டுவிட அப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமோ, ஊரிலுள்ளவெண் ணெயை யெல்லாம் விழுங்கி, தேசமெங்கும் கமழும்படி வாஸனைப் புறப்படாநின்றது; உடோ, நீ இப்படிச் செய்யலாமோவென்று கேட்டவளவில் வசநமோ திருட்டுத்தனத்தினுலுண்டான நைபுண்ய மனைத்தையும இங்குநின்றே பழகவேண்டும்படி அதிசதுரமாயிருந்தது; அதட்டுமபோது, கண்ணிடத்தில் பிழையொன்றுமில்லாதவனுய், வெறுமனே இவர்கள் பழிசொல்லுகிறுரகளென்று தோற்றும்படி கண்களில்நின்றும பொய்யாக நீர்பெருகாநின்றது; காலகளிரண்டும் நின்றவிடததில் நில்லாமே நர்த்தனம்பண்ணுநின்றது; இவ்விதமான அவனுடைய அழகைக்கண்டு நீங்களுமவனையாப்ராயியுங்கோளென்கிறுர். (15)

கஅஃ-நாகிஅமொஅவமொஅவநாயஃம் யஃ-நாவிஸாயஹி நந்
நந்வெநந । யஃ-நாஅவஸ்ஸ்ஹிஅஃ வவிவநம்கிஃ-நாவஸள ஸரணா
யிஃநாம்ஸரணய்ஃ॥ (16)

(ப - உ) (யஃ-நாவிஸாயஹி) யஃ-நா - யமுநாநதியிலுடை
ய, விஸாயஹி - கரையில், (மொஅவமொஅவநாகமஃம்) மொஅவ -
இடையர்களுடைய, மொஅவநாகமஃம் - ரக்ஷணத்துக்காக, கஃ-நா
இந்த, நந்வெநந - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுலே, உவஸம்ஹவஃ - காட்டி
லுனாடான, ஃஃ-நாஃ - தீயானது, வவிவகிஅ - பாகம்பண்ணப்பட்
டதன்று; கஸள - இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஸரண கரயி-ஃ
நாழி - எங்களுக்கு ரக்ஷகனைவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிற, நஃ -
நமக்கு, ஸரணம்ஃ நகிஃ-நா - ரக்ஷகனை ஆகமாட்டானோ? (16)

(தா–ம்.) அவனையாஸ்ரயித்தால் அவன் கம்மாபத்தைப் போக்குவ
னேவென்று அவர்கள்கேட்க அதற்குப்பதிலுரைக்கிறார்.

ஓ ஜனங்களே இவன்படியைச சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள்; ஒருநாள்
யமுனைக்கரையில் இடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் திரண்டிருக்கையில் அதிப
யங்கரமான காட்டுத்தீவந்து ஹடாத்தாக அவர்களைச சுற்றிகொண்டது,
அப்பொழுது அவர்கள் அதற்குச செய்வதறியாதே க்ருஷ்ணனேயே ரக்ஷக
னாக நினைத்துக்கொண்டு வெறுமனேயிருந்தார்கள், அப்பொழுதுக்ருஷ்
ணன் அவர்களை காப்பாற்றுகைக்காக, பிறாக்குத்தீண்டவும் கிட்டவுமரி
தாய் அதிக்ரூரமான அக்தகாட்டுதீயைத்தன்னுடைய லளுகுமார்யத்
தையும் பாராதேவிழுங்கி அவர்களைக் காப்பாற்றினான், அப்படிப்பட்டவன்,
சரணமடைந்த நமமைக்காப்பாற்றதட்டென்? உகளுக்கு அந்தஸம்சயம்
வேண்டாவென்கிறார். (16)

ஜமஹாஹரணீயஜாரஹாவம்ஜமஜாவதிவெவிவாரமதிழி।
கநாகாகநாகாம்ரிவெகிராணாம் வஸாநாயொவெயுவஸாநு
ரஜுவெஹாநம்॥ (17)

(ப - உ) (ஜமஹாஹரணீய ஜாரஹாவழி) ஜமஸு - உலகத்திலு
ள்ள பெரியோர்களால, ஸுஹரணீய கொண்டாடத்தக்க, ஜாரஹா
வழி - விடபுருஷன் தன்மையையுடையதும், (ஜமஜாவதிவெவி
விவாரமதிழி) ஜமஜாவதி) காமனைப்பூவிறபிறந்த ப்ரஹ்மாவி
னது, வவஃ - வாக்கான வேதங்களிலுடைய, விவார - விசாரரூப
மான மீமாம்ஸையிலுல், மதிழி - அறியத்தக்கதும், (வஸாநாயொ
வெயுவஸாநுழி) வஸாநாயஉவ - இந்த்ரநீலமாணிக்கம்போல்,

வ-ரூழி - அழகுடையதுமான, உஹ்ம் - தேஜஸ்ஸை, நஃ - நம் முடைய, ஸிவ உகாரணாழி - பாபங்களுக்கு, ச நா-காழி - நாணமையை, க நா-காழி - செய்யட்டும் (17)

(தா-ம்.) இதில், அவனையாஸ்ரயிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்களின் நிவ்ருத்தியையும் அவனைக்கொண்டே பெறவேணுமென்கிறார்.

உலகதில் ஒருவனுடைய பரதாரகமந வ்ருததாந்தத்தைச சொல்லில் அதுபாபஹேதுவுமாய் எல்லார்க்கும் நிந்தயமுமாயிருக்கும், க்ருஷ்ணனுடையவ்யபிசாரம் அப்படியன்றிக்கே சொல்லசசொலலச சொல்லுமவன் பாபமும்கழிந்து நிற்கும, உலகத்திலும கொண்டாடத்தகுதாய் ப்ரலாக்கியமாயிருக்கும்; அவனுடையமஹிமையோ, ஸாவக்ஞனைப்ரும்மாவுங்கூடவே தவாகயங்களைக் கொண்டுஆராய்ந்து அறியதசக்கதாயிருக்கும்; அவனுடைய காந்தியோ, இந்த்ரநீலமணியோடொதிருக்கும; என்றிப்படிஅவனுடைய குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும கீர்திதநமக்கு அவ்-னைஸகலபாபங்களையும் போக்கவேணுமென்கிறார். (17)

வாகூகவிஷவ்ருஜ்ஹகாரிஹிராரிவஸீரா கூர்ரவெநாஹவத-
மொவெகிஸொராரிமகி-ஃ:। யாஸ்ரவெஸ்ரு-திகிராராம்ஹ்ருஷயோ
மஹாஜாரி ரூரி-ஜெஜவ-ஸ்ரவ, ஜஸ-நூரீணாழி॥ (18)

(ப · உ-.) யா - எந்தத்திருமேனியானது, ஸ்ரு-திகிராழி - வேதவாக்யங்களுடைய, ஸிவவி - நுனியானவேதாந்தத்திலும், யொமஹாஜாழி - பக்தியோகத்தையடைந்தவர்களுடைய, ஹ்ருஷி - நெஞ்சிலும், வ்ரஜஸ-நூரீணாழி - திருவாயப்பாடியில் மடநதையர்களுடைய, பாரூகரி-ஜெஜ - மலரடிகளிலும், ஸ-ஸ்ரா - எளிதாகக்காணலாயிருக்கிறதோ, ஸவ-ஜ்ஹகாழி - ஸகலப்ராணிகளுக்கு மூள்ள, (கூஹிராரிஸவீரா) கூஹிராரி - ஸ்வளநதர்யத்துக்கு, ஸவீரா - எல்லைநிலமான, வா - அப்படிப்பட்ட, கூர்ரவி - விலக்ஷணமான, (நொவெகிஸொராரிமகி-ஃ:) நொவஃ - நநதகோபருடைய, கி ஸொர - பிள்ளையானக்ருஷ்ணனுடைய, ரிமகி-ஃ: - திருமேனியானது, நஃ-நமமுடைய, கூரோய-மநோரதத்தின்பொருட்டு, ஸவ-கூ-ஆகக்கடவது (18)

(தா-ம்) அனிஷ்டநிவ்ருத்தி அவனுலேயாகில் இஷ்டப்ராப்திக்கு எங்கேபோகவேணுமென்னில், அதுக்குமவனையே பற்றவேணு மென்கிறார்.

க்ருஷ்ணனைக் காணவேணுமென்றால் மூன்றிடங்களில் காணலாம்; அதாவது அபௌருஷேயமாய் நிதயநிர்தோஷமான வேதமானது இவன்பெரு

மைக்கீடாகத்தன் தலையான உபநிஷத்துக்களில் வைத்து இவனைக்கொண் டாடிற்றுகையா லன்றேகாணலாம்; யோகாப்யாஸநிஷ்டர்களான ருஷிகள் இவனதுஸௌலப்யத்துக்குத்தகுதியாக தன்னாம் ஹருதயத்திலே இருத்திஞ ர்களாகையால் அங்ஙும்காணலாம்; இடைச்சிகள் இவன்பெருமையறியாதே இவனைத்தங்கள் காற்கடையில் கொண்டார்களாகையால், இவனுடைய ஸௌலப்யாநுகுணமாக இவனை அவர்கள் காற்கடையிலாகிலும் காணலாம்; இப்படி பரத்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களோடு கூடினவனுய், ஜகதேக ஸுந்தரனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நம்முடையஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுக் கக் கடவானைகவேணு மென்கிறார். (18)

சுத்ருஞ்ஜவொராஜி தவஸீகுஹுஜ்வ காரம் ஜிஹ்மாலகம் குநகு
ஹமுஷ்டலை ஹமவஸி தாஜுழி । விஸ்ருஷ்டகேஸர சாரணாயராசாய தா
க்ஷம்காருணம் நகோதிக்நவஸா வஸுஜெஷஸம நாழி॥ (19)

(தா-ம்.) (சுத்ருஞ்ஜவொராழி) சுத்ருஞ்ஜ - மிகவும், வொராழி - இள ம்பருவத்தையுடையவனும், (ஜாகையால) ஜிஹ்மாலகாழி - திகம்பரனுய் (வஸ்த்ரமணியாதவனும்), (விஸ்ருஷ்டகேஸராழி) விஸ்ருஷ்ட- இறைத்திருக்கிற (முடியாத), கேஸராழி - குழலையுடையவனும், (குநகுஹமஷ்டலை ஹமவஸி தாஜுழி) குநகு - ஸுவர்ணமயமான, ஹமஷ்டலை - அணிகலன்கள், ஹமவஸித - அலங்கரிக்கப்பட்ட, தாஜுழி - திருமேனியையுடையவனும், (சுதவஸீகுஹுஜ்வகாராழி) சுதவஸீகுஹு - காயாம்பூப்போன்ற, ஜ்வகாராழி - காந்தியையுடையவனும், (சாரணாயராழி) சாரண - சிவந்திருக்கிற, சாயராழி - வாயையுடையவனும், (தீர்காக்ஷராழி) தீர்க - நீண்ட, சாக்ஷராழி - நேத்ரங்களையுடையவனும் (வஸுஜெஷவஸம நாழி) வஸுஜெஷ-வஸுதேவருடைய, ஸம நாழி-பிள்ளையாகிய, க்ருஷ்ணாழி - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை. ம நஸா - மனதிலை, நமாமி தொழுகிறேன். (19)

(தா ம்.) இனி அவனுடைய பால்யாவஸ்தையை அடிதொடங்கி யநுபவிப்பதாகக்கோலி, இதில் ஆடையுடுத்தவுமறியாத இளமையையநுப விக்கிறார்.

இவன் நடக்கவும் நகரவும் தவிழவும் மாட்டாத பருவத்தையுடையவ னுய், நின்றவிடத்திலேயே காயாம்பூப்போல் விளங்காநின்றவனுய், மாதா வமாநங்கள் தெரியாமையாலே அரையிலாடையுமில்லாத திகம்பரனுய, அப்பருவத்துக்குத்தக்க அணிகலன்களினை லலங்கரிக்கப்பட்டவனுய், மயிர் முடியிடவொண்ணுதபடி குறுகிச சுற்றுமிறைந்த முகத்தழகையுடையவனுய்,

ஸ்வந்த அதரத்தையும், பரந்து நீண்டகண்களையுமுடையவனை க்ருஷ்ணனை த்யாநிக்கக் கடவே னென்கிறார். (19)

ஹஸ்தாம்வுஜ நிகூணிக கூஜணகிங்கிணீகம் -யெ)கி ப்ரதிபேதுர்வி க
ஸ்தநபரிஸமத்ருச் | பரிகூடாகூரவடீகூடஜோகூக ஸாகூபக்ஷம்வஹந
உதஸ்ரு ஜடிலம் வஸுதேவஸுதம் ஸுமாமி ருஷ்ணம். (20)

(ப - உ.) (ஹஸ்தாஜ்ஜ நிகூணிக கூஜணகிங்கிணீகூடி) ஹஸ்த - கைகளிலும, கூஜ்ஜ - காலகளிலும், நிகூணிக - விசேஷமாக ஒலிசெய்கிற, கூஜண - வளைகளிலுண்டான, கிங்கிணீபரி - கிங்கிணிகளையுடையவனும், ப்ரதி) நிதம்ப ஸ்தலி - நிதம்பதலத்தினிடையில், (ஸ்தநதுர்வி கதரிஸமத்ருச்) ஸ்தநதுர்வி க - தொங்குகின்ற, தரிஸமத்ருச் - பொன்வடத்தையுடையவனும, (பரிகூடாகூரவடீகூடஜோகூக ஸாகூபக்ஷம்வஹ கூடி) பரிகூடாகூரவடீகூடஜோகூக - முத்துமாலையிஞல், பரிகூட - மூடப்பட்ட, ஸாகூபக்ஷம்வஹ - நிகாவிசேஷத்தையுடையவனும, வ்ருஜஜவாடி - திருவாய்ப்பாடியில் உளாவுமவனும், (வஸுதேவஸுதம்) வஸுதேவ - வஸுதேவருடைய, ஸுத) புணர்பரிபாகத்தால திருவவதரித்தவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தாரவிந்த லோசிக்கிறேம் (20)

(தா - ம்.) இதில் தவிழ்ந்து விளையாடுமபோதை யநுபவிக்கிறார்.

இவன் பருவம் சிறிதுமுற்றி முட்டியிட்டு நகர்ந்து விளையாடும்போது கைகளிலும் கால்களிலுமணிந்த ஆபரணங்களிலுள்ள சதங்கைகள் ஒலியாநின்றன; அரையில் தங்கிய பொன்வடம் கொஞ்சம் தொங்கி யசையாநின்றது; கழுத்தில் முத்துமாலையும், தலையில் ஒன்றுகசிசேர்த்து முடியிடப்பட்ட காகபக்ஷத்தை (ஜில்பாவை)யுமுடையவனுயிருந்தான்; இவ்வழகோடே இடைசசேரி யெங்கும் ஸஞ்சரித்து அவர்களை யாணந்திப்பியாநின்ற க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறே மென்கிறார். (20)

வ்ருஜாவ நஜ்ர ஸிதவ்ருஷ்ணவாம்ஹவேணவ்ருஷ் வேதாவவஸா
நஸமயேஷ்வஜ்ஸ்ரவ்ருதி தயகு | தவ்ருணவ்ராஜ நவரம் ஸ்மிவி
வ்ருஜவ்ருஜம் வ்ருஜாராதி கூதவ்ருகூஷணஸ்ரஜ நீமஹி || (21)

(ப - உ.) (வ்ருஜாவ நஜ்ர ஸிதவ்ருஷ்ண) வ்ருஜாவ ந - ப்ருந்தாவநமென்கிற திவ்யக்ஷேத்ரத்திலுணடான, ஸ்ர ஸிதவ்ருஷ்ண - மாத்தடிகளிலும், மவாம் - பசுக்களுடைய, மவேணவ்ருஷ் - ஸ்ரமஹரங்களிலும், (வேதாவவஸா நஸமயேஷ்வ) வேதாவவஸா ந - வேதாந்தத்திலுடைய, ஸமயேஷ்வ - ஸித்தாந்தங்களிலும், யஸ - எந்த ப்ரும்

ஹமானத்து, உபயுக்தமாகிறதோ, (வேண வயஉ நவொழி) வேண வயஉ - குழலூதுவதில், ஸக்த - தாத்பர்யமானதும், (ஸ்ரீ விவிதூஉ ஈம்ஹழி - ஸ்ரீவி - மயிலிறகுடைய, விதூ - இறகை, ஹ ழி - தலைக்கணியாகவுடையதும். கோகநதஸ்ரீணி - தாமரைமலர்போன்ற கணகளையுடையதும். ஸஜ்ஜநீரழி - மேகம்போல் நீலவர்ணமான, கஸ் - அப்படிப்பட்ட, ஜ்ஞ ஹ - ப்ரஹ்மன்வரூபியான ஸ்ரீக்ருஷ்ண வஸ்துவை, ஸாராதீ - த்யானிக்கிறேன். (21)

(கா - ம்) வேணுகாநம்பண்ணுகின்ற ப்ரபாவத்தைப் பேசுகிறார்

மேகம்போலிருண்டவடிவை யுடையவரும், அம்மேகம் பூத்தாப்போல் விளங்காநின்ற கமலமலர்போன்ற கண்களையுடையவரும், இப்படிப்பட்ட வேணுகாநம்பண்ணுகின்ற ஸாதுஜநபரிப்ரமஹரமான க்ருஷ்ணனைக் காண வேண்டுமாகில் ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள மாதவிபுந்தல்களிலும், பசுக்கூட்டத்தின் நடுவிலும், அல்லது கோபாலதாயிரீமுதலிய வேதசாலைகளிலும் காணலாம்; இப்படி வேதாந்தவேத்யரான பரமபுருஷரைப் பசுமேயக்கும்படியான ஸுலபரான வாஸுதேவனை எப்பொழுதும் மறவாமல் நெஞ்சில் வைக்கக்கடவ னென்கிறார். (21)

வ்ருந்தாவநாந்தர்வஸதம் முரித்விஷோ
விசித்ரபிஞ்சாவசதம் ஸுஹ்ருத்தம
தநித்விஷத்கோகநதஸ்ரீ விலோசநம்
ஜகத்ரயீ ரம்யதநும் விசிந்தயே (22)

(ப - உ.) (வ்ருந்தாவநாந்தர்வஸதம், வ்ருந்தாவந - மாற்றியிடப்பட் ட, அந்தர்வஸத-திருவழகையுடையதும், (ஸுஹ்ருத்தம விசித்ரபிஞ்சாவசதம்) ஸுஹ்ருத்தம - சிரோபூஷணமாகப் பரிமாறப்பட்ட, விசித்ர மயி லிறகுடைய, அவசத - இறகையுடையதும், (முராரீஷ்ட்ரதாம நதம் விசித்ர விசித்ரபிஞ்சாவசதம்) முராரீஷ்ட்ரத - குறுக்காகப்பண்ணப்பட்ட, ரூ நம - முகத்தில், நிவேசித - வைக்கப்பட்ட, வேணு - குழ லினுடைய, ரந்த்ர - த்வாரத்தையுடையதும், புராதீக்ஷண மநோஹர - பெருங்கருணையுடையதும், புரம்தர ஜித் - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்வரூபமென்று வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிற பரப்ரம்மமான ஸ்ரீக்ருஷ்ண ரூபத்தினுடைய, ஸ்ம - என்னுடைய, புராண புருஷ வதகால - மரணகாலத்தில் ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்புமபோது, புரஸ்தாத் - எதிரில், வர்த்திய தாரு - அருகிலிருந்து தோற்றக்கடவதாக. (22)

(தா - ம்.) இதில் இப்பொழுது நினைக்குமாபோலே தேஹாவஸாந காலத்திலும் நினைக்கக்கடவேனென்கிறார்.

வேணுகாஸமயதனில இடது திருவடிகளுக்ந இடப்புறதில் வைத்த ாலத்திருவடியும், குழல்முடியில் முடிதத மயிலிறகும், கழுத்தைச்சொஞ் சம் வணைத்து முகதனதையொருபுறமாகச் சாய்ததுதில் வைத்தூதகிற வே ணுவுமான வேஷதததுடனே கூடி; எனனை நிர்ஹேதுகமாகக் கடாகஷித் து, அந்த பரஞ்ஜ்யோதி ஸ்வரூபனை ப்ரீக்ருஷ்ணன், யமதூதர் பாசத்தி னல்கட்டி யொருபகசமிழுக்கவும், இந்ரியங்கள் தந்தாம் தொழில்களைச் செய்யமாட்டாதே தளரவும், ஜயார்கண்டமடைக்கவும், ப்ராணன்கள் வெளிப்பயணமெடுத்துவிட உத்யோகிதிருக்கவும, இப்படிகளாலே என் னல் ஸ்வதந்ரிதது உன்னை நினைக்கப்போகாதபடியுமான என் மரணகா லததில் நீ என் முன்னேவநது நின்று உன்வடிவழகைக் காட்டி யருளா யென்கிறார். (22)

வொஷவ்வொஷ ஸஹநாய உயொக ணந உயெவ்வை ஸுஜநநீ நவநீதவொழி | தவ்ஸு நந்தி ஜமகாரி ஊராஸ்யா ணோ ஸாவ்கூரஸகாரணே உவிஹாநிகராஜி வ்ஹமவ்|| (23)

(ப-உ.) ஜநநீ - தாயான யசோதையானவள், (வொஷவ் வொஷஸஹநாய) வொஷ - திருவாய்ப்பாடியில ஜநங்களுடைய, வ்வொஷ - வருத்ததத்தினலுணடான கூசலை, ஸஹநாய - தணிர்க் கைக்காக, (நவநீதவொழி) நவநீத - வெண்ணெயை, வொ ழி - களவுகணட க்ருஷ்ணனை, (உயொக ணந) உயம் - தயிர்க டைகிற, க ணந - கயிற்றினல், உயெ - இடுப்பில், வ்வை - கட்டினள; தஸ் - அத, வ்ஸு நந - கட்டானது, (ஊராஸ்யாணோழி) ஊரு அவணுடையவயிறாற, ஸாவ்கூரஸகாரணோழி - அடைந திருக்கிற, நி ஜமகாழி - மூன்றுலகங்களுக்கும், நிகாழி - மிகவும், (ஸாவ்கூரஸகாரணோழி) ஸாவ்கூரஸ - (இறுக்குப்பொறுமல) முறை யிடுகைக்கு, காரணோழி - ஹேதுவாக, வ்ஹமவ - ஆயிற்று. (23)

(தா - ம்.) இதில், தரீலோகாதீசனானவன் யசோதையால் கட்டுண் டவெளிமையைச சொல்லுகிறார்.

இவன் இடைசசேரியில் வீடுகளதோறும் களவில் முற்றித்திரியாநிற்கு ம் காலததில், இடைசசிகள்வந்து, "உன்பிள்ளை என்னகத்தில் புகுந்து வெண்ணெயைததினைதது விழுஙகினான், பாலுண்டான், தயிர்குடித்தான், மோர்க்குடமுருட்டி யுடைததான்" என்று யசோதை பக்கல் முறையிட, அவர்களுடைய ஆததாதமடஙகுமபடி யசோதை இவனைத் தயிர்கடையும்

கயிற்றினால் வயிற்றில்கட்டிக் கம்பத்தோடணைத்தாள்; அப்பொழுது, இவன்வயிற்றுலுள்ள தாரிலோகமும் அக்கட்டினாலுண்டான இறுக்குப் பொறுக்கமாட்டாமே வருந்தி பெரிதாவிடத் தொடங்கிற்று; ஓரிடைசசேரியை ஸமாதானம் பண்ணப்போன யசோதை மூவுலகையும் கூப்பிடப்பண்ணினாளல்; இதென்ன ஆச்சர்யமோ! வென்று விஸ்மயப்படுகிறார். (23)

வெஸவாவயம நவ்ரு்கத்ர விவாரணீயம வத்ராகூரீஜவ
வாரா நிதாரா்கயாவி | வெடிதாதீயதி கவீக்ரூயாசிவ ஹாவம்
வெஸ்ராரு நம்ஸாரகி வெஸவாவயமகிவாரு்ழி॥ (24)

(ப-உ.) வயு்ழி - நாங்கள், வத்ராகூரீஜவவாரா்) வத்ராகூரீ - பஞ்சாக்ஷரி யென்கிற (நமோ்ஸ்ரீவாய) மந்த்ரத்தினுடைய, ஜவ - ஜபத்தில், வாரயு் - நிஷ்டைவேசமுள்ளவர்களான, நிதாரா வெஸவா்ர் - வீரஸைவர்கள்; கத்ர - அந்தவிஷயத்தில், நவிவாரணீயவ்ரு - யோசிக்கவேண்டிய அம்சமொன்றுமில்லை; கயாகவி - ஆயினும், தீயு்ழி - என்னுடையதான, வெதர் - மகஸ்ஸானது, (கதவீக்ரூவாசிவஹாவு்ழி) கதவீக்ரூவாசிவ - காயாம்பூப்போன்ற, கூவ ஹாவு்ழி - காந்தியையுடையவனும், வெஸ்ராரு நு்ழி) வெஸ்ரா - சிரிப்புடைய, கூ நு்ழி - முகத்தையுடையவனும், (வெமாவெவயமகிவாரு்ழி) வெமாவெவயம - கந்தர்வகாரர் மனுஷ்யான யசோதையினுடைய, கிவாரு்ழி - குழைவினான கிருஷ்ணனை, வ்ரு்தி - த்யாகிக்கிறது.

(தா - ம்.) இதில், அவன் வடிவழகை ஸ்வப்னத்தில் கண்டு தாம் திருந்தினபடியைப்பேசுகிறார்.

நீர் மதாங்கரஸ்தாயிருந்து கருஷ்ணனைப் புகழ்ந்ததற்குக் காரணமென்னென்னில்- நாலைருவதினையன்று, என்பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்கள் தொடங்கி என் பூர்விகாகளும நானும் சிவமதஸ்தர்களாய், பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரத்தைத் தவிரவேறொன்றை யறியாத வீரஸைவர்களாகியிருந்தோம்; அதிலொன்றும் ஸம்சயமில்லை; இப்படி யெங்களாக ஸம்ஸாரியாயப் போகத்தில் சென்னைத்திருத்தி நல்வழியில் கூட்டிக்கொருதி இந்தக்ருஷ்ணன் எனஸ்ப்ரத்தில் வந்து தண்ணழகைத்தோற்றுவித்தான்; அதுமுதல் என்மனஸ்ஸை வாரி அன்புள்ள மதாயிமாகத்தை ஸமாஸமாக உதறிவிட்டு, இந்தக்ருஷ்ணனுடைய காயாம்பூ வண்ணத்தையும், புன்முறுவலிட்டு மலர்ந்து விளங்குகிற முகத்தையும், அசோதைதன் மகனுய்ப்பிறந்த பிறவியையுமே நினையாநின்றது; இப்படி யவன்கடாக்ஷிக்கத் திருந்தினானவனுனேனென்கிறார். (24)

ராயாவை நாதை ஜமஹ்வை தத்வி தா மய்யா நிசாகலுய தீஹயிரிக்கவொவெதை। கஸ்யாஸ்ய நஸ்யைகயவை ஹலொலுஷ்டிவெ வொவி வொஹ நயியாவ்யஷஹந்தி ராஸ்ய॥ (25)

(ப-உ) (கஸ்யை தத்வி தா) ஸ்யை - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலி, தத் - அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட, வி தா - மநஸ்ஸையுடைய வளாய்க்கொண்டு, மய்யா நி - மத்தை, (ஹயிரிக்கவொவெதை) ஹயிரிக்கதயிரில்லாத, வாவெதை - பாலையில, கஸ்யைய தீ - இட்டுக்கடைகிற வளான, ராயா - ராதிகையானவள், ஜமத் - லோகத்தை, வை நாத் - பரிசுத்தமாக்கட்டும்; தஸ்யாஃ - அந்தராதிகையினுடைய (ஸ நஸ்யைக வஸ்ரயலொலுஷ்டிஃ) ஸ நஸ்யைக - பூங்கொத்துப்போன்ற கொங்கைமேல், வஸ்ரய - அடுத்தடுத்துவைக்கப்பட்டும், லொல - ஆஸக்திபையுடையதுமான, லுஷ்டிஃ - பார்வைபையுடையஞ்ம், கொணடு, வொஹ நயியா - கறக்கவேணுமென்கிற நிணவிணல், வ்யுஷ் - எருதை, நிஸ் - காலணகிற, வொவிஃ கவி - க்ருஷ்ணனும், ஜமத்-லோகத்தை, வை நாத்-பரிசுத்தமாக்கட்டும்.(25)

(தா - ம்.) கீழ் சிறிதுமட்டும் இளம்பருவத்தை யநுபவித்தார், இதில், பெண்கள் மயங்கும்படியான யௌவநத்தை யநுபவிக்கிறார்.

ராதிகை யெனகிற கோபிகை க்ருஷ்ணனேயே எப்போதும் த்யாநித்துக்கொண்டு அவனிடதிலேயே தன்மணதை யமைததுவிட்டவளாகையாலே, பூவவாஸனையாலே உதயகாலதில தயிர்கடையப்புகு இப்பாணையில் தயிருண்டு இல்லை எண்றறியாமல் தயிரில்லாப்பாணையில் மததையிட்டு கடையத்துடங்கினள்; அவள் க்ருதயமதுவாறல், க்ருஷ்ணன் செய்ததென்னெண்ணில்; இவனும், அந்த ராதிகையினுடைய ஸ்தநங்களையேபார்த்துக்கொண்டிருக்குமவனுகையாலே, விடியற்காலத்தில் பால்கறப்பதாகவந்து, பசுவென்றும் எருதென்றும் பாராதே எருதைக் காலணைந்து கறக்கதொடங்கினன்; இப்படி பகவதேகபரனான ராதிகையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணனும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிப்பார்களாகவென்கிறார். (25)

வொய மஜ்ஜி யமஸ்ரித வொரு வொ நாஹ்ந ஜொ மவய வொ நாஹ்ந வொஜ்ஜிக்ரு தவ்ய யாஸ்ரு। வொவீஜ நஸ்ரு வொ வொ ஹ்ரு நம ஸாரணஜி ஜாஸ்ரு॥ (26)

(ப - உ.) (வொய மஜ்ஜி யமஸ்ரித வொரு வொ நாஹ்ந ஜொ ஹ்ரு) வொ- பசுக்களுடைய, ய மஜ்ஜி-கால்பட்டுக்கிளம்பின தூள்களினால், யமஸ்ரித - அழுக்கடைந்தும், வொரு - மெத்தனவுமான, வொ நாஹ்ந

ஆ - கேசங்களிலுடைய, கூடி - நுனிகளையுடையவனும், (மாவையழி நாஜாணவிகூலி கூ தவ்யாலழி) மாவலய-த-கோவர்த்தநமென்கிற மலையிலுடைய, உஜாண - உபரிவெடுக்கையாகிற, விகூலி - விளையாட்டில், கூத - பண்ண (ஆரோபிக்க)ப்பட்ட, வ்யாலழி - ஸ்ரமத்தையுடையவனும், மாவீஜ-நவ - கோபிமார்க்ளுடைய, (க-வக-ஜூ-ஃஜ-ழி, தாஜ்ழி) க-வ - ஸ்தநப்ரதேசத்திலுள்ள, க-ஜூ-ஃ - குங்குமப்பூவிஞல், ஜ-ழி, க - அடையாளம் செய்யப்பட்ட, கூஜ்ழி - அவயவங்களையுடையவனும், ஜ-வஜ நழி - சந்த்ரன் போன்ற திருமுகத்தையுடையவனுமான, மாவிநழி - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஸரணழி - ரக்ஷகனாக, ஹஜாஃம் - பற்றுகிறேம். (26)

(தா - ம்.) இதில், பசுமேய்க்கும்போதுண்டான அழகையும் வ்யாபாரத்தையு மநுஸந்திக்கிறார்.

இவன் திநமெல்லாம் காடுகளில் பசுமேய்த்து ஸாயங்காலமானவாறே அவற்றையோட்டிக்கொண்டு அதனபின்னே தான் ஆய்ப்பாட்டிக்குவரும் போது அப்பசுக்களுடைய குளப்படிப்பட்டுத் தாயில் நின்றும் கிளம்பின தூள்கள் இவனுடைய மயிர்முடிமேல் படிந்து, அதிலுலம்மயிர்முடி வேறொரு விஜாதீயமான வாணத்தையடைந்து விளங்காநின்றது; அக்காலத்திலொருநாள் இந்த்ரநா லேவுண்டமேகங்கள் கோகுலங்கள் தளரும்படி அத்யுக்ரமாக மழைபொழிய, இவன் அக்கோகுலத்துக்கு நலிவுவாராதபடி அருகிருந்த கோவர்த்தந மென்னும் மலையைக் குடையாக வேந்தி விளையாடாநின்றான்; இவனுடைய இந்தவ்யாபாரத்தைக்கண்டகோபிகைகள் களித்து இவனைத்தழுவிக்கொள்ள, அவர்கள்கொங்கைமேல் குங்குமக்குழம்பு இவன் மார்பிலொட்டி அதிலுலிவனங்கமெல்லாம் சித்ரமெழுதிநிறைத்போல் ப்ரகாசியாநின்றது; கோபிமார்களணைக் கையாலுண்டான ப்ரீதியிலால் இவன் முகமானது நிறைமதிபோலொளிவிட்டு அழகுபெற்றிருந்தது; அப்படி ஆபதரக்ஷகனாய், ஆஸ்ரிதமோதகரனான க்ருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தேனென்கிறார். (26)

யதொரோ நவொரிடெமதி ஃ வியாவஜகூர வாராஹஜ நிவை
ஹமவ-ரஃவஹ-ஜ ஃ | -தம ஃரி நாயஜரவிநஜ்ஜ ஸம்யதெஸரஜவா
ணிஜயாஜரஜவிவெலஹ வயாஜி ஹமவ॥ (27)

(ட-ஜ) கூவீ - இந்த, வஜ-ஜ ஃரம் - ஸ்தோத்ரங்கள், வாராஹ ஜநி - வராஹாவதாரத்தில், (யதொ ஃரோ நவொரிடெமதி ஃ வியள) யக - யாதொரு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வொரோ நவொரிடெமதி ஃ - மயிர்க்குழிகளுடைய, வரிவெமதி ஃ வியள - நிறைப்பதில், கூஜகூர ஃம் - திறமை

பற்றவைகளாக, வேஷமுஂ - ஆயினவோ நாழி - எனக்குள்வா மிபாய், கூரவீரூபுபழி - தாமரைக்கணணனுய், கம நாதி - அப்படிப்பட்டவனுன ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே, யசோதா - அசோதைப் பிராட்டியானவள், (வாணிஊயாதோஜலெஂ) வாணிஊய -சிறங்கையினுடைய, கூதோ - உள்ளுள்ள, ஜலெஂ - ஜலத்திலுல், வுபயோதி ஹவ - ஸ்நானம்செய்வித்தாள் (27)

(தா - ம.) இதில், அவன்பசுமேய்த்து வந்தவிஷப்பாற யசோதை நீராட்டினபடியைச சொல்லுகிறார்.

இந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனே முன்பு வாராஹாவதார மெடுத்தகாலத்தில், ஸப்தஸமுதாரங்கள் கூடினலும் அதமஹாவாராஹத்தினுடைய உடமபிலுள்ள ஒருமயிராக்குழி நிரம்பாமலிருந்தது; அவனேபின்புகருஷ்ணவதாரம் பண்ணினபோது தாயானயசோதையானவள் தன்னுடைய இரண்டுகைகளினுலும் ஜலத்தைவாரியெடுத்து அவ்வளவுஜலத்திலுமேயே இவனுடைய உடம்பெலாம் நனைந்து நிறைந்துவழியும்படி ஸ்நானம்செய்வித்தாள்; இப்படிபட்டவன் ஆஸ்ரிதர்க்காக உடமபைச சுருகிக்கொடுத்தபடியென்! என்றுவிஸ்மயப்படுகிறார் (27)

வாஜீஷ்டி-வெதஶாஸ்த்ரயஂ நிகமவிநஷ்-நிதாஞவாரவிஹாஃ | விதி நா-தலவவி நஷ்-வடுவீ நாழி-வெ நிஷதுயி-ஃபி-லு மவெ நிவெஜழி॥ (28)

(ப-உ) நிகமவி நஷ்- துரவகாஹமான வேதங்களில், (நிதாஞவாரவிஹாஃ) நிதாஞ - மிகவும், வார - பரிசீலநத்தினுல், விஹாஃ - ஸ்ரமமடைநதிருக்கிற பாக்யவான்களே! இழி - இந்த, வாழி - ஸ்ரேஷ்டமான, உவதெஶழி - உபதேசத்தை, கூதிய யுயழி - ஆதரியுங்கள்; உவ நிஷதுயழி - வேதாநதங்களில ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதும், உமவெவெ - உரலில், வெஜழி - (யசோதையினுல்) கட்டப்பட்டதுமான பரதத்வத்தை, வடுவீ நாழி - ஆயர்சிறுமியருடைய, ஹவவி நஷ்- அகங்களில, விவி நா-க - ஆராயுங்கள்.(28)

(தா - ம்.) இதில்; வேதாந்தவேத்யனுன பரமபுருஷன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனேயென்று பிறர்க்கு நிஷ்கர்ஷித்து உபதேசிக்கிறார்.

பரதத்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே பறிகைக்காக அதிக(ம)ஹநமான வேதாந்தவிசாரம்பண்ணவிழிந்து, அநேகந்யாயங்களைக்கொண்டு ஆராயந்தும் அர்த்தநிர்ணயம்கைகெட்டாமல் இனைத்தநின்ற ஓ வித்வான்களே! உங்களுக்கு வேதாந்தவிசாரத்தினுல் பரதத்வம்எளிதாக நிர்ணயிததறியப்போகாது, அதையறிய ஓ ரெளிதான உபாயம் சொல்லுகிறேன் செவிகொ

தத்துக்கேளுங்கள்; அதாவது – நீங்கள்கோகுலத்தில் சென்று இடைசனிக ளுடைய இல்லங்கள்தோறும் புகுந்தாராய்வீர்களாகில்; அங்கோரிடதந்தி லொருவன் உரலோடிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருப்பான், அவனேவேதாந்த வேத்யனென பரமபுருஷன், ஆகையால நீவகளகமே சென்று கண்டறியுங்க ளென்கிறார். (28)

தெவகீ தநயவமஜ நவமகம் வமித நாரிவரணோஉகுயள
கம் । யதுவம்ஸ்ய தய நஜுபவமகம் கிஜரிஷ்யதிவயேஉமதம்॥

(ப-உ.) (தெவகீ தநய வமஜ நவமகம்) தெவகீ தநய- தே வகீதேவியினுடைய பிள்ளையான க்ருஷ்ணனுடைய, வமஜ ந- ஆரா தநத்தைச்செய்வதிலுல், வ மகம் - பரிசுத்தமானவனும், (வமித நா ரிவரணோஉகுயளகம்)வமித நாகரி-பூதனைபக்கொன்ற க்ருஷ் ணனுடைய, வரணஉஉக-ரீபாததீர்த்தத்திலுல், யள கம்-பாபமற் வனும், (ஸ்ய தய நஜுபவமகம்)ஸ்ய த-த்யாகம்செய்யப்பட்ட, ய நஜுப-அர்ஜுநனுக்கு, உ மகம்-பாகனென பார்த்தசாரதியையுடையவனு மாக, கவழு - நான், யதி - தூவேனேயாகில், வம் - அப்படிப்பட்ட, யஉஉமகம் - யமனுடைய தூதனைவன், தெ - என்விஷயத்தில், கிம் கரிஷ்யதி - என்னசெய்யப்போகிறான்? (29)

(தா - ம்.) இதில், அவனையடைந்தவர்களுக்கு நரகபயமில்லை யென் கிறார்.

நான், க்ருஷ்ணனுடைய ஆராதநதத்திலுலும், அவனதுப்ரீபாததீர்த்த ப்ரசாதத்திலுலும முன்புள்ளபாபங்களைக் கழித்துக்கொண்டு பரிசுத்தாந் த: கரணனுய், அர்ஜுநனுடைய தேர்மூன்ஸாரதியய் நின்று ஆச்ரிதர்க் குக்கையாளான அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்தேனகில், என் னையமதூதன்வந்து கிட்டிப்பிடிக்கவு மடிக்கவும் போகாது, தூரநின்று தெண்டனிட்டு விலகிவிடுவானென்கிறார். (29)

ஹாவஸதாஜு வஹவெகுவெஹஷஜம் ஜாநவெஹஉ ஜுஹுஹுஃ । வெஹவவெவஷ ஜுவெவெஹஷு வஷ்வயம் யாவிகுாவிரஉ ணீயதாவிவெஹாஃ॥ (30)

(ப-உ.) (ஹவஹவெகுவெஹஷஜு) ஹவஹய - ஸம்ஸாரத்திலு ண்டான பயத்துக்கு, வஹகுவெஹஷஜு - முக்யமான ஔஷதமான, வெஹவவெவஷு-ஆயன்வடிவை, வ்யது - தானே, உவவெஹஷுஷ்- அடைந்திருக்கிற, விவெஹாஃ - ஸர்வவ்யாபகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடை யயாகுவி காகுவி - வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் அளவிடக்கூடாத

தான, ரூபணீய கா-லவளந்தர்யமானது, ஜ-ஹ ஃ ஜ-ஹ ஃ ஜ-ஹ ஃ- அடிக்கழி, ஜஃ - என்னுடைய, ஜ நவஸ - மரவ்வில், ஹ ஸ்வ தாழ் - ப்ரகாசிக்கக் கடவதாக. (30)

(தா-ம்.) இதில், க்ருஷ்ணஸ்மரணத்தை யபேக்ஷிக்கிறார.

நம்மைபபோல் பூர்வகர்மதந்தாலன்றியே தன்னுடைய ஸங்கல்பதந்திரமே யதேச்சமாக ஆயனுய்வந்தவதரித்த கருஷ்ணனுடைய, லளந்தர்யமானது, வாயிலுலளவிட்டுச் சொல்லவொண்ணுதபடி அளவிறந்ததாய், நினைத்தார்க்கு ஸம்ஸாரமாகிற பெருநோயைப் போக்கவல்ல மருந்தாமாகையால், நானும் என்னுடைய அநாதிஸம்ஸாரத்தைப் போக்கிக்கொள்வேனும்படி என்மனதில் அடிகளடி தோற்றி என்னுடைய க்யாநத்துக்கு விஷயமாகக் கடவதாகவென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (30)

கூண-ஃ ஶ்ரீவ்வி தகூஷ்ஶ்வி ஃஜ்ஞ்ரீ கெஷ்வாரா-ணகூவொ ஶுணேஶுழ் |
நிஃ-ஃஶும் நிமஃவாமமொவாவாம் நீலிஃா நஃவவொகூயாஃவெஹ॥ (31)

(ப - உ) (கூண-ஃ ஶ்ரீவ்வி தகூஷ்ஶ்வி ஃஜ்ஞ்ரீ கெஷ்வாரா-ணகூவொ ஶுணேஶுழ்) கூண-ஃ - காதுகளில், ஶ்ரீவ்வி த கூஷ்ஶ்வி ஃஜ்ஞ்ரீ - தொங்குகிற கடப்பைப்பூங்கொத்தினுடைய, கெஷ்வார - காதுகளிலுல், கூரா-ணசிவந்திருக்கிற, கூவொ ஶுணேஶுழ் - கன்னப்ரதேசத்தையுடையவனும், நிஃ-ஃஶுழ்- தெளிவுற்றவனும், (நிமஃவாமமொவாவாழ்) நிமஃவாக்-வேதவாக்யங்களுக்கும், கூமொவாவாழ் - அளவிட்டுச் சொல்லவொண்ணுதவனுனை, நீலிஃா நழ் - நீலவர்ணத்தையே நிரூபகமாகவுடைய க்ருஷ்ணனை, கூவவொகூயாஃவெஹ-பார்க்கிறேம. (31)

(தா-ம்.) கீழிவர்வேண்டிகொண்டபடியே க்ருஷ்ணன் இவருடைய க்யாநத்துக்கு விஷயமாக, அவனைத்தாம் மாநஸமாக அநுபவித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வேறொருவர்ணம் கலசாதே நீலவர்ணமே வடிவுகொண்டெழுந்தாற் போலிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியானது அழுக்கற்றுத் தளதளத்துக் காணுநின்றது; அவன் அலங்காரார்த்தமாகக் காதில் தொங்கவிட்ட கடப்பம் பூவினுடைய சிவந்த தாதுகள் ஒளியெறிய அதினுல் கபோலம் சிவந்து தோற்றுநின்றது; அநாதியான வேதங்களுங்கூட அறியமாட்டாத பராத்பரனை அந்தபரம புருஷன், இவ்வடிவழகுடனே என் மனதக்குத் தோற்ற, அவனோன் ப்ரதயக்ஷத்திற்கண்டாற்போ லநுபவித்தே னென்கிறார். (31)

ஸாவிஸ்ஶ்ரயி தவொவவி நாதயும வஸாதிகூட்டயி த கொத்துயாயாழ்|
வெமவயி தகூராஜ்ஜூ-ஜ்ஜீ-வ வெணு-நாஜூரவிகும் ஹஜாஃவெஹ॥

(ப · உ) (ஸாஹிஸஜ்ஞமி கலொவவி நாதூயுழ) ஸாஹீ-குறுக்காக, ஸாஜ்ஞமி-த - சலிடபிக்கப்பட்ட, லொவ நஉ தூயுழ - கரிகெய் தல்போன்ற கணகளையுடையவனும், ஸாதீகூடூஹிக கொஉலாயழு) ஸாதீ - பேர்பாதியாக, கூடூஹிக - அரும்புபோல குவிக்கப்பட்ட, கொஉல - ஸுந்தரமான, கூயாழு - வாயையுடையவனும், (வெமவஹீ ககூராஹூ ஹூஜீஹ வேழ) வெம - வேகத்திணை, வஹீ-த-சலிபிக்கப்பட்ட, கூர - கையிலுணடான, கூஹூஜீஹ வேழ - நுனிவிரலையுடையவனும், (வெணாஹாஉ ரஹிகூழ) வெணாஹாஉ - வேணுகாநத்தில், ரஹிகூழ - ஸாரமறிந்தவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஹஜாதவெஹ - ஆஸ்ரயிக்கிறேம். (32)

(தா–ம்.) என் நெஞ்சில் தோற்றினபோது வேணுகாநம் பண்ணுகின்றான், அதிலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தினால் அவனுடைய கண்கள் பாதி மூடியும் பாதிதிறந்துமிருந்தது; வாயில்வைத்த வேணுவைத் தன்மூச்சுக் காற்றினால் பூரிக்கைக்காகத்தன் நாதரத்தைக்கண்டார் கால் தாழுமபடி இரு மருங்கு மரும்புபோல் குவிக்கப்பட்டிருந்தது; அத்தவேணுவில் நாலுதவி சேஷங்கள் புறப்படும்படி அதின்மேல் அதிவேகமாக விரற்களை நடத்துகின்றான்; இவ்விதமான வேஷத்தோடனே அவனை மாநஸமாகக்கண்டு தொழாநின்றேனென்கிறார். (32)

ஸுநுதெநமராஉஜ்ணிதயுவஜூகூணிவ நஸுத நயாயிலொவிதா|
கொநவிஸுவதிரோயுவலுவஸுாஉவுநவாராஉவெஷணநீயவெத॥(33)

(ப - உ) (கூணிவ நஸுத நயா) கூணித - குண்டினமென்கிற நகரத்துக்கு, ராஜ்ஞ - அரசனனபீமனுடைய, தநயா - பெணணனை ருக்மிணியானவள், (நவதிரோயுவலுவஸுாஉவுெந, நவ-புதிதான, திரோயுவலுவ - பச்சிலைமரத்தின் தளிர்போல், ஸுாஉவுெந - நீலவர்ணத்தையுடையனை, கொநவிகவாராஉவெஷண - ஓருபுருஷனுமே, (மராஉஜ்ணிதயுவஜூ) மராஉ - கருடனுமே, ஜ்ணித - அலங்கரிக்கப்பட்ட, யுவஜ - கொடியையுடைய, ஸுநுவெந - தேரிலே, கூயிலொவிதா - ஏறிடப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, நீயதெ-அடைவிப்பிக்கப்படுகிறாள். (33)

(தா–ம்.) பின்னும் சிறிதுதோரம் கழித்து அவ்வேஷத்தை மாற்றி மற்றொரு வேஷத்தைக்காட்டினான்; அதாவது புதிதாகத் தளிர்த்த பச்சிலைமாத்துத் தளிர்போல் இருண்டவடிவையுடைய புருஷோத்தமனுனவன் குண்டினமென்கிற பட்டணத்திற் சென்று, அகு ஸ்வயம்வரத்தில் மணம

புணரவந்த சிசுபாலாதிகளான அரசர்களனைவரையும் வஞ்சித்து, ருக்மிணி தேவியைக் கைப்பிடித் தழைத்துவந்து கருடதவஜம்கட்டின தன்தேரின் மேலேற்றிக்கொண்டு தவாரகையேற நடந்தான், அதையும் நான் கண்டே னென்கிறார். (33)

ஶாயாத வோ ராஜாநோ வைதிஹீ ராஜபுத்ரீ மஜ்ஜ்ஹ்யாம் கோவிதா ராஜ நீயாஃ | விந்ய ஸ்ய மாம் ஸாவி நிதம்ப பிம்ப யுக்ம துங்காகூஷ்ட்ய நிஜித்ய திஷ்டேத் ॥

(ப - உ.) வோ ராஜாநஃ - வழிப்போக்கர்களே! ஶாயாத - இவ்வழி யாதொழியுங்கள், வைதிஹீ ராஜபுத்ரீ - பீமராஜனென்கிற ஆற்றினுடைய, வைதி - வழியில, மஜ்ஜ்ஹ்யாம் - வஸ்த்ரமில்லாதவனும், ஶாலதீயஃ - பச்சிலைமரம்போல இருண்டதிருமேனியை யுடையவனும், நிதம்ப பிம்ப - கடியின்பின்புறத்தில், (விந) ந்ய ஸ்த மாம்ஸ ஶோபி - வைக்கப்பட்ட, மாம்ஸ ஶோபி - கையையுடையவனும், கோ ஶோபி - இதற்குமுன் காணப்படாதவனுமான, யமகஃ - ஒருகோடியனை புருஷன், நிஜித்ய திஷ்டேத் - நெஞ்சென்னும் பொருளை, மாஶாகூஷ்ட்ய - அபஹரித்துத் தன்வசமாக்குகின்றன். (34)

(கா-ம்.) கீழ், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே தம்மனதுக்குத் தோற்றி ற்போல தோற்றிதமெஞ்சைசு சிறிதும் சேஷியாதபடி அவனபஹரிக்கை யாலே, மற்றவனைப்பார்த்து, நீங்களுமென்னைப்போல் எமாந்திராதே முன் னமே ஜாகரூகைப்படுங்களென்கிறார்.

ஓ வழிப்போக்கர்களே! பீமராஜனென்கிற ஆற்றின் வழியாகநீங்கள்போ கவேண்டாம்; ஏனென்னில்; அங்கேயொரு கள்ளனுண்டு, அவன் வஸ்த்ரமு மணிந்திரான், கரியுருவனுமிருப்பன், இரண்டு கைகளையும் அரையிலே குத் திட்டுநிற்பன், அவ்வழியே யார்போனாலும் அவர்களுடைய உட்பொருளான மனஸ்ஸை அவர்களுக்குத்தெரியாமலும அங்குச் சிறிதும் தங்காமலும் அப ஹரித்துவிடுவன், இதை முன்னமே உங்களுக்கறிவித்தேனென்கிறார். (34)

ஶூத்ர நாரீஶூத்ர நாரீஶதமேவாஶாயவம் ஶாயவம்வா ஶதவிரணா ஶூத்ர நா ஜக்ஷதி॥ ஶூலீவ தஶிரஸ்வினம் ஶ்யாமஹஸ்தாளவிரண நாத வதூ நாத நஃ॥ (35)

(ப - உ) ஶூத்ர நாம்ஶூத்ர நாம்ஶதமேவ - இரண்டுபெண்களுடைய நடுவில், ஶாயவம் - ஒருக்ருஷ்ணனும், ஶாயவம்ஶாயவம் ஶதமேவ - இரண்டுக்ருஷ்ணர்கள்நடுவில், ஶூத்ர நாம் - ஒருபெண்ணும், ஜக்ஷதி -

தீர்மாதிரியாக, சூசுலிக - ஏறபடித்தபட்ட, ஜ்ஞைலை - சூழ்ச்சியில், ஹரிகீ நந்தம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மயாஹம் - நடுவிலிருந்தவணைக்கொண்டு, வேணு நா - குழலினால், லாஜூஹள - இனிதாகப்பாடினார் (34)

(தா—ம்.) இனி ராஸக்ரீடையின் வைபவத்தை யநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கோபிமார்க ளெத்தனேபேரோ, தானும் அத்தனை சரீர பரிக்ரஹம்பண்ணி, ஒரு கோபிகையினுடைய இடது கையோடு தன்வல தது கையையும், மறறொரு கோபிகையினுடைய வலது கையோடு தன்னிட தது கையையும் சேர்த்து ஒரு கோபிகையும் ஒரு கண்ணனுமாக இரண்டு கோபிகைகளின் நடுவே ஒரு கண்ணனும், இரண்டு க்ருஷ்ணமூர்த்திகள் நடுவே ஒரு கோபிகையுமாகக்காணலாம்படி மண்டலாகாரமாகநின்று, அம் மண்டலத்தின் நடுவே தான் நிஜஸ்வரூபகதோடுநின்று அம்மண்டலமெல்லாம் களித்துக்கூத்தாடும்படியாக வேணுகானம்பண்ணினனென்கிறார். (35)

கேகிகேகாஹ்வா தாவ நகவ ஹோஷ்ட ஹாஸ்ய நஹ்ருஷ்ட ஸாவஜோ ஹ்வா
ஹ்வ தாஹ்வ ஹ்வ தா | கூஜ வஜி டவீஹாஹாவா நஜ்ஜுஷ்ட வேணு நாவேஷவகீ நந்த நஃ॥ (36)

(ப - உ.) (கேகிகேகாஹ்வ தாவ நக வஜோஷ்ட ஹாஸ்ய நஹ்ருஷ்ட ஸாவஜோ ஹ்வ ஹ்வ தாஹ்வ ஹ்வ தா) கேகி - மயில்களினால, கேகா - "கே" "கா" என்கிறசப்தத்தினால், கூஹ்வ - கொண்டாடப்பட்டும், கவி நக - அநேகங்களான, வஜோஷ்ட - தாமரைப்பூவில், ஸ்ரீ நம்மறைந்துபடுத்திருக்கிற, ஹாஸ்ய - அன்னப்பறவைகளுடைய, ஸ்ரீவ ஜி - வரிசைகளுக்கு, ஹ்வ ஹ்வ தா - ஆநந்தத்தை, ஸ்ரீஹ்வ ஹ்வ தா - விளைப்பதுமான, வேணு நா - குழலினால், (ஸாஸ்ய வம்ஸாடவீஹாஹ்வ ஹாவா நஜ்ஜுஷ்ட) ஸாஸ்ய - கம்ஸனுடைய, வம்ஸ - குலமாகிற, சூடவீ - காட்டை, ஹாஹ்வ - எரிப்பதில், ஹாவா நஜ்ஜுஷ்ட - காட்டுத்தீயாயிருக்கிற, வேஷவகீ நந்த நஃ - க்ருஷ்ணன், ஹாஸ்ய ஜ்ஜுஷ்ட - இனிதாகப்பாடினான்

(தா—ம்.) கம்ஸனுடைய வம்சத்தை நிர்மூலமாக்கின க்ருஷ்ணன் அந்தராஸமண்டலதத்தின் நடுவேநின்று வேணுகான மெடுத்தது இனிதாகப்பாடும்போது, மயில்கள் அப்பாட்டைக்கேட்டு ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் கேகா என்று கூப்பிடத்தொடங்கிற்று; தாமரைப்பூக்களினிதழ்களில் மறைந்து கண்படுத்த ஹம்ஸபக்ஷிகள இந்த இனியபாட்டைக்கேட்டு கண்விழித்துச சிறகுதறி யெழுந்திருந்து வெளியேவந்து இந்தப்பாட்டை எதாக்ர சித்தமாயிருந்து கேட்டு மனமகிழாநின்றனவென்கிறார். (36)

கூ॰ வீவீணாஹிராராவிணாகதி கூ॰ கூவீவீணாஹிராகிஞ்
ணீநகீ கூ॰ । கூவீவீணாஹிராதாணாஜூவிதவ்ஜூஹளெவெண்ண
நாவெஉவகீநநு நூ॰॥ (37)

(ப - உ) கூகூவி - ஓரோஇடங்களில், வீணாஹி॰ - வீணைக
ளிலுமே, ஹிராவிணா - பாடுகிறபுருஷனுலே, கூதி கூ॰ - உடம்ப
டையஅசையப்பண்ணப்பட்டவனும், கூகூவி - ஓரோஇடங்களில்,
(வீணாஹிராகிஞ்ணீநகீ-ட கூ॰) வீணாஹிரா - வீணையோடொத்த
ஒலியையுடைய, கிஞ்ணீ கிங்கிணிகளாலே, நகி ட கூ॰ - நர்த்தகம்
செய்விக்கப்பட்டவனும், கூகூவி - ஓரோஇடங்களில், (வீணாஹி
ராதாணாழ) வீணா - வீணைகளினுடைய, தாஹிராதி - மதோன்ம
மான, தாணாழ - ஸ்வரவிசேஷங்களையுடைத்தாயிருக்கும்படி, மாவி
கூ॰ - கானம்செய்விக்கப்பட்டவனுமாய்க்கொண்டு, வெவகீநநு நூ॰ -
ப்ரீக்ருஷ்ணன், வெவரா நா - குழலினை, வாஜூஹள - இனிதாகப்
பாடினான்.
(37)

(கா-ம்.) ஓரிடத்தில் சிலர் வீணையெடுத்துப்பாட அதைக்கேட்டு மகி
ழ்ந்து நின்றவிடத்தில் நில்லாமே அசையத்தொடங்கினான்; இவனசையும்
போது அவையில் கிங்கிணிகள் அந்த வீணைகானத்துக்குணமாக ஒலியா
நிற்க. அதுகேட்டு ப்ரீதிவிஞ்சி ஆடத்தொடங்கினான்; மறேரிடத்தில அந்
த வீணைநுகுணமாக அதேகம் பாட்டுகளை வேணுவில்லைவகை இனிதாகப்
பாடினானெனகிறார.
(37)

வாரா வநூ ராவஜோவொராவவெ நமூ வீ கூ॰ வொராவொராவ்நூ
வொராவாயீகாவலுஹ॰ । வலுவீவ்யூநவ்யூநாராகூ॰ காதி கூவாஜூஹள
வெண்ண நாவெஉவகீநநு நூ॰॥ (38)

(ப - உ.) (வாரா வநூ ராவஜோவொராவவெ நூ॰) வாரா - ஸுந்
தரமான, வநூ ரா - சந்த்ரனென்கிற சிரோபூஷணத்தையுடைய கோ
பிகைகளுடைய, கூவஜி - வாசகளுடைய, வொராவவெ நூ॰ - கண
களினால், வாதி கூ॰ - ஆதரத்துடன்பார்க்கப்பட்டவனும, (வொரா
வொராவ்நூ (வொராவாயீகாவலுஹ॰) வொராவ - இடையர்களுக்கும்,
வொரா - டூசுக்களுடைய, வ்யூநூ-கூட்டங்களுக்கும், வொராவாயீகா-
இடைச்சிகளுக்குந், வலுஹ॰ - நாயகனானவனும் (வலுவீவ்யூநவ்யூ
நாராகூ॰) வலுவீ - இடைசாதிகளுடைய, வ்யூநூ - ஸமூஹத்துக்கு,

ஜ்ஞாநாகரீ - தைவமானவனுடைய, ஜெவகீநந்த நஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெணு-நா - வேணுவிணல், ஸுஜ்ஜுள - இனிதாகப்பாடினார்.

(தா—ம்.) இடைப்பெண்களுக்கெல்லாம் பரதேவதையாய், தன்னையல்லது மறறொன்றை யறியாத அவர்களிடத்தில் விருப்பமுறறவனுய், ஆக்களும். ஆயருப், ஆச்சிகளும ப்ரியப்படும்படியான ரூபகுணசேஷ்டிதங்களையுடையனை க்ருஷ்ணன் இனிமையாக வேணுகானமபண்ணும்போது, கோபிகைகள், நெற்றியில்கட்டின சுட்டியனை தரவந்து கண்ணால் பருகுவாரைப்போலவும முத்தமிடுவாரைப்போலவும் இவனை யடர்ந்துப் பார்த்தார்களென்கிறார. (38)

ஜனஹிதாயுதிஜநதுஷ்டீயுதாஹீந ஹீநகவியாவிஹ்ருதாம்ருதாம்ருஹிதம் | ஸ்ருஷ்டமொஹவீக்ருவாவெஹாமஹாம்ருஹிதவஸ்துஜள வெணு-நாவெஹகீநந்த நஃ॥ (39)

(ப - உ) (ஜனஹிதாயுதிஜநதுஷ்டீயுதாஹீநஹீநகவியாவிஹ்ருதாம்ருதாம்ருஹிதம்) ஜனஹி - தலைபிலணிந்த, தாயா - பூமாலையில், நிஜந - சேர்ந்திருக்கிற, துஷ்ட - மதித்த, ஸ்ருஷ்டீ - வண்டுகளுடைய, யுதா - கொழுபோன்றவரிசையிலை, ஹீந ஹீந - மிகவும்அசசலுள்ள, கவி யா நாயிகைகளினால், விஹ்ருத - விலாசத்துடன், க்ருதிம்ருஹிதம் - தழுவிக்கொளளப்பட்டவனும், (ஸ்ருஷ்டமொஹவீக்ருவாவெஹாமஹாம்ருஹிதம்) ஸ்ருஷ்ட - மேலாடைநழுவின, மொஹவீ - இடைச்சிகளுடைய, க்ருவ - கொங்கைகளுடைய, க்ருவெஹாம - வைசால்யதேதாடு, ஸவெஜிதம் - சேர்க்கப்பட்டவனுமான வெஹகீநந்த நஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெணு-நா வேணுனினால், ஸுஜ்ஜுள - இனிதாகப்பாடினான். (39)

(தா—ம்.) இவன் வேணுகானம்பண்ணுங்காலத்தில், ஒரு கோபிகை தன் மயிர்முடியில் முடித்த பூமாலையில் வாஸனை வழிய்யவந்து படிந்து தேனையருந்தி மதித்து முகத்தெதிரேவந்துலாவாநின்ற வண்டுகளுக்கு பயந்து ஓடிவந்து இவனை யாலிங்கனம் செய்தாள்; மற்றொருத்திக்குத தன் மார்பின்மேலிட்ட மேலாடை கீழ்முழநழுவ, அப்வளவில்லை அவள், க்ருஷ்ணன் பார்க்கப்போகிறானென்று வெட்கித்து இவன் பாராதபடி இவனைத் தன்னுடைய பரந்த முலைதடங்களோடனைத்துக்கொண்டாள். (39)

ஜாரு-வாரீகாராலாலை லாசாவிஹ-வெவ-ஜயஜ்ஜு காவா வலிகாராஹ்லயஃ । நந்வோநாவெநவாவிதா ஸுப) முஷ்ணஜ்ஜுள வெணு-நர வெஹகீநந்த நஃ॥ (40)

(ப - உ.) (வாரு-வாரீகூரா வரவஹாரவிஹ ஃ) வாரு - அழகிதான வாரீகூர - ஸ-வர்ணத்திணுடைய, கூஹாவ - காந்தி போன்ற, வர - காந்தியையுடைய, உர - ருக்மிணீதேவிக்கு, விஹ-ர்- பதியானவணும், (வெஜயதீ தாவாவிதாரஜ்ஜ ஃ) வெஜயந்த வதா - வைஜயந்தீமாலையிரால, வாவித - பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற, உரஜ்ஜ ஃ- திருமார்பையுடையவணும், நரவ்வ-ரவ வாவிதாச்ய ஃ) நரவ்வரவ - நரதேகாபரணுடையதான ப்ருந்தாவநத்தில், வாவிதர - வாஸம்செய்கிற பெணகளுடைய, ச்ய ஃ நிவிஸ்டிருப்பவணுமான, வெவகீ நரந - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெண - நா - வேணுவிரால், வஜ்ஜள - இனிதாகப்பாடினான். (40)

(தா-ம்.) உருக்கிவார்தத பத்தரைமாற்றுத தங்கம்போல் பசுத்தநிற முடையளான ருக்மிணிப் பிராட்டிகது வல்லபணான க்ருஷ்ணன், தன் மார்பில பரிமளம் மிக்க துளஸீ மாலையை யணிந்து கோபிமார்களுடைய ராஸமண்டலத்தின் நடுவேநின்று வேணுகானம் பண்ணுகின்றானென்கிறார்(40)

வொலிகா தாஹிகா தாஹ ரீரா ரபாவஜ்ஜ வரஹரி-ர்த ஹ்ரு ச்ய காவிஹ்ரு ச்ய ஃ । மொவிகாரீத ஹுத்தாவயா நவ்வயம வஜ்ஜ ஹளவெணு-நாவெவகீ நரந ஃ॥ (41)

(ப-உ) (வொலிகா தாஹிகா தாஹ ரீரா ரபாவஜ்ஜ வரஹரி-ர்த கஹ்ரு ச்ய காவிஹ்ரு ச்ய ஃ) வொலிகா - பெணகளாகிற, தாஹிகா - தாளத்தட்டுமவர்களுடைய, தாஹ ரீரா - தாளத்திணுடையவிலாஸத்திணுண்டானை, ரப - உயர்வுதாழ்வுகளின்றியே ஸமமாகப்பாடுகிறபாட்டிணுண்டானை, வஜ்ஜ - ப்ரீதியிரால, வரஹரி-ர்த - காண்பிக்கப்பட்ட, ஹ்ரு ச்ய - கொடிபோன்ற புருவத்திணுடைய, விஹ்ரு ச்ய ஃ - விலாஸத்தையுடையவணும், வ்ரயம - தான், (மொவிகாரீத ஹுத்தாவயா நவ்வயம ஃ) மொவிகா - கோபிகைகளுடைய, ரீத - காதத்தில், ஹுத்தவைக்கப்பட்ட, வயா நவ ஃ - ஒருமைப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையவணுமான, வெவகீ நரந ஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெண - நா - வேணுவிரால், வஜ்ஜள - காநம்பணணினார். (41)

(தா-ம்.) அந்த ராஸக்ரீடையில் ஓரிடைப்பெண் தாளம்போட, அத்தாளம் எற்றல் குறைதலில்லாமல் லயத்திலேபோய் நிற்க, அதிலேமனம்சென்று, உள்ளுள்ளபா(ஹா)வமெல்லாம் தோன்றும்படி தன் புருவவட்டத்தை

சர்த்தரம்செய்வித்தானும், கோபிமார்கள் பாடும்பாட்டை எதாக்ஷித்தவும் கேட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீகருஷ்ணன் வேணுகானம்பண்ணினானென்கிறார் (41)

டொரிஜா கடஸ்ஸ ஜ்ருகாயாவயொ ரமவபாசோவ லா
வாம ஸவெணு ஜவெண । ஸீ கஸீவதவடயா ஸ நீயெதவ்டவஸ்ஜு
மளவெணு நாவெஉவகீ நஜ நம்॥ (42)

(ப-உ.) (ரஃயாவயொரமவபா) ரஃயா - ராதிகையிலுனட யும், வபம் - படருவத்தையும், ரமவபா - அழகையுமுடையளாய், ம ஸவெணம் - குணங்களினால (சோவலாவா) சா - லக்ஷ்மீதேவி போலும், வலாவா-ஒத்தவளான ஸத்யபாமையுடன் (கூடி) கூஜ்ஜவெண - (அவளுடையதிருமாளிகைத்) திருமுகத்தில், டொரிஜாதடு - ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளபாரிஜாதமாத்தை, வஸ்ஸ - ஜ்ருகாயா - பிடுங்கிக்கொணடுவந்தாட்டும், ஸீ கஸீவத - மிகவும் குளிர்ந்திருக்கிற, யாஜ நீயெதவ்ட - யமுனைக்கரையிலுள்ள, வட - ஆலமரத்தின்கீழ், வெஉவகீ நஜ நம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெண நா - வேணுகானத்தை, கூஜ்ஜமள - இனிதாகப் பாடினார். (42)

(தா-ம்.) ராதிகையென்னும கோபிகையோடொத்த பருவத்தையும் வடிவழகையு முடையளாய, ஆதமகுணங்களில் ருக்மிணியோடொத்தவளான ஸதயபாமைகாக ஸ்வர்கலோகத்தில் நின்றும பாரிஜாத மரத்தைப் பிடுஙகிகொண்டுவந்து அவளது மாளிகை முறறதத்தில் நட்டவளுய், யமுனைகரையிலுள்ள பாண்டீரவடதத்தின்கீழ்நின்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேணுகானம் பண்ணுநின்று னென்கிறார். (42)

கூஜ்ஜ தீவ-ர் கவ்ரோபஜ்ர நர ஸ்வஸ்ரூவ்கா
நீஸாவெவாஷ ஸஜ-ர்வெவெகீ தகஸிஸவ்ரவஜவ்ர கூவ்ரிநூ தகா
தவ்ரஸீஸ்ரகீ தர்ரோகூகா நநகவ்ர வகூ, ரூவா நாரவ்ரடவ் நாவெஜகீ ப
திஜ்ரஸ-ர்யிஷ்ரு திஸ்ரவெவெஸ்ரா நர்வ்ரவ்ரஷ கு॥ (43)

(ப-உ) யவெவ - ஓதோழனே! கூஜ்ர - எதிரில், தீவ-ர் கரஃ - மிகவும் வளர்த்தியையுடைய, கூயழ - இந்த, கூஜ-ர் நர்கரஃ - கடம்பைமரம் (இருக்கிறதல்லவா), கவ்ரு - அம்மரத்தினுடைய, கூஜ்ர தஃ - முன்னே, வதி-ர் நீ - வழி (ஒன்றுபோகிறது), யஸ்ரா - அவ்வழியானது, வெஷழு - இடைச்சேரியை, ஸஜ-ர்வெவெகீ - (சென்று) அடைகிறது, தவ்ரஸீஸ்ரகீ தஜ்ரோகூ - அவ்விடச்சேரியிலுடைய

அருகில், கலிநூதஜா-யமுனையாரு (பெருகுகிறது), தஸ்ஸாஂ- அவ் வாற்றினுடைய, (தீரதரூகூாநநதலெ) தீர- கரையிலுள்ள, தரூகூாந- பச்சிலைமரக்காட்டினுடைய, தலெ-ப்ரதேசத்தில், மஹா பெ- க்ருஷ்ணனென்கிற இடையன, மவாழ-பசுக்களுடைய, வகூழ- ஸமூஹததை, வாரயந்ு - மேய்ககிறவனைக்கொணடு, கீரூஹதி - க்ரீடைசெய்கிறான், (ஸஂ - அவனிடையன்,) கூவ்ாஹ கழ - அழிவற்றதான, வம்யாநழ-(மோகூத) மார்க்கத்தை, ஹரூயிஷ்ருதி - காண்பிபபான.

(43)

(தா-ம்) நீர் அவனைக்கண்டு நல்வழியடையாகின்றீர், உம்மைப் போலே நாணுடமவனைக்கண்டு நல்வழி பெறுமவித மென்னென்று அருகிருந்த ஒரு தோழன்கேடக, அவனுக்குப பதிலுரைக்கிறார. ஓ அனபனே ! உன்னெதிரே உயர்ந்ததொரு ஆஜூநமரம தெரிகி றதுபார, அம்மரததின முன்பாக ஒருவழி போகிறது, அவவழியே போனல் அது ஆயப்பாடியில கொண்டுவிடும், அதினருகே யமுனை யென்றொரு ஆறுஒடிகிறது, அதின் கரையில்பச்சிலை மரகதாடான் றுண்டு, அஙகே ஒரிடையன் பசுமேயத்துக்கொண்டு விளையாடானின் றான், அவனைபபோகடடாயாகில் அவனுனகு நல்வழிகாடடுவானென் கிறார.

(43)

மொயகூஇயகூஸரித கொசீயமொவவெஷஂ மொவொய வொயகூஸஇதஃ ரநகூமசூயுாநழ | ஸாயஙதெந பூதிமூஹஂ வ் ஸகூவெஷ்டு நாயழுஂமஹ ஙதெஜஸவுகூகஸரிஸகூஂவ்ரணெ தாஷ்டீகீதுழ்॥

(ப-உ) (மொயகூஇயகூஸரித கொசீய மொவவெஷழ்)மொ- பசுக்களுடைய கூளப்பாடி மிதியிலுண்டான, யகூஇ- தூள்களினு ல், யகூஸரித-அழுகுகடைந்திருக்கிற, கொசீய- அழுகிதான, மொ வவெஷழ் - இடைக்கோலதனையுடையவனும், (மொவொயவொயகூ ஸஇதஃ) மொவொய- இடையர்களுடைய, வொயகூஸஇதஃ - அ னைகம்பிள்ளைகளினுல், கூநகூமசூயுாநழ் - பின்தொடரப்பட்டவனு ம், ஸாயஙதெந- மாலைபபொழுதில், வஸகூவெஷ்டு நாயழுழ் - பசுக்க ளைக்கட்டுவதற்காக, பூதிமூஹஂ- வீடுகள்தோறும், மஹுஙதெழ்- போ காநின்றவனுமான, கூவ்ாகூதரிஸகூழ் - இளமபிள்ளையான க்ருஷ்ண னை, நிதுழ்- எக்காலமும், ப்ரணதஃகூஷ்டி- நமஸ்காரம்செய்தவனை ஆகிறேன.

(44)

(தா-ம்) இதில், லாயங்காலத்தில் ப்ரீக்ருஷ்ணவ்ருத்தை யநு பவிக்கிறார். இவன பாதிதிகழுமம மாலைப்பொழுதில பசுகளையோட் டிகொண்டு இடசதேரிணை நோகிவருமபோது பசுக்களுடைய குளப்படிப்பட்டுகிளம்பின புழுதி இவனுடைய காயதிருமேனியில் படிந்து அதிஸுவின் தாமரவாணைக விருப்பன், இவன்பினனே அநேக யிடைப்பிள்ளைகள் தொடாந்துவருவாகள; வந்தவுடன் க்ரு ஹங்கள் தோறும் பசுக்களைகட்டுகைக்காக நுழையாநிமபன், அந்த ஸமயத்திலவனை நித்யமாக நமஸ்கரிபபேனை வென்கிறார். (41)

நியாமாவணாதாம: நிவிஜமஹாஷ்ய-ந்நியம நிஜாவாஸம ஹாஸாம கீரவயிக நிரோயவாரஹழ | ஸாயாயாராவாராம ஸாக தவரிவாகாம்பாஹஷ்ரம படுவவிதாஜ்ஜயம் படுஜடயிவிதெ வம்தாதயியாழ்॥ (45)

(ப-உ) மாவணாதாம - ஸனாதர்யாதிசயங்களுக்கு, நியா-ஸைப்பானதும், (நிவிஜமஹாஷ்ய-ந்நியழ) நிவிஜ- ஸமஸ்தமான, ஜமகு- லோகங்களிலுண்டான, கூஷ்ய-ந் - விரோதிகளுக்கு, நிய யழ- இருப்பிடமானதும், ஹாவாழ்- காதிகளுக்கு, நிஜதாவாஸழ்- ஸ்வாபாவிகமானவாஸபூமியானதும், (நிரவயிகநிரோயவாரழ) மோகூசுகத்தைத்தருவதும், (ஸாயாயாராவாராழ்) ஸாயா-அம ருதத்தினுடைய, யாரா- பெருக்கினுடைய, வாராழ- ரஸத்தையுடை யதும், ஸ்ரீமஹாஷாம- ஸ்த்ரீகளுடைய, ஸாதாவரிவாகழ- புண் யத்தினுடைய பல (ஷ) ஸ்வரூபமானதும், தாதயியாழ- வித்வான் களுக்கு, ஸாஜாஷ்ரழ- மங்களப்ரதமாய், படுமழ- முக்யமுமாய், கயி ரெவதம - உயர்ந்த தேவதையுமான க்ருஷ்ணமூர்த்தியை, படுவ ரெவ- பற்றுகிறேன். (45)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய குணங்களெல்லாம திரட்டிய நுபவிகிறார். கண்ணாடிபோல் பளபளத்துக்காண்கிற காந்திவிசே மெல்லாமிவனிடத்தில் குடிகொண்டிருகும; லோகங்களிலுளள ஆஸ்சர்யகளுக்கெலலாம் இவன் நிலையிடமாயிருந்தான; அழகுக் கெலலாம் இவனுடைய விக்ரஹம் ஜனமபூமியாயிருந்தது, அளவற்ற மோகஸுகத்தையநுபவித்துப்பிறரையும் அநுபவிபபியா நின்றான, ஸகலலோகத்தினபங்களுக்கும் அழுதவெள்ளம்போல் இனியன யிருநதான, இடைப்பெணகளுடைய பூரவஜநமஸுக்ருதமெல்லாம் திரண்டுகனிநது ஓவடிவுகொணடதுபோல் விளங்காநின்றன. ஜ்ஞா

நிகளுக்கு தயாநியோகயமான மங்களதேவதையாயிருந்தான், இவ்விதமான ஸ்வபாவங்களையுடையவனய் ஜகத்காரணபூதனான இந்தகருடனை சரணமடைந்தேனென்கிறார (45)

கூதாடீவாணிகூஉவேணிய பேதாஉ ஸாலாவஹாரஉணி
கூண்டலஹஸஹிதுழி | கூவிஸ்ரூஸாஉவ்கணஉ நீலஉவ்யா
உாஉ்யநாஜயாரயாஹாரணம்ஸிலஹாநம்॥ (46)

(ப-உ) (கூதாடீவாணிகூஉவேணியிபேதாஉழி)கூதாடீ,- டிகவுமசிவந்திருகிற, வாணிகூஉ- கமலமலர்போன்ற திருக்கைகளில், வேணயி- ஸ்நேஹதனதையுடைய, பேதாஉழி - கசையையுடையதும், (கூலாலாஹாரஉணிகூண்டலஹஸஹிதுழி) கூலால - அசைவுடைய, ஹார - முத்துமாலையையும், உணி - ரத்நங்களிழைத்த, கூண்டல- குண்டலங்களையும, ஹஸஹிதுழி - தங்கஅரைநாணையுடையதும், கூவிஸ்ரூஉாஉ்கூணழி - சுற்றும்பரவியிருக்கிற பொட்டுப்பொட்டான ரேவர்ணவையையுடையதும், கூஉ்வ்கூநீலழ- மேகம்போல இருண்டநிறங்கொண்டதும், (யநாஜயாரயாஹாரணழி) யநாஜய- அர்ஜுனனுடைய, ரய- தேருக்கு, கூஹாரணழி - அலங்காரமுமான, கூஉ்யம்ஸிலஹம் - முதன்மையாயுள்ள தேஜஸ்ஸானது, நம் - நம்மை, கவ்யாத்- ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (46)

(தா-ம) இதில, அவனுடைய ஸாரத்யரூபவ்ருத்தை யநுபவிக்கிறார். ஒருபுஷபம் விழுந்தும்போறுத அதிஸுகுமாரமாகையால இக கசையின் பிடிதாளாமல் சுற்றுமிருந்த கைத்தலத்திலபிடித்தகசை (ஜாடி)யும், கழுத்திலிட்ட ஹாரமும, காதிலகுண்டலமும், அரையில் தொங்குகிற தங்க அரைநாணமின்றவிடத்தில நில்லாமல் அலையும்படியான திருமேனியினழகும, ப்ரமத்தினால உடம்பெங்கும் துளித்துளியாக வெழுந்தவேர்வையும் ஆகிய இவ்வேஷத்துடனே அர்ஜுனன்தேர்முன்நின்று குதிரைகளை ஓட்டத்தாநின்ற ஸ்ரீகருஷ்ணன, அவனாஜ்ஞாநின சதருக்கள்வாயில் விழாமே மீட்டரக்ஷித்தாறபோல், ஸமஸாரஸாகரத்தின் நடுவேவிழாத கரையேற மாட்டாதே அநாதியாகத் தடுமாறுகிற எங்களையும் கைகொடுத்துத் தாகதிக்கரையேறி ரக்ஷிக்கக்கடவானுகவென்று ப்ரார்த்திக்கிறார. (46)

நவநியதிகூண்டலஹாரவஹ்நிநாஸ்ராநநஸிஹிவதிங்
ஸஜலதிவிஸ்ஹிதமாதரவ்ரதாதரநிவஹ்ரமி
தஜனஹி உ்ஸாநவியப்ரதாரஸி தெஹ்வகீவாண்யராஸிஹிம் ॥ (47)

(ப-உ) (நவநீயஶிதகூணகிநு) நவ- நகங்களினால், நிபீத- போக்கப்பட்ட, கூம்பகிநு - தினவையுடைய, (பாம்பவஹ்ருந ஸாஸ்ரு) பாம்பவ - அர்ஜுனனுடைய, ஹ்ருந- நகஸ்ரு - தோகருதி ரைகளை, சுஜுலிவிஷ்டம்- சிரங்களிலுள்ள, பரிபாஹிம் - நீரிலுல, கநஜி டிழ - நள்தோரும், கூஹிஷ்யிகாநு - கழுவி விட்டவனும், (விதிதமாதரம்) விதித - பரந்த, மாதரம் - உடமையுடையவனும், (தொதுரநிஷ்ய கிதஶளஜிம்) தொதுர - கசைபிரல், நிஷ்ய கித- கொருகபட்ட, ஶளஜிம்- மயிர்முடியையுடையவனும், (ஶர நவிய்ய தரஸ்ரிம்) ஶர ந- பற்களினால், விய்யுத - பிடித்துகொளப்பட்ட, ரஸ்ரிம்- கடிவாளத்தையுடையவனுமான, (ஏவங்ரூபிணம்) ரூபிம்- தெவகீதவியினுடைய புண்ணிய க்குவியலான கருஷ்ணன், ஸவதா- ரகூஷிபபாலுக. (47)

(தா-ம) இதிலுமாத ஸாரதயவேஷத்தையே யநுபவிக்கிறார்: அர்ஜுநனுடைய தோக்குதிரைகளுந்தன் நகங்களினால் தினவடங் கச்சொரிந்து, பின்பு, தன் இரண்டு கைகளினிறுய ஜலத்தைவாரி அவற்றின் மேல்வீசிக் கழுவிதுடைத்து முழுகபண்ணி, அநந்தரம் தேர் நடத்தும்போது தன்கலேபாகையில குதிரையோட்டுமகசை யைச்சொருகி, கடிவாளங்களைப பற்களால கடித்துக்கொண்டு, இப படிதான் செய்யத்தாத அநேக க்ருத்யங்களைச் செயது ஆபரிசனை அர்ஜுனனுக்குப் பரதந்த்ரனயிருந்துக்ருஷ்ணன், அவனிடத்தில் ப்ரபத்திபண்ணின நமமையும் ரகூஷிக்கட்டுமென்கிறார். (47)

வ்ரஜயாவதிஷஹாயெயளவநி நாலூவஸிகாயெ ஸஸ்ரூஷா விதாவெஷு நந்ரிநாரஹாவெஷ | நிவஸத்ஸ ஶஶிகுதுதாப கு வ்ரதம் ஶ நிஷாஸவிஜஹாரள நந்மொஷாஸ்ரளு || (48)

(ப-உ) (வ்ரஜயாவதிஷஹாயெ) வ்ரஜயாவதி - இடைச்சே ரியிலுள்ள யெளவனம்பூண்டபெண்களுக்கு, ஸஹாயெ- நண்பனான வனும், (யளவநி நாலூவஸிகாயெ) யளவந - யெளவனத்திலுல், உலூ வஸி- விளங்காநினற, காயெ- சரீரத்தையுடையவனும, ஸஸ்ரூஷா விதாவெஷு) ஸகூரு- ஸமஸ்தமான, ஸ்ரூஷு - டங்களுகளுக்கு, விதா வெஷு - விதாரஸ்தானமானவனும், (கூநந்ரிநாரஹாவெஷு) கூநந்- குருக்கத்திப்பூப்போலும், நாரஹ- மந்தாரப்பூப்போலும் வெண்மை யான, ஹாவெஷு - சிரிப்பையுடையவனும், (ஶநிஷாஸவிஜஹாரள)

ஔநி- ருஷிகளாகிற. ஸரஸிஜ - தாமரைமலர்களுக்கு, ஹாரள வி காஸத்தைத்பண்ணுமை ஸ்ரியனுமான, நாநமொவாலுலம நள- நந்தகோபர் திருமகனை கருஷ்ணனிடத்தில், (தத்ஹாயதத்வுதி) தஸ- அந்த ஶரீக்ருஷ்ணனுடைய, வஜ - திருவடிகளுக்கு, ரூயத- ஆதீகமான, வுதி - வ்யாபாரதத்தையுடைய, ஜஜ - எனனுடைய, ஹி தி- மனஸ்ஸானது, நிவஸ த- பொருந்தி வாஸமசெயக்கடவது.

(சா-ம) தாம இதில், தமழுடைய நெருஞை அவனிடத்திலே யிருத்துகிறார். வயதுளள இடைபபெணகளுகத் தலைவராய, அ துசருத்தக்க யௌவநத்தையுடையனைய, பசுமாநகளுகுபமநகள களைய, பூவலர்நதாறபோல ஸுகுமாரமாய வெளுதநிறபையு டையனைய, ருஷிகளுடைய பாஸனைஸ ஆநந்திபபியாநினறவனுமான ஸ்ரீகருஷ்ணனே, அவன்பாதாநகளிலடிமைபபுணட என்பாஸனை எபபோதும் தயாநிகக்கடவதாக வென்கிறார். (48)

கரணயாநீஹாஹ்ரிதயாரவிஜாயாஸ்யாவாணயா
வாகாரவிதேஹவஹ்ரிஜயநெண நிநமிஹி| யாணயாவாநநெர
தபுகிவமஹ்ரியாம்வி கஉஸ்ராணயா நாஹாஹ்வஜயத ஸாரீ
உயாரிஹா|| (49)

(ப-உ) (கரு-ர் வ்ரிதயாரவிஜாயாஸ்யாவாணயா) கரு-ர்- ம்ருதுவான, வ்ரித - சிரிப்பிறல், உயார- செவ்விபெற்ற, விம்வை- கோவைவப்டழமபோன்ற, கரு-வாயிலுண்டான, ஸ்யா- அம்ருதத்திறுடைய, வரணயா- வெள்ளதுடன், ஸம்காரவிதேஹி- ஸம்பநதித்திருக்கிற, வெண்ரா விஹி - குழலோசையிறல், கரு ணயா நீ- காட்டை, ஸவபி- அபபொழுதே, உஹயநு- மதமேற்றிப் பரவசமாக்கினதும், யாரணயா - பூமியிறல், (வாநநெர தபுகி) வஸுநதுவபுகி - ஆனநதத்திறலை உயாகக்கிளம்பின டயிர்க்குச் சுடனை கூடியிருக்குமபடி, (உவமபிஹாம்வி கஉம்) உவமபி- ஹ ரிஹகனம்பணிகொளளப்பட்ட, கரம்வி கஉம்- திருவடித்தாமரை களையுடையதும், ஸாரணயா நாஹி- ரக்ஷகர்களுகுள், கரு:- முதல் வநானதுமான, ஸ்ம்- அப்படிப்பட்ட, ஸாரீ- வடிவுகொண்ட, உயா ரிஹா-க்ருஷ்ணனுகிறபோக்யதையானது, ஜயத- விளங்கக்கடவதாக.

(கா-ம) இதில் பசுகளையும மயகினபடியைப் பேசுகிறார் கரு ஷ்ணனுடைய வெண்மைலவுபோனற மநதஹாஸமும, அமழுதவல்

பாயுமிடமாய் கோவைபழம்போல் சிவந்திருகின்ற அதரமும், அவ
வதரத்தில் சின்றும் அமுதவெள்ளம் வழிந்தாறபோல் புறப்பட்ட
முகமாறுமுடைமை, அதிஸுகுமாரனதாய், அளவிலலாப் பேரதரங
குமின்கான குழலோசையுமை, தனித்தன்பேமதகரங்களான இவை
யெலலாம் சோந்து காட்டுலுள்ள மருகங்களெயெலலாம மெயமறக்
குமடியு மயங்கபண்ணினதன்றி அக்காட்டிலுள்ள மரங்களும்
தளிரவிரமபடி பண்ணிறபு; இவன தரையில அடிலைவத்தபோதே
பூதேவியானவள அவவடிவைபடை அதிலைகரிக்காதிதுடனே மிக
யுமாதரிகதாள; இவ்விதமான போக்யதையையுடையவரு, ஸர்வர
க்ஷகனான ஸ்ரீகருஷ்ணன் ஒருகுறவினறி விளங்கக்கடவானென்
கிறார். (49)

விஶ்வ மொஹாவிஷ்ராவி நீ நாம ஸம்ஹோம விஹாராம்கி தஸ
வர்மாதுஷு | வவி தரோ ஷ்ரயமி.ராஜமஷ்யம்ஸ்ரஹ்ஷபு வெஷ்வ நவநீ
தவொராஷு॥ (50)

(ப-உ) (விஶ்வமொஹாவாஷ்ட விஷ்ராவி நீ நாஷு) விஶ்வ-ரஸிகைகளா
ன, மொஹாவிஷ்ராவி நீ நாஷு - ஆய்ச்சியர்களுடைய, ஸம்ஹோம-
ரதிகாலத்திலுண்டான, விஹார- அடையாளங்களினால், கூஷ்டி த- அடை
யாளம்பண்ணப்பட்ட, ஸவர்மாதுஷு- ஸமஸ்தாவயவங்களையுடைய
தும், வவி தரோ- ஆரரிதர்களைப்பரிசுத்தமாகப்பண்ணுவதும், ரூஷி ரா
யமிராஷு- வேதவாக்குக்களுக்கு, ரூமஷ்யோ - கிட்டவொண்ணாதும்,
நவநீ தவொராஷு - வெண்ணைக்களவுகாணகிற கிருஷ்ணஸ்வரூபியுமா
ன, ஸ்ரஹ்ஷ- பரப்ரம்மத்தை, ஷ்வவெஷ்வ- பற்றுகிறேன்.

(தா-ம்) இதில, அவனுடைய சரித்திரங்களெல்லாம் பவித்திரங்
களாயிருக்குமென்கிறார் இந்த க்ருஷ்ணன, கோபகன்னிகைகளை
ஆலிங்கனம செய்தபோது அவர்களுடபில பூசின சந்தனகுங்கும
பசுமருகளும இவனுடமபெங்குமொட்டிகக்கிடந்தது, இவரோ வே
தங்களாதலு மாராயவொண்ணா அதிகமபிரஸ்வபாவத்தையுடைய பர
(ஹ) வத்தையுடையபராதபரனபிருந்தான், இவன செயயுமக்ருத்ய
மோவெண்ணெயக்களவாயிருந்தது, தன்னுடைய இப்படிகளெலல
ாம் நினைத்தவாகளுக்கு ஸகலபாபங்களையும் போகக் கல்வழிக்கு
போக்யதையையுமடாக்காகின்றன, அபபடிப்பட்ட இந்தக்ருஷ்
ணனை சரணமடைகிறேனென்கிறார். (51)

கூகுஷ்ரு-ஹெ கூஷ்ணவெகூரு வொரம் வ்ரஜாகுவாடஂஜநநீம மதெகூர | உலுமிவெலெ ஔரநிவேஜயெதம் தத்ராவி ஷ்ரவணாஹி ஶதாவேஹுலிவ| (51)

(ப-உ) வனகூர- ஒருத்தி, நவநீதவொரழு- வெண்ணெயைத் திருடுகிற, கூஷ்ணன- க்ருஷ்ணனே, கூதஃஷ்ரூஹெ- வீட்டுக்குள, கூவெகூரு- பார்த்து, கூவாடழு- கதவை, வஜ்ர- அடைததாகவொண்டு, ஜநநீழ - தாயான யசோதையைக்குரித்து (ச்சொல்லுகைக்கு), மதர- போலுள்; தத்ராகூவி - அவ்விடததிலும, உலுமிவெலெ - உரலில, (ஔரநிவேஜழ) ஔர- கயிறறினால், நிவேஜழ- கட்டப்பட்ட, வதஂ- இரதக்ருஷ்ணனே, ஷ்ரஷ்டா- பார்தது, ஶிஶிதா- (கம்பமபோல்) நிர்சலையாக, வேஹுவ- ஆனாள். (51)

(தா-ம) இதில், இவளுடைய அதிமாநுஷமான சக்தியைச் சொலலுகிறார. ஓராய்ச்சியின்து இலலமபுகுந்து வெணணெயை யெடுத்து விழுஙகாநிறக, அவ்வில்லத்தாள வந்துகண்டு, இவனே வெளியே போகவொட்டாமல கதவை யடைதது யசோதையிடம சொலலப்போனாள், இவன அநதயசோதையுடைய மாவிகையில் உரலொடு கட்டுண்டு நின்றான், இவ்வாஶ்சர்யத்தைதக்கண்ட அவ்வாசி ஒன்றும் சொல்லத்தோன்றாமல வாயை மூடிகொணடு உடம்பசை யாமல கமபம்போல் நினறாளென்கிறார். (51)

ரதஷ்ரயே ஜாநவரஂகுஶாரவஂகுராஜேஶாதீய ஶுவாரவிநழு| கூஷாதவாஹஷ்ரூஷுவாலுவெஷாஷிலொகூயாதீ வதநஂரவாஹ॥

(ப-உ) ரதஷ்ரயே-ரத்ரங்களாலிழைக்கப்பட்ட ப்ரதேசத்தில், ஜாநவரஂ - முழந்தாள்களினால் தவழ்ந்து விளையாடுகிற, குஶாரஂ- க்ருஷ்ணனனவன், வஂகுராஜே - (அநத ரத்நபூமியில்)ப்ரதிபலிக்கிற, (கூதீயஶுவாரவிநழு) கூதீய-தன்னுடையதான, ஶுவாரவிநழு)- கமலப்பூப்போன்ற முகததை, கூஷாதவாகாஶஂ - பிடிக்க விரும்பினவ ரய்க்கொண்டு (கையிலெடுத்தடவ), (தஷுவாஹவெஷாஸு) தஸு- அநத நிழலோடுகிற முகத்தினுடைய, கூவாஹ- அகப்படாமையாலுண்டான, வெஷாது- வருத்தத்தினால், (யாதீவதநழு) யாதீ-தாதியினுடைய, வதநழு- முகத்தை, விலொகூ-பாரத்து, ரவொஷ - அழுதான்.

(தா-ம) இதிலவனுடைய பேதைதமையைச் சொல்லுகிறார். நந தகோபருடைய திருமாளிகை யெங்கும் ரத்னமிழைத்திருக்கும், அவ்விடத்திலே இவன் தவழுந்து விளையாடாநிற்கசெய்தே கீழே தன்

மூகம் நிழலாடக்கண்டு அதை மறறோ சுகவெண்ணி அதைப் பிடிக்கக்கையை நீட்ட அது இவன் கைக்கப்படாமையாலே வருந்தி தாய முகத்தைத் பாராதது அழதொடங்கிறனென்கிறார். (52)

கூநஸ்தந யஸோதயா ஸ்தநம் மொவாஜ்ஜநாஹி ஸ்ரீரம
வாஸாஜ்ஜம் வலுவிஷிஷ்ட வகூ-வ-லெஜ்ஜிலெஜம் ப்புயி வ்ருகூ-லு-ஸ்ரீ।
வெஷ்டு-ஜ்ஜூவ கூ-ஜாரலெகூ வ்ருகூ-ரூணம் வளலெப்ரஜ்ஜலெந
வ்ருஹித்தம் யொஜ்ஜுஷ்ட-வ-நாதகூ-நாத ஜூ-ரஸிவ-ஜ்ஜலெப்ரகூஷிவ்ய
மொவய-ந்நம்॥ (53)

(ப-உ) யஸோதயா - யசோதைபிறல், கூநஸ்தந - ஆநாதத் துடனும், மொவாஜ்ஜநாஹி- ஆய்ச்சியர்களிறல், ஸ்ரீ - வெகுமாநம், வலுவிஷிஷ்ட- இரம், வஜ்ஜ நு- மன்மதனேறுகூடியிருக்கும்படியும், வலுவிஷிஷ்ட- இந்த்ரனல், வாஸாஜ்ஜ-ஸம்சயத்துடன்கூடியிருக்குமபடியும், ஸ்ரீவெஜ்ஜ- ஸ்ரீத்வர்களாதலும, வகூ-வ-லெஜ்ஜ- (கையில) பூகளுடன்கூடினவர் களாய்க்கொணர்தலும, வ்ருஷ்டி- பூசநவியிறல், கூகூ-லு-ஸ்ரீ - மனத்தளர்த்தியுடைத்தாயிருக்குமபடியும், மொவகூ-ஜாரலெகூ - இடைப பிள்ளைகளிறல், வெஷ்டு-ந்நு - பெறுமையுடன்கூடியிருக்கும்படியாயும், வகூரூ-வலெணம்- தனையுடனகூடின, வளலெப்ரஜ்ஜ- (மதுரைபபட்டணத்திலுள்ள), ஜலெந்ரம் - ஜநங்களிறல், வ்ருஹித்ரு - புன்நகையுடன்கூடியிருகுகும்படியாயும், யம்- எவனொருவன், ஸ்ரஷ்டும்- பார்க்கப் கட்டவனே. (மவ்ரகூஷிவமொவய-ந்நம்) மவ்ரகூஷிவ- உயரவெடுக்கப்பட்ட, மொவய-ந்நம்- கோவர்த்தனமலையையுடைய, வம்- அந்த, ஸ்ரீவஸிவ-ம்- ஸ்ரீகருஷ்ணன், நம்- நமமை, வாநாத-வ- பரிசுத்தராகக்கடவான் (53)

(தா-ம்) இநில, அவன் மலையெத்தபோதை யநுபவிக்கிறார. இவன் கோவர்த்தநகிரியைப் போத்தெடுத்து உளளங்கையில் வைத்துஉயரத்தாகித தாங்கினபோது, இவளநிமாநுஷசெஷ்டிதத்தைக் கண்ட யசோதை ஆசர்சத்துடனே பார்த்தாள், கோபகன்னிகைகள மன்மதவிகாரம பூண்டு பாராத்தார்கள், நாமினைடத்திலபராதப் பட்டோம், இவன் நமக்கு என்னதிங்கு தனிலாசகிறானெனறு இந்த்ரன் பயத்துடனே பாராத்தான, ஆகாசத்திலுள்ள ஸித்தாரீசள் பூக்களாக்கொண்டு இவனை யாசிகசப் பார்த்தார்கள், பூதேவியானவளதன மேலிருந்த மலையைப பிடுகுகும்போதுண்டான வருதத்தநிநல் வருந்திபபார்த்தாள், இடைப பிளளைகள, நமமோடொத்த இவனுக்

கு இவ்வளவுபெருமைவந்ததேயென்று பொருமைப்பட்டுப பார்த்தார்ள, உலகார் நினைப்பெருமலேயத்தாக்குகிறனென்றுகருதாகூடாதது முறுவலித்துப்பாராததாகள, இப்படிப்பட்ட கருஷணனை, இவறறை யெலலாமடசொலலிக் கோத்திரத்த நடமைப் பரிசுத்தராக்கக் கடவாரகவென்று பராசதிசகிறார. (53)

உவாஸ தா ஹுதவி ஃவோபாணாவபஉலூஸாநிஹிதம்மஹாயாழி | வபம்பிஸ, ஹ ஸிஸாவொலுலீயாகுயாஸாயா ஸிந்து ஷ ாலீலுயாஉஃ|| (54)

(ப-உ) வோபாணாஃ - பூர்விகர்களான, ஹுதவிஹ் - பரமாத்மஸ்ரூபமாரிந்தஞானநி -ள், ஹ ாயாழி-ஹ்ருதயாகாசத்தில், நிஹித - வைக்கபபட்ட, வபஸ்ஸாக- ப்ரகிருதிவிலக்ஷணரானஜீவாகளைகாட்டிலும, வபாழி - விலக்ஷண பரமபுருஷனை, உவாஸ்த ழி- தயாநிக்கட்டும், வய- நாங்கள், (ப ஸாஹாஸிஸ ாவொலுலீயா காயாஸாயாஸ்ய ஷ ா) யஜ்ஞாஸாஸிஸ ாம - யஜ்ஞானதையின்குழவியான க்ருஷ்ணனுடைய, வொலுலீயா - இளம்பருவத்திலுள்ளடான திருவிளையாட்டுகளைச்சொல்லுகிற, கா ா - கதைகளாகிற, ஸோயாஸ்யாஷ -அபருதஸாதங்களில், லீயடா ஃ- (மூழுகி)விளையாடுகிறோம், ஹ வோயாஃ- குகபோல் நினைந்தாராயவொண்ணாஉபநிஷத்தில் என்றுமர்த்தமாம. (54)

(தா-ம்) இதில, முன்புள்ளாாக்கும் தனக்குமுன்டான வாசியைபபேசுகிறார்.--ஞானத்ரங்களாராராய்ந்து ப்ரகருதி புருஷவிலக்ஷணமான பரமாதமஸ்வரூபத்தைதகசண்டறிந்துஸந்தோஷத்தியாகிறனை, ப்ரகருதி மண்டலத்துக்கப்பால ஒருவாகதடட்டாத ப்ரீமைபுருண்டதிலுள்ளபரமபுருஷனத்தங்களுடையஹ்ருதயகுஹையிலேவைத்து, பஞ்சேசந்த்ரியஙளையுமடகி வருநதி த்யாநப்செயவாகள், அபபரதுவைதநிஷ்டோகாமல் அவனுடைய லீலைப்ய குணத்திலேயிழிநதகாா, க்ருஷ்ணனுடைய பாலலீலையாகிற அமுதகடலிலிறங்கி அனைதப்பரகிவருத்தமின்றி விஹாயாமதேவாமென்கிறார். (54)

விதீ தாகாஉவெியமாவகாரா ஹாராணி வாஹாவிதவிதவூ-தீஃ | உயராதிகாம தொஹவாராஹடவாவ தூவிந ஹாதேஹாஹாஉயாயவதி|| (55)

(ப உ) உயராதிகாழ- நயிர்முதலானைத. விதீ தாகாட்டா - விற்கனிருபயிபபுறப்பட்ட, மாயகா நரா - ஓரிடப் பெண்ணரவள்,

(ஹாராளி டாஷாவிக்த வித்துவ்யுதிம்)ஹார ளி-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வாஷ- திருவடிகளில், கவிக்த- வைக்கப்பட்ட, வித்து - மநஸ்ஸினு டைய, வ்யுதிம்- வ்யாபாரத்தை உடையவளாய்க்கொண்டு, மோஹாவ ஸாகு - சித்தம் பரவசமு யிருக்கையினால், மொவிந- கோவிந்தனே, (பசுபாலனே)! ஹாஹொஹர - தாமோதரனே. (யசோதையினால் கயற் றினால கட்டுண்டவனே)! ஹாயவ- மாதவனே, (ரமியம்பதியே, ஹரி- என்று, கவொவாவகுகில- சொன்னு(இரைந்தா)ளல்லவா. (55)

(தா-ம) இதில, ஆஸாரிதரை இவளநயமாஸ்கனைக்கினபடியை ச்சொலலுகிறது.--ஒரு இடைபபெண் தன் ஜாதிக்கிதாழிலாகையா லே மோர் முகலானவைகளை விகரதரெருவிலே புறப்பட்டாள, அப பொழுதுங்கூட அவள நெஞசு க்ருஷ்ணனையே பற்றியிருந்தது: அதினால், அவள் தன் தலைமேலிருந த கயிறமுதலானவறறின் பெய ரைச்சொலலி, "மோரோ" "தயிரோ" "பாலோ" என்று கூப்பிட வேணடியிருகக அனதபறந்து தன்பனதில நினைததிருந த கருஷ்ணன் பெயரையேசொலலி "கோவிந்தா" "தாமோதரா" "மாதவா" என்று கூப்பிட்டாளெனகிறார் (55)

உயுவிவையவாயதிநாஂதிதாரமாவாஜு மாமாஂகவுகூ டுயவ | ஃபாரி நாஜிஂகுவுஹஸ நவி நஃமாயா நஃவீதூயதிவ ஹவிஜள॥ (56)

(ப-உ) உயுவிவையவா-உரலோ, யதி நாழ- (அல்லது)(ருஷிக ளுடைய, நஃவா - மநஸஸோ, மொவாஜு நாநாழ - (அல்லது) இடைபபெண்களுடைய, கூவுகூடுவவா-மொக்குப்போன்றகொ ங்ராத்தலோ, தூயதிவ (ஓப) மூன்றே, ஹவிஜள - பூலோகத்தி லே, ஃபாரி நாஜிஂ-க்ருஷ்ணனென்று பெயரையுடைய, கவுஹஸ்ய- யாஜனக்குட்டிக்கு, கூவா நழ - கட்டுத்தறியாக, கூவஸீக - ஆயிறறு, நவி நழ-நிஷசயம. (56)

(தா-ம்) இபபடி ஆஸ்ரிதரை வ்யாமோஹ படுத்துமவஸ்ரு நாரா கனைங்கேகாணலாமென்று சிலாகிட்க, அவர்களுக்குதவிசாலலு கிறார்.--இதன முன்பெல்லாம் காடடாஜனபோல் ஒருவா பிரகாப டாபல் திரிதுகொணடிருந்தான், இப்பொழுது சிலதாமிகா ஆசை யுளளார்ணடு பற்றலாமபடி அவனைச்சிலசிலவிடங்களில கட்டி னைவத்தார்கள்; அதாவது-யசோதை உரலோடினைத்துக்கட்டினள்;

ருஷிகள், வெளியிலெங்கும் புறபபட வொட்டாமல் தங்கள் மனதி லேதணைகந்து நிறுத்திணர்கள்; கோபிமார்கள, தங்கள் முலைகளிலொ ருமுலையிலே படங்கபபணைணிணர்கள், இவ்வுலகினில் இடமுண்றிட ங்களிலெங்கேபாகிலும் அவனைக்காணலாம், மறறெங்கும் தேடிப் போகவேணடாமென்கிறார். (56)

கூரசரவிநு நவெதாரவிநு ஃ வாரவிநுவிநிவெரயஞெழி| வடஸ்வுவெதுஸ்வுவெ ஃடெபயாரம்வொஃஃகூநுஃநஸாஸ்ரீ

(ப-உ) கூரசரவிநுந - திருக்கையாகிற தாமரைப் பூவினுல் (எடுத்து), வெ கூரவிநுழி- திருவடியாகிற தாமரைபபூவை, ஃவெ கூ ரவிநு- திருப்பவளமாகிறதாமரைப்பூவில், விநிவெரயஞெழி - வை யாநின்றவனும், வடஸ்வு- ஆலமரத்தினுடைய, ஃஜெஸ்வு - இலையினு டைய, வெ ஃடெ - தொன்னேபோன்றஆகாரத்தைபுடைய ப்ரதேசத்தில், பயாரநழி - பள்ளிகொண்டவனும், வொஃழி குழவியுமான, ஃகூ நுஸ்- ஸரீக்ருஷ்ணனை, ஃநஸா - சொல்லுல். நஸாமி-தொழுகிறேன்.

(தா-ம்) இத்தகைபுண்புமை இவனிபபடி பிறந்ததுண்டோவென் னைசொலலுகிறார் --'இவன் இநத ஸருஷ்டிக்குமுன்னே பரளயார் ணவத்தில் முகிழுவிரியாத ஓசிறிய ஆலநகளிரில சிறுபிள்ளையாய ர பனித்திருநது, தன் பரீபாதத்திலுள்ள பாதுர்யத்தைபபரீக்ஷிகணைக் குபபோலதுதன் லுடைய பாதத்தைக்ஸ் முயிறுல் தாகிகியெடுத்து புக த்திலேணைக்கபெருவிரலைச சப்பிகிகொண்டிருநதான், நீங்களிப போக எனனைத்தாணட, நானவனைஸ்மரிக்கிறேனெனகிறார். (57)

ஸஜ்ஜா ஸ்வாஸதநாஸ்வ தாதி தூஃ கா வாஃ ஃவெஜ்ஜாஸ்வ நா கூளஞ்சோரெ கூஸமம் வெவம் வாரவெ தவிவெத்தஸ் நாஜ்ஜயர்) வெய, ஜகம்வஸ்வுவெஸதயவுவெகெடுவ ஜி தஸ்ஜ்ஜ கோயஸாஜாமிரஃ கிஞ்சி வொயுகஜ்ஜு ஸீதிரவி தம்யமியகூ தம்வ ாத நஃ॥ (58)

(ப-உ) ஸஜ்ஜா ருத்ரனே! ஸ்வாஸதழி நல்வரவுதாஸ (கேஷம மா)! ஜ தஃ-இங்கேவலப்புரத்தில், கூஸ்வு தாழி- உட்காரலாம்; வஜ்ரா ஸ்வ ர-ப்ரஹ்மாவே! ஜ தஃ- இபபடி, வாஃழ ஃ - இடதுபக்கத்தில், கூ ஸ்வு தாழி - உட்காரலாம்; கூளஞ்சோரெ - ஓ சுப்ரம்மண்யனே! கூஸ்ய மு-கேஷமமா? ஸ்வாவெதி த - தேவேந்த்ரனே! வெ ாஜ்ஜஸ்ரீவெஸ- எங்கே) கண் ணுககுப்படுகிறபில்லை, ஃ ஸ்ழி-ம்மாதிரியாக, ஸ்வெ ஸ்ய தவ -உறங்குகிற ஸ்வ ர-வஜ்ரா தஃ- க்ருஷ்ணனுடைய, ஸி ஃ-சொ

ற்கஸே, யஸோதா-யசோதையானவள், ஸ்ருணு-கேட்டு, வாகு-குழந்தாய்! கிம் கிம் ஜல்பஸி - என்ன! என்ன! பிதற்றுகிறாய், ஹித-(என்றுசொல்லி) ஸமீபே- பண்ணப்பட்ட, யதியதிகாரே- தாதாகாரமானது, நஹி- எங்கஸே, வாதரூபம்கட்டுமே. (58)

(தா-ட) இவ்வாறுகும்போதுண்டான பிதற்றலைப் பேசுகிறார்கள்-ஒருகாலிவன் சொட்டிலில் கண்ணுறங்குமபோது, தன்னைஸே விகாரமுற்ற ஸ்வரூபமான தேவதைகளையும் ஸ்வபாவத்தில்கண்டு, இது சரஸ்வதீவரதாரமெனபதையுமறந்து, தாய்மேன்மையையேநினைத்து வந்த தேவதைகளைடபாரதது, ஓ ருத்ரனே! நீ நன்றுபிருகிறாயா? என்வைபுரதநிலிப்படியுட்காரா; ஓ ப்ரஹ்மாவே! நீ என்னிடதுபக் கதநிலிபடியுடகாரா; ஓஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியனே! சௌக்யமாயா? ஓ இந்த்ரனே! ஸுகமாயிருகிறாயா? ஓ குபேரனே! உன்னைபபாரத்து வெகுநாளாயிற்று, நீ யேனித்தனாள வரவில்லை? என்றிம் மாதிரி இவன் ஸ்வபாவதில் சொல்லுகேட்டு யசோதையானவளவந்து, பிளாய! எனனவாய்பிதற்றுகிறாய், தூத், தூத, என்று இவனுடைய நிந்தனைதெளியும்படியாக அதட்டியுரைதாள், அந்த நிந்தாகாரமானது அகாலதிலிருந்து சேட்டபெறுத பாக்யஹீநரான மனமானுஷிக்கடவதாகவென்று வேண்டிக்கொளளுகிறார். (58)

ஸாதஃகிம்யஹ ரயிஹஹிவஷகம் கிம்தி தநவாதாம்வபுஸ்து
நாஷ்டுயாஹ்ருகூஹாவஸிவாநிபரிநிஸாகவ யகாரொஷயெ| கூடீம்வா
கஷிபாமம் நிஸாவ்ருவமதா தெஹஹீதிஜாதாஜ்ருஹவ-ருகெஷா
ஜாம்ஸாகுகஷ-ருணாஹ்ருதகூரிஃக்ருஷவஸவாகாதாரஃ|| (59)

(ப-உ) ஸாதஃ - அம்மா! (என்று க்ருஷ்ணன் அழைக்க,) கிம்-ஏன்? (என்று யசோதைசொல்ல, வஷகம - கிண்ணியை, தெஹி-கொடு (என்று அவனகேட்க), தத - அதகுகிண்ணியிலுல், கிம்-என்னப்பிரயோஜநம (என்று அவள சொல்ல), யயஃ - பாலை, வாதரூ- பாநபசெய்கைக்கு (என்றுஅவனசொல்ல), தகு - அந்தப்பாலானது, ஸாம்ப்ரதம் - இப்பொழுது, நஸுஷ்டி இல்லை (என்று அவள்சொல்ல), கூஹாவா- எப்பொழுதுதான், ஸுஷ்டி- இருக்கிறது (என்று அவன்வினவ), நீ நி - ராதநிரியில் (இருக்குமென்று அவள் சொல்ல), நி பரா- ராதநிரியாவது, கூவா- எது? (என்று அவன்கேட்க), (ஸாய காலொஷயெ) ஸாயகாலே- இருளினுடைய, உஷயெ உத்பத்திகாலத்

தில் (என்று அவள் சொல்ல), கேகயராஜம் - இரண்டுகண்களையும், கூதீ
ஷ்ய) - மூடிக்கொண்டு, நிஶாசரீ- ராத்ரியும், உபமதா வர்தமிட்
டது, ஹவிர் (கிணனியைக்) கொடு, இதி- என்று, ஶ்ரோஷ்யதி - அ
டிக்கடி, ஏதத்- தாயானயசோதையினுடைய (வகேகயராஜாம்பை கே
யீநிமித்தமாக) வசனம்) வசநாத் - கொடுங்கனவுகளையுடைய, கூபை ய-
வஸ்த்ரத்தினுடைய, கஷ்டேன- இழுப்பதில், உத்த- ப்ரயத்நத்தை
யுடைய, கரம்- கைகளையுடைய, ஸம்- அப்படிப்பட்ட, கிருஷ்ணம்- க்ரு
ஷ்ணனை, நம- நமஸ்கரிக்கிறேன், ரக்ஷதாத்விதம்- ரக்ஷிக்கட்டும். (59)

(தர்-ம) இதில், அவன் பாலகுடிக்கும விருத்தைப்பேசுகிறார்.-
கருஷ்ணன் "அம்மா! என்று கூப்பிட்டான, யசோதை" "என்ன
பா" என்றாள, அவன "என்கிண்ணியைத்தா" என்றான், அவள
"அது இபபோது எதுக்கு" எனறாள, அவன "நான் பாலகுடிக்க
வேணும்" என்றான், அவள "இபபோது பாலகிடையாது" எனறாள,
அவன "இபபோதிலலை யாகில பின்னை எபபோது" எனறான,
அவள் "ராத்ரியாலை பசுகளவரும, அபபோது கறந்துகொடுக்கி
றேன்" என்றாள, அவன் "ராத்ரிஎப்படி இருக்கும" என்றான், இவ
ள, "இரவு மூடியிருக்கும" என்றாள, அதற்கு மேலே அவன் கண்ணு
டைய இரண்டுகண்களையும் மூடிகொண்டு "இருள மூடிற்று, ஆகை
யால ராத்ரிவந்துவிட்டது, எனகிண்ணியையும் பாலையும்தா" என்று
அடிக்கடி சொலலிக்கொண்டு அவளுடைய மார்பில புடைவையை
இழுக்கத்தொடங்கினான, அத பரீக்ருஷ்ணன், அபபொழுதுகாண
மல் இபபொழுது கினறு பரிபாலிக்கிறவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவாரா
கவென்கிறார. (59)

காலிந்தீவாஸி நராதிபேஷ்டவபுஷ் யாவத்ததம் விஸ்தர
நாவத்தூர்த்வ-ரிரம்ஸயாவிவஹரேவயி-ர்ஷ்டி தேதஸ்திவா|
ஹ்ருஷ்டம்வாத யாவ்ரதாரணவரம்ஸ்ரீ கோபிஸாஹாமிரம்வாயா
ஸஸ்திவோ வ்ரபஸநுவர்த்ஷிதம் கூஷ்டேபுவீ கஹரி:|| (60)
வ

(ப உ) ஹரே- ஓக்ருஷ்ணா! நராதிபேஷ்ட பரமன், விஸ்தர-
விஸ்தாரமாடுகைக்கு, (காலிந்தீவாஸிநராதிபேஷ்ட) காலிந்தீ - யமு
னைபாறறிலுள்ள, வாஸி ந- மணற்குன்றிலுடைய, உத்தரேஷ்ட நடு
வில், யாவத்- எவ்வளவுகாலம், ஹதம்- போனதோ, தாவத்- அவ்வ
ளவுக்குள், கவர்பரிகர்ஷி - தங்ககிணிபில் வைக்கப்பட்ட, வயம்-
பாலை, விவ- பாரமவ்சய், தே - உனக்கு, ஸ்திவா - குடிமியானது,

வஜ்ரகுண்டல - வளரும், ஈத்ருஶ - இம்மாதிரி, வ்ரதயா - பேதை யாகையாலே, பரதாபஶாந்த்யை - வருந்தப்பதற்காகச் சொன்ன, யஶோதாஸிரஃ - யசோதையுடைய சொற்களை, ஶ்ருத்வா - கேட்டு, கூடீவ - பள்ளனது, சய்-ர்ஸீத - பாதிபானம்பண்ணப்பட்டவளவில், ப்ரதிபுத்தம் - ஸந்தேஹமடைந்தவனைக் கொண்டு, (ஸ்வஸ்ய ஈக்ஷ) ஸ்வ - தன்னுடைய, ப்ரிவாரம் - குடும்பத்தை, ஸ்வயமேவ தொட்டுப்பார்த்து- ஹ ஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஈஷ்ட - நம்மை, வாயாது- ரக்ஷிக்கட்டுமே (60)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய சாபல்யத்தைப்பேசுகிறார்.-க்ருஷ்ணன் பால் குடிக்கமாட்டேனென்று பிடிவாதம்பிடித்திருக்க ஒரு கால் யசோதை. "கண்ணே! உனக்குத்தகுந்தபடி மாயிர் தூறுகிபிறக்கும் இத்தங் கநகிணணியிலுள்ள பாலைக் குடித்தாயாகில் உனக்குமயிர் நீண்டுவளரும். பலராமன் யமுனைக்கு விளையாடப் போயிருக்கிறான், அவன்வருகிறதற்குமுன்னே குடித்துவிடு" என்றுவஞ்சித்துசசொல்ல,க்ருஷ்ணன், அவள்பா(ஶ)மறியாதசிறியனாகையாலே அவ்வார்த்தகச்சொல்லக்கேட்டு அப்படியேபாலைவாங்கிபாதி குடித்துக்கொண்டிருக்கையில் குடுமியைத்தொட்டுப்பார்த்து புன்னிலுமதிகமாகவளர்ந்ததாக வெண்ணிநாகேதாவித்தான். இதென்ன பேதைத்தனமோவென்று ஆச்சர்யப்படுகிறார் (60)

கைலாஸவநீதலே கஷிதிரியம் ப்ராஜ்ஜ்யேஷு ஸ்தாபயன்
கூடீஸ்தோ பலபோதிதோபி நிவீதஶ்ருத்யுல்லஸத்கர்ணிகாம்
தாராஜீனமயீமஜஸ்ரஸுரபிம் ஸ்ரக்கிணமாபிப்ரதம்
வத்ஸேஜீ . ஜீவயதி ப்ரதித்ஸதி கதா கோபாய தாம்வேஹரிஃ (61)

(ப-உ) கைலாஸவநீதலே - மலர்ந்திருக்கிற, ஸமே ப - ரமமானது, (ஸஸ்யஸ்ரியோ) ஸஸ்ய-விளங்காநின்ற, புன்சிரிப்பை யுடைத்தயிருந்தவளவில், கைலாஸம்- கைலாஸமென்கிற மலையானது, நவநீத- வெண்ணெயாகத்தேன்றுகிறது, ஸ்ய - இந்த, கூஷ்திஃ - பூமியானது, (ப்ராஜ்ஜ்யேஷ்வஷ்டி) ப்ராக்-முன்பு, ஜய், நின்ற, ஸ்ய ஈஶ்வஷ்டி- மண்ணினுடையசகலம்பாலிருக்கிறது, கூஷீ ஸ்தாஃ- திருப்பாற்கடலும், (நிவீதஶ்ருதி) நிவீத - (முன) பாரம செய்யப்பட்ட, ஶ்ருதி பால்போல்விளங்குகிறது; நஷ்டாஸுஸி- கெட்டேன், கயா-

யாரோருத்தியிலுல், டூவஷ்ட்ப ர்க்கப்பட்டாய, யமிய-தூதூ, வத்ஸ-அபபா! ஜீவ-வாழுக்கடவாய், விடுழ-வெகுகாலம், ஜீவ பிழைத்திருக்கக்கடவாய, இதி எனறு, கஜீண-ருயியா-(க்ருஷ்ணனுக்கு) அஜீரத்தியென்கிறபுததியிலுல், டூபுழ-மிகவும், உகிதயா பயருதிருகிற, டாதூரா-தாயானயசோனதயிலுல், உக்தம்-சொலலபபட்ட, ஹரிர்-பரீக்ருஷ்ணன், ம்ம நமனை, சுவதாசு ரகூஷிக்கட்டும். 61

(தா-ப) இதில, தன்னுசரத்தில கல்கலோகங்களியுட யசோதைகுகாணபித்த படியை யுரைக்கிறூ.-ஒருகால பரீகருஷ்ணன் யசோதையின் மடியில்படுத்திருந்து கொட்டாவிகொணட வாயைத் திறகும்போது, அவ்வாய்வழியாக அவன் வயிறறில யசோதை கைலாஸமலையைப்பாரதது "இது இவனுண்டாகவந்தம்" என்றும, பூலோகத்தைப்பார்த்து "இது இவன் வாரிவிழுங்கின மண்ணுண்டை" எனறும, பாறசுடலபபாரதது "இது இவன குடித்தபால" எனறும நினைத்து, இவன தின்றதெலலாம ஜீரணமாகாமல் போட்டுவிட்டதே, இவனுணணுமபோது யாகண்பட்டதோ, கெட்டேன், ஹர்-தூ-அவர்கள் கணணை பெரிக்கவேணடும், அபபா! தருஷ்டிதோஷமறறவனுய் ஒருரோகமுமின்றிகே சிரகாலம ஜீவிக்கக்கடவாய் என்றுசீர்வாதமபண்ணினாள, அதபரீக்ருஷ்ணன், அவளுக்குக்காட்டினவறறையெலலாம நமகும் காட்டி ரகூஷிபபாறகவென்கிறூர்.

கிஞ்சி-தூ-ஞ்சி-தலெ-வநஸ-ர விவேதம் டய-ர-டவீ-தம்ஸ்-நம்
வஸ-ர்ம்ப்ரஸ்-தூ-ஸ்-தவிந-ர-ஜவ-ர-ம்ஹஸ்தே நஸ-ர்ஜ்ஜ-ர் க்ஷ-ர-வெ-தூ
கூ-ஜ்-யிரா-ரி-தஸ-ர வ-ர்வே-ர-கூஸ்தோரா நஸ-ர்ய-ர-ர்யஸ-ர-ர்ம்
கூஷீரகூணாந்-தரநிவதிதா ஹஸ-ர்-தி-ம்வாதூ-ர்ம்॥ (62)

(ப-உ) வஸ-ர்ம்-அப்பொழுது, (ப்ரஸ்ர கஸ-ர்ஸ்ரவிந-ர்ழ்) ப்ரஸ்ர-த- துளிவிடாகின்ற, உ-ர்ஸ்ர- பாலினுடைய, விந-ர்ழ்-திவலையையுடையதும், (ஸ-ர்ரயவீதஸ்ர ர்ழ்) வரயாய க்ரமமாக, வித-பாகம்பண்ணப்பட்டதுமான, ஸ்ர நர்ழ்- ஸ்தனத்தை. ஸ்வேதம் - பாகம்பணணுமவனுமம, (கிஞ்சித்-ஞ்சித பூரவ ர்வர்) கிஞ்சித் - கொஞ்சம், கூ-ஞ்சித சுறுக்கச்செய்யபபட்ட, பூரவ நர்வர் - கண்களையுடையவனும், சுவ-ர்ழ்- மற்றொருஸ்தநத்தை ஹஸ்ர நகையிலுல், வஸ்ஜ்ஜ-ர்ம்-தடவுமபடியுமம, தாதூரா-யசோதையிலுல், வ-ர்வ-ர்க- மோவாயுல், (வகூஜ்-ரீயாஞ்சி தவர்) வகூகூஜ்-ரீ - ஏற்றைவிரலினுல், மாஞ்சி

தஸ்ய-களிதஸ்மிதஸ்ய ஆநந்தஜநகமாம்படி அனைக்கப்பட்டவனும், (விஸ்ரப்த நஸ்ய) விஸ்ரப்த - புன்சிரிப்புடன்கூடிய, ஸ்ந நஸ்ய- முக தையுடையவனுமான, பாலஸ்ய- க்ருஷ்ணனுடைய, கபோல பீடே- கன்னத்தில், நிவேசிதா - பரம்பினதும், (க்ஷீரகணா-பால்திவலைபுடன், ஸங்கிதா- கூடினதுமான, (உத்தூ ர்த்வ) உத்த-பற்க ளுடைய, ஊர்த்வ - காந்தியானது, ரஸ்ம-நம்மை, வ்ருத்த- ரக்ஷிக்க ட்டும். (52)

(தா-ம) இதில், அவன் முலையுண்டப்பிரகாரத்தை தினைக்கிறார். யசோதையின் மடியிலபடுத்து அவளுடைய ஒரு முலையை வாயில் வைத்து பபாலஸ்துடி கருட்டும்போது, கண்களிப்பாதி மூடிக்கொண்டு மறறப்பாதியிலை பரமக்தாடனே அவள்முகத்தைப்பாராதுதுக்கொ ணடு, பாரசுபந்து தலியாரின்ற மற்றொருமுலையை ஒருகைபிலல் தடவினிருந்துசிரிதாச முகத்தராயிருக்கைகிலை, யசோதைபானவளை தன னுடைய ஓர்விரலிலை இவலுடைய அதரத்தின்கீழ்ப்புறதிலை ரெதா ட்டு மெள்ள அசைதது லாலாடபணண, அதிலை லிவன் முகத்திலுண் டான சிரிப்பிலல் இவலுடைய பர்களினகாந்திகள சுறறுபட வெளிப புறபபட்டு, இவன்முகமெங்கும சிந்திகி - சகிற ஸ்தாபபிதது கொ டன கூடிவிள ளாதாநினறது, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன அவளழகை இபோது நமகருக்காட்டி ரக்ஷிகககடவா னென்கிறார். (62)

உத்தூர்த்வ நஸம்ப வத்ராவரிலவஸுவ்ரா வை ஶ்ரீகாரணாம த்வேம்பித ஸீம்ந நீலநிகுரம்ப ஸ்ரீடா நஶாகாரிஶ்ரீ: | ஜ்ஜீவாஜ்ஜீ வரவித நாஸ்ஸுஷ்ம ஶ்ரமாலிலவ-ர்டாம் வஸ்ரீ தீர்ஷ்ணி தாஶ்ரீகாரவ்ருத்தி ஹவ தாம்ஸுஸ்மீ விசாலஹாதி ॥ 53 ॥

(ப-உ) விவாஹஉத்ஸவ திருக்கல்யாணமஹோத்ஸவகாலத்தில், (உத்தூர்த்வ நஸம்ப வத்ராவரி) உத்தூர்த்வ-பருத்தும், ஊர்த்வ நஸம்ப வ- சூழ்ச் சியையுடையதுமான ஸ்தநத்தினுடைய, உபரி-மேலே, (உத்தூர்த்வ ஶ்ரீகாரணாம) ஶ்ரீ விளங்காநின்றதும், ப்ர ஶஸ்த - மாலையாகநீ ண்டுதொங்குவதுமான, ஶ்ரீகாரணாம- சிறநதமுத்தினுடைய, கஸ்தூ- உள்ளே, விஸ்ரப்த நீல நிழலோடுகிறதும், (ஸ்ரஸ்த நீலநிகுரம்பா டாந ஶாகாரிஶ்ரீ) ஸ்ரஸ்த நீல - இந்த்ரநீலமாணிக்கங்களுடைய, நிகுர- குவியலுடைய, ம்பா- காந்தியை, ஸ்ரீ ஶாகா ரி- அனுஸரிக்கிற, ஶ்ரீ- தி- காந்தியை யுடையதுமான, ஶ்ரீ பாரம்- ஸ்ரீகிருஷ்ண னுடைய,

வை- திருமேனியை, ஜ்ஜாவ்ராஜ்ய-வெட்கமென்கிறநியமத்தை, உ வைதை- அடைந்து, (நஜ்ரவதநா) நஜ்ர-குனிந்திருக்கிற, வதநா- முகத்தையுடையவளாய்க்கொண்டு, ஸ்வஷ்ட- வ்யக்தமாக, வ்ரீ- ப்ராநின்றுகொண்டு, உக்தா- ஸங்கோஷமுற்றவளான, ருக்மிணீதேவியானவள், வ தாம்- உங்களுடைய, உவெ- ஸங்கோஷத் தின்பொருட்டு, கஸ்ம- ஆகக்கடவாள். (63)

(கா-ம்) இதில், ருகமணீதேவிக்குநித்யாநுபாவ்யனென்றுமதை வெளியிடுகிறார்.-விவாஹகாலத்தில் ருக்மணியுமிவனும் எதிரெதிராகநிற்க, அவளுடைய உந்நதமானஸ்தநத்தின்மேல் மாலையாகத்தொங் குகிற முத்துகளில, இந்த்ரநீலமணியின்காந்தியையுடையக்ருஷ்ண னுடைய ப்ரதிபிம்பமபடிய, அப்பொழுதவள், வெட்கமென்கிறஓர்வ் யாஜத்தையிட்டுத் தலைகவிழ்ந்து முத்துமாலையிலப் ப்ரதிபிம்பத்தை யேபாரத்துக்கொண்டிருந்து ஆநந்தநிர்ப்பரையாளுள்; அந்த ருக்ம ணீதேவி க்ருஷ்ணனிடத்தில் புருஷகாரம்பண்ணி, தன்னைபோல் மற்றப்ராணிகளையும் ஸங்கோஷப் பிபபாளாகவென்று ஆசாஸிக் கிறார். (63)

கூவிஷ்ணோ மதிதமரஸ்ய யஸ்ய நா ஷ்ரூயதே க்ஷிதாவஸ்ய தகூயம் கூஷ்ணகவனவதாஹ உவாஸ்ரீ திகூயாஷ்வை பஷ்யாநந்ய | வ்யா தெஹீதி விஷாரிதெ ஸிஸுரிவெஷ்யா வஸிஷ்ணுஜநாதாய வ்ருஜமாதவிஸ்ரயவதூம் வாயாதுரந்கெஸவம்॥ (64)

(ப-உ) கூஷ்ண- அம்மா! ரஸ்ய- விளையாடுகைக்கு, மதிதந- போன, கூவிஷ்ண-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால், கூய-நா-இப்பொழுது, ஷ்ரூய- மண்ணானது, வஸுதா-பதிதஷ்டமாக, ஹக்ஷித-தின்னப்பட்டது, (என்றுபலராமன்சொல்ல)கூஷ்ண-கண்ணா,! தகூய-(இது)உண்மை தானா? (என்றுயசோதைகேட்க), வதவ- இப்படி, கூம்- எவன், கூஹ-சொன்னான் (என்றுக்ருஷ்ணன் வினவ), உவாஸ்ரீ-பலராமன் (சொன்னானென்று யசோதைசொல்ல), கூஷ்ண- அம்மா! திகூயா-பொ ய்(சொல்லுகிறான்), கூநந-வாயை,வஷ்ய-பார்.(என்றுக்ருஷ்ணன் சொல்ல), வ்யாதெஹி - (வாயைத்)திற, இதி - எனறு (யசோதை சொல்ல), விஷாரிதெ - நன்றுகதிரக்கப்பட்ட, ஸிஸுவெ- கருஷ்ணனுடையவாயில், யஸ்ய-எந்த ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய,தாதா- தாயான யசோதையானவள், ஜகதிஸ்ரயம் - உலகம முழுதையும்,

ஊஹூ-பார்த்து, விஸ்மயவஶ்ய- ஆச்சர்யத்தை, ஜமாஶ - அடைந்தா
ளோ, ஸம்- அப்படிப்பட்ட, கோபவம்- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன, நம்-நம்மை,
வாயாது- ரக்ஷிக்கட்டும். (64)

(தா-ம்) இதில், மற்றொருகாலத்தில் யசோதைக்குத்தன் திவ்ய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினபடியைச சொலலுகிறார்.-ஒருகால பலதேவன் யசோதையிடம வந்து "அம்மா! க்ருஷ்ணன் விளையாடப்போ னவிடத்தில், நான் தனைகந்தாலும கேளாமல மண்ணையள்ளித்தின் றான்" எனன அதற்கு யசோதை. "நீமண்தின்றாயா, உண்மையா கசசொல" எனறு கேட்க, அதற்கு க்ருஷ்ணன் " உனக்காசொன் னது" எனன, "பலராமன் சொன்னான்" என்று அவள சொல்ல, அதற்கு க்ருஷ்ணன, "அவன் பொய்சொலலுகிறான்; நான்மண்தின் னவில்லை, என்வாயைப்பார" என்ன, ஆகில வாயைத்திற என்று அவள் சொல்ல, அவன் வாயதிறந்துகாட்ட, யசோதையானவள அவ்வாயில் ஸகலலோகங்களையும கண்டு "ஏதெனன!" என்று ஆச்சர்யமடைந்தாள்; அந்தஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நமக்கும் அவிதமான ஆச்சர்யத்தையுண்டாககி ரக்ஷிக்கக் கடவானாக வென்கிறார. (64)

ஸ்வாதீஸ்வதீ கிஶுதாரகாணாம ஊகூதவையா நாம ஜநநீதி
ரோஷாத | ஸாரோஹிணீ நீஶுஸ்வஶ்ரிதாநாம் கூடாஸ்ஸுஶம் மொ
வயஶ்கு-வெஷு-॥ (65)

(ப-உ) தாரகாணாம்-நக்ஷத்ரங்களுக்கு, ஸ்வதீ- சக்களத்தி யான, ஸ்வாதீ- ஸ்வாதியெனபவள், ஊகூதவையா நாம - முதலுக்கனு க்கு, ஜநநீகிஶு- உத்பா(ஔ)தனையாளன்று, இதி - எனறு, ரோ ஷாத்-கோபத்திறல், ஸா-அந்த(நக்ஷத்ரங்களிலொருவளான), ரோ ஹிணீ-ரோஹிணி யென்பவள், (மொவயஶ்கு-வெஷு-) மொவ வயஶ்- இடைப்பெண்களுடைய, கு-வெஷு- - ஸ்தனங்களில், (கூ தாவஸுழு) கூத-பண்ணபபட்ட, கூவஸுழு-ஸ்தானத்தையுடைய, நீ லம்ரதுழு - க்ருஷ்ணனுகிறநீலமாணிக்கத்தை, கூஸ்வஶ்த-பெற்றாள்.

(தா-ம்) இதில், யசோதைக்குண்டான ஆநந்தம் பலராமனுடை ய மாதாவான ரோஹிணிக்கு முணடென்கிறார்.-தலா ராசியில ஸ் வாதீ நக்ஷத்ரத்திதாடு ஸ்-ர்யன் கூடியிருக்கும்காலத்தில் மழைபெ ய்தால் அபமழைத்துளிகள் முத்துசசிப்பியில விழுந்ததாகில் உயர்ந த முத்துக்களாகஆயவிடும. அதுக்கு ஸ்வாதீ முத்தென்றுபெயர் இ வ்வவதிஹ்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறார்.-(இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்

களும் சந்த்ரனுக்கு பார்யைகளாகையால்) தன்னுடைய சக்களத்தியான ஸ்வாதியென்பவள் உயர்ந்தமுத்துக்களை யீன்றாள், நான் அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்த ரத்நத்தையீனக்கடவேன் என்று அவளமேல் அஸூயைபூண்ட ரோஹிணியென்பவள், கோபிமாகள முலத்தடத்தில் தங்குமதான ஓர் விலையற்ற க்ருஷ்ணனுகிய நீலமாணிக்கத்தைபபெறாளென்கிறார் (ரோஹிணியென்று ஓர் நக்ஷத்ரத்துகக்கும். வஸுதேவருடைய மூத்த பார்யைக்கும் பெயராகையால் இபபடிப்லேஷையாகச்சொன்னர்.- ரோஹிணி, தானுங்கூட க்ருஷ்ணனை யெடுத்து வளர்த்தாளாகையால் அவனேயவள் பெற்றாளென்றது.)

நூதநஜலதநு விலொகநீயம் கூணம்ருணிஷ்டூ ஹதம் த்வமாக்ஷி|
நிரீக்ஷ்ய வாகூஷாஜிவகூணஜிஹ்ரியாவிதவநவநீதமிகழே||

(ப-உ) த்வமாக்ஷி- மான்பேடையொத்த கண்களையுடையயசோதையானவள், நூதநஜல - நர்த்தனம்பண்ணுகிறவனுய்க்கொண்டு, (ருணிஷ்டூ ஹதழே) ருணி-ரத்நமயமான, ஷ்டூ -கம்பத்தில், ஹதழே-ப்ரதிபலிக்கிறவனும், நவதநு விலொகநீயழே- மிகவும் தர்சநீயனுயிருக்கிறவனுமான, கூணழே- க்ருஷ்ணனை, வாகூஷாகுஜவ -ப்ரதிபிம்ப மன்றிக்கே தானுனக்ருஷ்ணனேபபோல, நிரீக்ஷ்ய- பார்த்து, கூறை- எதிர்நிற்கிற, கூணழே- வாகூஷாதக்ருஷ்ணனையும், நிரீக்ஷ்ய-பார்த்து.-வனகூழே-ஒருஉருண்டையாயிருந்த, நவநீதழே- வெண்ணையை, ஜியா-இரண்டாக, விதவந-பண்ணினாள். (66)

(தா-ம) இதில், யசோதையினுடைய பரமத்தைச் சொல்லுகிறார்.-ரத்நமயமான நந்தகோபருடைய மாளிகையில் நாத்தநம்செய்து விளையாடும்போது அவனுடையநிழல் அதகுள்ள மணித்தூணில் கானப்பட்டது; அப்பொழுது யசோதையானவள் கருஷ்ணனுக்குக்கொடுக்கைக்காக வெண்ணெயையுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து, கூத்தாடுகிற க்ருஷ்ணனையும், மணித்தூணில் அவனைப்போலாடுகிற ப்ரதிபிம்பத்தையும்கண்டு, இருவாக்கும் வாசியறியமாட்டாதே, இரண்டு க்ருஷ்ணமூர்த்திகளுள ரகவெண்ணித்தன்னசயில் வெண்ணெயை இருவர்க்குமாக இரண்டாகப் பிரித்தாளென்கிறார். (67)

வத்ஸாஹ்வஹிவிலாகஜாகதம் ஜீவகூணஜாஹாஹாஸதழே|
ஜதுர்தீயஸ்வரவிரசயவொஹயாகூஜுரா நவஹதம் ஹஜாதவெஹ||

(ப-உ) வத்ஸ-பிள்ளாய்! விஹாதம்கூமதிழ - விடியற்காலமாய்விட்டது, ஜாஹ்யஹி - விழித்துக்கொள், கூஷ-கண்ணனே! ஸாஹாம்-ஸாதம்-ஸாதிழ-பதினாயிரம் வருஷங்களில், ஜீவ-உயிர்வாழ்ச்சிஷயடையக்கடவாய், ஐதி- இம்மாதிரி, யஸோஹயா - யசோதையிறல், உதீயது- சொல்லி, ஸ-ஹிரிழ-பகுகாலம், (தூஸ்ஹாந வதநழ) தூஸ்ஹாந- பார்க்கப்பட்ட, வதநழ- முகத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை, ஹஜாஉஹை- ஆஸ்யிக்கிறேறும். (67)

(தா-ம) இதில், யசோதை பள்ளியுணர்த்தினபடியை யநுஸந்திக்கிறார்.-அப்பா! பொழுது விடிந்தது,எழுந்திராய், நீ சிரஞ்சிவியாகவாழுகக்கடவாய்,என்றுஎழுப்பியாசீர்வதித்து க்ருஷ்ணன்முகத்தையே யசோதையானவள் இடைவிடாமல் பார்த்து மகிழ்ந்தாள்; அக்காலத்தில் அவளை நான் தொழுகிறேனென்கிறார். (67)

ஒஷ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞ ஸிஸ்ரிதியியா வ்ரீஷ்டி தா வத்ஸவீஹிः கூணம்
ஹ்ருஹ்ணா நாரூணித வதம்மாஜிஹ்மிதாஜூः | தொஷ்டூஞ்ஜாவதூ
ஸவிஷ்யஸஜூரோவிதாத்ரா யதி-க்ஷ்வாதீ ஹரதாஉரிதம்
உதிரதாவோக்ருஷ்ணழி|| (68)

(ப-உ) வத்ஸவீஹிः-கோபிமார்களிறல், ஸிஸ்ரீஷிதியா-பாலனென்கிற நினைவிறல், வ்ரீஷ்டிதம் - சும்பனம் பண்ணப்பட்டவறுப்க்கொண்டு, ஒஷ்டம்-(அவர்களுடைய) அதரத்தை, ஜீவ்ஹ்ய-மோகதுபார்க்கிறவனும், மாஜிழ- நெருக்கமாக, (கூஹ்மிதாஜூः) கூஹ்மித- தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட, கூஜூः - சரீரத்தை யுடையவறுய்க்கொண்டு, (கூரூணிதவதழ) கூரூணித- சிவந்திருக்கிற, வதழ- ஸ்தானத்தையுடைத்தாம்படி, கூணழ- (அவர்கள்)கழுத்தை, ஹ்ருஹ்ண-பிடித்துத்தழுவிக்கொண்டவனும், கூஜூழ- மடியை, (கூரோவிதாத்ரா)கூரோவித- ஏற்றுக்கொள்ளபபட்ட, கூத்ரா - சரீரத்தையுடையவறுய்கொண்டு, தொஷ்ட்ரா- கையிறல், யஜ்ஞாவதூழ- நாணவேண்டுமிடமான அல்குலை, கூஹிஜ்யஸ்ய - தடவினவனுமாயக்கொண்டு, (யதி-க்ஷ்வாதீ) யதி-விடபுருஷர்களுக்கு, ஷ்வாதீ-தலைவனை, வோகூஷ்ணः- பாலகனைக்ருஷ்ணன், உரிதழ- பாபத்தை, உதிரதः- தூரமாக, ஹரதா-அபஹரிக்கட்டும் (போக்கட்டும்). (68)

(தா-ப்) இதில், இவர்களறியாக் காலததிலும் இவாகளாட வன் ஸம் ப்லேஷித்தபடியைப் பேசுகிறார்.- கோபிமாாகள், இவனை சிசுவென்றெடுத்து முத்தமிடுங்காலத்தில் இவன அவர்களுடைய அதரபாகம் பண்ணததொடங்கினன், இநத சிசுவை அவாகளெடுத துமெருககி யணைக்குமபோது இவனவாகள கண்டத்தை அநுராகத துடன் தழுவினன், இவனையவர்கள் மடியிலேற்றி லாலநமபணைனுங் காலத்தில இவன் அவர்களுடைய மதநகேஹத்தைக கையாலதடவி னன், இபபடி இளமையிலுமம விடனுகத்திரிநத க்ருஷ்ணன, இவ வனுஸநதாநத்திலெல்நமுடைய பாபங்களைப் போக்கக்கடவானென் கிறார். (68)

வனிதயுக்ஷ்ணஜாநகீவிரஹி தம்ஶாம்வெஷயதெவுஷ்ணாவ வடூயதெவுஶீ கூலிராம் கூஷ்ணாநிலாம் | ஹம்ஸம் வ்யாஹ்ருத வலிவஜ்ஞநவாரிதம் யொராயயாவீக்ஷித வ்ருஷ்ணாகாஸஜ்ஜிதயா வஸநவ்ரவபத ஸ்வாயஶாநாஹரிம் ॥ (69)

(ப-உ) யுக்ஷ்ண-லக்ஷ்ணனே! (ஜாநகீவிரஹி தம்) ஜாநகீ- வி தையினால், விரஹி தம், பிரிநதிருகிற, ஶாம் - என்னை, வனித-இ ந்த, கூஷ்ணாம்-மேகங்கள், வெஷயதி-துயரமுறுத்துகின்றன; கூஶீ- இந்த, கூலிராம்- தனையற்றதான, கூஷ்ணாநிலாம்-கடம்பைமரத்தில் பட்டுவந்து வீசுகிறகாற்றுகள், கூவம் - மிகவும்,ஶி-ராணிவ- ப்ராணனி லகளையும், வடூயதி இவ- பொறியெழத்தெய்ப்பதுபோலிருக்கின்ற ன;ஹம்ஸம்-இமமாதிரி, (வ்யாஹ்ருதவலிவஜ்ஞநவாரிதம்)வ்யாஹ்ருத- சொல்லப்பட்ட, வலிவஜ்ஞந - முன்னவதாரதத்தில், (ராமாவதாரத் தில்) உண்டான, வாரிதம்- வ்ருத்தாந்தத்தையுடையனனை,யம் எவன், (வ்ருஷ்ணாகாஸஜ்ஜிதயா) வ்ருஷ்ணா- பொறாமையுடன்கூடியிருக்கும் படி, கூஸஜ்ஜிதயா - ஸந்தேஹப்படுகிற, ராயயா-ராதிகையினால்-ஈ க்ஷிதம்- பாாக்கப்பட்டானை, ஸ்வாயஶாநம் - கனவுகண்ட,ஸம்- அ ந்த, ஹரிம்- ப்ரிக்ருஷ்ணன், நம்-நம்மை, வஸவாயதா- ஆநந்திப்பி க்கக்கடவான். (69)

(தா-ம்) இதில், ப்ரீராமனே க்ருஷ்ணனைகவந்தவதரித்தானென் கிறார்.-இவன் உறங்குமபோது வாய்பிதற்றத் தொடங்கினன்; அதா வது-ஓ லக்ஷ்மணனே! நான் ஸீதையைவிடடுப பிரிந்து நோவுபடுங்கா லத்தில் இநதமேகஙகள் என் முன்னே வநது மநமதபா(வா)தை

யைகஸ்வப்பித்துயர்ப்பிகின்றன, இவ்வாயுவானது, கடம்பபதூமே லுலாவி அவ்வாஸைஸபுடன வந்து என்னைத்தீண்டி நலியாநின்றது; இப்படி இவை முன்னவதாரத்தில ஸீதாவிரஹத்தைச் சொலலி வாய்பிதறறகசட்டி அருகிருந்த ராதிகையானவள, நானிருக்க மற் றொருத்தியை நினைக்கிறனிவன் என்று அஸூயையினை விவசனப யாத்தாள் இவ்விதப் ஸ்வப்நாநுபவம் செயகிற கிருஷ்ணன் நம்மை ரகூஷிக்கட்டுமென்கிறா. (கூக)

ஒஷம் ஜாஹைஹரை வீஹெஹி ஹவதா பாஹி நஹ-ந்தாவம தநாகுணாஹ்ரஷ ஜஜ-ஜூ ஹீஹி ஹிஉஹி தாவா ஜூ நநாஜ-ந-நள! ஊஹெஹிஹ்ரு-ரிதம ஹிரணூகஸிவ-நீ-ந்தி நஹிவெஃ வங்தா ஜிஷ்ணவாரிதராதி ரெஹஹிரவ தாஹ்ரு ரூவாவ ஹாவஸாஜிரிஃ॥ (70)

(ப-உ) ஹரை- கருஷ்ணனே! ஒழு-(என்)உதட்டை, ஜாஹை-விடு, ஹவதா-உம்மால், பாஹி நஃ-(ஸ்தன)பாகத்திலுல், வஜி தநா-பூதனையானவள், ஹதா-கொல்லபபட்டாள், (ஆகையால்) வீஹெஹி-(நான)பயப்படுகிறேன்;) கூஜ-ந-ள- அர்ஜாநமரங்கள், குலூஜூ நா- தழுவிக்கொள்வதிலுல், உஹித ள - (உம்மால்) மூறிக்கப்பட்டன (ஆகையால்), கூ3-ழு- இந்த, கணூ குஹ்ரஷ-ழு-(என்) கழுத்தைத் தழுவிக்கொள்வதை, ஜஹீஹி- விடும்; ஹிரணூகஸிவோஃ - ஹிரண்ய கசிபுவானவன, நஹிவெஃ-(உம்முடைய)நகங்களிலுல், வதா-மரணத்தை, நீதஃ - அடைவிக்கப்பட்டான். (ஆகையால்) ஊரிதழு-நகஸூதத்தை, ரோஷெஹி - கொடாதே (செயயாதே) கொள்ளும்; ஜழு - இந்தமாதிரி, ருக்மிணீ- ருக்மிணீதேவியிலுல், கூவஹாவாகூ-பரிஹாஸத்திலுல், (வாரிஜாராதீ்ரகேஜிஃ) வாரித - தகையப்பட்ட, ராதீ்ரகேஜிஃ- ராத்ரியில் க்ரீடையையுடைய, ஹரிஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கூவதாகூ-ரகூஷிக்கட்டும். (70)

(தா-ம) கீழு, ராதிகை முன்னுகத் தன்னபிஷடத்தைவேண்டிக் கொண்டி, இதில், ருக்மிணி முன்னுகவேண்டிக் கொளளுகிறா - ருக்மிணியு மிவனுமாக ராத்திரி ரதிகேளிசெயயும்போது அதரசும்பநம் செய்யதுதொடங்கினை, அப்போது ருக்மிணீதேவியானவள், நீமுன்னே பூதனையின் முலையில்வாய்வைத்து அவளைபுயிர்மாளபபண்ணினாய், அதைநினைத்து நான் பயப்படுகிறேன், என்னதரத்தை விட்டுவிடு என்றாள், பின்பு அதைவிட்டு ஆலிங்கநம் பண்ணிக் கொண்டான், அதற்கு அவள், முன்பு அர்ஜாநமரங்களைத் தழுவு

வதுபோல் செயது அவறறை வேருடன் விழுத் தள்ளினவனன்ரு நீ, என்னைத் தடுவவேண்டாமெனறு தடுத்தாள், அதகருமேலை அவன் ஸதாகரஹணம பணணினனை, அதமருமவன, முன்னிரண்டு யகஷிபுனை நகஙகளினுல் கிழிதெறிநதாயலலவா, என்மனம் கூசுகிறது, உனகங்களை என்மேல்னையாதே கொள்என்ருள, இபபடி பரிஹாஸச் சொறகளினுல் ருக்மிணிதேவி டனடசெயயத தட்டுணை டுனினற க்ருஷ்ணன் நம்மைக் காடபாற்றக கடவானெனகிரு. (70)

ராதோ நாமவைஹவிவஹாதெஉவையா வீதிதி ஹாதள வி
தா வ-ரோவாவணவிவடீவதி ந விஹாரதஷ்டாரோ ஹாரு ரூாவணஃ! நிரூா
ரூ-ரஂஜநநீ கயாதிதி ஹரெ ஹா-ரூாரத ஸ்ரூவ்ணத ஸ்ளதிதரு
கூபநா-ரூ-நா-ய ருநரிதிவுரூாமிரஃவாதா-நஃ! (71)

(ப-உ) ராமஃ நாமஅ - (முற்காலததில) ஸ்ரீராமனென்றருருவர், வைஹவ- இருந்தார். (என்ருள்யசோதை), ஹா-ழ-உம, (என்ருன் க்ருஷ்ணன்),(தஉவையா) அந்த ஸரீராமனுடைய, கூவையா-மனைவியானவள், வீதாஅதி- வீதைனெனறு பெயருடைவள், (என்ருள் யசோதை) ஹா-ழ-உம் (என்ருன் க்ருஷ்ணன்), தள - அவ்விருவரும், விதா-ஃ-ஸ்ரீராமனது தநதையாகிய தசரதருடைய, வாவா-சொல்லினுல்,(சொல்லையனுஸரிதது) வனுவடீவனி ந - (வநவாஸம்போய்அங்கு) பஞ்சவடியென்கிறகாட்டில், விஹாரதஃ- (சிலகாலம்) ஸுகமாக வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ராவணஃ- (அப்போது) ராவணனஸுரன், தாழ- அநதவஸ்தையை, கூஹயசு- எடுத்துக்கொணடுபோய்விட்டான்(என்ருள் யசோதை); ஈதி-இந்தப்பிரகாரம், நிஸ்ரூாகூ-ழ-(க்ருஷ்ணன்) உறங்குவதுநிமித்தமாக, (ஜநநீகயாழ) ஜநந்-தாயான யசோதையினுல்சொல்லப்பட்ட, கயாழ - கதையை, ஹாரஃ-ஹாரதஃ-உம என்றுசொல்லி, ரூாவணதஃ-கேளாதினற, ஹரெஃ-ஸரீகருஷ்ணனுடைய, வளதிதரு- லக்ஷ்மணு! கூ-எங்கே, யநாஃ - யநாஃ - யநாஃ - வில்லு வில்லு வில்லு, ஈதி - என்று, வுரூாஃ- பரபரப்புடன் சொல்லப்பட்ட, கிரஃ-சொற்கள், வஃ- உங்களை, வாதா-ரக்ஷிகட்டும். (71)

(தா-ம்) முன்ஸவப்நத்தில் பரத்வத்தை வெளியிட்டபடியைசசொன்ருர், அநநதரம, ஸ்வப்நததில், தானை ஸரீராமாவதாரமபண்

ணினபடியை வெளியிட்டமையைச் சொன்னர், இதில, காலாட்டும்போது தன்ஸ்வபாவதில் வெளியிட்டப் பிரகாரத்தைப பேசுகிறார.—இவனைத் தொட்டிலிலிடு யசோதை, யுறங்கபண்ணுகைக்குக் கதைசொல்லிப் பாடத் தொடங்கினள், அதாவது- முன்னே ஸ்ரீராமனென றொருவனிருந்தான, அவருக்கு ஸீதையென் றொருபத்நி யிருந்தாள, அவளிருவரும் தந்தையாகிய தசரதமகாராஜன சொல்லவரவாளம்போய பஞ்சவடி யென்னுமிடத்தில் வாஸம செய்து கொணடிருந்தாகள இவ்வளவும் அவள சொல்லக கேட்டிருந்த க்ருஷ்ணன ஒவ்வொருசொல் முடிந்தவுடனே, அச சொல்லைத்தான் கேட்டமைக கடையாளமாக "உம" "உம" எனது சொல்லிக் கொண்டுவந்தான், அதறகுமேலே அவள், இபபடியிருக்கையில் அந்த ஸீதையை ராவணன்வந்து எடுத்துக்கொண்டு போயவிட்டான் எனறுள, தன பூர்வஜந்மத்துக் கதையான இதைக்கேட்டவுடனே வெகுபரபரப்புடன், "லக்ஷ்மண! எங்கே தநுஸ்ஸு, தநுஸ்ஸு எங்கே, எனி தநுஸ்ஸை உடனே" என்று உரத்துசசொல்லிப் பதறினன, இபபடி ஆஸ்சரியமான ஸீதையிளபத்காலத்தில் பதறிச்சொன்ன சொறகள், அவனை யாஸ்ரயித்தமனமஸமஸாரத்தில் நின்றுமரக்ஷிக்கக்கடவதென்கிறார. (71)

வொலொலீலொலொலொஜராணாரூவாணீஃ நீலொலி நீரஃயுகஃபூஃவஃ | யீரொராவிராயரநய நாவவைஜா ஜாரொராவிலஃ வாரஹாரஃகூ தஃழுழு|| (72)

(ப-உ) கூழு - நீ, வொலஃகூவி - சிறுபிள்ளையாயினும், (லொலொஜராணாரூவாணீஃ) லொல-கோவாத்தனமலியினுடைய, உஜராண - உயரவெடுப்பதாகிற தொழிலையுடைய, கூரவாணீஃ - முனைகையையுடையகவும், நீலஃ கூவி- நீலவர்ணமுயினும், (நீரஃயுகஃபூஃவஃ) நீரஃயுக-நெருஙகின(மாஸமான), கஃ-இருளைப் (போக்குகிற), பூஃவஃ- விளககுப்போன்றவகவும், யீரஃகூவி - சூரணுயினும், (ராயாரநயநாவவைஜஃ) ராயா - ராதிகையினுடைய, நயந-கண்பார்வையிலுல- கவவைஜஃ- கட்டப்பட்டவனையும், ஜாரஃகூவி-விடனுயினும், வஃவாராஹாரஃ - ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமவகவும், கூதஃ- எந்தகாரணத்தினலாகிறாய். (72)

(தா-ம்) இதில், மானிடவரில் சேராத சில செயல்களை அவனிடத்தில்கண்டு, நீ கேவலமானிடனலலை, பரதேவதையாயிருக்க

வேணுமென்று அவனைக் குரித்துச்சொல்லுகிறார்.-ஒருமனிதனால் எவ்வளவு ப்ரயாஸப்பட்டாகிலும் ஒரு பெரும்பாறையை அசக்க முடியாது. அப்படியிருக்க, நீ ஒருமனிதனாய், அதிலுமிளம் பிள்ளையாயிருந்து, ஒரு பெரியமலையை நுணிக்கையிலை லாயாஸமாக வெடித்துத் தூகடிப்பிடித்தாய்; உன்னைபோல் கருவண்ணனை ஒருவன் இருண்டவிடத்தில் நின்றால அவன் பிறர்கண்ணுக்குக் காணமல் அவ்விருளோடொன்றுகச் சேர்ந்திருப்பன்; நீ அப்படியன்றிக்கே அவ்விருளைப்போக்கி நீயும் விளங்கி அங்குள்ள வஸ்துக்களையும் விளங்கப்பண்ணுகின்றாய். தைர்யசாலியான புருஷன் சூரக்களுடைய பாசாதிகளுக்குங்கூடக் கட்டுகக்கபடான்; அப்படியிருக்க நீ ஒருபெண் பிள்ளையான ராதிகைதன் கண்ணால் கட்டக்கட்டுண்டாய், உலகில் பரஸ்த்ரீகமனம் பண்ணுகிறவன் கதையைச் சொல்லில அவனுடைய பாபம்சொன்னவர்களையும வந்துகுகும், நீ அப்படிப்பட்டவனையிருந்தும் உன்கதையைக் கீர்த்தித்த மாத்ரத்தில ஸம்ஸாரமெல்லாம நீங்கி விடாகின்றது; இதையெலலாம்பார்த்தால் உன்னை ஸாதாரணமநுஷ்யனுகச சொலலப் போகாதென்கிறார்.(72)

வொஹாய நீஹவவொஷை நவகிஹ்ணீக ஜாஹாஹிராஃ ஜவநா
யஹிமஹ்வாய | ஸாஃஹ்ருஹ்யஹிவ்ய நவெஹஹ்ஷணஹஹ்விதாய நநா
தஹ்ஜாய நவநீதஃஹொஷை நஃஹ்ஷை|| (73)

(ப-உ) வொஹாய- சிறுபிள்ளையானவனும், (நீஹவவொஷை) நீஹ-இருண்டிருக்கிற, வவொஷை-திருமேனியையுடையவனும்,(நவகிஹ்ணீகஜாஹாஹிராஃஜவநாய) நவ- புதிதான, கிஹ்ணீக- கிங்கிணிகஹ்ணையுடைய, ஜாஹ - ஸூமகத்திலுல், ஹிராஃ - ஸுந்தரமான, ஜவநாய- கடியின்பின்புறத்தை(அல்குலையுடையவனும்,)ஹிமஹ்வாய- வஸ்த்ரம் கட்டாதவனும், (ஸாஃஹ்ருஹ்யஹிவ்ய) நவெஹஹ்ஷண ஹஹ்விதாய) ஸாஃஹ்ய - புலியினது, ஹிவ்ய - உயர்ந்ததான, நவ - நகங்களால் செய்யப்பட்ட, ஹஹ்விஷண - அலங்காரத்திலுல், ஹஹ்விதாய- அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், நவநீதஃஹொஷை - நவநீதசோரனும், நநாதஹ்ஜாய- நந்தகுமாரனுமான, தெ- உன்பொருட்டு, நஃஹ்- நமஸ்காரம் (செய்கிறேன). (73)

(தா-ம்) இப்படிகளாலே அவனைப்பரதேவதையாகநிர்ணயித்து அவன் சாஸ்திரத்தில் விழுகிறாரித்தில்.-கண்டார் கண்கள் குளிரும்படியா

ன நீலவர்ணத்தையுடையனும், அரையில் தங்கக கிங்கணிகள் கட்டி ஆடையு முடித்தாத சிறுவனும், கழுத்தில் புலிநகம்முதலிய நாநா விதமான ஆபரணங்கள பூண்டு வெணணெய்க்களவில் முதிர்ந்தவ னென உன்னைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (73)

வாணளவாயலஹகூசாஹிதாரஸம்விஹ்ருதூஷாஉகூஷிணவ
வெ்ஸாராஉவம்ஜுசிம்பலநிஹம் ஹயக்ரீவீநம் உயகு | கணெகுவி
தவாம்பரீக நவழுவ்ருஷீ உஷாஉ தீவ்ரிம்வஹந்து தெவொ ஜிவ்ரு ஜிஹ்ம
ரோஜிஸ்தாநஷ்ளவ்ரும்யவிஸாஹாஸிஸாம்ஃ॥ (74)

(பதம்) ஸவிவ்ரவாணள- இடதுகையில், (கூஹிதாரஸ்ரு) கூஹித- வைக்கப்பட்ட, ரஸ்ரு - மாதுர்யத்தையுடைத்தான, வாயஸ ஹகூழு - பாலில் சமைந்த அந்நத்தை, உஷ்ண - ஸந்தோஷத்துடன், விஹ்ரது- தரிப்பவனும், உகூஷிண- வலதுகையில், (ஸாரஉ வம்ஜுசிணவநிஹழு) ஸாரஉ - சரத்காலத்திலுண்டான, வம்ஜுசிணவ - வட்டமாயிருக்கிறசந்திரனை, நிஹழு- உவமைபெற்ற, ஹயக்ரீவீநழு-வெண்ணையை, உயகு- தரிப்பவனும், கணெ- கழுத்தில், (கவி தவாம்பரீகநவழு) கவி த- ஆபரணமாகச்செய்யப்பட்ட, வாம்பரீக- புலியினுடைய, நவழு - நகத்தையும், (உஷாஉதீவ்ரிழு) உஷாஉ - (சரீரத்தில்) மேன்மேலும்பெரிகிவருகிற, தீவ்ரிழு- காந்தியையும், வஹந்து- வகிப்பவனும், (ஜிவ்ரு ஜிஹ்மஸ்ரஃ) ஜிவ்ரு - அப்ராகிருதவிக்ரகத்தையுடையவனும், ஜிஹ்மஸ்ரஃ- ஆடையுடுத்தாதவனும், தெவஃ- ஸாவதேலாக பூஜ்யனுமான, யதொஸாஸிஸாம்ஃ - ஆசோனதையின் சிருவனகியக்ருஷ்ணன், நஃ- நமக்கு, ஸளவ்ருழு- சுகத்தை, ஜிஸ்ர-தாரு - கொடுக்கக் கடவானாக. (74)

(தா-ம்) இதில், தாமிவ்வுலகினி லிருக்குமளவும் அவனுடைய த்யாகத்துக்கு யோக்யமாம்படி ஸுகமான வாழ்வைக்கோருகிறார். புலிநகங்கள் கோத்துக்கடடி யிருக்கிற ஆபரணஙகளைக் கழுத்திலணிந்து, ஸ்வாபாவிகமான அபரிமித தேஜஸ்ஸையுடையவனும், வலதுகையில் இனிதான கூழான்னத்தையும், இடதுகையில் நிர்மலமாக வெளுத்துத் திரண்டிருக்கிற வெண்ணெய் த்திரளையும் வைத்திருக்கிற க்ருஷ்ணன்; எனக்கு அந்நாதிகளினுலுண்டான ஸுகத்தைக் கொடுக்கட்டு மென்கிறார். (74)

கிங்கிணிகிணிகிணிரஹவெஹ்ஹணஹாவிரிஜூணெஸ்ஹதாடம்
தழ | காஜ்ஜாணாகாணாவதயாமஜெம்காஜ்ஜணகாரஹாவஷணம்ஹ
ரிம்வந்தே॥ (57)

(ப-உ) (கிங்கிணிகிணிகிணிரஹவெஹ்) கிங்கிணி - கிங்கிணிகளை டைய, கிணிகிணி - கிணிகிணியென்றொலிக்கிற, ரஹவெஹ் - ஒலி யையுடைய, ரிஜ்ஹணம் - தததிதத்தி இழுத்திழுத்துநடக்கிறநடைக னிழல், காஜ்ஜணஹாவி- முற்றத்தில், ஸதா - எப்போதும், காடதழ்- ஸஞ்சரிப்பவனும், (காஜ்ஜாணாகாணாவதயாமஜெழ்) காஜ்ஜாணா காணா-குஞ்சுகுஞ்சுகுஞ்சுவென்றொலிக்கிற, (தண்டைகளணிந்த), வதயாமஜெழ்- இரண்டுபாதங்களையுடையவனும், (காஜ்ஜணகாரஹாவி ஷணழ்) காஜ்ஜண- வளையென்கிற, காரஹாவிஷணழ்- வகையிலணியை யு டையவனுமான, ஹரிழ்- ஸ்ரீகருஷ்ணனை, வந்தே - நமஸ்காரம்செய் கிறேன். (75)

(தா-ம்) இவன் முட்டியிட்டுத் தவழும்போது அரையில் கட் டின கிங்கிணிகள கிணிகிணி யென்றொலியாகின்றன. பாதங்களில் பூணட தண்டைகள குணுகுணுவென்று இரையாகின்றன. அப்பா தங்களை நான் வணங்குகிறேனெனகிறார். (75)

ஸம்வாயெஸாரஹீணாஶம்வா ஏயாஸயதஶ நாயாஜீழ்।
ஹுஷாஹுகஶவஹுஷ் தம்வாஹுதநாவிஹுஜ்ஜம்வாஹுழ்॥ (76)

(ப-உ) ஸாரஹீணாழ்- பசுக்களுடைய, ஸ்ஹாயெ - மந்தை யில், காநாயாஜீழ்- (தன்னைப்)பின்தொடர்ந்துவருகிற, காஷ்ஹாழ்- தா யானயசோதையை, ஏயாஸயதஶ்- இளைப்பித்தவனும்,(ஹுஷாஹுகம்) ஹுஷ்- தொங்குகிற, காஹுகுழ்- முன்நெற்றிமயிர்களையுடையவனும், (த நாவிஹுஜ்ஜஷாஹுழ்) தநா - சரீரத்தில், விஹுஜ்- சுற்றும்ஓட்டிக்கொ ண்டிருக்கிற, ஜ்ஜஷாஹுழ் - சேற்றையுடையவனுமான, தழ் - அந்த, வாஹுழ் - ஸ்ரீகிருஷ்ணனை, காவஹுஷ் - ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (76)

(தா-ம) இவன் பசுகளின் பின்னேபோகத் தொடங்குவான், இவனைப்போக வொட்டாமல பிடிப்பதாக யசோதை இவனைப பின் தொடராநிற்பள். அவள கையிலகப்படாமல் பசுக்கூட்டத்தின் நடு வே விரிதலையும் தானுமாக நுழைநதோடிப் போவான், அதிலைவ னுடம்பெஙகும் அள்ளல் சேறுபடிநது கிடக்கும், இபபசுக்கள்

முட்டிமிதித்து அவனுக்கென்னதிங்குவருகிறதாவென்று பயந்து யசோதை அபோதைக்கும் அவனைவிட மாட்டாமல் அப்பசுக் கூட்டத்தின் நடுவே நுழையப்புக்கு நுழையப்போகாமல மிகவும் வருந்துவாள ; இப்படி யதேஷ்டமாக விளையாடித் திரியாநின்ற க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (76)

சுகி தவிம்ஹாவ முஜம் வம்வி த வளஜ நு வுவீவயழி
சுயாரணி நிஹி தவெணு ம்வொமும்ஹாவ நிமஜவமும்வை (77)

(ப-உ) (சும்வி தவிம்ஹாவ முஜழி) சும்வி த - கட்டப்பட்டிருக்கிற, விம்ஹ- மயிலிறகாகிற, சூவ முஜழ - சிரோபூஷணத்தையுடையவனும், (வம்வி தவளஜ நு வுவீவயழி) வம்வி த - ஸ்பாதிக்கபட்ட, வளஜ நு- ப்ரீதியையுடைய, வுவீ - ஆய்ச்சிகளுடைய, வயழ - சூழ்ச்சியுடையவனும், (சுயாரணி நிஹி தவெணுழ) சுயாரணி - சுந்தரமானஅதரத்தில், நிஹி த- வைக்கப்பட்ட, வெணுழ- குழலையுடையவனும், மொவொமுழ- பசுக்களைக்காப்பாற்றுபவனுமான, வொமுழ- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, சவமுஜ- ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (77)

(தா-ம்) தலையில் மயிலிறகைச்சூடி, வாயில்வேணுவை வைத்துதி, ஆயர்மாதர்களிடத்தில் அன்பு புரிந்தவனை க்ருஷ்ணனை வ்யாபாரமாக தரங்களையெல்லாம் விட்டுத் தொழுகிறேனென்கிறார். ()

வூஹாரு ஹாமயெயம் நிமரு ஹாம ஹாதாரா யெயழி
நாஹரிவெரு ஹியெயம்விவெ யவியெயம்ரு நா லம்யெயழி (78)

(ப-உ) (வூஹாரு ஹாமயெயழ) வூஹாரு - ப்ரஹ்லாதனென்பவருடைய, ஹாமயெயழ - புண்யபரிபாகரூபமானது, (நிமரு ஹாம ஹாதாரா யெயழ) நிமரு- வேதங்களாகிற, ரு ஹாம ஹா - பெரியமுழஞ்சுகளின், தாதா- உள்ளே, தூயெயழ - வைக்க (ப்ரதிபாதிக்கப்) பட்டதும், (நாஹரிவெரு ஹியெயழ) நாஹரிவெரு - நரஸிம்ஹம் என்கிறசொல்லால், தாஹியெயழ - சொல்லப்பட்டவனும், (விவெ யவியெயழ) விவெ ய- தேவர்களுக்கு, வியெயழ - தீழ்ப்படிந்ததுமானவஸ்து, ரு- எனக்கு, தா ந லம்யெயழ- த்யாநிக்கத்தக்கது.

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய பூர்வாவதாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.-வேதமானது மூலமே எலலாக்கு மோதப்போகாது. சிலரோதினாலும் அதினர்த்த மறிவதற்கு இச்சைபிறவாது. ஒருகாலிச்

சைபிறக்கிலும் அறிவுடையார்க்கும மீமாம்ஸை மூகளிய சாஸ்த்ரங்களை யாராயாமல இதிலிழியப்போகாது, அவறறை யெல்லாம்பெற்று இழியிலும் ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மனக்கலக்க முற்றார்க்கு உண்மை வெளிப்படாது. ஆதிலை பகவத்கடாக்ஷம் பெறறு ஸத்வகுண நிஷ்டரான மஹான்களுங்கே யறிபடபோமாகையால் இபபரதத்வமானது வேதமாகிற பஹாகுஹையிலே வைக்கபபட்டிருக்கும. இபபடி யரிதாயினும ஞானிகளுகுகு கையாளா யிருகுகுமட, இதை யெஙகேகாணலா மெனனில், பாகவதாக்ரஸரனை ஶரீ பரஹ்லாதன் தமக்கு ப்ரதயக்ஷமாகவே ஹரிமென்று கேட்டுக்கொள்ள அமமஹா ரதத்தை நிறறுவறறுகைக்காகவே நரஸிமஹரூக அவதரித்தான் இப்படி ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனுய், அநாஶ்ரிதாசண்டமகிப்போபபடி அவாகளுக்கு அதிபயங்கரனை நரஸிமஹரூபனே யானந்த்யாரிகக கடவேனெனகிறா. (78)

ஸம்ஸாரகூபம்ஸாரம் கூம்ஸாரஶ்வாரணகூடவரிஹஜநு।
ஜ்ஞாநதீபகிடயேகூரெ யஜ்ஞயகூரெரநூஸிரணு॥ (79)

(ப-உ) ஸம்ஸாரவெ அஸாரமான பரக்ருதிமண்டலத்தில், ஸாரு-உத்க்ருஷ்டமானது, கிழ் எது, (என்னில்), (கூம்ஸாரி வாரணகூடவரிஹஜநு) கூம்ஸாரி - கம்ஸனுடைய வைரியான க்ருஷ்ணனுடைய, வாரணகூட திருவடித்தாமரைகளுடைய, வரிஹஜநு - ரூபகுணலீளைகளுக்கு ஆர்யாதிகளுடையத்யானமே (உத்க்ருஷ்டமானது); கூரு கூரெ - இருள்கவ்விகிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தில், ஜ்ஞாநதீப விளக்குப்போல் இருளைப்போக்குமது, கிழ் - எது (எனனில்), யஜ்ஞ-யாதொரு, கூடகூரெ- விஷ்ணுவிஷயகமான, கூநூஸிரணு - த்யான முண்டோ, (தஜ்ஞ-அதுவே சோதியாகிறது). "கூடகூரெ கூநூஸிரணு" என்பதற்கு, ருத்ரன எபபோதும் செய்துகொண்டிருக்கிற ஶ்ரீராமவிஷயகமானத்யானமென்றுமாம். (79)

(தா-ப்) நாங்களெல்லாம் அர்த்தத்தையும் காமத்தையுமே இஸ்ஸம்ஸாரத்தில ஸாரமாகவெண்ணி அர்த்தத்தை எவ்விதத்திலாகிலும் சேரத்துத் திரட்டுவதும காமத்தை யநுபவிபபதுமே தொழிலாயிருநதோம். நீரிதையெலலாம் துறநது க்ருஷ்ணனேயே எப்போதும் ஸேவியாநின்றீர், இவ்விரண்டில் ஸாரமேதோ அதையாராயநது சொல்லுமென்று அன்பர்களகேட்க, கம்ஸன் ராஜாவாகையாலே அர்த்தகாமஙகளால் குறைவற்றிருநதான். ஆகிலும் அவ்விரண்டும் அவ

னுடைய ஆபத்காலத்தில ஒருதவி செய்யப்பெறுமல், நசித்தேபோ யின; அதுவுமன்றி, அவ்விரணடிறலுமவன் அஹங்காரமமகாரங் கள்கொண்டு, அதிறலுண்டான ராகத்வேஷாதிகளினல் வருநதி போம் வழிக்குத்தூனயாக நன்மைகளொன்றையும் தேடாமலே மாணடுபோனன், ஆகையால் உங்களுடைய அர்தசாமங்கள ஸுஸா ரமென்பதை நீங்களே யாராயந்து தெளியுங்களென்றார். ஆகில ஸா ரமேதென்னில், பிறப்பு, இறப்பு, பிணி, பசி, மூப்பு, துன்பம் முத லிய வறறினல் மூடப்பட்டும், மக்கள, மனைவி, பொருள, இல்லம், சுற்றம் முதலிய அள்ளல் சேற்றில் ஆலயகபபட்டழுநதி ஒரு நொடிப் பொழுதுமே ஓயவின்றி ஒரு ஸத்க்ரியையையும் செய்யாதே மென் மேலும் பாபதனதையே விளைவிபப தாகையாலே அடி தொடங்கி நு னிலவரையில் எட்டிக்காயாய்க் கசநதிருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரத்தில, அநேகம் பிறவிகளில் பணணின புண்யவிஷத்திறல வந்த இம்மானி டப் பிறவியிலிருந்து, தன்னல்கூடியவளவும, இஸ்ஸாரஸாகரத்தில் னறும் கிளம்புகிற ஆதி(கூயி)வ்யாதிகளாகிற பேரலையையொதுக் கி, தினைக்குமபோதே ஸகல தாபங்களையுமாறறி, சைத்ய ஸௌகந் த்ய மார்த்தவாதிகளால் மஹாகநதத்தை விளைக்கவல்ல க்ருஷ்ண னுடைய சரணாரவிநதத்தை த்யாநிகையே ஸாரமாயிருக்கும; ஆ னல் அது எங்களுககு நின்ற நிலையில் நினைககப்போகாது, அநாதி காலம் ஸம்ஸாரத்தில் பழக்கத்திறல் எங்கள் நெஞ்சம பாபவா ஸனையாகிற மஹாநதகாரம் மூடிக்கிடக்கிறது. அதைப போக் கி, தீபம்போல் ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவல்ல ஜ்ஞாநத் தைப் பெறவேணடுமாகையால் அதற்குபாயமேதோ ஆராயந்து சொல்லுமென்று பின்னுமவர்கள்கேட க, ருத்ரனுக் சுதராத்மா வா யிருந்து அந்த காஸ-ரனை ஸமூலோச்சேதம செய்த அப்பரம புரு ஷனை த்யாநிகவே நெஞ்சத்திருள் நீங்கி ஜ்ஞாநமும மொளிவிடும. அவனைப் பறறுகைக்கும பெறுகைக்கும் அவனை யல்லதுபயாமில் லை. உபாயோபேயங்களிரண்டு மவனேயாயிருக்கு மென்கிறார் -"அ நுசாரி" என்ற பதத்துக்கு யதார்ருதமாக ருத்ரனென்ற ஆத்தம் சொல்லுமளவில், இவர் திருநதின பின்பு புருஷோத்தமனை யல்லது மற்றொரு தெய்வத்தை யறியாத இவருடைய ஸ்வபாவத்தோடும் உக்திகளோடும் விரோதிக்குமாகையால் அடபொருளிங்குப்பிபொரு ந்தாது; ருத்ரன்தானே காரியம்செய்யப்புகில் பஸுமாஸ-ரன்னகயில் பட்டபாடுபடும்; அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று பரமபுருஷன் காரியம் செய்கிறானென்னுமது! த்ரிபுரதஹநாதி பரகரணங்களில்

காணலாம். மற்றொரு பதத்தையிட்டுச சொல்லாமலை இப்பதத்தால் இவர் புருஷோத்தமனைச் சொனனதுக்கடி ப்ராஸம் கெடாமைகாக வென்றறியவும. இத்யாதியாக ஊஹ்யம். (79)

கஉஸ நவநீதவொரெ கூஉராஉக்ரூஉவம்ஜி காவமெரெ|
விஹரதக்ரூநதகூரொரெவெதாஃஃமெரவலக்ரூநூஜீஜாரெ|| (80)

(ப உ) (கஉஸ நவநீதவொரெ) கஉஸ- பாத்திரத்திலொருமித்துவைத்த, நவநீத- வெண்ணெயை, வொரெ-களவுகண்டவனும், (கூஉராஉக்ரூஉவம்ஜி காவமெரெ) கூஉரா - ப்ரீதேவியினுடைய, உக - ஏகத்திரமாகிற, க்ரூஉவ - ஆம்பலுக்கு, வம்ஜி காவக்ரூரெ- நிலவின் வெள்ளமானவனும், (மொவலக்ரூநூஜீஜாரெ) மொவலக்ரூ நூஜீ- இடைபபெண்கள்விஷயத்தில், ஜாரெ - விடனுமான, நதகூ ஊரெ- நந்தகோபன்குமாரனைகருஷ்ணனிடத்தில், ஃஃ- என்னுடைய, வெதஃ- நெஞ்சானது, விஹரதக்ரூ- ப்ரீதியடையக்கடவது. (80)

(தா-ம்) கீழ ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லவே, அது நமக்கும் பின் தொடராதொழியவேணுமென்று இதில க்ருஷ்ண த்யாநத்தை யிரக்கிறார.-கோபிமார்கள கலசத்திலிட்டுவைத்த வெண்ணெயைக்களவில விழுங்குமத துஷ்டசேஷ்டையையுடையனாய், லக்ஷ்மீதேவி கண்களத்திறநது குளிரப்பார்க்கவல்ல ஸௌந்தர்ய முடையவனாய், கோபஸுந்தரீ பராணநாதனான க்ருஷ்ணனே என்னெஞ்சம் த்யாநிகக் கடவதாகவென்று பராத்திக்கிறார. (80)

கூஸம்வொஉவொநரூஜஃகிஹிஹதி நஹ்ராஸஜ்ஜயாயரூக்ஷம்தி
ஸ்ரூ
ஸவநீதவொதுரவிவரெ ஹஷ்ஷம்கிழயம்நரூவெஸம் | ஸாதஃகூஸநவ
ஸ்ரூ
தகூம்ஜ்யமயிதரூம ஸாமாவிஷாஉம்கூஸணா ஜிதெரூவம வாவலுவீ வூதி
ஸ்ரூ ணஸ்ரூ ணஸ்ரூ
வஸஃக்ரூஷஸவரூஷாதரூநஃ|| (81)

(ப-உ வொ உ- பிள்ளாய்! கூழ- நீ, கூஃ- ஆர் (என்றுள் கோபிகை), வொகூநரூஜஃ- (நான்)பலராமன்தம்பி (என்றுன்க்ருஷ்ணன்,) தெ-உனக்கு, ஸுஹ- இந்தவீட்டில், கிழ - என்னவேலை? (என்றுள் கோபிகை), (ஸநஹ்ராஸஜ்ஜயா) ஸக- என்னுடைய, ஸஹ்ரா- வீடுளென்கிற, சூஸஜ்ஜயா - ப்ரமத்தினால், (வந்தேதனென்றுன்க்ருஷ்ணன்), தக யரூகுழ- அதுசரி, (நவநீதஸாணவிவரெ) நவநீதஸாண்ட- வெண்ணெய்த்தாழியினுடைய, விவரெ- உள்ளே, ஹஷ்ஷழ-னகையை,கிஸுழ-

எதுக்காக, நூலெம்- இட்டாய்? (என்றுள்கோபிகை), ஜாகம்- அம்மா, கூஷணாக்-சற்றுநேரம, விஷாதூ-வருத்தத்தை, ஜாமாம்- அடையாதேகேள், கூகந - ஒரு, வதகூ- கன்றை, ஜூமயிதாழ - தேடுகைகாக (க்கையிட்டேன்), ஜ்ஞ-என்று, வனவழ - இம்மாதிரியாக, கூஜஷவ்ய-க்ருஷ்ணனுடைய, (வாவலுவீவ்ரதிவவம்)வா- ஸ்ரேஷ்டமான, வலவீ-ஆய்ச்சியைக்குறித்துசசொன்ன, ப்ரதிவவம்-மறுமாற்றமானது, நம்- நம்மை. வாஷாதா- ரக்ஷிக்கக்கடவது. (81)

(தாட்) இதில், இவனுடைய பேச்சின்னிமையைப் பேசுகிறார்-க்ருஷ்ணன ஓராய்சசியசத்தில் புகுந்து வெண்ணெய்க்குடத்திலை கையிட்டிருக்க, அவ்வளவில்மேல அவஸ்தையில்லத்தாள் கண்டு நீயாரடா பிள்ளாய! என்று கேட்க, நான் பலராமனுடைய தம்பியென்றிவன்சொல்ல, இங்கென்னவேலையாக வந்தாயென்றவள்கேட்க, எங்களகமிடன்று வந்தேனென்றிவன்சொல்ல, அதிருகட்டும், இவ்வெண்ணெயத்தாழியில் எதுக்காகக் கையிட்டாயென்று அவள் கேட்க, அம்மா! நீ கோபிக்கவேணடாம், எங்களகத்திலிருந்து ஒரு கன்று ஓடிபோய்விட்டது, அதைத்தேடுகைகாக இதிலேகையிட்டுத் துழாவுகிறேன் என்று அவளுக்குப பதிலுரைத்தான், அப்பேச்சானது நம்மெஞ்சிலகிடந்து நம்மபீஷ்டத்தை யளிக்கட்டுமென்கிறார். (81)

மொவாஜ்ஞாகூஜ்ஞே விஹாரலெ விவ்ரூயுரே ஜ்ஞலெ
ப்ரதிவஷே மொகூமுஹூம்க்யுதெ தஷ்டூகீராதெ உளநம வியெஷ்வீஜ்ஞே | ஜாஷ்யுமொகூமுவேம்ஸ்ருஷ்டே கூரூஷெஷ்லாஜ்யம்
நஜ்ஞாதோ ஜ்ஞலூஜ்ஞாதம்க்யுஷதவாம்வி வஜ்ஞயாமம்வெரோவயம்
ஜாஜூய்ஜ்ஞ॥ (82)

(ம-உ) (மொவாஜ்ஞாகூஜ்ஞே) மொவாஜ - இடையர்களுடைய, கூஜ்ஞ-தலைக்கடையிலுள்ள. கூஜ்ஞே- சேரற்றில், விஹாரலெ-ப்ரீதியுடன்விளையாடுகிறாய், (விவ்ரூயுரே) விவ்ர-ப்ராஹ்மணர்த்களுடைய- கூயுரே-யாகத்தில், (போக) ஜ்ஞலெ- வெட்கிக்கிறாய், (மொகூமுஹூக்யுதெ) மொகூ-பசுக்கூட்டங்களுடைய, ஹூக்யுதெ: ஹூங்காரங்களினால், ப்ரதிவஷே - சொல்லுகிறாய், (பசுவைப்போல எக்காரமிடுகிறாய்), விஜாழ- ஜ்ஞானிகள்செய்கிற, ஷ்டூகீராதெ: - அதேகம் ஸ்தோத்திரங்களினால், உளநழ- வாய்திரவா

மையை, வியதே - செய்கிறாய் ; (மொகூ-ஸ்வாம்ஸ்ரீஷ-) மொகூ-ஸ்வ-இடைச்சேரியிலுள்ள, வாம்ஸ்ரீஷ- - வ்யபிசாரிணீ ஸ்த்ரீகளிடத்தில், தாஸ்யே-பணிவிடையை, கரோஷி- செய்கிறாய், (தாஸ்தாஸ்ய-) தாஸ்ய- விஷயசாபல்யமற்ற, சூத்ய- நெஞ்சையுடைய ருஷிகள் விஷயத்தில், ஸ்தாயே - பெருந்தன்மையை, ந - விரும்புகிறாயில்லை, கோவிந்த- க்ருஷ்ணனே! தவ-உன்னுடைய, உஸ்ரா-ஸே- ஸ்ந்தரமான, சுஜாத-பங்கஜ-மே- இரண்டுபாதபங்கயமும், வைராக்-ப்ரீதியினால், சுவமே- ஸ்வதந்திரமாகப்பெறத்தக்கது(எனது), ஜ்ஞாதே- அறியப்பட்டது. (82)

(தா-ம) இதில், தமர்கட்கெளியனாய், பிறாக்கரியனானமையைச் சொல்லுகிறார்.-ஓ க்ருஷ்ண! நீ அறிவற்ற ஆயர்பாடியில் அவர்களால் துணைப்புண்டு சேறுபட்டு அரம்யமாயிருக்கிற தெருக்களில் விருப்பத்துடன நடமாடுகிறாய், சிஷ்டாக்ரேஸரரான ப்ராஹ்மணர்களுடைய அதி ரமணீயமானயாகசாலையில ஒருகால்வருகைக்கு வெட்கிகிறாய; இடையர்களைபோலு மனதிக்கே தீர்மக்குக்களான பசுமநதையில் நின்று அவற்றோடொத்தாபபோல் "ஹும்மா" என்று கறறுகிறாய், ஜ்ஞாநாதிகர்கள திரளதிரளாகக்கூடி ஸ்தோத்ரம் செய்தாலும் வாய்திறவாமல் பேசாதிருக்கிறாய; இடைச்சேரியிலுளள வ்யபிசாரிணிகளான பெண்களுகுப் பணிவிடைசெய்கிறாய், ஸ்ரீதேவத்தரியரான பெரியோர்கள் "எங்கள கைங்கர்யத்தை யங்கீகரியாய்" என்று வேண்டிக்கொள்ளிலும் அனுமதிக்கிறாயில்லை; இதனல் ஞானநிறைந்த தென்னென்னில, ஜாதி, குலம, வித்யை முதலானவையொன்றுமே காரணமன்று, ப்ரேமமொன்று முண்டாகில் நீ அவர்களிடத்தில் பிரியாதிருபபா யென்றறிந்தேனென்கிறார். (82)

நஜ்ஞாயை யஸ்மாத்தாயா தாயாதாயாஸ்தவைவ|
யஸ்மாத்தாஸ்ய-வாஸ்ரீராஜம் ஹொராஜம் ஹொராஜம் வ்ருவய-ந்த ॥ அந॥

(ப-உ) யதஹ்னி-பிரசித்தமானளந்தேஜஸ்ஸானது,(ஸ்தாயாஸ்ய-வாஸ்ரீராஜ்ய) ஸ்தாயா-ராதையினுடைய, ஸ்-வகுஸ்ரீராஜ்ய - தாமரைமலர்போன்றமுகத்தை, ஹொராஜம்ஹொராஜ்ய - அநவரதம்அநுபவித்து, வ்ருவய-ந்த - வ்ருத்தியடைந்ததே தா, யஸ்மாத்தாயாஸ்-யசோதையினுடைய, தாயாதாய - பிள்ளையாகிய, தவைவ - அந்த, தேஜஸ்வி-தேஜஸ்வின்பொருட்டு, நஜ்ஞ-நமஸ்காரம், கரோ- உண்டாகக்கடவது.

(தா-ம்) இதில், ஆஸ்ரிதரிடத்தில் தான் அதிப்ரீதி பண்ணியிருப்பானென்கிறார்.-ஒருகூணம் தன்னைப்பிரியில உயிர்மாளுமபடி தன்னிடத்தில் அதிப்ரீதியையுடைய ராதிகையெனனும கோபிகையின் வதனாரவிந்தத்தைபபாராத்து, சந்த்ரனைக்கணட ஸமுத்ரமபோல் கிளராநின்ற அந்த க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (83)

கூவதாராஸ்ஸம்கூவ ந்ருஸ்ராஜிஜ நய நஸ்ய ஸவ-ர்தாஸ்ஸுராஃ
கூஷ்ணாஜ நஃகோவாபூஹவதி மொமொவமொவிகாஃ ஸ்ரேஷ்டூ॥

(ப-உ) ஸ்ராஜிஜ நய நஸ்ய- புண்டரீகாக்ஷனை விஷ்ணுவினுடைய, ஸவ-ர்தாஃஸுராஃ - எல்லாப்படியாலும மங்களகரங்களாயிருக்கிற, கூவ ந்ரு- வேறுன, கூவதாராஃ- அவதாரங்கள், ஸந்து-இருக்கட்டும்; கூஷ்ணாக்-க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக்காட்டிலும், கூந்ருஃ- வேறுன, கஃவா - எந்த அவதாரந்தான், (மொமொவ மொவிகா ஸ்ரேஷ்டூ) மொ-பசுக்களுடையவும், மொவ- இடையர்களுடையவும், மொவிகா-இடைச்சிகளுடையவும், ஸ்ரேஷ்டூ - மேன்மைத்தின்பொருட்டு, பூஹவதி- ஸமர்த்தமாகிறது. (84)

(தா-ம) இதில், ப்ரீமந் நாராயணனுடைய மற்ற அவதாரங்களிற காட்டிலு இவ்வவதாரமே சிறந்ததாகையாலே நானிவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்று, கேட்டவர்களுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.-ஸர்வேஸ்வரன் நரஸிம்ஹராமாதி அநேக அவதாரங்கள் பண்ணினான்: அவ்வவதாரங்களிலும குணங்கள் குறைவறறுக கிடந்தது; ஆகிலும்; அறிவுகேடடில் தலையான பசுக்களும், அவறறோடொத்த இடையருமிடைசசிகளுமகூட ஸத்கதிபெறுவது இவ்வவதாரத்தைப பறறியாகையாலே இவ்வவதாரமே சிறந்ததாமென்கிறார். (84)

ஒயூ்மொகூ-ஸுஜ்ஞாஸ்ரீம் பூதிஹிஸம் வாஜ்ஞாஸவொஜ்ஜ்ஞாம்ஹிக
பூராகஜ்ஞ-ர்ஹஸ்ரீஹொத்ஹவெ நவஜ நஸ்ரூர்ஸ்ரீம்ராண நுஷ்வ-ர்ஸ்ரு!
வாஜ்ஞாவொஸுவிஹஸ்ரீஷ்டிஷ்ணம் கூஸ்ரீராண தத்ஹிஜ்ஞீஜ்ஞெவம் கூஜ்ஞை வ்ரூ
பூ நவம்வ மொஸவகூஜ்ஞா கூஸ்ரூராண கூாத்ரூம் ஹஜே॥ ஸ்ரு॥

(ப-உ) பூதிஹி நஜ்ஞ-நாள்தோறும், ஒயூ்மொகூ-ஸுஜ்ஞாஸ்ரூ- மந்தைபோகக் கூடிவளர்ந்திருக்கிற பசுக்கூட்டத்தின் நடுவில், (கூஜ்ஞாராவொஜ்ஜ்ஞாஹிதை) கூஜ்ஞா - அம்மாவென்கிற, ரவ-கூசலினால், உஜ்ஜ்ஞாஸ்ர

தெ- அதிசயித்திருக்கிற, (பூததெஉஹ ஔஹாஷ்ஸவெ) பூ
தம்- உதயகாலத்திலுண்டான, தொஹ- பசுகறக்கையாகிற, ஔஹா
ஷ்ஸவெ - பெருந்திருநாளில், (நவஷ நஸ்ரூஷழி) நவ-புதிதான, வந-
மேகம்போல், ஸ்ரூஷழி - நீலவர்ணமுடையதும், (ரணஜ்ஜுவொரூழி)
ரணஜ்ஜு- ஒலியாநின்ற, ஜுவொரூழி- தண்டைச்சிலம்பையுடையதும,
வாதெ-நெற்றியில், வொதுவிஹ்விஷணழி- சுட்டியிலுலவுகரிக்கப்பட்
டதும, (கூடிரணத்திஹ்விணீஔவெழி)கூடி-அரையில்,ரணகு- ஒலியா
நின்ற, ஷகு-ப்ரேஷ்டமான, கிஹ்விணீ-கிங்கிணிகளையுடைய,ஔவெழி-
அரைநூல்மாலையையுடையதும், கூண்ணெ-கழுத்தில், வுரவுநவெழி-அ
ணியாகக்கட்டப்பட்டபுலிநகத்தையுடையதும்,(ஔஸஸவகூஸாகூவுரா
ணகூதிவ்ஹுழி) ஔஸஸவ-பால்யத்தினுடைய, கூஸா - அம்சமாகிற,
கூவுரண- மங்களத்தினுடைய, கூ-திவ்ஹுழி- பரிபூர்த்தியையுடையது
மான க்ருஷ்ணமூர்த்தியை, ஹஜெ- த்யாதிகஹிறென. (85)

(தா-ம்) இதில, இவன் பாலகறக்கும போதுண்டான அழகை
யநுபவிக்கிறூா.- விடியறகாலத்தில் பால கறகுடம்போதானவாறெ,
கோகுலமெஙகும் பசுகளும் கன்றுகளும "அமமா" "அமமா"
என்று பேரொலியிட்டுக் கூப்பிடத்தொடஙகினவாறெ, நீரகொணடு
வாஷிகப புகமேகமபோல இருண்ட மேனியையுடையனான க்ரு
ஷ்ணன், நெறறியில் கட்டின சுட்டியும், கழுத்தில தொங்கவிட்ட புலி
நகத்தாரமுமாய, காலிவிட்ட தண்டைசசிலமபும, அரையிலகட்டின
சதங்ககளும சிறறொலியிடும்படி அசைநதசைநது, அதிஸுந்தர
மான பா(வொ)ல வேஷத்துடனே வாராநின்றான், அவவழகைநான்
த்யாநிக்கிறெனென்கிறூர். (85)

ஸஜ்ஜுஜ்ஜுஉநீலும ஔஸி-ஸ்தொஹாரவீலும கூஸதலுப்ரதஔஸ
லும்வெணா-நாவஹெரஹாலுழி | வ்ரஜஜநகூலுவொலும கூஷி-நீகுஜெ
லொலும கூலிதலுலி-தரீலும நளதி மொவொலு வொலுழி|| ஃசு||

(ப-உ) (ஸஜ்ஜுஜ்ஜுஉநீலுழி)ஸஜ்ஜு நீரோடுகூடிய,ஜ்ஜுஉ - மேகம்
போல், நீலுழி-ஸ்யாம,வாணமுடையவனும, (ஔஸி-ஸ்தொஹாரவீலுழி)
ஔஸி-ஸ்த- காண்பிகபப்பட்ட, உஹார - கமபீரமான, வீலுழி-திருவிளை
யாட்டையுடையவனும், (கூஸதலுப்ரதஔஸலுழி) கூஸதல - உள்ள
ங்ஙகையில, ப்ரத - தாங்கப்பட்ட, ஔஸலுழி- கோவர்த்தனமலையையு
டையவனும, வெணா-நாவஹெரஹாலுழி- வேணுவாதங்களினால், ரஹாலுழி-

பூர்ணாநந்த முடையவனும், (வ்ரஜஜந கரவொழி) வ்ரஜ- இடைச் சேரியிலுள்ள, ஜந- ஜநங்களுடை, கரவு - ஸமூஹத்தை, பாலநபரிபாலனம்செய்யுமவனும்,(காதி நீகெஹிலொல'ழி) காதி நீ-(ரோகாப) ஸ்த்ரீகளுடைய, கெஹி- ஸம்போகத்தில், லொலுழி - ப்ரியமுள்ளவனும், (கலி தலுலு தஜாலுழி) கலி த- அணியப்பட்ட, லுலி த-லரந்தரமான, ஜாலுழி - வநமாலையையுடையவனுமான, மொவொலுவொலுழி- ஆயர்சிறுவனான க்ருஷ்ணனை, நளதி- ஸ்தோதரம்செய்கிறேன்.(86)

(தா - ம) இனி அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களை க்கலந்து பவிக்கிறார்.— எலலாரும் கண்டு ஆஸ்சாயப் படுமபடியாக ஏற் றைக்கையிலுல மலையையெடுத்துத் தாங்கினதும், பசுகளுமிடைய ருமம மழையி லகப்பட்ட க்லேசநதீர இனிதாகக் குழலூதினதும், அஸுரர்களா லாபத்துவரும்போது அவற்றையெலலாம போக்கி ரக்ஷித்ததும், கோபிமார்களோடு ராஸக்ரீடை பண்ணினதும் ஆகிய இவ் வ்யாபாரங்களையுடையவனும், கழுத்திலிட்டமாலையும தானுமாய் நின்ற க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயிக்கிறே னென்கிறார். (86)

ஹஸி தலுலி தகுவொலும ஹிழுலுஸுமீ தலொலும லலி த ஹிகுரஜா லும உளயடுவா தரயடுலீலுழி | ஸுதஜுவ ரிவரகாலும ஸுாதகுரும்ஹா ஹ்ரெலும கரவுலுபஜுஜுநீலும நளதிமொவொலுவொலுழி ॥ (87)

(ப-உ) (ஹஸி தலுலி தகுவொலுழி) ஹஸி த- புஞ்சிரிப்பினால், லுலி த- ஸரந்தரமான, குவொலுழி- கன்னத்தையுடையவனும், (ஹிழுலு ஜீதலொலுழி)ஹிழு-இனிமையான, லுஜீத- காநத்தில், லொலுழி - ஆ ஸையுடையவனும், (லுலி தலிகுரஜாலுழி) லுலி த-ம்ருதுவான,ஹிகு ர- கேசங்களினுடைய, ஜாலுழி - ஸமூஹத்தை யுடையவனும், (உள யடுவாதரயுலீலுழி)உளரு- களவிலுண்டான, வாதரயு - ஸாமர் த்யத்தோடுகூடின, லீலுழி- வயாபாரங்களையுடையவனும், (ஸுதஜுவ ரிவரகாலுழி) ஸுதஜுவ- இந்த்ரனுடைய, ரிவர-சத்ருக்களான அர க்கர்களுக்கு, காலுழி - ம்ருத்யுவானவனும், (ஸுாதகுரஹ்ரெலுழி) ஸுாதகுர-தங்கத்தினுடைய,குஹ- காந்திபோன்றகாந்தியையுடைய. லொலுழி திருப்பரியட்டத்தையுடையவனும்,(கரவுலுபஜுஜுநீலுழி) கர வுலுப-கரிகெய்தல்பூவினுடைய, ஜுஜு- இதழ்போன்ற, நீலுழி- நீலவர் ணத்தை யுடையவனுமான, மொவொலுவொலுழி - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, நளதி- ஸ்தோதரம்செய்கிறேன். (87)

(தா-ம்) முறுவல்பாய்ந்து அழகியதானகன்னபரதேசமும், ஒருவர்க்கு மளவிடப்போகாதவ்யாபாரமும், அழகிய முன்னெற்றிமயிருமம, வண்ணெய்க்களவிலுண்டான கபுண்யமுமம, இருண்டபேனியும், அதில மின்னல் படிந்தாபபோலிருககிற பீதாமபரமும் ஆகிய இவறறையுடையனுய், அஸுராதகனை கருஷ்ணனைத் தொழுகிறேனெனகிறார். (87)

ஊரஜி நிநஉலொமும ஊழு தாயமிரவசுபம உஜித உநாஜ ஜாமும யநு வளஜநுயீமுழு | வாரஹித நவலெஹமும வஉ ஹஉர நாகசியம நவஜமுயாரநீயம நளதிமொவாமுவொமுழு॥ (88)

(ப-உ) ஊரஜிநிநஉலொமுழு) ஊரஜி - வேணுவினுடைய, நிநஉ - காநத்தில், லொமுழு - ஆஸக்தியையுடையவனும், (ஊழுதாயமிரவசுபழு) ஊழு- புதிதான, தாயமிரடமயிலிறகை, வசுபழு - சிரோபூஷணமாக உடையவனும், (உஜிதஉநாஜஜாமுழு) உஜித-பிளக்கப்பட்ட, உநாஜ - ராகஷஸர்களுடைய, ஜாமுழு - கூட்டத்தையுடையவனும், (யநுவளஜநுலொமுழு) யநு- பாக்யசாலிகள்விஷயத்தில், வளஜநு-ப்ரீதியோடுகூடிய, நீமுழு- வ்யாபாரங்களையுடையவனும, (வாரஹிதநவலெஹமுழு)வார- பிறர்க்கு, ஹித - மேல் நன்மையைவிளைக்குமதாய், நவ-அபூர்வமான, லெஹமுழு- விலாஸங்களையுடையவனும், (வஉஹஉநாகசியமுழு) வஉ - தாமரைப்பூவை, ஹஉ-இருப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவுக்கு, கநாகசியமுழு - இஷ்டனைவனும், (நவஜமுயாரநீயமுழு- நவ-புதிதான, ஜமுபார-நீரகொண்டமேகம்போல், நீயமுழு - நீலவர்ணனுமாகிய, மொவாமுவொமுழு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, நளதி- ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறேன். (88)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீவல்லபனுய், மேகஸ்யாமனான க்ருஷ்ணனுடைய குழலோசையும, தலையிலழுடிந்த மயிலிறகும், அஸுரஸமஹார வ்யாபாரமும், எல்லாருங் கொண்டாடும்படியான ஸௌலபயமும், பிறர்ககுச் செயயும் பரோபகாரமுமாகிய இவை என்னையடிமை கொண்டதெனகிறார். (88)

வாரவஹுணநிகாயம வஉஹாநநகாயம ஸுதித வகமுதாயம வகுமுகூஷவஹாயழு | ஸுதஉதிவஸுஹாயம ஸாஜ வவஹாஜராயம வாஹுயுதயஜ நதாயம நளதி மொவாமுராயழு॥ (89)

(ப-உ) (ஸரஸமஸ்ணநிகாயழி) ஸரஸ- நயநாநந்தகரமான, ஸ்ணண-ஸௌளந்தர்யாதி குணங்களுடைய, நிகாயழி - ஸமூஹத்தையுடையவனும், (ஸவிஷாதாந்ஹகாயழி) ஸஷ - விகாரமற்றிருப்பதையும, விஷ- ஜ்ஞாநத்தையும், கூநந்ஹ-ஆநந்தத்தையும, காயழி-ஸ்வரூபமாகவுடையவனும், (ஸதீதஸககுஹாயழி) ஸதீத - நிஷ்பிக்கப்பட்ட, ஸககுஹ - ஸமஸ்தமான, ஹாயழி - வஞ்சநவ்யாபாரங்களையுடையவனும், (ஸதயுகுஹீஸஹாயழி)ஸத்ய- உண்மையாகிற, யுகுஹீ - லக்ஷ்மியை, ஸஹாயழி - வ்ருததிபண்ணினவபடவனும, (ஸதி ஹதி ஸதிஷ்டாயழி) ஸதி - மநோநிக்ரகத்திலுடையவும், ஹதி - ஐம்புலன்களின தணிவிலுடையவும், ஸதிஷ்டாயழி - குவியலானவனும், (ஸாதத ஸவ-ாதஹராயழி) ஸாதத- தணிவுறற,ஸவ-ாஹரயழி-எலலாப்ரதிபந்தகங்களையுடையவனும், (ஸஹர்ஷயஜ நஹாயழி) ஸஹர்ஷய - ரஸிகர்களான, ஜந- ஜநங்களுக்கு, ஹாயழி- பொருளானவனும், (மொவொயராயழி) மொவொய - இடையர்களுக்கு, ாயழி - தந (ய ந) மானவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, நளதி- ஸ்தோத்ரம்செய்கிறேன். (89)

(தா-ம்) நான, க்ருஷ்ணனுடைய, ஸௌளந்தர்யாதி விக்ரஹகுணங்களிலும், ஸகலேதர விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநாநந்தாத்யாத்மகுணங்களிலும, ஸேஷயபரத்யங்கதவ லக்ஷ்மீபதித்வ கலயாணகுணகதவங்களிலும, அபரதிஹதஸங்கலபத்திலும, ரஸிகர்க்குகணகயாளான ராஸிகயதநிலும அகப்பட்டு மீணடுலேனென்கிறார். (89)

யுகுஹீகரஹ தரம் யுவி தாஜவிநதரம் வரிணைர்நவக்ரம் வர
ாரஹ கதிதரதி | காரணயவாதரம் கருநீயமாதரம் வநவ
விதரம் வஸரவஹவவாதரதி॥ (90)

(ப-உ) யுகுஹீகரஹ தரம - லக்ஷ்மியை மணவியாகவுடையவனும், (யுவி தாஜவிநதரதி) யுவி த - கோமலமான, ஸரஜ - தாமரைமலர் போன்ற, விநதரதி- கண்களையுடையவனும,(வரிணைர்நவக்ரதி) வரிண- பதிநெறு கலைகளும் நிறைந்த, நவ-சந்த்ரரேகடொத்த, வக்ரதி - முகத்தையுடையவனும, (வாரஹ கதிதரதி) வாரஹ கத - இந்த்ரனுக்கு, திதரதி - ஸ்நேகிதனும், (காரணயவாதரதி) காரண - தயைக்கு, வாதரதி - இடமானவனும, (கருநீயமாதரதி) கருநீய - அனைவரும்விரும்பத்தக்க, மாதரதி- விகரஹ

க்தையுடையவனும், வவித்ரீ - பரிசுத்தனுமாகிய, வஸுதேவ வாத்ரீ- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே- நமஸ்கரிக்கிறேன். (90)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீதேவியானவள், இவனுடைய அழகிய கண்களி யும், நிறைமதியோடொத்த முகத்தழகையும், கண்டாரை மீளாத படி மயக்கவல்ல வடிவழகையும் எண்ணிக்கொண்டே மேலவிழுந்துவந்து மாலையிட்டாள, இப்படி ஸர்வலோக ஸுந்தரரையு, ஆச்சரிதரான தேவாகளுக்கு உதவிசெயயவல்ல தயாநிதியாய, தன்னைநினைத்தார் பாபம்தீரினில தூசாம்படி பண்ணவல்ல பரிசுத்தனை வாஸுதேவ னை வணங்குகிறேனென்கிறார். (90)

ஸஹயஹஸ்ரமம்யஸ்ய நாஸவதீயஃவீயஃஸாலீயஃ|

ஸஸாதிஸஸாதிர்ஜ்யதிஸ நவாஸ்ய க்ரியாதஜ்ஜ்ஞஃ॥ (91)

(ப-உ) வீயஃஸாலீ - பராக்ரமத்திறல் விளங்குமவனை, யஃ- எவன், யஸ்ய நாழி - யமுனையாற்றில், நவதீயஃ - இறங்கி, ஸஹஸ்ர- மிகக்கொழுப்படைந்த, உரமழி - காளியனென்கிற பாம்பை, ஸஹ யஸ- கொழுப்படக்கிணறே, (ஸஸார க்ரஹ்ய தி ஸதி நவாஃ) ஸஸார- தேவர்களுக்குவந்த, க்ரஹ்ய தி - அவமாநத்தினுடைய, ஸதி நி-தணி வில், வாஃ- உத்யோகத்தையுடைய, ஸஃ- அந்த, க்ருஷ்ணஃ - ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணன், ஸ- எனக்கு, ரதிஃ - பரீதியை, க்ரியாஸ- பண்ணட்டும்.

(தா-ம்) தன்னைவெல்லுவா ரில்லாமையாலே கொழுத்து, தா னும் தன்னுடைய பரிகரங்களுமாய்ச் சென்திருந்து, பசுபக்ஷ்யாதி களை நீர்குடிக்க வொட்டாமல ஜலத்தை விஷமயமாக்கிக்கொண்டு யமுனையின்மடுவில யதேச்சமாகக்கிடந்த காள்யனென்கிற மஹா கோரமான பாம்பை, அம்மடுவில்குதித்து அதின்கொழுப்பை யெல் லாமடக்கின வல்லமைபுளளவனுய், இன்னும் தேவதைகளுக்கு நேர்ந்த அநேக ஆபத்துக்களை யெல்லாம் போக்கினவனை க்ருஷ் ணன், எனக்கு தனிடத்தி லெப்போதும் ப்ரீதியை விளைப்பானுக வேணுமென்கிறார். (91)

ஸளஸளஸாயஸிரவேஹம் ஸ்ரமஸிதிலகம் வாரண மாலுடவ டே கணக்ஷம்ஸிவ தாஜ் ஜலதிஸ்ரஜம் ஸளக்ஷ்மணம் நாவலோகா யாழி| ஹாவிரா ஸந்தாரஸாலா வரிஜலோசநிதஃ களஹ்ஸ ஹவெஸ்ரவ கஜ்ஜ வாணள வெணஸ்ஸ யஸ்ய வ்ருஜ்யவதியஸ்தஃ வாத வீதாஷ்வரோதஃ॥ (92)

(ப-உ) யஸ்ய- எவனுடைய, ஸ்ரஸ்ர - சிரஸ்ஸில், ஸாயங்கால வேஹஸ்ய-மயிலிறகும், (வாஸுதாவதம்ஸ) வாஸுதா-ஸுந்தரமான, லாலாடபட்டே - நெற்றிக்கட்டில், (ஸ்ரமதி திலகே)ஸ்ரமதி - கஸ்தூரியினால் செய்யப்பட்ட, திலகே - திருநாமமும், கண-ஹ்யம்ஸ-இரண்டுகாதுகளிலும், கதி ஸ்ரஸ்ய- மிகவும்மெல்லியதான, தாலீ ஸஸ்ய- பச்சிலை இதழும், நாஸிகாயாம்- மூக்கில், ஸக்திகே- (தொங் குகிற) முத்தும், கள ஸ்ரஸ்ய- கௌஸ்துபமென்கிறமணியினுடைய, உபகண்ட- ஸமீபத்தில், (ஸுந்தரஸாலவைஜயந்தீ)ஸுந்தர ஸால - மந்தாரப்பூவினால் கட்டப்பட்ட மாலையினுடைய, வைஜயந்தீ - வாஸனையினால், ஹரிதம் - பூர்ணமாயிருக்கிற, ஹாரம் - முத்துமாலை யும், பாணௌ- கையில், வேணும்ச- குழலும், (விளங்குகின்றமேதா), (வ்ரஜயாவதிப்ரகம்) வ்ரஜயாவதி - ஆயர்மாதர்களோடு, ப்ரதம்- கூடியிருக்கிற, வீதாம்பரம் - பட்டவஸ்த்ரமணிந்த அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நம் - நம்மை, பாது- ரக்ஷிக்கட்டும். (92)

(தா-ம்) குழல்முடியில் மயிலிறகும், முகத்தில் கஸ்தூரி திலக மும், காதின்மேலிட்ட பச்சிலைக்கொழுந்தும, மூக்குநுனியில் தொங் கவிட்ட முத்தும், கழுத்தில் கறபசப் பூகளினிடையிட்டுத் தொடுத்து பரிமளம் வீசாநின்ற வைஜயந்தீமாலையும்; அதினருகில கௌஸ் துபமணியும், கையில்பிடித்த வேதுகுழலும், அரையிலணிந்த பீதா மபரமுமாகிய இவ்வழகுடன், கோபிமார்கள் சுற்றும் சூழ்ந்துநிற்க, ரக்ஷத்ரமண்டலத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற சந்தான்போன்றவ ணக்ருஷ்ணன், இவ்விருப்பை எனக்குக்காட்டி என்றுற்றுமை யைத் தீர்ப்பானுகவென்கிறார். (92)

ஸ்ரஸாரிணா வாரி விஹாரகாலே ஸ்ரமேக்ஷணாநாம் ஸ்ரவஸி தாம்ஸ்ரகாநாம் | கரத்வயம்வாகுவலம்ஹதீவ-ந்ன பூஜீயநம்வா வ ரிவாநஸாவீத்||

(93)

(ப-உ) வாரிவிஹாரகாலே- ஜலக்ரீடைபண்ணுகிறகாலத்தில், ஸ்ரஸாரிணா- ஸ்ரீகருஷ்ணனாலே, (ஸ்ரவஸி தாம்ஸ்ரகாநாம்) ஸ்ரவஸி த- அபஹரிக்கபபட்ட, கூம்ஸ்ரகாநாம்- புடவைகளுடைய, ஸ்ரமேக்ஷணாநாம் - ஸ்த்ரீகளுக்கு, கரத்வயம்வ - (சிலர்க்கு) இரண்டுகைக ளும்,(குவலம்ஹதீம்வா) குவ- (சிலர்க்கு) மயிர்களுடைய, வம்ஹதீம்

வா- ஸமூஹங்களும், டூரீக்ருதம்வா-(சிலர்க்கு) கண்களை மூடிக்கொள் ளுகையும, வரிய்யாத - புடைவையாக, கூஹீக ஆயிற்று. (93)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் யமுனையிலிருந்து ஜலகரீடை பண்ணும் போது கரையில்வைத்திருந்த அவாகளுடைய வஸ்த்ரங்களை கருஷ் ணன்எடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான், அப்பொழுது அவாகளதங் கள் தங்கள் மாநத்தைச் சிலர்கைகளினால் மறைத்துகொண்டார் கள், சிலர் தலைமயிரைவிரித்து மறைத்துக்கொண்டார்கள், சிலர் க்ருஷ்ணன்முகம் பாாக்கமாட்டாமே கண்களைமூடிக் கொணடார்க ளென்கிறார். (93)

யாஸாம் மொவாஜூ நாநாம் கூஸுஹ்லி தகராகூ டூகூஹ்ரா யந்நாஸாவாரு உக்தூரணிரு விநிகூரவெ்ராஜமஜூரபூவா வெஹ்ரீ நாபவெ்கெவி தாஸாஜ திரஹஸுஸுஹ்ரு நீராகூகாஹ்ரா ஜூாயவெ்கெயஜீவ்ரு ஹ்யஸுரஸிரு வெஹவாத்ரு வீதாஜ்வெரா நம்॥

(ப-உ) யாஸ -ழ்-எந்த, மொவாஜூ நாநாழ் - இடைப்பெண் களுடைய, (கூஸுஹ்லி தகராகூடூகூஹ்ரம்) கூஸுஹ்- ப்ரகா சித்துக்கொண்டும், கூலி தகர-மிகவும் கறுத்தும், கூகூ-சஞ்சல மாயுமிருக்கிற, நீரா-விலாஸத்தினாலுண்டான, கூடூகூஹ்ரம்- கடைக்க ண்பார்வைகளானவை, (யந்நாஸா வாரு உக்தூரணி ரு்வி நிகூர வெ்ராஜமஜூரபூவாவெஹ) யகூ- எந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நாஸா- மூக்குநுனியில் தொங்குகிற, வாரு-ஸுந்தரமான, உக்தூரணி-மூத் திணுடைய, ரு்வி- காந்தியினுடைய, நிகூர-ஸமூஹமாகிற, வெ்ரா ஜமஜூர- ஆகாசகங்கைபினுடைய, பூவாவெஹ - வெள்ளத்தில், தீநா யவெ்கெ- மத்ஸயங்களாகாநின்றனவோ, தாஸாழ்- அந்தஇடைப்பெ ண்களுடைய,(கூதிரஹஸுஸுயு ஹ்யாரு நீராகூகாஹ்ரம்வ)-கூதிரஹஸு- (போகும்போது) வெகுவேகத்தினால், யகூ - அசையாநின்ற, வா ரு-ஸுந்தரமாய், நீரா- இருண்டிருக்கிற, கூகூ - முன்நெற்றிமயிர் களுடைய, கூஹ்ரம் நுனிகள், (யத்ஜ்ஞ்ரு ஹ்ய ஸாரஸி ரு்வெஹ) யகூ- எந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கூஜ்ஞ்ரு ஹ்ய - அடியிணைகளாகிற, ஸாரஸி ரு்வெஹ - தாமரைப்பூவில், ஜூஜூாயவெ்கெ - வண்டுகளாகாநின்றன வோ,ஸம்- அந்த, வீதாஜ்வெரம்- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நம்- எங்களை- வா த-ரக்ஷிக்கட்டும். (94)

(தா-ம) கோபிமாகள், தங்களுக்கு அத்யந்தப்ரியனான க்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார்கள், அபொழுது அவர்களுடைய அதிசுகுமாரமாய கரிநெய்தலைபோல் நீலவர்ணமான பார்வையானது, க்ருஷ்ணன் மூக்குநுனியிலிட்ட (புலாக்கின்) சிறுதழுத்தில்நின்றும்புறப்படும்முகமெங்கும் வ்யாபித்துகங்காப்ரவாஹம்போல்வெண்மையானகாந்தியில்நடுநடுவில்விழுந்தமீன்களைபோல் அலையாநின்றன; அந்தகோபிமார்கள அவன் காறுகீழ் தலைவணைகைக கும்பிடும்போது தாமரைபூப்போன்ற அவன்பாதங்கள்மேல்விழுந்த இவர்களுடைய வேகாதிசயத்தினல் அலையாநின்ற நீலவர்ணமான கேசங்களானவை, மதுபாநாத்தமாகத் திரியாநின்ற வண்டுகள்போலவிளங்கிற்றின; அவ்வழகைக்காட்டி பீதாம்பரதாரியான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார. (94)

யஎஷ்ணாத்ரிஸ்ரேணிராகிவஸ்தி தவாக்ஷிராஜாவொத்ஸ்ணாந்
உத்ஸாஹிநா வர்ணாகுஸுமாத்ஸ்ருதாக்ஷ்ணாந்தரோஷித நிஜவ்ருத்திபாஜ
நாவைஷ்ணவாம் | கூத்ஸவ்ருத்தாயகாஞ்சாஷ்டாராயகாவ ஹம்ஸநா
ஸிவ்ருதெஷாம் காரோவெஸ்ரமுஷ்ணவ்ருகூடித வாகாம் வாதாவீதாபூரொதாம்॥ 95)

(ப-உ) (யஎஷ்ணாத்ரிஸ்ரேணிராகிவ ஸ்தி தவாக்ஷிராஜாவொத்ஸ்ணாந்ஸாஹிநா உத்ஸாஹிநாம்) யசு-எந்தப்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வெணா - குழலில், த்ரிஸ்ரேணிராகிவ - வரிசையாக, ஸ்தி த - இருக்கிற, வாக்ஷிராத்வாரங்களினுடைய, ஜாவ-முகங்களினின்றும், உத்ஸ்ணாந்-வெளிப்புறப்படவிட்ட, நாஹ-ஔியினல், ஸாஹிநாம்- மனத்தளர்த்தியையுடைய, வர்ணாகுஸுமாம்- பெண்கள், (கூத்ஸவ்ருத்தாயகாஞ்சாம்) கூத்ஸ - அவிழ்ந்தமை, வ்ருத்த-சிதறியுமிருக்கிற, கூயகாஞ்சாம் - முனனெற்றிமயிர்களையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், (தாக்ஷிணாத்ய உத்ஸாஹிநாம்) தாக்ஷிண்ய-ப்ரகாசியாநின்ற, கூயாத- அதரத்தையும், கபோலம் உ- இரண்டுஸ்தநங்களையும், நாஹிவ்ருதெஷாம்- கொப்பூழையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், (காரோவெஸ்ரமுஷ்ணவ்ருகூடித வாகாம்) கார உ- மாநமதனுடைய, கூவெஸ - ஆவிர்ப்பாவத்தினல், ஸ்ரமுஷ்ண - அதிகமாயிருக்கும்படி, வ்ருகூடித - வெளிக்கிளம்பின, வாக்ஷோகாம்-மயிரெழுச்சியையுடையவர்களாய்க் கொண்டும், தத்தாக்ஷிணாத்ய - அப்பொழுதே, (தாக்ஷிதநிஜவ்ருத்திவைஷ்ணவாம்) தாக்ஷித-அறுக்கப்பட்ட,

நிஜவதி- தங்கள்கணவனிடத்திலுண்டான, வ்ரீதியு டையவர்களாக, வஹ்நிவர்ஃ- ஆனர்களோ, (வஃ - அந்த,) வீதா வ்ரஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நஃ-நம்மை, வாதர- ரக்ஷிக்கட்டும். (95)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் தஙகள தங்கள் க்ருஹங்களிலிருந்து பதிசுஸ்ரூஷை பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் க்ருஷ்ணன்வேணு கா நம பண்ணினன், இவர்கள செவியில் விழுந்தவாறே இவர்கள் தங்க ள் பர்தகாக்களிடத்தில் நேசமற்றவர்களாய், அந்த சுஸ்ரூஷையை மேல் செய்யமாட்டாமல் விடுவிட்டாகள்; க்ருஷ்ணன் விஷயமா கத் தங்களுக்குண்டான மன்மதவிகாரத்தினல், தலையில்முடிந்த மயிர் களவிழந்திறந்து கிடந்தன; அதரமும, ஸ்தனங்களில சூசுகங்க ளும், நாபியிலக்ரபாகமும் குருகுருத்துத்துடியாகின்றன, உடம்பெ ங்கும மயிர்கள் நெறிதெழுந்தன, இப்படி அவர்களைப பரவசமாக் கின க்ருஷ்ணன்நமமைபும் பரவசராகசெய்க்ஷிக்கக் கடவாரை வேண் டுமென்னபரார்த்திகிறார். (95)

ஔவகூர ஜஂராகூரெ வஃர்ஷிதஃ கீர்தொமவாஂவாமி நா நஸ்நா நகூஹ்நாலெஹநி-ஜவஃதாவனை நவாணூர்தநா மொவாலாவஜிஹ்ரழுஹாரதரலை மொவீஜநாஜ்ஞ்யதிஃ வ்ரயா யாஔஹ்ரஜி வஜ்ஜதம் வஃயஃரஃகோவீந்ர நீலொஃணிஃ॥ (96)

(ப-உ) ஔவகூராஃ-தேவகியினுடைய, ஜஂராகூகெர- வயிற்றி ற ரத்நோத்பத்தி ஸ்த்தாநத்தில் நின்றும், வஃர்ஷிதஃ - உண்டான தும், மவாஂவாமி நா- பசுபாலகளுய், வாணூர்தநா - பாக்யசாலி யான, நஸ்நந - நந்தகோபனுல், (நிஜவஃதாவனை நந) நிஜ- தன்னுடைய, வஃதா-பெண்ணுகிற, பனை நந-மூல்யத்தினுல, கூந கூஹ்நாலஹஃ- வஸ்தேவரிடத்தில்நின்றும், கீர்தஃ- விலக்குவாங் கப்பட்டதும், (மொவாலாவஜி ஃஹார தரஜஃ) மொவாலா- இடையர்களுடைய, கூவஜி. வரிசையாகிற, ஃழ - அழகியதான, ஹார- முத்துமாலைக்கு. தரஜஃ-நடுநாயகக் கல்லானதும்,(மொவீ ஜநாலஜ்ஞ்யதிஃ) மொவீஜந-ஆய்ச்சியர்களுக்கு, கூலஂக்ஞ்யதிஃ-பூஷண மானதும், ஃயஃரஃ- அழகியதுமான, கஃ கூவி- அபூர்வமான, வஃ- அபபடிப்பட்ட, ஔஃர்ஜநீலஃணிஃ - இந்த்ரநீலமாணிக்கமானது, வஃ- உங்களுடைய, ஹ்ரஜி-நெஞ்சில், வஜ்ஜதம் எப்பொழுதும், ஸ்ரீயாஃ- இருக்கட்டும். (96)

(தா-ம்) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வடிவழகாலும், மூன்ருனையில் மூடிந்தாளலாமபடியான ஸௌலப்யத்தாலும், விலய்ற்று மஹாரக்

கமாய் விளங்காநின்றசிறபபாலும் இநத்ர நீலமாணிக்கத்தோடொத் திருநதான் ; இமம்மாணிக்கத்துக்கு உத்பத்திஸ்தாநம் தேவகியி னுடைய திருவுதரமாயிருநதது ; இம்மாணிககத்தை நநதகோபர், தன் பெண்ணுகிய மூல்யத்தைதக்கொடுத்துவஸுதேவரிடததில் நின் றும்வாங்கி, இடைபபிளளைகளாகிற முத்துமாலைக்குமநாயகமாகக் கோத்தார், கோபிமார்கள் இநத ரதநத்தைதத் தங்கள் ஸ்தநதேசத் துக் கலங்காரமாக வெடத்தணிநதாகள். இமமணியுண்டான இட மோ, அசுத்தமான ஒரு பெணணின்வயிறு; விற்றவனே, உயாநத பொருளைத் தனக்குபோக்ய மாகககொண்டு ஆளவலல அரசனை வஸுதேவன் ; வாங்கினவனே, டாணிக்கத்தின் பெருமையறியாத இடையன்; விலையோ, மலவுத்தையான ஒருபெண், இதையணிந்த வர்களோ, பசுப்ராயரான இடைப்பெண்கள் ; இப்படி லோகவிலகஷ ணமாய் அதிஸுநதரமான இமமாணிக்கத்தை நீங்கள் உங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருத்து விாகளாகவெனறு பரோபதேசம் பண்ணு கிறார். (96)

வீவெவீம்நிஷண்ணவொலுகமலெ திஷநுவஸமொவாலுகொய
ஜ்ராஹஷ்டிதஉஷ்ட்ரஹாம்ப உவக்யஷ்டிவூஹாஉ வண்டாரவழ் வக்த்ர
வாதக்ராதாஜ்ஜலிம்க்ராதசரீராம்கம்பவிவெநுயம்பயம்வாயாஉாமத
மொவிகாநய நயொராம்-ஜ்ஜுக்திஷவ க்திதாராக்ராஸ்॥ (97)

(பதஉ) வீம்- மணியின்மேல் (இட்ட), (வீம்நிஷண்ணவொலுக மலெ) வீம்-மணியின்மேல். நிஷண்ண-உட்கார்ந்திருக்கிற, வொலுக- சிறுபிள்ளையினுடைய, மலெ- தோள்மேல், திஷநு - நின்றவனுய்க் கொண்டு, யம்-எந்த, மொவாலுகம்-க்ருஷ்ணன், (யத்ராஹஷ்டிதஉ ஷ்ட்ரஹாண்ப) - யத்ர- உறியினது, கஹம்-நடுவில், ஷ்டித-இருக்கிற, உ ஷ்ட்ரஹாண்ப - பால்பானையை, கவக்யஷ்டி - இழுத்து, வண்டாரவழ்- (அதில்கட்டப்பட்ட) மணிஞாகையை, கூவ்ஹாஉ- மறைத்து(அடக்கி) (வக்த்ரவாதக்ராதாஜ்ஜலிம்) வக்த்ர- வாயினுடைய, உவாதை - ஸமீபத் தில், க்ராத - பண்ணப்பட்ட, கஜ்ஜலிம்-இடக்கையையுடையஞய்க்கொ ண்டு, (க்ராதசரீராம்கஉழ்)க்ராத-பண்ணப்பட்ட, சரீராம்கஉழ்- தலை யலையலையுடைத்தாம்படி, வயம் - பாலை, விவெநு-பாநம்பண்ணுகிறவ னுய், (க்ராமதமொவிகா நய நயொராம்) க்ராமத- (அப்பொழுது அங் கே) வந்த, மொவிகா-இடைச்சியினுடைய, நய நயொராம்- கண்க ளில், (ஜ்ஜுக்திஷவ க்திதாராக்ராஸ்) ஜ்ஜுக்திஷ - (வாயிலுள்ளபாலைக்)

கொப்பளிக்கையாலே, வெந்தார (பால்) குதறிவிழும்படியான, உமிழ்நீரை கூடிய பண்ணினதே, வஃ- அந்தக்ருஷ்ணன், வாயாகூ-(எங்களை)ரக்ஷிக்கட்டும். (97)

(தா-ம்) ஒருகால் இந்த க்ருஷ்ணன், ஒருகோபிகையினது முகத்தில் அடைத்த படலத்திறந்து உளேபுக்கு பால்பானையைத் தேடிபபார்த்து, உறியின்மேல உயரவைதிருக்கக்கண்டு, அது கீழுன்றதன்னுலதாவப்போகாமையாலேஒருமணையைபபோட்டு அதன்மேலேறிப் பார்த்தான், அபபொழுது மது எட்டிற்றில்லை, அம்மணைமேல் ஒரு சிறுபையலை உட்காரவைத்து அவனகழுத்தினமேல தானேறிநின்று அவவுறியைததாவி யிழுத்து, அதில கட்டியிருந்த மணியின்நாகனை அசைநதொவிக்க வொடடாமல் ஒருகையால பிடித்துக்கொண்டு, மறறொருகையால அங்குள்ள பானையசசாய்த்து, அங்குநின்றும் பால்வழியப் பின்பு அகனகையத தன் வாயருகே வைதது, ஸந்தோஷததினுல தலையை யாட்டியாட்டி அபபாலைக் குடியாநிறக, அபபொழுது அங்கொருபணியாக அவ்வில்லதகாள் வர, தனனை யவளகாணுதபடிதன்வாயிலுளளபால அவள்முகமெங்கும் சிதறிவிழுந்து கண்ணிரண்டுமமூடுமபடி பூதகாரமசெய்து உமிழுநதுவிட்டு, அவள அனைதத் துடைததுக்கொண்டு பாடபதறகு முன்னே குதித்தோடிபோனன். இபபடி வினையாடித்திரிகிற கருஷ்ணன் நம்மைரக்ஷிககட்டு மென்கிறார். (97)

யஜ்ஞரீஜிஹ்வ நம்ஹஸ்ஹ வாதரூஷ நம நம்வயம்
வ்ருஜாநுஹஜிஹ்வ தவஸ்ருஜிஹ ஜநாதரோஷ்டா|| யெந
ஸாகஜிஹ்வ நநர்வஸ்ருஹா ஹக்திஹ்வ வஷிணீ வாணிரா ஜிஷ்வ
ஹகுகுஷஜிஷ்வ ரூபஃவஷிஸ்ரீஜஷி|| (98)

(ப-உ) யெந-எந்தகாரணத்திறல், கஸ்ஸாகஜி-நமக்கு, வஷிணி-(ஆராதருடைய) ஸம்ஸாரத்தை நசிப்பிக்குமவரை, வாணிரா ஜிஷி - சாணூரனென்ற மல்லனைக் கொன்றவரை, (ஹகுகுஷஜிஷ்வ வஷி) ஹகு-(தன்னிடத்தில்) பக்திமான்களுடைய, குஷ - ராகத்வேஷாதிதோஷங்களை, ஜிஷி-அபஹரிகுமவரை, (ரூயஃ வஷி) ரூயஃ-மங்களத்தை, வஷி - மேன்மேல்வ்ருதி செய்விப்பவனுமாய், ஸ்ரீஜஷி-ஸ்ரீமானுமானக்ருஷ்ணனிடத்தில், கநநர்வஸ்ருஹா-மற்றவர்குபபெறவரிதான, ஹக்திஃ- பகதியானது, கஹஸ்ரு-உண்டாயிற்றோ, (யெந- அந்தகாரணத்திறல்), வயஃ - நாஙகள், ஜநாதரோ-முன்பிறவியில், யஜ்ஞைஃ - யாகங்களினுல், ஈஜிஹ்வ - யஜித்

தோமாகிறேம், வாவ்ருஷ்ண- உதத்மபாத்திரத்தில், பந்ய- செல்வத்தை, ஒஉஹ-கொடுத்தோமாகிறேம, வ்ருஜாந - பெரியோர்களை, லெஜிஉஹ-சுபாரூஷித்தோமாகிறேம், ஊஷ்ஷாழ்-வருந்திச்செய்யத்தக்க, தவ்ம் - தபஸ்ஸை, வக்ரஉஹ- பணணிறேமாகிறும், நமி நழ்-நிபாசயம். (98)

(கா-ம) அவன் காலாந்தரத்தில் பண்ணின க்ரீடைகளெல்லாம் ப்ரதபக்ஷமபோல் தோற்றி அநுபவிக்கைகருக் காரணமென், அது பக்தியாலே யுண்டாயிற்றென்னில, அதுண்டாகைக்குத் தான் ஹேது வென் என்று சிலாகேட்கச, சொல்லுகிறார்.—நாங்கள பூர்வஜந்மங்களில ப(ஹ)லாபிஸந்தியின்றிக்கே அநேகயாகங்கள் பண்ணிறேம், ஸத்பாத்ரங்களில தாநங்கள்கொடுத்தோம, பெரியோர்களைப்பணிந்து ஆநந்திப்பித்தோம், நக்காடடியும் மலைசசாரலிலும் ஆழ்நதநீர் நிலைகளிலும நின்று ஆஹாரவாஜ்ஜிதராய் கோரதபஸ்ஸுக்கள் பண்ணிறேம், அதிலுலே எங்களுருகு, ஆப்ரீதர்க்கு ஸம்ஸாரபாசத்தையும், அதுக்கடியான ராகத்வேஷாதிகளையு மறுத்து பரமாநதபரிதமான மோக்ஷத்தையும் நித்ய கைங்காயத்தையுமளித்து வாழுவிகக வல்ல க்ருஷ்ணனிடதில் அத்யநதபகதி புண்டாயிறறென்கிறார. ()

கூயி வூஹெந ஐஐ கிம மூணெந கூயுவூஹெஹ ஐஐ கிம மூணெந | ரகூ விரகூஉ வரெவயமி நாம நிரயுகூம் கூஜூக்ஷ உவதுரஹஜூம்॥ (99)

(ப-உ) கூயி-நீ, வூஹெஹ- (என்னிடத்தில்) அநுக்ரஹமுள்ளவனகில். ஐஐ- எனக்கு, மூணெந - (ஸம்பாதிகவேண்டிய) சமாதிகுணங்களினுல், கிழ- என்னப்ரயோஜனம்? கூயி - நீ, கூவூஹெஹ- (என்னிடத்தில) அனுக்ரஹம்செய்யாயாகில், ஐஐ-எனக்கு, மூணெந- (ஸம்பாதித்த) குணங்களினுல், கிழ-என்னப்ரயோஜனம்? வயதி நாயு-ஸ்த்ரீகளுக்கு, வரெ-கணவன், ரகூ- (தங்களிடத்தில்) ஆசையுற்றிருநதாலகில், (கூஜூஉவதுரஹஜூம்) கூஜூஉ - குங்குமப்பூவினுல் எழுதப்பட்ட, வதர- சித்ரவிசேஷத்தினுடைய, ஹஜூம்-தொழிலானது, நிரயுகூம்-ப்ரயோஜநமற்றதாம், வரெ-கணவன், விரகூதவ- (தங்களிடத்தில்) ஆசைபற்றவலகிலும், கூஜூஉவதுரஹஜூம்-குங்குமப்பூவினுலெழுதப்பட்ட சித்ரவேலையானது, நிரயுகூம் - ப்ரயோஜனமற்றதாம். (99)

(தா-ம்) ஜந்மாந்தரத்தில் பண்ணின புண்யவிசேஷத்தினால் உமக்குக க்ருஷ்ணனிடத்தில பக்தியுண்டாய அதினாலவனை வெளியாகக்கண்டேனென்றீர, அந்த பக்திமாத்ரம போருமோ, சமதமாதி ஆத்மகுணங்களும்வேண்டாவோவென்று அவர்களகேட்க, அதுக்குக் க்ருஷ்ணனப்பாத்துச் சொல்லுகிறார் —சமதமாதி குணங்களெல்லாம் உன்னைக்காண்கைக் குறுப்பாகசாஸ்த்ரங்கள சொல்லுகின்றன; அவையுணடாவதற்கு முன்னமே உன்னைக் காணுமபடியாக நீ என்னிடத்திலருள புரிந்தாயாகில, பின்பு அக்குணங்களாலொரு பயனுமிலலை; நீ என்னிடத்தி லருள்புரியுமபடியாக உன்னிடதில் நான்பக்தியைப்பண்ணி உன்னையே ரக்ஷகனாகமபி உன்காலிலவிழுந்தும் நீக்ருபை பண்ணுதொழிந்தாயாகில், அப்போதும், நான் ஆத்மகுணங்களை ஸம்பாதித்தும் உபயோகமிலலை; (ஆத்மகுணங்கள் பக்தியையுண்டாக்கி பகவத் ஸாக்ஷாத்காரமேஹதுவாகின்றன, அவையுணடாவதற்கு முன்பேபக்தியும், அதினல் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமுமுண்டாகில் பின்பு அவற்றைத்தேடவேண்டா, பக்தியுண்டானபின்பும் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம பிறவாவிடில் ஆதமகுணங்களிருந்தும்முபயோகமில்லை யென்றுகருத்து.) இதுக்கு உதாஹரணம்,—புருஷன் மனைவியிடத்தில் ஆசையுற்றிருந்தாலில் பின்பு அவளுக்கு அலங்காரத்தினல் ஒருகார்யமில்லை, அவனை ஆசையற்றிருந்தாலில அபபொழுது அவ்வலங்காரங்கள அவளுக்கு என்செய்யப்போகிறது? அதுபோலிங்குமகண்டு கொள்வதென்கிறார். (99)

மாயதிக்ஷணாவஸாநஸமயேஸாநு திநாபூர்வயா
நிதராஜஉதகாதி நிவஹைஹமஹோவாஜூநாமமாகூலை| உந்ய
தெரா உயிவாணிகூஜண ஸணதாரா நாகாரஜூவா பூராவலுஷ
நாணையாயஜநிஸுவீதாஉரொவ்ராதநம்॥ (100)

(ப-உ) (நிஜஉதகாதி நிவஹைஹம்) நிஜ- தங்களுடைய, உதபற்களுடைய, காதி- சோபையினுடைய, நிவஹைஹம் - ஸமூஹங்களினல், (உந்நபூஹாம்)உந்ந - சந்தரனுடைய, பூஹாம் - காந்திகளை, ரூபந்ததெரும் - தனகயா நின்றவர்களாய், (வாணிகூஜணஸணதாராநாகாரஜு) வாணி-கைகளினுள்ள, கூஜண - வளைகளுடைய, ஸணதார-ஜணஜணவென்கிற ஒலியை, கரநாகாரஜு-அனுஸரித்திருக்கும்படி, ஜவாசு- வேகத்தினல் (பூராவலுஷநாணையாம்) பூராவலுசுசுற்றிச்சுற்றி அலையாநின்ற, வலநகரணையாம்-புடைவையின்முனைகளினையுடையவாகளாய்க்கொண்டு,உயி-தயிரை,உந்தெரும்-கடைகிறவர்க

ளான; மொகுலை - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, மொவாஜூநாம்- இடைச்சிகள், (கூணஉாவஸா நஸஉை) கூணஉா- இரவினுடைய, கூவஸாநஸஉை- முடிவு (உய) காலத்தில, ஸாநநூ - ஸந்தோஷத்தோடுகூடியிருக்கும்படி, யது- யாதொருகருஷ்ணனை, கூநிபது-ஸாவகாலமும, மாயணி- காலம்பண்ணுகிறார்களோ, ஸ்ம- அந்த, வீதாஉரஃ- க்ருஷ்ணன், நஃ- நமமை, கூவ்யாத்- ரக்ஷிக்கட்டும. (100)

(தா-ம்) இதில், கோகுலமெங்கும் க்ருஷ்ணமயமாய்விட்டதென்கிறார்:—கோகுலத்தில கோபிமார்கள விடியற்காலத்தி லெழுந்திருந்து, அடையில சட்டினவாடையும் அலங்காரமுமாய் சுற்றிசுழன்றுவருமபடி அதிவேகத்துடன் தயிர்கடையும்போது அந்த வேகத்தால் கைகளிலணிந்த வளையல்கள் சண சணவென்றொலிக்க, அவ்வோசையையே தாளமாககொண்டு அதுகநுரூபமாக, த(உ)ந்தகாநதிகள் வெகுவிலவுபோல் வெளியில் வீசுமபடிநின்று அதி ஸந்தோஷத்துடனே ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய திவ்யகுணசேஷ்டிதங்களை, அவைவருமொருமுகமாகப் பாடாநின்றார்களை; அபபடிபபட்டவன், நமமையும் தம்மயமாக்கிரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார. (100)

கூம்ஸாஉதீ்ஷ்ததவாத3கூர்ணீஉஹாரம் உஜ்ஜ்ரும்பதஹ்ரு-ஷிதாகிஞ்
ஜல்கம்விதகோஉயாயரவாடம் ஸாவிப்ரஸாரிகூணம் கூலொ
கூஜாலவலுவெழுரஸிகா உாவ்ரியகம்சூஉா உவிலெகூலு
கலொகஸிஹஜீயுமீ்தம் ஜாதெ ஜமதெநாஹ ஸ்ம॥ (101)

(ப-உ) கூம்ஸாஉதீ்ஷ்ததவாத3கூர்ம்பஉஹாரம்) கூம்ஸ - தோள்வரையில், கூஉதீ்ஷ்ட- தொங்கவிட்டிருக்கிற, வாத3-ஸுகுமாரமான, கூர்ணீஉஹாரம்-குண்டலங்களையுடையவனும், (உஜ்ஜ்ரும்பதஹ்ரு-ஷிதாம்) உஜ்-அல்பம், உத்ந்த - உயர்ந்திருக்கிற, ஹ்ரு-ஷிதாம் - கொடிபோன்றபுருவத்தையுடையவனும், (கிஞ்ஜல்கம்விதகோஉயாயரவாடம்) கிஞ்ஜல்கொஞ்சம், கூர்ணித- தாழ்த்தப்பட்ட, கோத3ய - ம்ருதுவான, கூயரவாடம் - அதரத்தையுடையவனும், (ஸாவிப்ரஸாரிகூணம்) ஸாவி- குறுக்காக, ப்ரஸாரி- வ்யாபித்திருக்கிற, கூகூணம் - பார்வையையுடையவனும், கூலு தலொ- கல்பகமரத்தினுடைய, உவிலெ-அடியில், (கிஞ்ஜீயுமீ்த) கிஞ்ஜீ - மூன்றுவளைவாக நிற்பதினால், யுமீ்த- ஸுந்தரமுய்க் கொண்டு,(கூலொயாஜூர்யவலுவெழ்) கூலொ- மிகவுமனைசந்துகொண்டிருக்கிற, கூஜூர்ஸிவலுவெழ் - தளிர்

போன்ற விரல்களினால், உஉ - ஸுதோஷத்துடன், உராஷிகோழி-வேணுனவ, கூவபிராயதெழு-(அடக்கி வாயுனவ) நிறைத்து ஊதுமவனும், (ஜமதக்நாஹநழு) ஜமதக்-லோகங்களோ, தொஹநழு - வசீகரிக்குமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே, யுயாபெ-த்யாகம்செய்கிறேன. ()

(தா-ம்) இவன் குழலூதும்போது, காதிலணிந்த தோடுகள தோள்மேல தொங்கிப்புரளாநின்றன; புருவங்களிரண்டும கொஞ்சமுயரவெழுந்திருந்தன; அதரம சிறிது குவிந்திருந்தது;கண்கள உளளுன்ளரஸாதிசயத்தினால குறுக்குப்பாயாநின்றன, கைவிரல்கள் வேணுவின் ரந்த்ரங்களின்மேல் நர்த்தநம்பணணுகின்றன; உடம்பு மூன்றுவளைவாக வணைந்திருந்தது, இவ்வழகுடன் ஸகலஜகத்தையுமாகதிப்பியாநின்றுகொண்டு கற்பகமரத்தின்கீழநின்று குழலூதினனென்கிறார. (101)

ஈலெலுலிஸ்ரலெநு கூலுஸ்ரிஸுர ரி தராஜலெநிஃவுஷ்வாவொ ஜூநாஹிஹெ-ழாலெவெஷ்டுர வூராகூ தாதூதாஜிவிகூயிஸுஷ்டா விஸ்ரு காயொவுதெயஃ। க்ரூஜஃகுஜி நகூாலொஹயவகி தஉ்ஸுரா யொஹிஹியெ-ர்யயதி-ர்ஜ-ர்ஜுவெஷ்டாஸுரூாவதாரெ ஊரிரஉரமணாநஜூாவூாதாரூயூஷாஜு॥ (102)

(ப-உ) (ஸுரூாவதாரெ) ஸுரூ-கம்ஸன்கோடித்த யுத்தரங்கத்தில், சுவதாரெ-ப்ரவேசிக்குங்காலத்தில், உலெஃ- சாணூராதிமல்லர்களினால, லெஸுலெநு கூலுஃ - மஹோயாடோத்தவனுகவும், ஜதரஜெநஃ-மற்றஜநங்களினால, ஸிஸுஃ-சிறுபிள்ளையாகவும், சூரூ நாஹிஃ-ஸ்த்ரீகளினால, வூஷுவாவஃ-மந்மதனுகவும், மொலெவஃ-இடையர்களினால, வூராகூ தாதூ-கேவலமநுஷ்யனுகவும், ஜிவி-ஸ்வர்க்கத்தில், கூமிஸுஷ்டா-இந்த்ரனால, (விஸ்ருகாயஃ) விஸ்ரு-ஸமஸ்தவஸதுக்களையும், காயஃ-சரீரமாகவுடையனுய், சுவதெயஃ-ஒருவராலு மளவிடக்கூடாதவனுன ஸர்வேஸ்வரனுகவும், (ஹயவகி தஉ்ஸுரா)ஸய-அச்சத்தினால, வகி த-நிலையற்று அல்லாடுகிற, உ்ஸுரா - கண்களையுடைய, கம்லெந-கம்ஸனால, க்ரூஜஃ-கோபித்திருக்கிற, காலஃ-யமனுகவும், யொஜிஹிஃ-ருஷிகளினால, (யெயயதி-ர்ஜஃ) யெய-த்யாகம்செய்யத்தக்க, தி-ர்ஜஃ-திவ்யவிக்ரஹனுகவும், உ்ஸுஷ்டஃ - காணப்பட்ட, (சுரமணாநஜூசு) சுரமண-தேவர்கள் குழாங்களுக்கு, கூந

நஸ்யூசு-ஸ்ருதோஷத்தையுண்டுபண்ணுகிறவஸ்துன, ஹரி: -ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், பாஷாநு-உங்களை, வாதா-ரக்ஷிக்கட்டும். (102)

(தா-ம) இதில், கம்ஸனுடைய யுத்தரங்கத்தில்நிழிந்ததோபாதையழகையநுஸந்திக்கிறார்.—ராமக்ருஷ்ணர்பளிருவரையும் வருஷித்துவரவழைத்து உபாமாள்விடபதாகக் கோடித்தரங்கபரதேசத்திலஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புகுந்து, விஷ்லுறித்தல், குவலயாபீடத்தைக்கொல்லுதல்முதலிய சில அதிமாநுஷவ்யாபாரங்களைசெய்ய, முஷ்டிகன்சாணூரன்முதலிய மல்லாகள் அவற்றைறயெல்லாம் கேட்டவர்களாய், பின்பு இவனை எதிரேபாத்து, இவன் நம்மாளைசகலஜகத்பெருமலையாயிருந்தானென்றறிஞ்ஞர்கள். மற்றவாகள் இவனுடைய இளமையைப்பாராத்து சிறுவனுகவெண்ணினாகள், பெண்களெல்லாரும், வடிவுகொண்டெழுந்துவந்த மந்மதனுகவெண்ணினாகள், இடையர்கள், தமதோடொத்த இடையனுகவெண்ணினர்கள்; இந்திரன் ஆகாசத்தில் நின்றுபாராத்து, ஸர்வாந்தர்யாமியாய், அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையுடைய புருஷோத்தமனுகவெண்ணினன்; கம்ஸன், தன்னைக்கொலவதாகக் கோபித்துவந்த யமஸ்வரூபமாகவெண்ணி மொள மொள விழித்துபபாராத்தான்; ருஷிகள்கண்டு, இதுகாலம் த்யாகம்செய்யவேண்டிய பரதத்வமென்றறிஞ்ஞாகள், இப்படி அவரவர்களுடைய ஸ்வபாவாநுகுணமாகக் காணபபட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார். (102)

ஸம்விஷாதிணிவிஷ ரௌத்ரதமுதயுராஸீ நமுக்ஷ்ணே வெகுஷ்ணமரீதிமகுரு-ஹாவிரயயநுஹஷ-ர்தக்ரவளஸம்வ்யூஹாநு | கரிநரு நுஷ்டிதவஸ்ப்ருகாகிஷலவியொராராயயநுநயம் மொஷீமொவவ ரீவ்ருதாயஹ-வதிம்வாயாஜ்ஜமதுராஹநம்॥ (103)

(ப-உ) (ஹணிவிஷ ரௌ) ஹணி-ரத்நமயமான, விஷ ரௌ - ஆஸநத்தில், ஸம்விஷ-வீற்றிருந்தவனுய்க்கொண்டு, ஸுத்ரமுழ-துடைமேல், (முயுராஸீ நமுக்ஷ்ணே) முயுராஸீ ந-உட்கார்ந்திருக்கிற, முக்ஷ்ண-ருக்மிணியினுடைய, ஸ-வெ-முகத்தில், உஷ்ண - ஸந்தாபத்தினல், ஸுஷ்மரீதிமகுரு-கஸ்தூரியினல் திலகத்தை, விரவயநு - செய்யுமவனும், ஹஷ-ர்தக்ரு-மனக்களிப்பினல், கர-வள - கொங்கைகளை, ஸம்வ்யூஹநு-தடவுமவனும், (ஸுநரு நுஷ்டிதவஸ்ப்ருகாகிஷலவியொ:) ஸுநரு நு-ஒருவர்க்கொருவருடைய, ஷித - சிரிப்பாகிற, கிஷலவியொ:-தனிர்களினல், உந்நயழ-மந்மதனை, ஸுராயயநு - பூஜிக்குமவ

ணும், (மொவீமொவவரீவ்யுதஃ) மொவீ - ஆய்ச்சிகளிறனும் மொவ-இடையர்களிறனும், வரீவ்யுதஃ - சூழப்பட்டவனும், ஜமதக்நரஹநஃ-லோகாநுக்ரஹகரனுமான, யதுவதிஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வாயஃகூ-ரக்ஷிக்கட்டும். (103)

(தா-ம்) ஒருகால், கோபிமார்களும் கோபபாலர்களும் சூழநீற் கையில், ரத்நபீடத்திலுட்கார்ந்து தன்மடியில் ருக்மிணியையுட்கார வைத்துக்கொண்டு, அவள் முகத்திலு தன்கையால் கஸ்தூரிதிலகமிட்டு சிலஸ்ருங்காரவ்யாபாரங்களைப்பண்ணி, அவளுடனேகளித்துமுறுவல்செய்து காமம்தவனியெழசெயதான், அபபடிஸங்கதோஷதரேதாநுகூடிய க்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறா (103)

கூகூவிஷவஸநாஜிலகூவயபஸ்யாஜாத்ரவாயஃகூதாஃபூ
ஷ்ணவலிதாரூவாகூவயாமஹ்வஸணஃபுரவிஹஸ்ரீஜகி | வாயஃக
ஸ்ரூநவபி தவத்ருவஜதிபுராஹ்ருஷி காஸ்யஸ்ரியஃஸ்ரீயஃஸ்ரீஷ்யஃஸ்ரீஜாதிபுராஹ்ரி
ணீஃநதஜூவீஃகூஷ்ணவேஷ்ணவேஷ்ணதூ ரக்ஷ்ணஃ॥ (104)

(ப-உ) யஸ்யாஃ-எந்த ருக்மிணியினுடைய, வஸநகூஜ்ஜ்வ- புடைவைபின்தலைப்பானது, கூகூவிஷ -இழுக்கப்பட்டவளவில், (தரவாயஃகூதா) தரவா-வெட்கத்தினல், கயஃகூதா-கீழ்முகமாகப்பண்ணப்பட்ட, (கூவயய ஸ்யாஜா) கூவயய - கரிநெயதல்புஷ்பம்போல், ஸ்யாஜா-கறுத்திருக்கிற, ஆயஷீஃ-பார்வையானது, (ஸ்ரணத்ரவ) ஸ்ரண-ஸ்வர்ணத்தினுடைய, வலய-கங்கணத்தையுடைய, ஸ்ரீஜகி-அழகிதான, கூவப-இரண்டு ஸ்தனங்களின்மீது, ரூவா-காந்தியினல், ஸம்வலிதா-சேர்ந்ததீதா, கய பிறகு, வாயஃ-இனிசான, கஃவந-அபூர்வமாயிருப்பதொரு, வஸ்தவத்ருவம் ஜதிமாங்கனிரென்று (அனுதநினைத்து), (வராஹ்ருஷி தாஸ்யஸ்ரியஃ) வராஹ-சுற்றுப்வ்யாப்தமாயிருக்கிற, ஹ்ரித-புன்சிரிபபோடுகூடிய, ஸ்ருஷ்ய-முகத்தினுடைய, ஸ்ரியஃ-சோபையையுடையவளாய், (நதஜூவீஃ) நத-வணங்கின, ஜூவீஃ-முகத்தைபுடையளான, தாஃ-அந்த, ரூக்மிணீஃ-ருக்மிணியை, ஸ்ரிஷ்யந்-ஆலிங்கநம்செய்துகொண்ட, ஸஃ-அந்த, கூஷ்ணஃ-க்ருஷ்ணன், நஃ-நம்மை, வேஷ்ணதூ-ரக்ஷிக்கட்டும். ()

(தா-ப்) மற்றொருகால் ருக்மிணியும் தானுமாயிருக்கும்போது அவளுடைய மேலாடையைப் பிழ-த்திழுத்தான், அபபோதவள்வெடகத்தினல் தலையைவணக்கிக்கொள்ள, அவளுடைய கரிநெய்தலி

னிகழுமேபால் நீலவர்ணமான பார்வையானது தங்கக்கிண்ணிகள்போ
ன்ற முலைகளின்மேலபடிய, அதையவள்கண்டு, இந்த ஏதோ ஒரு
இளையமாந்தளிராடடிக் கிடகிறதென்று ப்ரமித்துக்களித்துச் சிரி
க்க, அக்காலத்திலழகைக்கண்டு க்ருஷ்ணனவள ஆலிங்கநம செய்
துகொண்டான்; இப்படி புருஷகாரபூதையான லக்ஷ்மியோடுகூடிக்
களிக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நம்மைரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார். (104)

உவ-ர்ராம்கொவிஜஹீயரொஅவ-தரொஹொ-ர்ராம் ய்ய
தொமீயபா தெநகுவம்ஜிவிஹ-ரி தலெவஸ தகம் மொவய-ர்நாமீ
யஸெ | கூவரெஜ்ரொகூ ய்யாரவஹாசிக-ஸவியாரமெர நத
ஹுணர்திதக்கிம் வாகெஸவஹாஷிணெநஸைஹ-ர நா வ-ரெணை-ய்ய-ர்
மொஅஹர்தெ॥ (105)

(ப-உ) கொஸவ-க்ருஷ்ணனே! உவ-ர்ராழ்-பூமியில், அவ-த
ராம்-மிகவும் இலேசான, கூம்கூவி-ஏதோ ஒரு, ஜஹீயராம் - மலையான
து, மீயபா-விலாஸத்திறல், ஹொஹ-ர்ராழ்-இரண்டுகைகளிறல், (கூ
பா-உன்றல்,) ய்யதம்-தாங்கப்பட்டது, தெந-அந்தகாரணத்திறல,
கூழ்-நீ. திவி ஸ்வர்க்கலோகத்திலும், அ-வி-பூலோகத்திலும், ஸத
தழ்-எப்போதும், மொவய-ர்நம் - கோவர்த்தநதாரியென்று, மீய
ஸெ - சொல்லப்படுகிறாய், (கூஹழ்-நான்,) தெதரொகூ்யாரழ்-மூ
ன்றுலகங்களையும் வயிற்றில்கொண்ட, கூழ்- உன்னை, கூ-ஹயொம்-
ஸ்தநங்களிடைய, கூதெர-நுனியில், வஹாஜி-சுமக்கிறேன், தகு-அது
வானது, நமணர்தெத-(ஒருபொருளாக) எண்ணப்படுகிறதில்லை; வெ
ஹ-நா-அதிகமான, ஹாஷிணெந-பேச்சிறல், கிம்வா-என்ன உப
யோகம், வ-ரெணர்ம்-பாக்யசாலிகளிறல், யஸம்- கீர்த்தியானது,
மஹர்தெத - அடையப்படுகிறது. (105)

(தா-ம்.) இதில், ருக்மிணி, க்ருஷ்ணனைக்குறித்துச்சொன்னவி
நோதோக்திகளைச சொல்லுகிறார்.—ஒருகால், க்ருஷ்ணனும் தாரு
மாக இருக்குங்காலத்தில் ருக்மிணியானவள் அவனைப்பார்த்து, ஓ
ப்ராணநாதனே! நீ, இப்பூமியிலொரு மூலையிலுள்ள ஏதோஒரு சிறு
மலையை இரண்டுகைகளிறலும் தூக்கிச்சிறிதுநேரம் தாங்கியிருந்
தாய் என்றிவ்வளவுமாத்ரத்தைக்கொண்டு உன்னை லோகமெல்லாம்,
"கோவர்த்தநதாரி-பெருமலையைச் சுமந்தான்" என்று கொண்டாடு
கிறார்கள்; நானோ உன்னைப்போலன்றிக்கே மூன்றுலகங்களையும்,

சுமந்த உன்னை என்னுடைய ஒரு மூலையின் நுனியில் எபோதும் அ நாயாஸமாகவைத்துச சுமககிறேன, இவ்வளவு அரியசெயலைச்செ யத என்னை ஒருவரும்புகழ்வாரிலலை; எனதசசொல்லித்தான்என்ன பயன்? பூாவபுண்யத்திறல் கீர்த்தியுண்டாகிறது, நமமாலொன்றும் செய்யப்போகாதென்று ளெனகிறார். (135)

ஸ்யூாவந நஸுஜஸ்ய-ஸவிதலொஹ்ாந த-ஸ்யாம நஶொ
லொகெவாஃவிதரஸ்ய தவ-ணவியள நாஹம்கஷஃகஷ்ய தாழி| ய
தகூவிநிஷீத ுபாஉவகூ-ளொத்தம்வஸவ்கம்வஸுதிஷஃவ்ாரஃவ்ாரஃ
ஃவம்ஹாராதி தஉலம்ஃபெ நுகீஃபெ நுந ெஃ॥ (106)

(பூஉ) ஸ்யூாவந நஃ ஸந்த்யாவந்தனமே! ஸவித- உனக்கு, ஸுஜழ-பங்களமானது, கஷ்ட-உண்டாகட்டும், லொஹ்ாந-ஸ்நானமே! தவ-உனக்கு, நஃ-நமஸ்காரம், லொகெவாஃ-தேவர்களே! விதரஃ-பித்ருதேவதைகளே! தவ-ணவியள-தர்ப்பணம்செய்வதில, கஷழ-ான்-நகஷஃ-ஸமர்த்தனல்லேன், கஷ்ய தாழ-பொறுத்துக்கொள்ளப்படட்டும், யதகூவி-எங்கேயாவது ஓரிடத்தில், நிஷீத-இருந்து, (யாஉவகூ-ளொத்தம்வஸவ்) யாஉவகூ-ய-யதுவம்சத்து அரசர்களுடைய, கூ-ஸ்ரீ-ஸ்ரீமானுக்கு, உத்தம்வஸவ்-சிரோபூஷணமானவனும், கும்வஸஜிஷஃ-கம்ஸனைக்கொன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய (வடிவை), ஸ்ாராம்ஸ்ாராஃ-நினைத்துநினைத்து, கஷழ-பாபத்தை, ஹராதி-போக்குகிறேன், தகூ-அதையே, கூழ-போருமாக, உநத-எண்ணுகிறேன், ஶெ-எனக்கு, கூநுந-மற்றொன்றால், கிழ-என்னப்ரயோஜனம்? (106)

(தா-ம்) இப்பொழுது நீர்காலாதிக்ரமத்தை யறியாமல் க்ருஷ்ணருணங்களைப்பாடிப் பொழுதுபோக்கா னின்றீர, பொழுதுவிடிந்தது, நித்யகர்மாநுஷ்டானாதம் செயயவெழுந்திரீரெனனச் சொல்லுகிறார்.—நித்யகாமாநுஷ்டானாதங்களுக் கெலலாமொரு நமஸ்காரமிடுகிறேன், அதொன்று மென்னால் செய்யப்போகாது, எங்கேயாயிலும் தனியேயோரிடத்திலுட்கார்ந்து, க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரபரபாவதனதயும், அவதரித்துச்செய்த செயலையும் நினைத்துப்பாடி எனபாபங்களைபபோக்கிக் கொள்ளுகிறேன், அது எனக்குப்போதும், மற்றொன்றுமெனக்குப் பணிபில்லையென்கிறார். (106)

வேஹிமாவாயுகுவேஹரூபவாஜயுநியெயிவேஹவிஷ்ணுகநரூவெ
தெதிவேஹகுஂவாஹதேக வெஂமஜிஜநுகுரூணாவாரீண வேஹஜாயவ |
வேஹராஜாநுஜ வேஹ ஜமதூபமரூவிரா வேஹ வாஸுதீகாகூஷிரா
வேஹமாவீஜநநாயுவாயுபவரா ஜாநாதீநவாரா விநா || (107)

(ப-உ) வேஹிமாவாயுகு-ஏ பசுக்களைரக்ஷிக்குமவனே ! வேஹ
ரூபவாஜயுநியெ-ஏ தயாஸமுத்ரமே ! வேஹவிஷ்ணுகநரூவெதெ-ஏ
லக்ஷ்மீபதியே ! வேஹகுஂவ கூதேக - ஏ கும்ஸனுக்கு ப்ருக்புவானவ
னே ! வேஹமஜிஜநு குரூணாவாரீண - ஏகஜேந்த்ரன் விஷயமான
கருணையினால் பூர்ணனானவனே ! வேஹராயவ-ஏஸ்ரீவல்லபனே ! வே
ராஜாநுஜ-ஏ பலராமனுடைய தபபியே ! ஜமதூபமரூவிரா-ஏமூன்
லுலகங்களுக்கும் பிரியோகனே ! வேஹவாஸுதீகாகூஷி-ஏ செந்தாம
ரைகண்ணனே ! வேஹிமாவீஜநநாயு - ஏகோபிகாவல்லபனே !
ஸாது-என்னை, பாலய-ரக்ஷியும், கோபிநா - உனதினைவிட்டு, பரு-
வேறொருதெய்வத்தை, நஜாநாதி-அறியமாட்டேன். (107)

(தா-ம) இதில, அவனுடைய குணங்களுக்கும் சேஷ்டிதங்களு
க்குமவாசகமான திருநாமங்களைச சொல்லுகிறார்— ஏக்ருஷ்ணா !
நீ இப்போது இடைகுலத்திலவதரித்து, தனைத்தானே ரக்ஷித்து
க்கொள்ளவல்லமையற்றதாய உன்னை யே ஆஸ்ரயித்திருக்கிற பசுக்
களைரக்ஷித்தது, ஜாதிகுல ஜ்ஞாநஅநுஷ்டாநாதிகளில் எவ்விதாயி
னும் அதிகார்ஹதையானமையைக் காட்டிலுமய; அதறகடியான
தனைக்கு நிலையிடமாயிருந்தாய; அநதனை உன்னுடையமேன்மை
யினால் தலைமடங்கிக்கிடக்கில் அனைக்களைபபிக் காயமகொளளவல்
லலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனாயிருநதாய, ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை உருமாய்த்
தாய, இபபோதேயன்றிகே பூன்பும இம்மாதிரியாகவே சஜ்ஜநத்ர
ன்விஷயத்தில் கருணைகூர்நது, ஸங்கல்பதாலன்றிக்கே நீயேநேரில்
வந்து அவனை உத்தரித்தாய, ரக்ஷிகுமபோதெல்லாம் புருஷகாரமா
கைக்காகப்பிராட்டியை எப்போதுப பிரியாதவனாயிருந்தாய், பெரி
யோனுக்குச் சிறியோன் கீழபபடிந்திருக்குமம விதத்தைபலராமனுக்
குத்தம்பியாயிருந்து காட்டினாய், கீதோபதேஷத்தை உபதேசித்துஸ
கலலோககுருவாயிருநதாய், உபதேசத்தால் திருந்தாதாரைகண்ணை
முகைக்காட்டித்திருத்தவலல புண்டரீகாக்ஷராயிருந்தாய், ஆஸ்ரிதரு
டைய அபீஷ்டங்களெல்லாம் அளிக்கவல்லவனாயிருநதாய், நான
உனனையலல வேறுகதியறறவனாயிருநதேன், என்னைக்காப்பாறற
வேணுமெனகிறார். (107)

கஸ்தூரீதிலகாமத்தாயும், வக்ஷஸ்ஸ்தலே-திருமார்பில், கௌஸ்துபமணிம், நாஸாகாக்ரே. நுனிமூக்கில், நவமௌக்திகம் புதிதானமுத்தாயும், கர்ணயோ - திருக்காதில், வேணுகுண்டலே-குழலையும், கரே-முன்கையில், கங்கணே-வளையையும், ஸர்வாங்கே-சரீரமுழுதும், ஹரிசந்தநம்-சிவப்புச்சாந்தமும், கண்ட-கழுத்தில், உரஸி-முத்துமாலையையும், அலங்கரித்துக்கொண்டவனைக்கொண்டு, (மோவஸ்தூரிதிலகாய) மோவஸ்தூ-கோபிகைகளினால், திலகவத்-சுற்றும்வளைப்புண்ட, மோவாலவி ஸாயிணே-ஆயர்தலைவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், விஜயதாம்-விளங்குகிறான்.

(தா-ம்) கீழ் அவனுடைய குணங்களைசொல்லி, இதில், அவனுடைய அலங்காரத்தை நினைக்கிறார்.—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், முகத்தில் கஸ்தூரி திலகமும், கழுத்தில் தொங்குகிற கௌஸ்துபமணியும்முத்துமாலையும், மூக்குநுனியில்முத்தும், கைத்தலத்தில் பிடித்த உனதுகுழலும், மணிசகட்டுக்குக் கீழ்தூண்டவளைகளும், உடம்பெங்கும்பூசினசந்தனமுமாய்க்கொண்டு கோபஸ்த்ரீமண்டலமத்யத்தில் விளங்காகின்றானென்கிறார். (108)

மொகாநாம்நுயஸ்ரூதீம்-வராயநுகூணீராஹாநுவ
ஷுயநுமொஹாநிஷ்ரவபந்யமாநிவஸாயநுமோவ்யாந்ஸாயநுய|
மோவாநுலஸி ஸயக்ரீந்-கேயங்வஸுவ்ராநு ஜ்யேஷ்டமேநா
ஹ்ராயாம்-ஸ்ரீரயந்விஜயதே வம்ஸீநி நாஸஸ்ரீமோஹ:॥ (109)

(ப-உ) ஸ்ரீமோஹ: - பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, வம்ஸீநி நாஸ:-குழலோசையானது, மொகாநு-ஜநங்களை, உந்நயந்-மிக்கமத(ஸ)மேறப்பண்ணுகின்றுகொண்டும், ஸ்ரு-தீ:-வேதங்களை, உ-வராயந்-ஸ்தோத்ரம்செய்யும்படி பண்ணுகின்றுகொண்டும், கூணீரு-ஹாநு-மரங்களை, வநஷு-யந் - தளிர்க்கப்பண்ணுகின்றுகொண்டும், மொஹாநு கற்களை, விஸ்ரவயந்-நீராக உருக்காகின்றுகொண்

ண்டுமை, ஶுஹாநு-மான்முதலியதிர்யகுகளை, விவாயநு-பரவசமாகப் பணணுநினறுகொணடுமை, மொவ்வாநு-பசுகளை, கூாநுயநு-களி ககபபணணுநின்றுகொணடுமை, மொவாநு- இடையாகளை, வாஜுஜு யநு - உதஸாஹமுடையவாகளாகப பணணுநினறுகொணடுமை, ஶு நீநு-ருவதிகளை, ஶுகம்-ாயநு-கணமூடபபணணி த்யாநபரராகமாக கானினறுகொணடுமை, ஸவஷ்ஸாராநு-எழுஸவரஙகளை, ஜுஜுயநு-வருத்திபணணுநினறுகொண்டுமை, ஒஜு ாத்ரு-ப்ரணவாதததை, உசீரயநு-சொலலாநின்றுகொணடுமை, விஜபதி-விளஙகுகிறது (109)

(தா-ம) இதில, அவனுடைய வேணுகாநத்தைத கொணடாடுகிறார.—க்ருஷ்ணன ஸகலவேதவாக்யஙகளாயும வேணுகாநததிலே இசைதது மீடடி, ஸகலவேதஸாரமான ப்ரணவததினாதமஸபபுடமாகததோறறுமபடி குழலூதினபோது, ஸபதஸவரஙகளுமெழாநின்ற அக்குழலோசையானது, பராஜநுரை மதிமயஙகிபபிசசேறறப்பண்ணிறறு, காடடிலமேயும மருகஙகளமேயநத புல்கடைவாயவழி சோரபபணணிறறு, ஆக்களாகளிகபபணணிறறு, உலாகதமரங்களாத்தளிராபபிதததது, கலலரீராக்கிறறு, ஜீவதாரியரான ருஷிகளை அருஜுலியிட்டுதம்தாழுவிததுக கொணடது, இப்படி ஸமஸதவஸதுக்களும ஸவஸவபாவஙகளவிடடு வெவவேறு ஸவபாவததையடையுமபடி பணணின அவவினியகுழலோசையானது ஸாவலோகபரஸிததமாக விளஙகாநினற தெனகிறார. (109)

இரண்டாவது ஆஶ்வாஸம்

முற்றிறறு.



ஸ்ரீ கணேசாய நம:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்.

த்ருதீயாச்வாஸம்

ஸ்ரீ॥ கமலிகமலாயதம் வதிகஜமதாத ஹ்ருதகுசஸ்தி தம்
வலயகலராஜகலதொலி ரநிலம் நுதவ தீரலோசிவ |
தவிகடதட ஸ்ரீந்ரு ஷிகதரு ப்ரவாள விராசித
ஸ்ரகவதம்ஸ வம்ச நவம்ஸ ஸவ ப ஸாவிராயா
ஸ்ரீதம் ॥ (1)

(ப-உ.) வதிகஜமதாம் - ஸகலலோகங்களுக்கு முண்டான, (ஸ்ரவ நயந) ஸஸ்ரீ-மங்களங்களுக்கு, கமல நம் - ஸ்தானமானதும், (கமலாயதகுசஸ்தி நம்) கமலாய - அழகுகடி ஸம்ச்லேஷிக்கபபட்ட, குசஸ்தி - ஸ்ரீமதியினுடைய, ஸ்தி நம்-குசங்களையுடையதும், (ப்ரவாள ஜாலதொலிம்) ப்ரவ - நர்த்தபடோன, ராஜம் - ராஜாகுணத்தையும், தமொலிம் - தமோகுணத்தையுமுடைய (ஸத்வகுணப்ரசுரரான) ஸத் புருஷர்களாலே, கரநிலம் - ஸாவகாலமும், வீரவ்ரத - எதிரில், நுதவ - ஸ்ததாபிக்கப்பட்டதுபோல் ப்ரத்யக்ஷதுல்யமாகக் ணபடுமதும, (ஹரிஸொதரஹிரீந்ர ஷிகதரு ப்ரவாளவிரா ரிதவ்ரதாவலோகமந வம்சராஜவம்ச) ஹரி - கையிலுல், உத வ - உயரவெடுக்கப்பட்ட, ஹிரீந்ர - கோவர்த்தந மலையினுடைய, த ஷிக - சிகரங்களிலுள்ள, தரு-மரங்களுடைய, ப்ரவாள-தோப் புக்களில், விராசித - அலர்ந்தும், ரவ - நழுவி உதிருமதுமான, வலராஜ - கல்பகமரத்தினுடைய, வம்ச நவம்ச - புஷ்பங்களுடைய, வம் வ தி ராஜ - குவியல்களினுல், ஸவ - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்குமதும், (ப்ரவாவிராயாவ்ரதம்) ப்ரவாவி - புகழ்மையே தன்மையான, ராயா-ராதிகையினுல், வ்ரத - ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டதுமான, வலீ - ப்ரவஸ்துயானது, ஸ்ரீயி-இருக்கிறது. (1)

(தா-ம்.) முதல ஆஶ்வாஸத்தில ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸவரூபத்தைநிஷ்
காஷ்டதார், இரண்டாவது ஆஶ்வாஸதில், தம்முடைய இஷ்ட அநிஷ்டப்
ராபதி பரிஹாரங்களுக்கு அவனே கடவான்; அதறகுரிய குணபூாதியுள்
ளானுமவனே, அவறறைககொண்டு காாயம் செயவிகவல்ல புருஷகாரமும
மகேயுண்டு, ஆகையால் அவனே ஆஶ்ரயணீயனென்று நிர்ணயித்து அவன்
திருவடிகளே ஆஶ்ரயித்தார, அநந்தரமான இநத ஆஶ்வாஸதில், புருஷகார
தமுமவனேயென்று அறுதியிட்டு அநுபவிகிறார.

தாஙகளே ஜகதீஶ்வராகளாக அபிமானித்திருகிற ப்ரஹ்மருதரேநத்ரா
திகளுககும நாமே நமமுடைய பௌருஷத்தால அபீஷ்டததை ஸாதிதது
கொள்ளுகிறோமென்றிருகிற ஸ்வதந்தரருககும, தேஹாதிரிக்தமான ஆத
மா வேறொன்றில்லே யென்கிறவாகளுககும், தன்னுடைய போஷணதில
பிறாகையையே எதிரபார்ததிருக்கும பஶ்வாதிகளுக்கும அவரவர்களுடைய
அபீஷ்டஙகளே யளிக்குமவனுயிருந்தான; ஶ்ரீதேவியினுடைய வடிவழகிலீடு
பட்டு, அவளுடைய முகமலர்ததிககாக சேதநனசெய்யுமடிமையை ஒன்றுபத
தாககி ஸ்வீகரியாநின்றான்; ஸ்தாசாரம, ஸதஸஙகம், குருசுஶ்ரூஷை முத
லானவறறால் ரஜோகுணததையும் தமோகுணததையுமடககி ஸதவகுணத்
தைமேலெழப்பண்ணி யோகாப்யாஸததில் நின்று பகதிசெய்கிற பாகவதர்
க்கு மாநஸஜ்ஞானததில் ப்ரதயகஷமேபோலே காணுநின்றான்; கோவர்தநகி
ரியை யெடுத்தபோது கொடிமுடிகளிலுள்ள கறபகமரஙகளைசந்து அவற்றி
ன்புஷ்பஙகள் இவனமேல்சொரிய அவ்வழகைகண்டு அருகிருந்த ராதிகை
முதலிய கோபிமார்களும மற்றவர்களும் புகழாநிற்க, இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்
ணனும், அவனுககு இக்குணஙகளுமொன்று மிலலையென்று சொல்லப்போ
காது, எதாதருசகுண விசிஷ்டனுய்ககொண்டு ஶ்ருதி இதிஹாஸபுராணஙக
ளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றானென்கிறார். (க)

ஶ்ரீ॥ ராயாராயிதவிஶ்வாஶ்சர்யகரரூபரஸம் மாலிதராது
ரதாகரஸம் லாயாராணிவேதவ்யதீதலஹஜஶ்ரீராநநா
ஶ்ரீராமஹம் । கூலஶ்ரீவல்லபஸ்ய ஹரிநீலமவர்ம ஶ்ரீராம்தா
லவத்ஸலநிவர்காவணம வோலும்பிவெணவிகுண்விஶ்வாஶ்ரயா
ராஜதியர்ஹிஷ்திகுண்டிஹம்ஃ ॥ (2)

(ப - உ.) (ராயாராயிதவிஶ்வாஶ்சர்யகரரூபரஸம்) ராயா-ராதிகை
யினுல், கூராயித - கொண்டாடப்பட்ட, விஶ்வ-விலாஸங்களினுல்,
கூஶ்சர்ய - ஆஶ்சர்யகரமான, ரூப - ஸ்வரூபகார ரஸத்தையுடைய
தும், (மாலிதராதாகரம்) மாலிதர் ஸௌந்தர்யத்துக்கு, ராதா கர
ம்-ஸமுத்ரமானதும், (லாயாராணிவேதவ்யதீதலஹஜஶ்ரீராந
நாஶ்ரீராமஹம்) லாயாராணி-ஸாம்பத்தினுடைய, வேத-அடனைய,
வ்யதீத - அதிக்ரமித்திருப்பதும், லஹஜ - ஸ்வாபாவிகமுமான,
ஶ்ரீராம - புன்சிரிப்பையுடையதுமான, கூநநாஶ்ரீராமஹம்- முக

கமலத்தையுடையதும், (ஹரிநீல மவர்மரகதாலவர்வுநிவ ராவணி) ஹரிநீல-இந்த்ரநீலமணியினுடைய, மவர்-அபிமானத்தினுடைய, மரகத-செறுக்குணுடைய, லவர்வு- ஸமஸ்தமானசெல்வத்தையும், நிவர்ாவணி- நிராஸிப்பதும், வெணவிகழ்- குழலுதுகையையே நிரூபகமாகவுடையதும, (விசுஷ்டுயராழி) விசுஷ்டு-உலகத்திலுள்ள ஸாந்தரமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களைக்காட்டிலும், உயராழி- ஸாந்தரமானதும், உசுவர்ாலிவதிகழ்- ஸர்வோத்தமமானதும், வொலி - இளம்பாலவழுற்றதுமான, உஹம்- தேஜஸ்ஸை, கூலம்வை- ஆசாரயிக்கிறேன். (2)

(தா-ம்.) ப்ராப்யனான பரமபுருஷனை நினைத்தபோதெல்லாம் கைதொழுவது சேதநாக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, கீழ் அவனைநினைத்து இதில் தொழுகிறார்.

பரமரஹிகைகளான ராதிகை முதலானவர்களும கொண்டாடும்படியான ப்ருந்தாரவிலாஸங்களையுடையனாய், அழகுக்கு நிலயிடமாய், தனக்கே அஸாதாரணமாய் ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள முகமுறுவலையுடையனாய, இந்த்ரநீலமாணிக்கமும் தோறேறும்படி ப்ரகாசயமான நிலநிறத்தையுடையனாய், ஓராபரணதிகளாலன்றியே ஸ்வாபாவிகமான போக்யதையையுடைய, ஸர்வோத்தமனாய், வேணுகாநரஸிகனான ஸ்ரீகருஷ்ணனைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (2)

ஸ்ரீ ॥ கரிணாழுஹுமதி வெஹவம்ஹஜ கரணா
வலுவி கிஸ்ரவிழ்ஹழ। யதிநாழநாரத விஹாரி
ஸாநலெ யமுநாவநாகரஸிகம்வொரம்ஹரி॥ (3)

(ப - உ.) கரிணாழ்-யானைகளுக்கு, (கலுஹுமதிவெஹவழ்) கலுலை-அடையத்தகாத, மதி-ஸடையினுடைய, வெஹவழ்-பெருமையையுடையதும், (கரணாவலுவிதகிஸ்ரவிழ்ஹழ்) கரணா-க்ருடையினால், கவலுவிதா-ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட, கிஸ்ரவ-சிறுபிள்ளையினுடைய, விழ்ஹழ - சரீரத்தையுடையவனும், யதிநாழ்-யோகிகளுக்குடைய, ஸாநலெ - ஹ்ருதயத்தில், (கநாரதவிஹாரி) கநாரத - ஸர்வகாலமும், விஹாரி- கரீடிபடதும், (யமுநாவநாகரஸிகழ்) யமுநா - யமுனைக்கரையிலுள்ள, வநகுஞ்ஜ - காட்டுக்குள் (ஸஞ்சாரிக்கையில்), ரஸிகழ் - ப்ரீதியையுடையதுமான, வொரம் உஹம்-ஸர்வலகூணமான தேஜஸ்ஸை, ஹரிஜ பற்றுகிறேன். (3)

(தா-ம.) ஸாதுஜந பரித்ராணர்த்தமாகக் க்ருஷ்ணனையவதரித்த இவன் மத்தகஜம்போன்ற நடையழகையுடையவனாய், யோகிகளுடைய ஹ்ருதயக

மலத்திலும், யமுனாதீரத்திலுள்ள அடியிடைகளிலும் நம்படி மனைப்பாய்ச்சி
ருக்கிற தோப்புக்களிலும ஹாஸத்துடனே உலாவாநின்ற னெனகிறார்.(கூ)

ஸ்ரீ ॥ நியஞ்ஜி தத்ஸு ஜமஜ்ஜு நாநியஞ்ஜி கம் வி
ஸ்ரமவிலொல நாஜ்ஜுபா । நிரஞ்ஜரம் மமஹ்ருதயெவிஜ்ரு
ம்ப தாம் ஸமஸ்த சஸ்ரு ஸ்தாம்வரம்மிஹம்॥ (4)

(ப - உ) ஸமஸ்ஜமது- எல்லாவுலகங்களையும், நியஞ்ஜி - அடக்கி
யாளவல்லதும, (விஸ்ரமவிலொல நாஜ்ஜுபா) விஸ்ரம-அகன்றிருக்
கிற, விலொல ந - கண்களிலுலிடப்பட்ட, ஸ்ரூஜ்ஜுபா - கட்டளையிலை,
நியஞ்ஜி தது - அடகுகியாளப்பட்டதும், ஸமஸ்த தம் - எல்லாவற்றை
க்காட்டிலும், (வ்ரஜாம்ஜு நா நிபஞ்ஜி தது) வ்ரஜாம்ம நா - இடைச்சியி
னுல், ஸ்ரஸ்தாத்ரு-மிகவு மாநந்தஜநகமானதுமான, தது-அப்படிப்
பட்ட, வரம்மிஹம் - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸானது, மம - என்னுடைய,
ஹ்ருதயெ-நெஞ்சில், நிரஞ்ஜரது- ஸாவகாலமும், விஜ்ரும்ப தாது - வ்ரு
த்தியடையட்டும், "ஸமஸ்த தம் ஸ்ரஸ்தாத்ரு" என்பதற்கு-எல்லாப்
ரதேசங்களிலும் ஆநந்தமயமானதும் எனறு மாத்தமாம். (4)

(தா-ம) ஸகலலோகங்களையும் தன்புருவத்து நெளிப்பினுலடக்கி யாள
வல்ல க்ருஷ்ணன், கோபிமாகள் கணணிறபார்வையால் கட்டளையிட அது
க்கமைந்து நடவாநினறுன, இபபடி ஸாவஸ்ரலபனுன அவன் என்னுடைய
நெஞ்சுககு எபபோதும மறைவற்றுத் தோற்றக்கடவானென்று பிராதிக்
கிறார். (ச)

ஸ்ரீ॥ கூநுவ-ர் வ்ருதிஜுகாநி விஹவம்கூ ஹ்ரீ நீவா
நுவம் வ்யாநாரணவிலாஸிநீ வ்ருஸநிநம் வெஷ்ணவ
ஹ்ரஷாசயே । ஸநு வெஸ்ரஸ-வாஜ்ஜ-ஜம்ஜ-ரிஸவ்யா
ஜுஷ வேஜ்ஜாயநம் வஸிநு கூநுவிதாஜ்ர-ர் யளவநவநம்
வெகுஸ்ரார்ரகும்ஹாஜ்ஜி-ர்ணம்॥ (5)

(ப-உ.) (கூநுவ-ர்வ்ருதிஜுகாஜிவிஹவழு) கூநுவ-ர்- காமனுக்கு,
வ்ருதிஜு-நேரொத்ததான, கூாஜி-அழகினுடைய, வெஹவழு - அதி
சயத்தைபுடையதும், (கூாஹ்ரீ நீவாம்யவழு) கூாஹ்ரீ நீ - மேகங்களுக்
கு, வாஸ்யவழு - சுற்றமானதும், (வ்யாநாரணவ் விலாஸிநீவ்ருஸ
நிநழு) வ்யாநாரணவ் - ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, விலாஸிநீ - பெண்
களிடதில், வ்ருஸநிநழு நிரந்தர ப்ரேமத்தை யுடையதும்,

வெவ்வேறு அங்காரத்திலுல்ல,ஸ்ரீஷோடயுடன்நிறைந்தஆபரணங்களை யுடையதும், (ஸ்ரீவத்ஸாங்கவக்ஷஸே) ஸ்ரீவத்ஸ - சிறுகைகையோ டுகூடின, ஸுவக்ஷஸே - முகபங்கஜத்தையுடையதும், (ஸர்வபூ தாத்மவிஸ்வாயநாய) ஸர்வ - போகயத்தையிருல், வ்யாப்த ஸ்ரீ - பூர்ணமான, விஸ்வகர்யாய - கோவைப்பழம்போன்ற வாய்க்க ணையையுடையதும், லக்ஷ்மீகராக்ஷ - பாலப்பிராயத்தோடு ஸமட்ட த்தத்துமான, ஸாஜ்ஞ்ருண்ஃ - ஸாரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஜ்ஞ - இந்த, (கந்ஹிதாஜ்ரு-யௌவநே) கந்ஹித - மேல்மேல் நளிர்த்துவருகிற, ஜ்ரு - புதிதான, யௌவந-யௌவநப்பருவத்தை, வம்ந-நமஸ் கரிக்கிறேன். (ந)

(தா-ம்.) இவனுக்கு இளம்பருவம் சிறிது கழிந்ததும் சிறிது கடியாத மாயிருக்கும்போதே யௌவநப்பருவம் மேலவிழுந்து தளிர்தோங்கிவளரத் தொடங்கிறது, அப்பொழுது இவனுடம்பில் மந்மதனும இவனழகுக்குதோ ற்றுப் பின்னடியிட்டோடுமபடியான ஸௌந்தர்யவிஸேஷமும், இடையற்று நெருங்கின மேகாசிபோல் கண்டார் தாபமாறுமபடி இருண்டு தளதளத்து நிழலோடுகிற லாவண்யமும், முகத்தில் அபூர்வமான முறுவலும், அதரத்தில் எப்போதும் மில்லாத இனிமையும், அவயவங்களில் அப்பருவதத்துக்குரியஆப ரணங்களும், நெஞ்சில் பருவத்துபபெண்கள்மேல ஆஸக்தியும் காணவந்த தென்கிறார. (ந)

ஸ்ரீ॥ ஸுக்ருதோந்மேஷநிர்மிதாநேகாவ தாரவிப
வாய ஹரயே நமோவிஜ்ஞாநதீப்தயே। ஸுப்தயுவ நரநாரீ
ஸ்ரீராஜாவ தாரஸ்ரீகிருஷ்ணாய நமோநமஃ॥

(பூ.) (ஸுக்ருதோந்மேஷ) ஸுக்ருத-ஸ்வாஸ்யமாகவிடப்பட்ட, உந்மேஷ - மானிடத்தன்மையையுடையதும், (ஸுக்ருதநிர்மிதாநேக வ) ஸுக்ருத - சிறிதும்விடாத, நிர்மித - ஸ்வாபாவிகமான, அநேக வ-மஹிமையையுடையதும், (ஸ்ரீவத்ஸாங்கவக்ஷஸே) ஸ்ரீவத்ஸ- ஸ்வ யமே ஏற்றுகொள்ளப்பட்ட, வக்ஷஸ் சரீரத்தையுடையதும், (ஸ மஸ்தவிஜ்ஞாநதீப்தயே) ஸமஸ்த - அனைவர்க்கும் மறைவின்றித்தோற் றுகிற, விஜ்ஞாந ஸ்ரீகளுடைய, தீப்தி - விலாசத்தையுடையதும், (ஸுப்தயுவநரநாரீ) ஸுப்த-கன்றுகஸ்பாசிக்கப்பட்ட, யுவந-யௌவநத்தையுடையதும், (அநந்தகிஸோராவ) அநந்த-பூர்ண மாகவிடாத, கிஸோர-இளம்பிராயத்தையுடையதும், ஸ்ரீகிருஷ்ண-

ஸர்வகாரணபூதமுமான, கிம்சுவி-அநிர்வாச்யமான, உஹம் - மேதஜஸ்ஸை, மே-என்னுடைய, ஹ்ருதயே-ஹ்ருதயத்தில், ஸந்நிதி கனித்து வர்த்திக்கிறது. (6)

(தா-ம.) இவன், கர்மதந்த்ரலன்றிக்கே ஸ்வேசசையாலே க்ருஷ்ணனு கவந்தவதரித்தவன ஆகையால், மநுஷ்யனைபோல் ரக்தமாம்ஸமலமூத்ராதிமயமான நீஹீந சரீரமும், ராகதவேஷாதிகளான தோஷகுணங்களுமற்று, ஸ்வ அஸாதாரணமாய அப்ராக்ருதமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும, ஜ்ஞாநசக்தியாதிகுண பூர்த்தியையும, திவ்யசேஷ்டிதங்களையும, பாலயமும் யௌவநமும் கலசின பருவத்தையுமுடையனாய், இப்போது எனனுளபுகுந்து விளையாடாகின்ற னென்கிறார. (5)

ரொ॥தெதெலாவாஸுகுஜமதீ ரொஹநீடவ்ஹாவா
நாநாசணாஷாஸுஹ்ருஹிஹ்ருஹிதி கூசிஜாவிஹவஸ்து॥
வீணாவெணுகூணிதலுலித ரெஹரவகூரவிநோ
நாஹாஜாநெந தேயாரு தேயாரம் நந வாணவ்ரஹா
ராவிஹாஃ॥ (7)

(ப-உ.) (வஸுகுஜமதீரொஹநீயவ்ஹாவாஃ) வஸுகு-ஸமஸ்தமான, ஜமதீ-லோகங்களிலுல், ரொஹநீய-விரும்பத்தக்க, வ்ஹ, ஹாவாஃ பெருமையையுடைய, தெ-தே-அந்த ஆநந்த, ஹாஷாஃ - வ்யாபாரங்கள், (நாநாசணாஷாஸுஹ்ருஹி) நாநா - மண பெண் பொருள் என்று இம்மாதிரியாகச் சொல்லப்பட்ட அநேகங்களிலுமன்டான, சண ஷா-போகத்துக்கு, ஸுஹ்ருஹி-மனமொத்த துணையாயிருக்கிற, சே-ணென்னுடைய, ஹ்ருதயே-நெஞ்சில், கூசிஜ்-யதேச்சமாக, கூவிஹவ-ஸ்து-ப்ரகாசிக்கப்பட்டும், (வீணாவெணுகூணிதலுலிதரெஹரவகூ ரவிநோ) வீணா-வீணையோடொத்த, வெணுகூணி ச-குழலினிசையிலுல், லுலித-விளங்குமதும, ரெஹர - மவர்ந்துமிருக்கிற, வகூ கூரவிநோ - முகாரவிந்ததனதையுடையனாய், (நந வாணவ்ரஹா ரவிஹாஃ) நந-நந்தகோபனுடைய, வாணவ் - ஸுக்ருததாகத்துக்கு, கம வாரவிஹாஃ - ஸமுத்ரம்போன்றவனான பரிக்ருஷ்ணனைக்காட்டிலும், தேயாரதேயாரம் - மிகவுமினிதானவஸ்துவை, கூஹம் - நான், நஜாநெ-அறிகிறேனில்லை. (7)

(தா-ம்.) புத்ரவித்தகளத்ர அந்நாதிநாநாவிதமாய் அதிஹேயமானஸாம ஸாரிகவிஷயங்களில் ஆசையுறறுத்திரிகிற என்னுடைய ஹ்ருதயதத்தில். இனி

அவற்றுக்கு இடமறும்படியாக, கற்பாறைபோல் ாரமாற வன்னெஞ்சருவ கூடக்கண்டால நெஞ்சுநெகிழ்ந்து ஆசைப்படியபடியான அவனுடையதிவய சேஷ்டிதங்களும் திவ்யாவயவர்களுமவந்து நிறையதோற்றவேண்டும்; க்ருவ்ஷ்ணனுடைய வேணுநாதமும் ஸ்வாபாவிகமான முறுவலும் கூடிய வதனார விந்ததோடொதத வேறொரு அழகியபொருளாக காண்கிறிலே ருகையால் அதையேவேண்டாதின்றேனென்கிறா. (எ)

ஸ்ரீ॥ வாகூ்ஜதிஹிராஉ்ஜெ வாரவம்வண்ா நிாஈ
வாயா ாரவமஹரீவிஹார நிாரவஹ்ஹகுண்ாுவாடெ।
வ்ரஜவாரவாநூரீ உாவவவொராாஹ வந்யாவெ
உஹவிகூஉா நாஜ்ஜதிஜ்ஜீயதிஉம்வ்ாஉயழ்॥ (ஏ)

(ப-உ) வாகூ்ஜதிஹிஃ - பாக்யசாலிகளினால், கூஉ்ஜித-கொண்டாடப்படுமதும், (வாரவவெண்ா நிாஈவாயாரவமஹரீவிஹாாரநிாரவஹ்ஹகுண்ாுவாடெ) வாரவ - இனிமையான, வெண்ா நிாஈ-குழலோசையாகிற, வாயாரவ - அம்ருதரஸத்தினுடைய, மஹரீ-ப்ரவாஹத்தில், விஹார - க்ரீடிப்படதில், நிாரவஹ்ஹ - தடையற்றிருக்கிற, குண்ாுவாடெ- காதுகளையுடையதும், (வ்ரஜவார வாநூரீ உாவவவொராாஹவ நயாவெ) வ்ரஜ - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, வாரவ நூரீ - உத்தமஸ்த்ரீகளுடைய, உாவ - முகமாகிற, வொராாஹ - தாமரைபபூவிலுள்ள, வ-ாமீரஷ்டமான, யாவெ - வண்டானதுமான, உஹவி - தேஜஸ்ஸில், உஜீப-ழ்-என்னுடையதான, ஜீவ-இந்த, ஜ்ஜதி - மனஸ்ஸானது, கூஉாந-எப்பொழுதுதான், உஜ்ஜதி - மூழ்கப்போகிறதோ. (ஐ)

(தா-ம்.) இவன் பண்ணினவேணுகாநம் பிறர்செவிக்கு இனிதாயிருக்குகையே பரமரஸிகனென இவனுக்கும் மிகவு மினிதாயிருக்குமாகையால், அப்போது வேறொன்றில காதுகொடாதே இதையே அதயாதரத்துடன் கேட்குமவனும், நவயுவதிகளான இடைப்பெண்கள் முகாரவிந்ததிலே எப்போதும கண்ணோட்ட முடையனும், மிகப்பெரியனென இவன இப்படி எளியனவதே. என்று பாக்யசாலிகளால் கொண்டாடப்படுமவனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடதில் என்மநஸ்ஸு எப்போதுலயிக்குமோ வென்கிறார். (அ)

ஸ்ரீ॥ தூவ்ஹாத-ரெவெதவி ஜ்ஜீஹ்ஹாணம உ-ஷநா
ஹ-ெிாஹஹாஹ்யுகாாழ் । வ-ஹாத-நிவ-ாணவ)
உயெக வி்ஹ்யுாஃ கூ்ஷவ வ) காா-ாணவ) கூடாகூஃ
கெஹிஃ ॥ (ஒ)

(ப உ.) (வாணவுஹியெகவிடூரம்) வாணவு-ஸ்த்கர்மங்களுக்குமு, ஹயா - கருணைக்கும், வகவிடூரம் - முக்யஸ்த்தாகமாயுள்ள, கூவஹவ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (கூராவாணவு கூடாகூஹகவிம்) கூராவாணவு-கருணையிலுண்டான, கூடாகூஹ- கடைக்கண்பார்வையினுடைய, கவிம்-விலாஸமான து. (கூவஷாதாவை) கூவஷா-ஏபராணசையினால், கூதாவை - பெருகோய்கொண்ட, வெதவி-(என)மனஸ்ஸில், உவஹாம்-அடிக்கடி, ஜ்வாஹிணவு - வளராநின்ற, (ஹிஹாஹிஹாடுகாரவு) ஹிஹா-அஜ்ஞாகமாகிற, ஹிஹாடுகாரவு - பேரிருளை, உவஹவ - அபஹரியாகின்றுகொண்டு, டிம் - நம்மை, வாஹாண தாவ-ரகூஷிக்கக்கடவதாக. (9)

(தா-ம்.) பெருமலைபோல் ராசியிட்டுகிடக்கிற என்பாபத்தையெல்லாம்போகவலல பரமபாவநனாய், நான் பணணின அபராதத்தைக்கண்டு உபேகூஷிக்கமாட்டாத பரபதயாளுவான கருஷ்ணனுடைய க்ருபாகடாகூஷங்கள், அவினகாணவாசையுற்றிருக்கிற என்மனதிலேதாற்றி, அநாதியான அஜ்ஞாநாகாரதத்தை ஸவாஸநமாகப்போகஷி டகூஷிப்பதாகவேணு மென்கிறார். (கூ)

ஸ்ரீ॥ நிவிஷ நிமஜ்ஜளஜ்ஜலராஸி தவஜகஜ்ஜலம் வாரிருஹ
வ்ருவ்ருதெஜவம் | வ்ரஜவ விவஹவ்ருஜெஹதாரம்
வாரவகரீஷவிஹவஷாவிஷிதம் ॥ (10)

(ப-உ.) (வாரிருஹவ்ருவ்ருதெஜவம்) வாரிருஹவ்ருவ்ரு-(வேதாந்தங்களில்) மிகவுமொளிதாயிருக்கிற, தெஜவம் பரமபுருஷனுடைய, வ்ரஜவ-இடைச்சேரியில், (வாவகரீஷவிஹவஷாவிஷிதம்) வாரவ-பசையுற்றிருகிற, சரீஷ கோபயத்திரல், விஹவஷ-அதிகமாக, ரூவிஷிதம்-பூசப்பட்டும், (நிவிஷ நிமஜ்ஜளஜ்ஜலராஸி தவஜகஜ்ஜலம்) நிவ்ஷ - ஸமஸ்தமான, நிமஜ்ஜளஜ்ஜ- வேதாந்தங்களில், ராஸி-கொண்டாடப்பட்டுமிருக்கிற, வஜகஜ்ஜ-பாதபத்மத்தை, வாஹாஜ்ஜ-துதிக்கிறேரும். (10)

(தா-ம்.) ஸகலமான உபநிஷத்துக்களும் அதயாதரத்துடனே கொண்டாடாநின்ற மேன்மையையுடையதாய் எவ்வளவுஜ் ஞாநாதிகராலும் ஆராய்ந்தறியப்போகாத க்ருஷ்ணனுடைய சரணாரவிந்தமானது, இடைசசேரியில் ஆக்கள்கட்டும் தொழுவங்கள்தோறும் திரிந்து அங்குள்ள பசும்சாணியினால் பூசப்பட்டு விளங்காநின்றது; இந்த எளிமையே நமகுக் தஞ்சமென்று நான் கொண்டாடாநின்றேனென்கிறார். (கo)

மூலா॥ உஉாரு ஜுஉுலுஷிதவ்ருதி கராஹிராசாநநம்
உுஉாஉுஹுரு ஃணுயாஉுநி மிநாஜ்ஞுஜாதிஜுபி
தழ் । மிஉாலுவிவிளொவந வ்ருஜவய்ரிஜஉாவ்ஹாஷிகம்
கஉாநகுமிளெகூணாகுமிவிவாலுஉாளொகுயெ॥ (11)

(ப-உ.) (உஉாருஜுஉுலுஷிதவ்ருதிகராஹிராசாநநழ்) உஉாரு-அநேக அபிப்ராயங்களைத் தோற்றுவிப்பதும், ஜுஉு - கோமளமான, லுஷித - சிரிப்பினுடைய, வ்ருதிகர - ப்ரஸரணத்திறல், சஹிராசி-ஸுகதரமான, சுநநழ்-முகத்தையுடையவனும், உுஹுஃ-அடிக்கடி, உஃணுயா-உண்டாகிற, உுஉா - ஸந்தோஷத்திறல், (உுமிஜெநாஜ்ஞுஜாதிஜுபிதழ்) உுநி - ருஷிகளுடைய, மிஉாஜ்ஞுஜ்ஞாருதயகமலத்தில், சூதிஜுபிதழ்- அடிக்கடித்யானிக்கபடுமவனும், (உஉாலுவிவிளொவநவ்ருஜவய்ரிஜுஉாவ்ஹாஷிதழ்) மிஉ-யௌவநச்செருக்கினால், சுலுவ-மந்தமாயிருக்கிற, விளொவந-கண்களையுடைய, வ்ருஜவய்ரி-இடைப்பெண்களிறல், உுஉா-ஸந்தோஷத்திறல், சூவ்ஹாஷிதழ்-பாரம்பண்ணப்படுமவனும், சுதிய ஃராஃகூணழ்-தாமரைக்கண்ணனுமான, கஃசுவி-ம்லாகவிலகூணனே, வாலுழ்-பிள்ளையை, கஉாநந-எப்பொழுதுதான், சூவொகுயெ-பார்ப்பேனே. (11)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணன், அநேக அபிப்ராயங்களையுட்கொண்டு புன்முறுவல்செய்வான, அப்பொழுது, இனிமையான அவ்வழகுடன் விளங்காநின்ற அவனுடைய முகத்தை, எதிர்நின்ற இடைப்பெண்கள், இதற்கு முன்னமே அவ்வழகை அநுபவித்துஅநுபவித்து மதமேறிக்கிடகிற கண்களால்அநுபவியாநின்றாகள; எட்டநின்ற ருஷிகள் தங்கள் மனதிலே எப்போதும்நினைத்துக் களியாநின்றாகள; நானந்த சிறுவனுடைய அமுமுகத்தழகையும், அதிலும் நேர்த்தியான கண்ணழகையு மநுபவிப்ப தெப்போதோ வென்கிறார்.

மூஉ॥ வ்ருஜஜநஜுஉுயொவநிலொளவெநாஹ்வூஷ ஸுஷீசூதழ்
சூதசிதிவவலுாஹ்ருாம்லொளவநாஹ்ருாஜுஹாஹ்ருாழ் ।
ஸசூஉுவிவாரிவாதாரம்திதவயம் வாரயாஜிம் சுகவ
யஉுஎநீலுமகுாம்திவரிாமகுஉுாநந॥ (12)

(ப-உ.) (வ்ருஜஜநஜுஉுயொவநி லொளவெநாஹ்வூஷ ஸுஷீசூதழ்) வ்ருஜஜந - இடையர்களுடைய, ஜுஉ-செருக்குற்ற, யொவநி-ஸ்த்ரீகளுடைய, லொளவந-கண்களினால், உஹ்வூஷ-பாரம்பண்ணிவிடப்பட்டதும், ஸுஷீசூதழ்-(அதினால்) சேஷமாக்கப்பட்டதும், (சுகவ

யதஸ்தநீயே) கரவயதஸ - கரிநெய்தல் பூவினிதழ்போல், நீல-நீலவர்ணத்தைதபுடையதுமான, காதிவிஸ்ர - கர்திவெள்ளத்தை, சுதிரவயராஜ்ர - மேராசைகொண்ட, உஹாஹ்ரா மொவ நா ஹ்ரா-இரண்டு கண்களினால், தெ-அப்படிபபட்ட, வய-நாங்கள், ஸஹ்ரகாலாகிலும், வரிவாதரே - பாரம்பன்னுகை க்கு, கஹா நு-எபபொழுதுதான், வாரயாமி-ஸமர்த்தராவோம்.()

(தா-ம்.) இப்படி அவனைக்காணவேணுமென்று பேராசைகொண்டுஇது வரையிலும் காணப்பெறுதே நின்று துடிதகிறநாம, இனியாகிலும், இடைச சிகள் தங்களாலானமட்டும் கண்களாலாரவநுபவிததவிட,; அதில் சேஷிதத தாய், அவர்களுடைய ப்ராபாதமாக பராப்தமாய், கரிநெய்தற்பூவினிதழ்போ ல்நீலவர்ணமாய், இடைசசேரியெங்கும் வெள்ளமிட்டுத தேங்கிகிடகிற அ வனழகை நமமுடைய இரண்டுகண்களும் நிறையும்படி ஒருகாலாகிலு மநுப விக்க எப்போது விதிகூடுமோ வென்கிறார். (க2)

ஸ்ரீ॥ வொஷியொவஷிஹ நரீதயளவநம் கொரிலுஹு
நிதவெணரிஸ்ரநு | ஸாரஹரிகரிஹிராரிஹஸிஹாம்
யாரிதாரிரஹொவநம்ஹிஜ॥ (13)

(ப-உ.) (வொஷியொவஷிஹ நரீதயளவநு) வொஷ - ஆய்ப் பாடியிலுள்ள, பொவஷி-இடைச்சகளினால், நர-ரீத-இடைவிடா மல்புசழப்பட்ட. யளவநு - பௌவநத்தையுடையதும், (கொரிலுஹு நிதவெண-ரிஸ்ரநு) கொரில-மந்தமான, ஹ்ரிக - மேககர்ஜநம் போன்ற, வெண - குழலினுடைய, ரிஸ்ரநு - ஒலினையுடையதும், கஹிராரிஹஸ்ரஹாரி-அழகாகிற செல்வத்தினுடைய, ஸாரஹரிது-ஸாரமானதும, தாரிரஹஸ்ரொவ ரு-செநதாமரைபோன்ற கண்களை யுடையதுமான, யாரி-ரிஜஸ்ணஸ, ஹஜே-ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (13)

(தா-ம்.) அழகெல்லாமிங்கே குடிகொண்டிருக்கிற தென்னும்படி ஸர் வாங்கஸுந்தரனாய், அதிலும் கண்ணழகுவிஞ்சினவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அவன் குழலெடுத்தூதாநிற்க, அவனுடைய பருவதத்தை கோபிமார்கள்கொ ண்டாட, அவ்வவஸத்தையிலே நான் பணியாநின்றேனென்கிறார். (க3)

ஸ்ரீ॥ ஜீயயாயவி தயாவயுஜி தம்ரி-ஹயவிஹஹரிவ ரி-ரி
நி-ரிஸரி ஊரு | நீயநீராஹவிகாவஸ்ரிஹ்ரு ரம் வொயவிதவ
வயரோஜி யாரிவ்ஹ ॥ (14)

(ப-உ.) ஜலிதயா-மனோஹரமாயிருக்கிற, ஸ்மயா - விலாசங்களினால், சவலுஹி-ஆச்ரயிக்கப்பட்டவனுப், (ஜ-ச ஸ்-ஹஜ ஊ-ழ்)ஜகதி-ஜகத்திணுடைய, ஸஜ ஊ-ழ்-லக்ஷ்மீயாதி ஸ்பதகுக்களுக்கு, ஜ-சிதமஹாஸ்ரய - வைப்பிடமான நிதிபோன்றவனும், (நீல நீரஜவிகாஸவிஹஸ்) நீல-இந்நாணமிருக்கிற, நீரஜ-வார்ஷாகாலமேகத திணுடைய, வி காஸ-ப்ரகாசமபோன்ற, விஹஸ்-காந்தியையுடைய வனுமான, வொலம்வனவ - சிறுவரினபே, வய - நாங்கள், கூஜ்ஜ-ஹ ஜ ஹை-ப்ரீதியுடன புகழ்கின்றோம். (14)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் அவனுடைய யௌவநத்தைக கொண்டாடுவார்களாக, நாமதை முக்யமாகநினையோம்; அழகிய அவயவஸாந்நிவேசங்களையுடையனும், வாஷாகாலத்து மேகமபோல் அலாந்த நீலவர்ணத்தையுடையனும், இனிதாக விளையாடாநின்ற அவனுடைய பிள்ளைத்தனத்தையே ப்ரீதியுடன புகழாநினறோமெனகிறார. (கச)

ஸ்ரீ॥ வந்ஜ-ராமாஸ்ரீராணாமவிந் ஆந்நயாஜஸ்ரி-ர் தவெஸ்ரவஸ்ய । வந்ராவ-வ்ரஜநாரகை-வ்ரஜஜனஸ்ரி ஜந்ராஸ்ரோஜ விந்ஜ-ர் ஹீர-॥ (15

(ப-உ.) (ஆ பாஜஸ்ரி-ர் சவெஸ்ரவஸ்ய) ஆயா-கருணையினால், ஆஸ்ரி-தப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட, வெஸ்ரவஸ்ய-இளமையையுடைய, ஸ்ரீராதெ-ப்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (வந்ராவ-வ்ரஜநாரகை-வ்ரஜஜனஸ்ரி-நாராயவிந்ஜ-ர் ஹீர-) வந்ராவ-ஸ்தாகாபதர்களான, வ்ரஜநாரகை-தேவர்களுடைய, வ்ரஜ குழாங்களின், ஜனஸ்ரி - முடிகளிலுள்ள, ஸ்ரநாராஜாவ-மந்தாரப்பூவினால் கட்டப்பட்டமாலையினுடைய, விந்ஜ-ர்-உனறவினால், ஹீர-பயக்திருக்கிற, ஆரணகாரவிந் ஆந்ய-இணைத்தாள்தாமரையை, வந்ஜ-ஸேவிகக்கிறேன். (15)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்போது, இவனுடையவை பவ்டறிந்த தேவர்கள்வந்து இவனைப்புகழ்ந்து இவன்காலில்விழுந்து தெண்டனிட அவர்கள் தலையில்சூடின மந்தாரப்பூமாலைகள்பட்டு இவனுடையஅதி ஸுகுமாரமான திருவடிகள் வாடாநின்றன, அததிருவடிகளை நான் தொழுகிறேனென்கிறார். (கஞ)

ஸ்ரீ॥ யஸ்ரிந்ய-தயாதியஸ்ரவிஸவாஹஸ்ரெம் கூளனை ஜிஷ்ணுஜ்ரகீயஸ்ரிஸ்ரஹ்ரபவ்ருதி யஸ்ரவொஷஸ்ரராஹிம் ஜிஷ்ணுஸ்ரவெஷாய-ஜிஜ்ரு-டெம்; யஸ்ரிஸ்ரஸஜ்ஜ-தியஸ்ரஸ்ரவிஜ்ர

உமதிம்வாம்ஹஸு ஹரொவ்ஸி நூரு வ்ஹஉ ப்ஹாவநகூவ கூ
உரூஉவநம்தம்வாகிமொராரம்ஹஜ்ஜ॥ (16)

(ப-உ) கூளணஜிஷ்ணு-ஸ்ப்ரஹ்மண்யனுடைய, (வாஹமான) உந்ரு கீ - மயிலானது, யவ்ய - எந்தக்ருஷ்ணனுடைய, மொவாலஹ மொஃ-குழற்கற்றையினல் (குழற்கற்றையைப்பார்த்து), யவ்ஸிங்-எந்தவநத்தில், நூதவ்ழ்-நர்த்தநமசெய்கிறதோ, யஜிஜ்-டிஃ - ருத்ரனுடைய, வ்ருஷ்ஃ-வாஹநமான நந்தியானது, யவ்ய - எந்தக்ருஷ்ணனுடைய, (வொஷவ்ஸ்ரஹிழ்) வொஷ ஆய்ப்பாடியிலுண்டான, வ்ஸ்ரஹிழ்-பசுவை, ஜிவ்ருங்-மோகத்தாய்க்கொண்டு, யஜ்ஸிங்-எந்தவநத்தில், ஊவ்ருதி-கொழுப்பேறியிருக்கிறதோ, ஹரொஃ-இந்த்ரனுடைய, வ்ஸிநூரஃ-வாஹநமான ஐராவதமானது, யவ்ய-எந்தக்ருஷ்ணனுடைய, விஜ்ருஉமதிழ்-விலாஸமான நடையை, வாணங்-ஆசைப்பட்டதாய்க்கொண்டு, யஜ்ஸிங்-எந்த வநத்தில, வ்ஜ்ஜிழ்-நடக்கமுயன்றதோ; தசு-அந்த, (ப்ருஹ்ஸ்பதிவநகூவ கூஜ்ரூஉவநழ்) ப்ருஹ்ஸ்பதிவந-ப்ருந்தாவநத்திலிருக்கிற, கூவ கூஜ்ரூஉ - கல்பகவ்ருக்ஷத்தினுடைய, வநழ்-தோப்பையும், தழ்-அந்த, கிமொராம்வா - சிறுவஞனக்ருஷ்ணனையும், வ்ஜ்ஜ-ஆம்ராயிக்கிறேன். (16)

(தா-ம்.) ஸ்ரீகருஷ்ணன், ப்ருந்தாவநத்துக் கற்பகக்காவில்சென்று பசுக்களேமேயாநிற்க, இவனைத்தொழுகைக்கு வாஹநமேறிவந்த தேவகணங்களில் குமாரஸ்வாமியினுடைய வாஹநமான மயிலானது இவன் தலையிலணிந்தமயிலிறகைப்பார்த்து, இங்கோர்மயிலுலாவுகின்றது என்று நினைத்துக்களித்துத தோகையைவிரித்தாடாநின்றது; ருத்ரனுடைய வாஹநமான வ்ருஷபமானது, சிற்றின்பத்தையே பயனாகக்கொண்ட அறிவுகேட்டாலே அப்பசுக்களின் பின்புறத்தைமோந்து காமவிகாரத்தையடையா நின்றது; இந்த்ரனுடைய வாஹநமான ஐராவதமானது, இவனுடைய நடையழகைக்கற்கமுயலாநின்றது; இப்படி எலலாரும வந்துபணியநின்ற அந்தக்ருஷ்ணனையும், வந்த அனைவர்க்கும் அவரவர்களபீஷ்டத்தை யளியாநின்றஅக்காட்டையும் தொழுதேனென்கிறார. (கசு)

மொரா॥ கூர்ணாயரா ஊதவிமொஷி தஜ்ஸி தம் வர்ண
ணாயரா நாம தவண-ஃவெஹவழ் । தர்ணாரவிந்
உவீவ-ஃவொவ நஜ்ஜூர்ணாயஜ்ஜூவிவொஉரூயெ॥

(ப-உ.) (கூர்ணாயராஊதவிமொஷி தஜ்ஸி தழ்) கூர்ண-சியம்திருக்கிற, கூயர - கீழுதட்டிலுள்ள, கூஊத - அம்ருதத்தினுல், வி

மொஷித-கூடியிருகிற, ஹிதம்-சிறிபடைபுடையவனும், (வராணா ஆயாநாஹதவண்ணவெலவம்) வராணாஆய-ஸமுத்ராத்தை, கநாஹத-அநுஸரிதிருக்கிற, வண்ண-நிறத்தினுடைய, வெலவம்-பெருடையையுடையவனும், (தராணாரவிந்தஉஜ்வெலொவநம்) தராணை-அப்போதலாந்த, கூரவிந்த-தாமரைப்பூவினுடைய, உஜ்-இதழ்போல், ஈவ-நீண்ட, லொவநம்-கண்களையுடையவனும், கராகூயம்-தயாஸமுத்ரமுமான, கம்பூவி - அபூர்வமாகத்தோற்றினன, வாயம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கூரயெ-தொழுகிறேன். (17)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனுடைய, கடல்போன்ற நிறத்தழகையும், அதுக்குப்பரபாகமாய சிவந்துவிளாகுகிற அதரத்தையும, அதின்மேல வெளுத்தப்பாயாகின்ற முறுவலையும, அபபோதலாந்த தாமரைப்பூப்போனற கணகளையும் தொழுதேனெனகிறா. (கள)

ஸ்ரீ॥ஜாவண்யவீவீராஜிதாஜஹுஸ்ரீஷாம் ஹரிஷாவஹா
ராவிதவேணுவைஹாரிம் । காராணுயாராஜகூ
டாகூக்ஷீஜாயாம் வாயாசி ஜெவலுவ வஸ்ரீ யகூக்ஷீம்॥ (18)

(ப-உ.) (ஜாவண்யவீவீராஜிதாஜஹுஸ்ரீஷாம்) ஜாவண்ய - பளபளத்த காந்தியினுடைய, வீவீ-பரமபரையினால், ராஜித - பண்ணப்பட்ட, ஸஹுஸ்ரீஷாம் - உடம்பிணியத்தக்க ஆபரணங்களையுடையவனும், (ஹரிஷாவஹாராவிதவேணுவைஹாரிம்) ஹரிஷா-ஆபரணத்தினுடைய, வஹ-ஸ்தானத்தில், ராவிதம்-ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, வேணும்) - க்ருஷ்ணனனிபுமபடியான பாகயத்தையுடைய, வைஹாரிம் - மயிலிறகையுடையவனும, (காராணுயாராஜகூடாகூக்ஷீஜாயாம்) காராணு-கருணையினுடைய, யாராஜ-ப்ரவாஹத்தி(பரம்பரையி)னால் பூர்ணமான, கூடாகூக்ஷ-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, ஜாயாம்-வனிதசனையயுடையவனும், வாயாம்-பருவத்தில் சிறுமியனுமான, (வயுவவம்ஸாயகூக்ஷீம்) வயுவவம்ஸ-ஆயக்குலத்துக்கு; யகூக்ஷீம்-ஐகலார்த்தங்களையுமளிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனுகிய லக்ஷ்மியை, ஸஜே - பற்றுகிறேன். (18)

(தா-ம்.) ஆபரணமிட்டாற்போல் விக்ரஹத்தை விளங்கப்பண்ணுகின்ற தாய், கூணந்தோறும் பொங்கிவாராநின்ற ஸ்வாபாவிகமான லாவண்யத்தையுடையனும், பூஷணமென்கிற பேருக்காகதத்தலையில் மயிலிறகையணிந்த

வனைய், இசைந்துவந்த ப்ராணிகளைக் கருணையுற்றுப்பாராநின்ற கடாக்ஷத்தையுடையனைய், இடைகுலதத்குகுப்பெருமை பெறுததுமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைதொழுகிறேனென்கிறார். (கஅ)

ஸ்ரா॥ ஜயதி தரகூரலம்வவ்ரவிந்தோத்யவாவீ
யிவராம்ஹஜாதுவெ । நமஸீத்யமஸாவைவொவநாநய
வெந்வராவஷ்வவஷி தி॥ (19)

(ப-உ.) (ஜயதி யாவீயிவராழ்) ஜயதி-(வட)மதுரையினுடைய, வீயி-தெருவில், வராழ்-நடவாநின்றதும், (நமஸீத்யமஸாவைவொவ நாநய நந்வராவஷ்வவஷி தி) நமஸீ - (அப்பொழுது அந்த) மதுரைபட்டணத்திலுள்ள, த்யமஸாவைவொவநா - மான்குட்டியின்கண்போனற கண்ணையுடைய பெண்மூர்சளுடைய, நய ந - கண்களாகிற, ஜந்வர காரிநெய்தல் பூவினுடைய, வஷ் - வர்ஷத்திரல், வஷி தி - சொரியப்பட்டதும், ஜயதி வரகூரலம் மிகவுமினிமையான, விவ்ரவிந்தோ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வவ்ரி - திவ்யவிக்ரஹத்தை, ஹ ஜாதுவெ - ஆஸ்ரயிக்கிறேறும். (i9)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மதுரைமாநகரத்தில் திருவீதியிலெழுந்தருளாநிற்க, அந்தகரியிலுள்ள பெண்களியாவருமம, இனிமையே வடிவுகொண்டுவந்தாற்போல் அதிமதுரமாயிருக்கிற அவனுடைய திருமேனியைததங்களுடைய அழகியகண்களால நிரந்தரமாகப்பாராநின்றாகள்; அவ்வழகியவடிவையதைதொழுகிறேறனென்கிறார். (கக)

ஸ்ரா। வபுராகூரவெந நயநாதைவிஜ்ஜ்ரிதந வகூ
ணைகூாஜயுத்ஹஸிதவிஸ்ரவெண। ஜெந நந்ஜூரு தரா
ணவஜ்ரி தந நந்வ்ரஹதநயெஹ்யாஜயம்யிநாதி॥

(ப உ.) வபுராகூரவெந - சஞ்சலமாயிருக்கிற, (நயநாதைவிஜ்ஜ்ரி தந) நயநகூகை-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, விஜ்ஜ்ரிதந-அபிவ்ருத்தியினாலும், (ஸாகூாஜயுத்ஹஸிதவிஸ்ரவெண) கூாஜயு-இனியதும, த்ஹஸித-புன்சிரிப்பினுடைய, விஸ்ரவெண-விலாஸதத்தினாலும், ஜெந நந்-ப்ருதுவானதும், ஜரூ ரூ தரவெண - மிகவுமினிமையானதுமான, ஜரி தந நய - பேச்சினாலும், நந்வ்ரஹ-நந்தகோபனுடைய, தநய -மகனைஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஹ்யாஜயம்-மனைஸ, யாதி - அலங்கரிக்கிறான், ஹ ஜத-கத்திடம்.* (20)

மொஷித-கூடியிருகிற, ஹிதம்-சிறிபடைபுடையவனும், (வராணா ஆயாநாஹதவண்ணவெலவம்) வராணாஆய-ஸமுத்ராத்தை, கநாஹத-அநுஸரிதிருக்கிற, வண்ண-நிறத்தினுடைய, வெலவம்-பெருடையையுடையவனும், (தராணாரவிந்தஉஜ்வெலொவநம்) தராணை-அப்போதலாந்த, கூரவிந்த-தாமரைப்பூவினுடைய, உஜ்-இதழ்போல், ஈவ-நீண்ட, லொவநம்-கண்களையுடையவனும், கராகூயம்-தயாஸமுத்ரமுமான, கம்பூவி - அபூர்வமாகத்தோற்றினன, வாயம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கூரயெ-தொழுகிறேன். (17)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனுடைய, கடல்போன்ற நிறத்தழகையும், அதுக்குப்பரபாகமாய சிவந்துவிளாகுகிற அதரத்தையும, அதின்மேல வெளுத்தப்பாயாகின்ற முறுவலையும, அபபோதலாந்த தாமரைப்பூப்போனற கணகளையும் தொழுதேனெனகிறா. (கள)

ஸ்ரீ॥ஜாவண்யவீவீராஜிதாஜஹுஸ்ரீஷாம் ஹரிஷாவஹா
ராவிதவேணுவைஹாரிம் । காராணுயாராஜகூ
டாகூக்ஷீஜாயாம் வாயாசி ஜெவலுவ வஸ்ரீ யகூக்ஷீம்॥ (18)

(ப-உ.) (ஜாவண்யவீவீராஜிதாஜஹுஸ்ரீஷாம்) ஜாவண்ய - பளபளத்த காந்தியினுடைய, வீவீ-பரமபரையினால், ராஜித - பண்ணப்பட்ட, ஸஹுஸ்ரீஷாம் - உடம்பிணியத்தக்க ஆபரணங்களையுடையவனும், (ஹரிஷாவஹாராவிதவேணுவைஹாரிம்) ஹரிஷா-ஆபரணத்தினுடைய, வஹ-ஸ்தானத்தில், ராவிதம்-ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, வேணும்) - க்ருஷ்ணனனிபுமபடியான பாகயத்தையுடைய, வைஹாரிம் - மயிலிறகையுடையவனும, (காராணுயாராஜகூடாகூக்ஷீஜாயாம்) காராணு-கருணையினுடைய, யாராஜ-ப்ரவாஹத்தி(பரம்பரையி)னால் பூர்ணமான, கூடாகூக்ஷ-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, ஜாயாம்-வனிதசனையயுடையவனும், வாயாம்-பருவத்தில் சிறுமியனுமான, (வயுவவம்ஸாயகூக்ஷீம்) வயுவவம்ஸ-ஆயக்குலத்துக்கு; யகூக்ஷீம்-ஐகலார்த்தங்களையுமளிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனுகிய லக்ஷ்மியை, ஸஜே - பற்றுகிறேன். (18)

(தா-ம்.) ஆபரணமிட்டாற்போல் விக்ரஹத்தை விளங்கப்பண்ணுகின்ற தாய், கூணந்தோறும் பொங்கிவாராநின்ற ஸ்வாபாவிகமான லாவண்யத்தையுடையனும், பூஷணமென்கிற பேருக்காகதத்தலையில் மயிலிறகையணிந்த

(ஸீதிவிஹஜுவஜுததுவஸெதுணுவ்ருணாஉயுதெ) ஸீதி - ராகத்தினுடைய, விஹஜு - பரஸ்பரபேதங்களோடு, வஜு - சொந்திருக்கிற, துவஸு-விளங்காநின்ற, வெணுவ்ருணாஉ-வேணுகானமாகிற, உயுதெ-அழுதையுடையதும். (துவிதவ்ஹெரு) துவித - ம்ருதுவான, வ்ஹெரு-முறுவலையுடையதும், (ஸாயுவ்ரஜுகாவ்ஹெ) ஸாயுவ்ரஜு-போக்யதையாகிற, வகாவ்ஹெ- ஒரே ரஸதத்தையுடையதுமான, (ராயுர வொவநு துவிதவஸு) ராயுர - ராத்திரியினுடைய, வொவநு-கண்களினால், துவிதவஸு - கொண்டாடப்பட்ட, உராவிரஃ- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, உவஜுவ்ருகுவெ - சந்த்ரன்போலும் கமலபூப்போலுமிருக்கிற முகத்தில, உதீயழு-என்னுடையதான, உநஃ-மநஸானது, உவுஉ-ஸந்தோஷத்துடன், உழுழு-அழுந்தினது. (22)

(தா-ம்) கருஷ்ணனும ராத்திரையுமாக விருக்கும்காலத்தில் தொழாநின்றேன், அப்பொழுது அவள் தன்கண்ணழகாலே இவனேமயகி எனகுபபுருஷகாரம் பண்ணினாள், பின்பவனொருமுறுவல்செயதுவேணுவையெடுதது அழுதவெளளத்தைப் பெருகினாற்போல் அதிவிசிதரமான ராகஙகளைபபாடி, பஹு விலாஸத்துடனே பரிபூர்ணமாக் என்னைகடாக்ஷித்து ப்ரீதிபண்ணுநின்றான்; அப்பொழுது என் மனமானது ஆநந்ததையடைந்து, அநிஸுந்தரமான அவனுடைய முககமலதத்தையே பிணைத்து அங்கேயழுந்திவிட்டதென்கிறார. (22)

ஸ்ரீ॥ ஸரணாகதவஜ்ரபஞ்ஜரஸரணே ஸாஜுர்யவ்யவிவெஹவே। கூவயாயுதமொவவிஸ்ரவ்ஹெகீயஹ்ருந்யமயாஉவ்ஹெவயழு॥ (23)

(ப-உ.) (ஸரணாகதவஜ்ரபஞ்ஜரே) ஸரணகூமத-சரணமடைந்தவர்களுக்கு, வஜ்ர-வஜ்ராதிதிறல் செய்யப்பட்ட, பஞ்ஜரே - கூடானதும், கூவயா - கருணையினால், (யுதமொவவிஸ்ரவ்ஹெ) யுத-அங்கீகரிக்கப்பட்ட, மொவவிஸ்ரவ்ஹெ - இடையன்வேஷத்தையுடையதுமான, ஸாஜுர்யவ்ரஜு - விஷ்ணுவிநுடைய, விவெஹவே-விபவமாகிய கருஷ்ணாவதாரமானது, ஸரணே - ரக்ஷகமாயிருக்க, வயழு-நாம் - கூந்ருகு-வேறனே, கீயகு- எநதவஸ்துவை, கூமபாவ்ஹெ-தேடுவோம். (23)

(தா-ம்.) ஸம்ஸாரதிலழுந்தி மங்கிப்போகிற ப்ராணிகளையுத்தரிக்கவேணுமென்கிற கருணையினால வந்தவதரித்து, தன்னைசரணமடைந்தாரைத்தன்கீழமைதத்துக்கொண்டு ஒருதீங்கும மளிதத்துவாராதபடிகாக்கவல்லனென

க்ருஷ்ணன் நம்மைரக்ஷிக்காமலிருக்க நாம மற்றொருவரை எனதேடிப் போகவேண்டு மென்கிறார். (உங)

ஸ்ரீ॥ ஜகதேகாதாரஸ்ரீநிவாஸ ஸ்ரீதர ஸ்ரீஜகந்நிவாஸ தாமோதர ஸ்ரீவாஸுதேவ ஸ்ரீகிருஷ்ண நாராயண நாராயண ஜகந்நாராயண॥ (24)

(ப-உ.) (ஜகதேகாதாரஸ்ரீநிவாஸ) ஜகத்துக்-மூன்றுலகங்களுக்கும், ஏகாதார-முக்யமான, ஸ்ரீநிவாஸ-நெஞ்சுடையப்பண்ணுமெழிலுக்கு, நிவாஸ-இருப்பிடமானதும், (ஸ்ரீவாஸுதேவ தித கிருஷ்ண,ழ) ஸ்ரீ-ருக்மிணியினால், வாஸுதேவ-அநுபவிக்கப்பட்ட, கிருஷ்ணழ-மேன்மையையுடையதும், (நாராயண நாராயணழ) நாயா-ராதிகையினுடைய, நத-கொங்கைத்தலத்திலுண்டான, நாராயண-(மோக்யதையின்) பரப்பினுடைய, ஜகந்நாழ-இனிமையை யறிந்ததுமான, ஜகந்-தேஜஸ்ஸானது, ஸ-என்னுடைய, ஹ்ருதி-மநஸ்ஸில, ஸ்ரீஜகந்நிவாஸ-எப்பொழுதும், ஸ்ரீநிவாஸ-நித்யவாஸம் செய்யட்டும். (24)

(தா-ம்.) த்ரிலோகஸுந்தரனுய், பூப்படிலும் வாடும்படியான ஸௌகுமார்யதையுடைய ருக்மிணீதேவியுங்கூடக் கொண்டாடி அநுபவிக்கும்படியான அதிஸுகுமாரனுய், ராதிகாஸமாச்லேஷ ததபரனைக்ருஷ்ணன் என்மனதில் எப்போதும வாஸமபண்ணுகடவானுக வென்கிறார். (உச)

ஸ்ரீ॥ வயமிஹ பரிஹ்ருதாஸ்தவாவிவேகாஸ்த்வயி விநிவேசிதமீஹிதம் விஹாய। விஹரஸி கிமுதாத்தவல்லகீகஸ்தருணதுலாகுசயோரதஸ்தடீஷு॥ (25)

(ப-உ.) விஹா-ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! வயம் - இந்த, வயழ-நாங்கள், ஈஹிதம்-உன்னுடைய தேஹாதிகளில், (கிருஷ்ணாகுரஸ்தடீஷு தழ) கிருஷ்ணா-தனயக்கு, குகுர-இருப்பிடமான, ஸ்தட-ஸ்வரூபமென்கிற, கிவதந்தீ-உலகமொழியினால், விஸ்ருஷ்டாஸ் விரோவானத்தைத்தப்பண்ணுகிறோம, தவ-மேலும், தவ-உன்னுடைய, அவிவேக-ஸுகதரமான, வாவிவ-இளம்பிராயத்தில், அயழ-இந்த, அதிஸ்-புத்தியானது, அவஸ்தாபயா-பேராசைகொண்டிருக்கிறது. ()

(தா-ம.) ஓகருஷ்ணு! ஸம்ஸாரதாபதிலடிபட்டு அதையணைதற்கொள்ளுகைக்கு அஸமாததராய் பெரு விடாய்ப்பட்டுத் திரிந்தநாங்கள், உன்திரு

மேனியை, ஸகலதாபங்களையுமாற்றவற்றாய, கருணையாகிற பெருந்தீர்த்தமாகப பெரியோர சொலலக்கேட்டு அதை நமபுகிறேம; அதுவுமல்லாமல், அதிளுதரமாய், அதிசபலமான ஒன்றுடைய பால்யத்தையாழ்ந்நுபவித்து எனமனமானது விடாயைத்தீர்த்துகொள்ள விருமபாகின்றதெனகிறார் (உரு)

ஸ்ரா॥ வகவாஅவர் கோவி வதிஃ ஸ்ரீவதூவாஅஹ நஃ।
உஸ்வாபகஃஹாவீ துஃதூகிஅஜ்மொஅஉ நா॥ (26)

(ப-உ.) (வகவாஅவர்) வகவாஅ-கன்றுகள்மேய்கிற பிள்ளை களோடு, வர்ஃ-ஸஞ்சரிக்கிற, (ஸ்ரீவதூவாஅஹநஃ) ஸ்ரீவத - ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவை, ஆஅஹநஃ - ஆடையாளமாகவுடைய, கோகுவி-லோகவிலக்ஷணனான, வதஃ-சிறுவனான, உதார-ஔதார்ய கதின்பொருட்டு, கூஹா-எபபொழுது, ஹாவீ - எதிராகபபோகிறான், ஜதி-என்று, ஜ-என்னுடைய, மொஅநி-கண்கள், உஸ்வகே-களிப்புற்றிருக்கின்றன. (26)

(தா-ம்.) வலதுமார்பில் ஸ்ரீதேவிகரு இருப்பிடமாய், மூலப்ரக்ருதிக்கு அதிஷ்டாநதேவதையாய், ஸாவேப்வரஅஸாதாரண சிஹ்நமான ஸ்ரீவத்ஸமென்றும் மறுவையுடையனுய, ஆயப்பாடியில கன்றுகளைமேய்த்து விளையாடாநின்ற ஆயாசிறுவனென்கண்கள்காணவாசைப்படாநின்றனவென்கிறார்.

ஸ்ரா॥ தயாரிதஹரிதேநாஹிராஅதி ஸ்பூர்ஜது தாரகா
தரளிதா நவநந்தா। தீர்காவநாபரிநகூவ்ரஜாஹ்
தீயே மஹவிவபவ்ரஜாகிஷோரவாகாஃ॥ (27)

(ப-உ.) (தயாரிதஹரிதே) தயாரித - போக்யதையிஞல், ஹரிதே-பூர்ணமானதும், (நேநாஹிராஅதி) அநஃ - மனதுக்கு, கூஹிராஅதி-இனியனுனவனும், (ஸ்பூர்ஜது தாரகா தரளிதா நவநந்தா) ஸ்பூர்ஜது தார-மிகவும் சோபமான, தாரகா-பூறுவவிழிகள், தரளித-ஆடையாளம் பண்ணப்பட்ட, நவநந்தா - சந்த்ரன்போன்ற முகத்தையுடையதும், (தீர்காவநாபரிநகூவ்ரஜாஹ்தீயே) தீர்காவந-பூமன்று லோகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, பரிந-கண்களுக்கு, வநகூவ்ரஜாஹ தீயே - ப்ரதாநமாக ஆநைசப்படத்தகுந்ததும், வ்ரஜாகி-ஆயப்பாடியையடைந்திருக்கிற, கிஷோர-கோஜஸ்ஸால், வயஃ-நாங்களும், மாமவாஃவஃ-ஆனைக்கிளையுடையவர்களாகின்றேம். (27)

(தர்-ம்) கண்டாருடைய கண்ணுகுமை நெஞ்சுகளுபினியனும்படிபோக் யதையால விஞ்சினவலுய், புண்முறுவல பரவி, நிலவோடுகூடி மறுவற்றசந தரனபோல விளங்காநின்ற முகதததையுடையவனுய், ஆயப்பாடியில் வினையா டாநின்ற கருஷ்ணனை, எங்கள் ஸமஸாரதாபமெல்லாம தீருமபடிநாங்கள் க ணடறுபவிக வாசைப்படாநினறோமு மெனகிறார. (உஎ)

ஸ்ரீ॥ உவாரவிநெஞ்சாரநுவிந்ந நிஷ்டுந லீலாஜ
ராஜநிநாதெ। வ்ரஜாஜநாவாஜதராஜஹ்ருஷ்வாம்ருதா
ஹரிஜளதவயாமவாஹ்வம்॥ (28)

(ப-உ.) (உகாரநுவிந்ந நிஷ்டுந லீலாஜராஜநிநாதெ) உகார நு-தேனினுடைய, விந்ந-திவலிகளுடைய, நிஷ்டுந-பெருக்கையு டைத்தான, லீலா-லீலாதததமாக ஊதப்பட்ட, உராஜ-வேணுவி னுடைய, நிநாதெ-ஒலியையுடையதாம், (வ்ரஜாஜநாவாஜதராஜ ஹ்ருஷ்வாம்ருதாஜஹரிஜள) வ்ரஜாஜநா-இடைபபெண்களுடைய, வா ஜ-கடைக்கண் பார்வையினுடைய, தராஜ வரிசைகளாகிற, ஹ்ரு ஷ்-வண்டுகளுக்கு, வாம்ருதாஜஹரிஜள-போர்க்களமானதுமான, த வ-உன்னுடைய, உவாரவிநெ-வத(ந)கமலததில், மாமவாம் ஹ்வம்-ப்ரீதியுடையேயாமாகிறோம். (28)

(தா-ம்) ஓக்ருஷ்ணு! உன்முகமாகிறதே ஓராவிநதம, அதில், நீவாய்வை ததூதுகிற வேணுகானமே அவவராவிநதததில துளிதததுப்பெருகாநின்ற மகர நதம, அமமகரநதத்தைப்பானமபண்ணுகைகாக, இடைப்பெண்களுடைய க டைகணபாவைகளாகிற வணடுகளமேலவிழுநதுமொய்ததுஒன்றோடொ னறு சண்டைசெய்யாநினறன, இவ்விதமான அம்முகாரவிநததைநானகா ணவாசைப்படாநின்றோமெனகிறார். (உஅ)

கூதாஜராயதகலாவநாஜ்ஞாமுஹுரீ ஜ்ராலம்பயாவ்ரா
யிலெதீக்ஷிதா ஜெ்ரபிதக்ஷிவ்ய கெஷோஹரிவெதக்ஷீகம
வ்ரஜக்ஷீஜலெநம। வெஹாஜிம்கூணலக்ஷிதகபிஜவி
கெஷோரணவகூநுராநா வாஹாஜிராஜ்ரஹுராவ்ரா
வாஹமம்வஸ்ராதீஹ்ரஸ்ரம்ஜிஹம்॥ (29)

(ப - உ.) (கூதாஜராயதகலாவநாஜ்ஞாமுஹுரீ ஜ்ராலம்பயா வ்ராயிலெதீ) கூதாஜ-சிறிதுசிவநதும், கூயத-நீணடுமிருக்கிற, லாவநா-கண்களுடைய, ஜம்ப-கிரணங்களுடைய, முஹுரீ-வெள் ளாகதினுடைய, ஜ்ராலம்பயா-மாலையாலே, வ்ரா - மறைகதது

ரல், சுவ்ராயிதை: - போஷிக்கப்பட்டும், (மீதாமே ஸிதஸிவ்ர
கெஹிஸுரிதை:) மீத-காதத்திரல், சூரே ஸித - பெருக்கப்பட்
ட, ஸிவ்ர-அதிமாநுஷமான, கெஹி - கரீடைகளினால், ஸுரிதை: -
பூர்ணர்களுமாயிருக்கிற, வ்ரஜஸ்த்ரீஜநை: - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள
ஆடவர்களினால், ஹ்ரீ கே - பெருத்திருப்பதும், (விவுஹாஸ்ஹ: கண ஹ
ஸிதை நை) விவாஹ காஸ்ஹ: - மேர்வைநீருடைய, கண - நிவலிகளினால்,
ஹரிஸிதை நை - அலங்கரிக்கப்பட்ட, விலோண - மலர்ந்திருக்கிற, வ
க்ரஹந்ர - நா - சந்த்ரன்போன்ற முகத்துடன்கூடினதும், (வாஹாவிஸ்ர
ஜஸ்ரஹ்ரவ்ரவார ஸ்ரஹ்ரஸே) வாஹ க்ரஸ்ர ராஜ் - பாதமலர்களுடைய,
ஸ்ரஹ்ர - மந்தமான, வ்ரவார - நடையினால், ஸ்ரஹ்ரஸே - அழகியதும,
ஸ்ரஸ்ர) - காணத்தகுந்ததும், கிங்கவி - அபூர்வமுமான, ஸஹம் - தை
ஸ்ணை, வஸ்ர்ஸி - பார்க்கிறேன். (29)

(தா-ம்.) சிறுமுத்துக்கள்போல் தளித்தவேர்வையும் அலர்ந்தமுறுவலு
மான முகத்துடனே க்ருஷ்ணன், தன்னுடைய மெல்லியபாதாரவிந்தத்தினை
வடியிட்டு ஆய்ப்பாடியெங்கும்மெள்ளமெள்ள நடவாநிற்க, அவ்வழகைக்காண
ஆய்ச்சிகள்வந்து சூழநின்றார்கள், அவளைக்கண்டு இவன் மனக்களிப்புட
னே தன்கடைக்கண்களால பாரத்து ஆநந்திப்பித்து, அதுகுமேலேவேணு
காநம்பண்ணி அவர்களுடைய மநமதவிலாஸத்தை இரட்டிகப்பண்ணினான்
அவ்வழகை நான் காணவாசைப்படுகிறேனென்கிறார். (உக)

ஸ்ரீ ॥ வாணளவெணை:ஸ்ரகூ தீவ்ர கூரா ராகூ
களவொ வுஸுகீ: வாஸ்ரவொ:ஸ்ரணயவ்ராவ்ரா
வொகி தாவாஸுதீ:| உளஉளவ்ரஹுஜ்ரவ்ரவஉந
ஸ்ரஹ்ரவ்ரஹஉளஸ்ரு உவ்ரஉ ஸ்ரு:வாகாரம்கி உவிகி
கவம்ஜ்ரு ராதிரவ்ரஷபாஜ:॥ (30)

(ப-உ.) வாணள-கையில், வெணை:-குழல், (ஸ்ரகூ தீவ்ர கூரா
ராகூ களை) ஸ்ரகூ தீ-ஸ்வாபாவிகமாகவே, வ்ரகூரா-மேன்
மையுற்ற, கூகூ களை-வடிவில், வொவு) வுகீ:-இணைமச்செவ்வி, வா
ஸ்ர-வ-பக்கங்களில், (ஸ்ரணயவ்ராவொவொகி தாவாஸுதீ:) ஸ்ர
ணய-ப்ரீதியினால், வ்ராவ-(ப்ரீதி)ராஸத்தோடுகூடிய, கூவொகி த-பா
ர்வையையுடைய, கூவாஸு-கடைக்கண்ணினையுடைய, தீவ:-ஸஞ்சார
ந்தையுடையவர்களான, வொவ:-பிள்ளைகள், உளஉள-சிரஸ்ஸில், வ
ஹ-வ்ர-மாயிறைகு, (தியரவஉந வ்ரஸ்ரரவ்ரஹ) உயர்ர - இனிதா

ய், வஉ நாகஇஜ ரஊலஹ-நீரைப்பிரியாதநாமகரபோன்றமுகத்தில், ஒளஜவுஇஉச ரா-இளமைகுறி, ஐதி - இவ்வணணம், கூஉ ஃகூகா ரஃ-குளிராத அவயவஙகளையுடையதும், கிஃகவி-வாக்கிறல்வர்ணித்துமுடியாததுமம, கிதவ் - தூ(ய ம)ர்த்தஸவபாவத்தையுடையதுமான, ஜஇ ரதிஃ-தேஜஸ்ஸை, கூஙவஉபஃ-தெடுகிறோம். (30)

(தா-ம்.) கையில பிடிதநரிவணுவும, உடபபில்ஸளகுமாரயததோடகூடின இளமையும சுதநிலும சூழ்நத இடைப்பிளளைகளும, பரேமமவிஞசிவழி, நதகடைகணபாரவையும, மயிறமுடியிலமுடிநத மயிலிறகும, அழகியமுகத்திலாடாதினற பேதைமையும, ஆகிய இவபழகுடன கணடாரைமயக்கவல்ல ஸரீகருஷ்ணனக்கான ஆராயாதினற னென்கிறா. (கo

ஹோ॥ கூரஉபவெணணதராணாயாரவிஹ ஜிணைஉயா
யாஃராவிவஉ நாஉ ஜஉ இவஙகி । கூஒகூ சாஃகி
உநய ரஃந ஜெவதாவஃ ஙகெஙராரகூவயஸிகாவிவ
காஜிடவுஃ॥ (31)

(ப உ.) வநஜெவதாஃ - காடுகளில் வாளபசெய்கிற தேவதைகளே! கூநயா-இந்த வநசோபையிலல், வஃ-உங்களுக்கு, கிஃ-என்ன உபரியாகம், ஙெகொராஙகெ - சிறுவனை க்ருஷ்ணனுடையதான, வயஸி - பருவத்தில், (கூரஉபவெணணதராணாயாரவிஹ ஜிணை) கூரஉப-எறியிருக்கிற, வெணண-குழலையுடையதும், தராண-செவ்வியழியாததுமான, கூயார-வாயினுடைய, விஹ ணை - விளைத்தினல்(உண்டான), (சாயாரா)ராவிவஉ நாஉ ஜராஹ) ஜயாரவு-போக்யதையினல், ஙாவி-விளங்காநின்ற, வஉ நகூ ஜராஹ-முககமலத்தை, வஙஜீ-வகியாநின்றதும், காகூவிவ-இதுவரையிலெங்கும் காணப்படாததுமான, காஜிடவுஃ - காந்தியாகிற தினலநின்ற ரேகையானது, கூவொகூ)தாஃ-பார்க்கப்படட்டும். (31)

(தா-ம்.) ஓவநதேவதைகளே! நீஙகள் வீணைகமறறொன்று மற்றொன்றுகளில் காலமகழிக்கவேண்டாம்; சிவந்து குடியாநின்ற அதரமும், அதன்மேல் வைதது திகிற குழலும், போக்யதையையே ஸ்வபாவமாகவுடைய முகமும், வாயிட்டுசசொல்ல முடியாததாய், அபூர்வமாய், அதயாஸ்சரயகரமான காந்தியும் ஆகிய ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய இளம்பருவத்திலுண்டான அழகை யநுபவித்து க்ருதார்தகராய ஆநந்திக்கப்பாருஙக ளென்கிறா. (கக)

ஸ்லோ॥ கோநந்வயாரண்யகாகீகாகுஸ்தோகூராகுமொவீ
நயநாரவிந்தை: । வ்ருந்தாவநாரண்யநவம் விஹாயம்
வ்ரஜேந நவ்யேந விதேஹயிஷ்யே॥ (32)

(ப-உ) (கோநந்வயாரண்யகாகீகாகுஸ்தை:) கோநந்வயாரண்யத்திலுள்ளதான, காகீ-பேதையாதலினால், காகு-மதுரமானதும், (கூகூராகுமொவீ நயநாரவிந்தை:) கூகூராகு-வசமாக்கிகொள்ளப்பட்ட, மொவீ-ஆய்ச்சிசளுடைய, நயநாரவிந்தை:-கண்மலர்களாயுடையதும், நவ்ய:-புதியதுமான, வ்ருந்தாரண்யம்-அநாதிபுருஷனுடைய நாராயணனுடைய, விஹாரம்-மநோஹரமான சேஷ்டிதங்களை, வ்ரஜேந-குறைவற்ற, வ்ருந்தாவந-பூர்ணமாக்கிலும், விதேஹயிஷ்யே-பாக்கப்போகிறேன். (32)

(தா-ம்) அநாதிவிதபுருஷோத்தமனை இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசேஷ்டிதமானது, மறுமுறுவாக்கும பெறவொண்ணாதபடியாய அநிவிலக்ஷணமான காந்தியுடன்கூடி, எவ்வளவு அநுபவித்தாலும தருப்திபிறவாதபடி க்ஷணந்தோறும் புதிது புதிதாகத்தோற்றி கோபிமார்கள் கணகளார அநவரதமநுபாவ்யமாயிருந்தது; அதை நான் ஜன்மாந்தரியடண்யவிசேஷத்தால் எப்போது காணப்போகிறேனென்று பதறுகிறார். (கூ)

ஸ்லோ॥ வாஷ்டாஜ்ஞ வாதசிஹிவ்ருந்தை: ஸசிஸ்ஹா விவ்ருஸ்ய
வ்ருந்தாந்தரேண்ய நிகுராணி தெவபாவெ । ஜ்ருஷ்டிதா
த்ருசியோராக நவ்ருத்ய விதேஜ்ஞை நந்வயவ்ருணை நிவயெ
ஜ்ஜுஹுக்ரிரஸ்மை॥ (33)

(ப-உ) வவ்ருந்ய-ஸகலமான, (வ்ருந்தாரண்ய நிகுராந்ய) வ்ருந்தாரண்ய-தேவதேவதைகளுடைய, நிகுராந்ய-குழாங்களை, ஸசிஸ்ஹாவிவ்ருஸ்ய எல்லாக்கரணங்களினாலும், வாஷ்டாஜ்ஞவாத:- அஷ்டாங்கங்களோடுகூடியிருக்கும்படிவிழுந்து, கூலிவ்ருத்ய॥ - நமஸ்காரம்பண்ணி, இதம் வவ்ன-இந்த நான்சொல்லப்போகிறதையே, யாவெ-(தரவேண்டுமென்று) இதகிமேறன் (அதாவது), (ஜ்ருஷ்டிதாத்ருசியோராக நவ்ருத்ய விதேஜ்ஞை) ஜ்ருஷ்டித-சுறுமுறுவலால், காத்ருக்-வ்யாப்தமாய், மியோரா-கோமலமாய், நவ்ருத்ய விதேஜ்ஞை - சந்தரமண்டலம்போன்ற முகத்தைதுடைய, நந்வயவ்ருணை-நந்தகோபனுடைய, வாணை நிவயெ-பாகபத்

திண்ஸமூஹமான க்ருஷ்ணனிடத்தில், மே-என்னுடைய, ஸக்தி: - பக்தியானது, ஸுஸ்தா-உண்டாகக்கடவது. (33)

(தா-ம்.) ஓ தேவதைகளே! கேட்டாகேட்டமநோரதங்களை யெலலாம் கொடுக்கவல்லரான உங்களெல்லாகாலிலும் ஸாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து தெண்டனிட்டு மநஃ பூர்வமாக நாணுனறு இரக்கிறேன; அதாவது-நந்தகோபா ஜ்மாந்தரங்களில் அதிகமாதவமசெய்துபெறற கருஷ்ணனுடைய சிறுநகைபோதுகூடிய ஸுந்தரமுகமண்டலத்தில் எனக்கு நிஸ்சலமான பக்தியுண்டாமபடி நீங்களநுகரஹிக்க வேணுமென்கிறார. (கூ)

ஸ்ரீ॥ வஸுதே வாஹுதே வாபி ஸுதே வஸுதே ஸஹனவ ஸிரஸுகூஸனோ
விமணஸ்தே ஸுதாஸ்யே ஸுதாயதே | கூஷ்ணாஜுனிதயுதி
யதே கயாவிஹகுரா நீலவஸ்ரஸுவாலவஸ்ரநிஜரஸரிதுபி (34)

(ப-உ) யதே-எந்தகூஷ்ணத்தில், நீலவஸ்ர - இருண்டமேனியையுடைய, பாலவஸ்ர-பாலமுகுந்தனுடைய, நிஜ-ஸ்வாபாவிகமான. வரிதுபி-வ்யாபாரத்தை, கயாகவி-எவ்விதமேமனுமாகிய, ஸுகுரா-பக்தியினை, கூஷ்ணாஜுனிதே-அநுபவிக்கப்படுகிறதோ, வஸுதே -இந்த, பூவாவஸுதே-வெள்ளம்போல் இடைவிடாமல்நடக்கிற, வாரவதுகூய-வஸுதே-புருஷனுடைய வயதுகளில், மே-அப்படிப்பட்டதான, கூணஸ்வஸ - க்ஷணமே, மணஸ்-எண்ணத் தகுந்ததாக, ஸிரஸு-நினைக்கிறேன். (34)

(தா-ம்.) நாம ஜநமமெடுத்து அநுபவிக்கிற ஆயுஸ்ஸில் எதனையோ நாள்கள் ஒன்றின்பின்னுலொன்றுவந்து கழிந்துபோயின, அவற்றையெல்லாமொருநாளாக நினையேன்; க்ருஷ்ணனுடையஸ்யாமவர்ணத்தையும்பா(வா)லசேஷ்டிதங்களையும் பக்தியுடனநுஸந்திக்கும் காலமேதோ, அந்த ஒருநொடிப்பொழுதே ஸபலமான காலமாக நான் நினைத்திருக்கிறேனென்கிறார். (கூ)

ஸ்ரீ॥ நிஸமகுஸராஸாயராம நிஜஹயாஜுகுஸ திவெருகூ
ணம ஸிநாஜுகுஸுவவஜுஜம்ஸியுராஸவாதுகுஸிநுஷ்டிதம்| ரா
ஸஜுகுஸுஹயாவுதாஸிதவதுவீரொஸநம வுநம வு
நராவாஸ்ம ஹஹுவநரொஹநீயம்ஸ ஹம்॥ (35)

(ப உ.) (நிஸமகுஸராஸாயராழ) நிஸமகு-ஸ்வபாவத்தினாலே, ஸராஸ-ஸுந்தரமான, கூயராழ - அதரத்தையுடையதும், (நிஜஹயா

ஜ்ரும்பிவைபவகுணைர்) நிஜ-ஸ்வாபாவிகமான, தயா-கருணையினால், சூ
ஜ்ரும்-குளிர்ந்திருக்கிற, திவ்ய-மனோஹரமான, ம்ருகநயனை - கண்க
ளையுடையதும், (மதிநாஜ்ஞ ஜ்ருவைபவை:) மதிநாஜ்ஞ-மொஞ்சைமிகுந்
ஜ்ருத்தமதான, ஜ்ருவைபவை:-மூகமமஞ்ஜரிகளையுடையதும், (யாமவா
ஜ்ரும்ருதுகவிதை:) யாமவ-மாதுர்யத்தினால், வாஜ்ரும்-நன்கு(கூடி
யிருக்கிற, ம்ருதுகவிதை:-இனமுறுவலையுடையதும் (ரஸிகை: ஹரி தயா
வநே) ரஸிகை-ரஸிகர்களுடைய, ஹரி-மநோஹரை:-இருப்பிடமாக உடையதும், (ரதி தவலுவிலோசநை:) ரதி-அநுராகத்தினால்
க்கப்பட்ட, வலுவி-இடைப்பெண்களுடைய, லோசநை:-நேத்ரங்களை
யுடையதும், (ஹரவநலோசநீயை) ஹரவ-லோகத்தாருக்கு, லோ
சநீய-ஆசைப்படத்தருந்ததுமான, தவ-தேஹஸ்ஸை, வாஜ்ரும்-அடிக்கடி, உபாஸ்மஹை-த்யானம்செய்கிறோம். (35)

(தா-ம்.) ஓ ரலங்கார மின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகவே அழகிய தான அத
ரத்தையும், கருணைரஸம் தளும்பாநின்ற கண்களையும். நன்னமுகத்தாட்டி
நெஞ்சைவலியாநின்ற முகத்தையும், தேனிறைந்திறைந்தாபோல் இனிதான புன்
முறுவலையும், இடைப்பெண்கள் கண்டு அநுபவித்தாலுமடியான அபரிமிதவிளை
ந்தர்யங்களையும், கண்டப்ராணிகளெல்லா மேலிழுந்து மோஹிக்கும்படி
யான இனிமையையும், ரஸமறிந்தபெரியோர்கள் தங்களுள்ளத்தில் வைத்து
க்கொண்டாடும்படியான மாதுர்யத்தையுமுடையவனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நாம்
த்யானிக்கக்கடவோமென்கிறார். (நந்)

ஸ்ரீ॥ ஸகௌவி ஸோ ஸ்ரஸீர ஹாகுஹுராவ,ஜ
ஜீஜ நவாஉய-ஜிஹிம் | உ ஹுஸ்ரெஉ தூ,ஹஜெஂடீ
யெஸோ ஹ்ரூரவி ரவிந நவ்ரெத ॥ (36)

(ப-உ.) ஸம்-அப்படிப்பட்ட, கௌவி - அதிவிலக்ஷணனும், ஸ்ரஸீர ஹகுஹும் - தாமரைக்கண்ணனான, ஸோ - அவனும், ஸ்ரீ - அப்படிப்பட்ட, (ஜ,ஜ் ஜ ஜாஉய ஜிஹிவ) வ,ஜ-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, ஜீஜ நவாஉய-இடைப்பெண்களுடைய, ஜாஉய-ஜிஹிவ-அடிப்பொடியும், தகு - அப்படிஸ்ஜ்ஜநஸம்பந்தமான, வந தகு-நிற்க, யா ஹஜெஂடீ-தேரண்டும், உஜீவ்ய-எக்காலமுடையதான, ஜீவ்யயி - நிலைநின்றதான, ஜோஜ ஹ்ரூரவி நகவி - மஹராஜமாநுஷ்ஜாதியாடநிருக்கவேண்டி யும், உ ஹுஸ்ரெஉ-அடிக்கடி, உபாஸ்ம ஹை - த்யாநிக்கக்கடவோம். (36)

(தா-ம.) நான் மரணமடையுங்காலத்தில் என்னை இருள்வந்து கவிந்து விடும், அப்போது என்ன லொன்றும் நினைக்கப்போகாது, ஆகையாலப் போது, அம்மோஹதனைத தெளிவிக்கவல்ல கண்ணழகையுடைய அந்தக்ரு ஷ்ணனும், அவனுகந்து கைகோதது விளையாடின கோபிமார்களுடைய பாத தூளியும் வந்து தோற்றி என்னை இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நினறும் உத்தரிக்கக் கடவதாகவென்று ப்ரார்த்திக்கிறார. (நசு)

ஒஹா ॥ உயிவ்யாணாஹிஶ்வெவவ்லுவீஸ்தநத்யீ ஶ்
ல்மீதஃஸவொயகஃ | ஸமெநஸ்ஸமெநஸ்ரூராவிதவெணஶ்
நிஸ்வெநாவியாஸவெவெஷணவ்யாஃவ்ரதீயதாழ்॥(37)

(ப-உ) உயி-நான், (வ்யாணாஹிஶ்வெ) வ்யாண-ப்ராண ப்ர யாண (மரண)த்தில், நாஹிஶ்வெ-உற்முகனாக (ஸித்தமா) யிருந்தவ ளவில், (வல்லுவீஸ்தநத்யீஶ்ல-ல்மீதஃ) வல்லுவீ - இடைச்சிகளுடைய, ஸ்தநத்யீ-இரண்டுஸ்தநங்களால, ஶ்ல-ல்மீதஃ - வருத்தமுற்றிருக்கி ற, ஸஃ-அந்த, க்ருஷ்ணஸ்ஸ்வயஃ-க்ருஷ்ணனவன், ஸமெநஃ ஸமெநஃ-மெ ள்ளமெள்ள, (ஸ்ரூயமாணவிதவெணஶ்நிஸ்வநஃ) ஸ்ரூயமாண-கேட்பிக்கப்ப ட்ட, வெணஶ்நிஸ்வநஃ-வேணுகானத்தையுடையனைக்கொண்டு, (விஜா ஸவெஷணஃ-)விஜாஸ-விலாஸத்திறல் செய்யப்பட்ட, வெஷண-ஆலஙகாரத்துடன், வ்யாஃரீ-(என)மூன்னே, வ்ரதீயதாழ்-தோற் றவேணுமாக. (37)

(தா-ம்.) அவ்வளவு மாதரம்போராது, கோபிமாகள்தஙகள் ஸ்தநங்களி யிட்டு நெருக்க நெருக்குண்டு இளைததிருகிற அந்த க்ருஷ்ணன், நான் யம தூதரால நலிவுண்டு போம்வழி நோக்கியிருக்கும காலததில், அநலிவாலுண் டான வருத்தமெல்லாம் தீரும்படி மெள்ள மெள்ள வேணுகானத்தை என் காதில் பொழியசசெயது என் மயக்கத்தைதீக்கித தன் னழகிய வேஷத்தைக் காட்டி யருளவேணுமென்கிறார். (நஎ)

ஒஹா॥ நாதிஹ்ருதிஶிஹ்ருதிஜெவவா வஜ்ஹாம் வாஹித
வல்லுவீஸ்தநழ்| ஶநஸாஶெவரம் ரஹாயநம் ஶ்ரயாமெஜ
தஶ்வாஸ்ஜெஹஶிஹஃ॥ (38)

(ப-உ.) ஶநஸாழ்-மநஸ்ஸுக்களுக்கும், வஜ்ஹாம-வாக்குக்க ளுக்கும், நாஹ்ருதிழ்-அவிஷயமானதும், (வாஹிதவல்லுவீஸ்தநழ்) வா ஹித-வாஸம்செய்யப்பட்ட, வல்லுவீஸ்தநழ்-கோபிமார்களுடையகொ

ங்கைகத்தலத்தையுடையதும், உநவரோ-மநஸ்ஸுக்களுக்கு, கவரோ-ஸாதேவாத்தமமான, ரஹாயநி-ரஸாயநமென்கிற மதுரமான மேற்றயமானதும், (யுஷ்மாகமெதத்) யுஷ்ம - இனிமையான வஸ்துக்களில், கமெதத் - தனக்கொத்த வஸ்துவையுடையதாகாததுமான, ஹரி-ம்தஜஸ்ஸை, உவாஸமெஹ-த்யாநிக்கிறேனும். (38)

(தா-ட்.) இடைச்சிகளுடைய ஸ்தநமண்டலத்தில் நித்ய வாஸஞ்செய்யுமவரும், தன்னேடொத்த இனியவஸ்து வேறொன்றில்லை யென்னும்படி மிகவுமினியரும், தன்னை நினைந்தாருடைய மநோரோகத்தைப்போக்கி வலிவையுண்டாக்கவல்ல அருமருந்தான க்ருஷ்ணனை, வேதங்கள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் புக்கு சிறிது தூரமென்று முடியச செல்லமாட்டாமல் திரும்பிவந்துவிட்டன; வேதங்களே இவ்வாறுகில் நம்மாலவன் மஹிமையைச சிறிதும் சொல்லப்போகாது; அப்படி அபரிசசிந்த மஹிமையையுடைய க்ருஷ்ணனை நாளுபாவிக்கக் கடவேனென்கிறார். (உடன்)

ஸ்ரீ ॥ ஜநநாஜநரவிஜமதிகுஜ்ஜநிகரநீயயாதி
கரமாயதிதகூபணை | வ்ரஜவநிதாஜநவிநோதநாதி
தெதவபமாநிலஜ்ஞாலகுலைநீயாணிவை॥ (39)

(பத.) (ஜமதிகுஜ்ஜநிந) ஜமகூ-லோகங்களுக்கெல்லாம், வநகுஜ்ஜநிந-அத்விதீய அலங்காரமானதும், (கரமாயதிதகூபணை) கரமநாமமரையிதழ்போல், சூயத-நீண்டிருக்கிற, ாரம்கூபணை - நேத்ரங்களையுடையதும், (வ்ரஜவநிதாஜநவிநோதநாதி) வ்ரஜவநிதாஜந - கோகுலத்திலுள்ள ஸ்த்ரீஜநங்களுடைய, விநோதந - நயநங்களுக்கு, சூதித - அம்ருதம்போல் இனிதானதும், (கரநீயயாதி) கரநீய-ஆசைப்படத்தக்கதுமான, யாதி-நீ-ம்தஜஸ்ஸில், தெ-என்னுடைய, ஸகுலஜ்ஞாணி - எல்லா இந்த்ரியங்களும், ஜநநா தரொகவி - மறுபிறவியிலும், வபமாநி - ஆசையுற்றனவாக, ஹ ஹ-ஆகக்கடவன: (39)

(தா-ம்.) நான் மறுபிறவி பிறக்கினும் அப்பொழுதும் கூட என்னுடைய ஸகலேந்த்ரியங்களும், உலகத்துக்கெல்லா மோரலங்காரபூதனும், அதிஸுந்தரனும், கண்ணழகில் விஞ்சினவனும்; இடைச்சிகள் கண்ணுக்கு அத்யாநந்தகரனான க்ருஷ்ணனிடத்தில் ஆசையுற்று அநுபவிக்கக்கடவதாக வேணுமென்கிறார். (கூக)

சு-வது ஆஸ்வாஸம்:

ஸ்ரீ॥ உ-நிஸ்ரேணீவந்த்யே ஹரயஸ உத்துவவயஸி
ஸநஸ்ரேணீவிஹ ஸ்திதி நய நாஹோ ஜ ஸு-ஹமழி |
வ-நஸ்துராவ்யாஹ-ரிதிம் வ-ரகி தமிராம் வெநமத்மிராம்
வநஸ்யாசிம்வஹ்நிஜவிசஹ நீயாக்ரூ திசஹ்ம்॥ (40)

(ப-உ.) (உ-நிஸ்ரேணீவந்த்யே) உ-நி-யோகிகளுடைய, ஸ்ரேணீ-திரள்களினால், வந்த்யே-நமஸ்கரிக்கப்பட்டதும், (உஹரயஸ உத்துவவ யஸி ஸநஸ்ரேணீவிஹ ஸ்திதி நய நாஹோ ஜ ஸு-ஹமழி) உஹர-க(ழ)ர்வாதிசயத்தினால், ரயஸி-விளங்காநின்ற, வத்துவயஸி-ஆயர்மாதர்களுடைய, ஸந - ஸ்தநங்களிலும், ஸ்ரேணீவிஹ-நிதம்பப்ரதேசத்திலும், ஸ்திதி-நிஸ்சலமாயிருக்கிற, நய நாஹோ ஜ - திருக்கண் தாமரையினால, ஸு-ஹமழி-இனிமையானதும், வ-நம்-அதற்குமேலே, (வ-ரகி தமிராழி) வ-ரகி த-(ஸ்தோத்ரத்திலுண்டான ஸந்தோஷத்தினால்) மயிர்கூச்செறிந்த, மிராழி-வேதவாக்குக்களுக்கு, ராவ்யாஹ-ரிதிழி-ஸ்துதிவிஷயமானதும, (வநஸ்யாசிழி) வந - மேகம்போல், ஸ்யாசிழி-நீலவர்ணமானதும், (உஹநீயாக்ரூதி) உஹநீய-கொண்டாடத்தகுந்த, க்ரூதி - வடிவையுடையதுமான, கிம்சுவிஹ ஹம்-அத்விதீயமான தஜஸ்ஸை, வந்தே-நமஸ்கரிக்கிறேன். (40)

(தா-ம்.) இடைசரிகளுடைய மூலையழகையும் அல்குலையும் பார்த்துக் கொண்டு அதிலே மயங்கிக் கிடக்கிற கணகளையுடைய அதி தூர்த்தகளையினும் ஜிதேந்த்ரியரான ருஷிகளும், நிர்த்துஷ்டங்களான வேதங்களும அதயாதரதுடனே ஸ்துதிக்கும்படியான மஹிமையுடையவனும், வடிவிலும் அவயவஸந்நிவேசங்களிலு மழகியனான க்ருஷ்ணனைப் பணிகிறேனென்கிறார். (40)

ஸ்ரீ॥ கூநாவ்ரூ தாஸவிவஸ்ரு நவெதஸா உந்ஜாக்ரூ
தெஸ்யாவ்ரிஸ்ரியம் விஹ்ம: | கயிஸ்வக்ரூஷ்ணயித
திஜ்ரு தாஸவிநாஸவெயுரவி நாஸு தாஸ்ரூ ஸ்ம:॥ (41)

(ப-உ.) (உநாஜாக்ரூதெ:) உந்ஜ - மநுஷ்யனுடைய, க்ரூக்ரூ தெ:-வடிவையுடைய, விஹ்ம:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, யாவ்ரிஸ்ரியம் - போகயஸம்பத்தை, கவிவஸ்ரு ந - நிஸ்சலமாயிருக்கிற, வெத வஸா-மநஸ்ஸினால், கூநாவ்ரூ தாழி - த்யாநம்செய்கிற யோகிகளுக்குணைடாகிற, தாஸ்ரு-ஸ்ம:-அப்படிக்கொத்தபுருஷார்த்தங்கள், கயி

ஹெவ-பரதேவதையே ! கூஷ்ண - கண்ணனே ! உயித - ஸ்வாமியே! ஈதி-என்று, ஜ்ஞு தாழ்-பிதற்றுகிற, நஃகூவி-நமக்கும், கவிஹவெ யஃ நாஜ-உண்டாகுமா. (41)

(தா-ம.) ஸர்வேஸ்வரனை தான் நரவேஷங்கொண்டவதரித்த க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யதத்தை, அக்காலத்திலுள்ளார் கண்டநுபவித்து, அநுபவித்த் அவ்வழகையே எப்போதும் த்யாநியாநிற்க, அவர்களுக்கு யாதொரு ஆநந்தமுண்டாயிற்றோ, அவ்விதமான ஆநந்தம், அவர்களைப்போல் த்யாநிக்கச் சக்தியற்றவராய்; அவனுடைய திருநாமங்களை ஒரு க்ரமமுமின்றிக்கே பிதற்றுநின்ற நமக்கு முண்டாகுமாவென்று ஆசாவிக்கிறார. (கக)

ஸ்ரீ॥ கிஸாரவெஷணகூஸாஜநீகூஸாம்விஸ
ஷகூஸ்ரவநவிஸாலலொசநயே । யஸோதயாலப்தய
ஸோதரவாஜ்ஞயெநிஷாதயெநீலநிஸாகரம்கூர॥(42)

(ப-உ.) (கூஸாஜநீகூஸாய) கூஸாஜநீ - ஸ்த்ரீகளுடைய, கூஸாய-கண்களுக்கு, விஸஷகூஸ்ரவ-மிகவும்கானத்தகுந்தான, கிஸாரவெஷண-சிறுபிள்ளையின் வடிவோடு(கூடினவனும்), (விஸாலலொசநயே) விஸால-பரந்த, லொசந-கண்களையுடையவனும், யஸோதயா- அசோதையினால், (லப்தயஸோதரவாஜ்ஞயெ:) லப்த-அடையப்பட்ட, யஸ:-கீர்த்தியாகிற, நவ-நூதநமான, கஜ்ஜ-ளெ:-ஸௌத்ராத்துக்கு, (நீலநிஸாகரே) நீல-நீலவர்ணனை, நிஸாகரே - சந்த்ரனையிருக்கிற க்ருஷ்ணனை, கூர-எப்பொழுது, நிஸாஜ யெ - த்யாநிப்பேன். (42)

(தா-ம்.) பெண்களாதரித்துக்கானவாம் படியான சிறுபிள்ளையாய், அப்பருவத்துக் கநுரூபமாக மலர விழியாநின்ற கண்களையுடையனாய்; இவனைப் பெற்றுப்படைத்த யசோதையினுடைய பெரும்புகழை மேன்மேல் வளர்த்தாநின்றவனான க்ருஷ்ணனை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன். (கஉ)

ஸ்ரீ॥ பூகூதிரவதரெநாவிஸாலலுக்ஷ்யாஃபூகூதி
ஜயம்பூணதாவராயவீயுழ । லுகூதிகூதகவம
கிஸாரலுஹாவெலுகூதிஜநம் பூணியாநவாது
ரொஜ॥
(43)

(ப-உ.) (வியாஸஉக்தஃ) வியாஸ - ப்ரும்காரவ்யாபாரத்தினுடைய, உக்தஃ- ஸம்பதத்துக்கு, வ கூ தி: -மூலகாரணமானதும், (வ்ருணதாவ்ருதாயவீயஃ) வ்ருண த-ஆஸரிதர்செய்த, கூவ்ருதாய - பிணழயினுடைய, வீய ஃ- பரம்பரையில், (வ்ருகூ திஜ்ஞ) வ்ருகூ தி-ஸ்வபாவத்திறல், ஜ்ஞ- அறிவற்றதும, (ஸுகூ திகூ தவஃ) ஸுகூ தி-பாக்யசாலிகளிடத்தில், கூ த-பணணப்பட்ட, வஃ - இருப்பிடத்தையுடையதும், (ஸுகூ திஃநஃ வ்ருணியாநவாதஃ) ஸுகூ தி-பாக்யசாலிகளுடைய, ஃநஃ - மாஸ்ஸுக்கு, வ்ருணியாநவாதஃ-வைபபிடமுமான, கிலஸாரஹாவ-இளம்பருவத்தில் நிலையுற்ற, ஓஜஃ-தேஜஸ்ஸானது, நஃ-நம்மை, கூவதா-ரகூஷிக்கச்கடவது. (43)

(தா-ம்.) அதிமநோஹரமான சேஷடிதங்களையுடையவனும், ஆஸ்ரிதபராதங்களைக் கண்ணெதிதுப் பாராதவனைய, பகதிமான்களிடதில தான் குடிகொண்டிருகக மவனும், ஜ்ஞாநாதிகாகளால் த்யாநிக்கப்படுமவனை கருஷ்ணனகாண விரும்பாநினறேன். (சஈ)

ஸுரா ॥ கூவஹஸி தவஸ்யாஃஉவஸ்வைஃ ஸயிகூஃ
ஸநாஹராஃஉ-ஃஉந்ஹாவிலஃ|வ ஜயஸ்வதிவிரொ
வநாவலெஹ்யாஸுயதஸ்யாஃஸுசாவலாயநம நஃ॥(44)

(ப-உ.) (கூவஹஸி தவஸ்யாஃஉவஸ்வைஃ) கூவஹஸித-பரிஹாஸம் செய்யப்பட்ட, வஸ்யா-தேவாம்ருதத்தினுடைய, ஃஉ-அபிமாநத்திறலுண்டான, கூவஸ்வைஃ-காவதையுடைய, (கூஃ-ஃஉந்ஹாவிலஃ) கூஃ-இனிமையான, ஃந்ஹாவிலஃ-சிறுமுறுவல்களினால், கூயிகூஃஸநாஹராஃ - மிகவுமழகியதும், (வ்ருஜயஸ்வதிவிரொஉநாவலெஹ்யாஃ) வ்ருஜயஸ்வதி ஆய்ச்சிமார்களுடைய, விரொஉந-ஸேத்ரங்களினால், கூவலெஹ்யாய-நக்க(அநுபவிக்க)த்தகுந்ததும், (ஸுசாவலாயநஃ) ஸுசா-லக்ஷ்மிக்கு, கூவலாயநஃ-அந்தப்புரமுமாயிருக்கிற, யாஃ-தேஜஸ்ஸானது, நஃ-நம்மை, ஸுயதா-ஸுகிப்பிக்கத்தக்கதாக. (44)

(தா-ம்.) இதை யநுபவித்தார்க்கு தேவாம்ருதமும உப்புச்சாறும்படி மிகவு மினிதான மந்தஹாஸத்தையுடையவனும், இடைப்பெண்களால் ப்ரகுவதுபோல் அநவரதம் அவர்களால் பார்க்கப்படுமவனும், பிராட்டி நிதய வாஸம்பண்ணுமை திருமேனியையுடையனை க்ருஷ்ணன் அவ்வாழகுடன் நம்மை யாகத்திப்பிக்கட்டும். (சஈ)

ஸ்லோ॥ கூஜத்விஜிதவல்லகீமதிமனோஹாரிப்ரபாவாந்விதா
ஷட்பாதஸ்ரிதபாதபத்மயுகளீ காலாகுலாலம்பிகா
வம்சீயம்ருதவாதினீ விஜயதே காபீகுடும்பாம்பிகா
வைகுண்ட²ப்ரணயப்ரவாஹஜனனீ ஸர்வார்த²தா³ நஸ்ஸதா॥ (45)

(ப-உ.) கூஜத்விஜிதவல்லகீமதிமனோஹாரிப்ரபாவாந்விதா) கூஜித - முழங்குகையிலிருக்கிற, விஜித - புன் சிரிப்பினுடைய, மனோஹாரி - மனோஹரமான, ப்ரபாவ - ஸௌந்தர்யங்களினால், அந்விதா - அவஸ்தாவிசேஷங்களினால், ஷட்பாத³ - கண்களுக்கு, (ஸ்ரிதபாதபத்மயுகளீ காலாகுலாலம்பிகா) ஸ்ரித - ஒழிவில்லாதபடி, பாத³ - சரணியாகின்றதும், (மாதவைகநவீன ப்ரணயப்ரவாஹஜனனீ) மாதவைக - இடைப்பெண்களுடைய, நவீன - பாக்யசாலியான, ப்ரணய - ஸ்நேஹங்களுடைய, ப்ரவாஹ - மங்களங்களுக்கு, ஜனனீ - ஸ்தானபூமியாயிருக்கிற, ஸதா - நித்யமுடைய, அர்த²தா³ - நன்மையை, வைகுண்ட²ப்ரணயப்ரவாஹஜனனீ) வைகுண்ட² - ஸ்தானபூமியாயிருக்கிற, வம்சீயம்ருதவாதினீ விஜயதே) வம்சீ - ஆப்பாடியிலுள்ள, மாதவைக - ஆயர்மனைவிகளுடைய, நவீன - கலசம்போன்ற ஸ்தநங்களினுடைய

(தா-ம்) முறுவலிக்கும்போ தண்டான முகவழகினால் கண்டார் கண்களுக்கு அபரிச்சின்னமான ஆநந்ததனை விளக்குமவளும், கோபிமார்களுடைய முலைத்தடத்துக்கு மங்களாவஹமான மாணிக்கம்போன்றவனை க்ருஷ்ணன், என்மனதில் எப்போதும் ப்ரீதியுடன் ஸஞ்சரிக்கக்கடவாளாக.(சு)

ஸ்லோ॥ ப்ரமதி³தவ்ரஜஸுந்த³ரீவிமோஹி தவ நு தி³ஹாமிரிதடமணிபூமரிகவநத்³ருவவிஜ்ரும்பிதம் ।
கூஜித ஹாஜா ஸ்ரவத்³ப்ரஜதவ்ரு ஜமோவவய ஸ்தநகுமாஸ்ரயீவா
வ்ரஜணதி³ நகுந்த³நீதி³ஸ்ரு॥ (46)

(ப-உ.) வ்ரஜ-ஜநங்களே! (ப்ரமதி³தவ்ரஜஸுந்த³ரீ விமோஹி தவ நு தி³ஹாமிரிதடமணிபூமரிகவநத்³ருவவிஜ்ரும்பிதம்) ப்ரமதி³த-களிதுள்ளிய, வ்ரஜ-குழம்போடு, ஸுந்த³ரீ-ஸௌந்தர்யத்தினால், விமோஹி - அதிசயித்திருக்கிற, தவ-காட்டிலுண்டான, தி³ஹாமி-பொன்மயமுடைய, தட-தாழ்வரைகளிலுண்டான, மணி-குன்றுக்கற்களிலுள்ள, பூமரிக-கைரிகமென்கிற காவிக்கல்லினுடைய, நவ-நூதநமான, த்³ருவ-சேற்றினால், விஜ்ரும்பித-பழம்போல் சிவந்ததாகப்பண்ணப்பட்டதும், (வ்ரஜமோவவய ஸ்தநகுமாஸ்ரயீவா வ்ரஜணதி³ நகுந்த³நீதி³ஸ்ரு) வ்ரஜ-ஆப்பாடியிலுள்ள, மோவவய-ஆயர்மனைவிகளுடைய, ஸ்தநகும-கலசம்போன்ற ஸ்தநங்களினு

டைய, ஸுஜீ-ப்ரதேசத்திலுண்டான, வாஸுதேவ-சந்நிதானத்திலுடைய ஜகந்-உறைவிலில், கருத்திதடி - சேர்க்கப்பட்டதுமான, (ஸுஜித வாஜாகரடி) ஸுஜித-ப்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வாஜாகரடி - திருமார்வை, ஹஜத-த்யாகியுங்கள். (46)

(தா-ம்.) பெருமலைகளிலுண்டான காவிக்கற்களைத் தேய உரைத்து அதில் கஸ்தூரியைசசோத்து அதிலுல் நிறையச சிதர மெழுதப்பட்டதாய், கோபிமார்கள் முலைதடங்களி லணிந்த சந்தநக்குழம்பானதுஆலிங்கநகால தில் ஒட்டிச சேறுபட்டு விளங்கா நிறபதுமான க்ருஷ்ணனுடைய திருமார் பைநிரந்தரமாக த்யாகியுங்கோளெனறு பரோபதேசம் பண்ணுகிறா (சசு)

ஸ்ரீ ॥ ஸுரகுவலயவிதலீயழோசனாயை நாவஸிலை
தீஹவநழாய தமொவலஷா ¦ வாயுராகூதிஜு
ஹுரஜுஹுவெந்வஸிஜ்ஞா ராயாயஸிஜிராவதாந்
யாவிஜிஷ்டோநஃ॥ (47)

(ப-உ.) (ஸுரகுவலயவிதலீயழோ) ஸுரகுவ-அடிதொடங்கி, வலுவித-கொழுந்து விட்டோங்கின, லீயழ-வ்யாபாரங்களையுடைத்தாயிருக்கும்படி, (ஸுவாலோசனாயை) ஸுவாலோ - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, நாவஸிலை-பரம்பறைகளினுல், வாஸநழ - லோகத்தை, ஸுவிதீ-அபிஷேகம்செய்விப்பதும், (ஸுதமொவலஷா) ஸுத-ப்ரீதிசெய்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட, மொவலஷா-இடையன்வடிவையுடையதும், (ஹுரஜுஹுவெந்வஸிஜ்ஞா) ஹுரஜு - கோமலமானதும், ஸுரஜு-அழகியதுமான, ஸுவஸந்-வஸிஜ்ஞா - சந்த்ரமண்டலம் போன்ற நுதலையுடையதும், (தாயராயவஸிஜிஃ) தாயரா-போக்யதையினுடைய, வஸிஜிஃ - ப்ராப்திபையுடையதுமான, ஜயாவிஜிஷ்டஃ-மதுவென்ன மஸுரனைஸம்ஹரித்த க்ருஷ்ணனுடைய, வாயுராகூதிஃ-பிள்ளைவடிவானது, நஃ-நம்மை, ஸுவதாது-ரக்ஷிக்கட்டும். (47)

(தா-ம்.) இவன் பாலனையிருக்கும்போது இவனுடைய லீலைகள் அடிதொடங்கிக் கொழுந்துவிட்டு வளராநின்றன, இவனுடைய கடைக்கண் பார்வையானது உலகத்தாருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றிக் குளிரப்பண்ணுகின்றது; ஸர்வேச்வரனை தன்னுடைய மேன்மையை மறைத்து ஸௌலப்யத்தாலே இடையனைய் வந்தவதரித்த இவனுடைய முகமானது கோமலமான அழகுடன் விளங்காநின்றது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுடைய இனிமையான்னது, அவனடியாரான நம்மைக் காப்பாற்றக் கடவதாக. (சன)

ரௌ ॥ விரணந்ணி நமுவாரம்பு ரஜோராணாஜ்ஹ ராஜ
ஶாவொவ்ஹாராஜ்ஹி-ருனாஃ | ஸரலெஸஹாரஹிஸ்ரி யாஸ்ரி-ஞ்ம
கரூலம்வாகஷ்ஹம்ஸ நாஜ்ஹி கழ்॥ (48)

(டஉ.) (ஒமநஜ்ஹேஸ்) வ்ரஜ - இடைச்சேரியில், (விரணந்ணி நமுவாரழ) விரணாக-ஒளியாகின்ற, ஜணி - மாணிக்கமயமான, நமுவாரழ - தண்டைச்சிலம்பையுடையதும், ஸரலெ-ஜலதேநா டுகூடிய, ஸரஹி-தடாகத்தில், ஸ்ரீயா-சோபையினால், ஸ்ரீதழ - ஆ ஸரயிக்கப்பட்டும், (கரூஹம்ஸ நாஜ்ஹிதழ்) கரூஹம்ஸ-பௌவநபபரு வத்தையுடைய ஹம்ஸங்களினால், நாஜ்ஹி கழ் - ஒலிக்கபபட்டுமிருக்கிற, கரூலம்வா-தாமரைப்பூபோனறதுமான, ஸரா-ஸ்ணாம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வரணரூம் ஜ்ஹ-பாதகடல்த்தை, ஹஜ்ஹ - த்யாதிக்கக்கடவாய்.
(48)

(தா-ம்) செவ்வி, குளிர்தனி, மெனமை, நாறறம் முதலிய குணஙகளால் கமலதேதாடொதது விளஙகாநின்றதாய, திருஆயப்பாடியில ஸரூரிபருமபோது கணைக்காலகளிலிட்ட நவரதநகளால விளஙகபபட்டு ஒலிபாரனற தண்டைசிலமபென்னுமபாதாபரணதனைபுனைடபதான கருஙகணைறவுடைபஸ்ரீபாதமானது, நீரவளமுளள ஸரோவரதில முளைதது, எனறுமழியா, செவ்விபெறறு, இதழ்களில பாலமெயபிற அனனப்பறவைகள மிழற்றுமினறமிடததோசையோடு கூடின தாமரைமலாபோல் விளஙகாநின்றது, அநதயாநிகபபாருஙகளோவெனறு பரோபதேசம பண்ணுகிறார். (சஅ)

ரௌ ॥ ஸரணஸ்ரணாகாரஸாரஹாஜ்ஹிராஜ்ஹிதம்
நிரவயிதயாஸ்ரிதாகீயவெஷ்ஹாரஜ்ஹி | ஸரஸாவ
ரதஜ்ஹரெஷரரிதநிராஜ்ஹாஜிவ்ரஜாவிதிஸ்ரவ்
ஹ ஹரஸ்ஹம்வெஷ்ஹிநம்ஹி ॥ (49)

(ப உ.) கஸரணாகார் - ரக்ஷிகாத்வமிலலாதவர்களுக்கு, ஸரண-ரக்ஷகமானதும (ஸாரஹராஜ்ஹிராஜ்ஹிதம்) ஸாரஹ - ரக்ஷகமானதும, (ஸாரஹராஜ்ஹிராஜ்ஹி) ஸாரஹ-ரத்தகாலத்திலுண்டான, கவ்ஹிராஜ கமலமேபோன்ற, நிதழ்-கண்களையுடையதும், (நிரவயி ஹரிதய) நிரவயி-அபாரமான, ஹரி-நீலிண - போக்யதனதையுடைய, நீலவெஷ்ஹர-இருஙகாடவடிவிறல், ரஹிவ்ழ - ஸஙகாசமானதும, (ஸரஸாவரதஜ்ஹரெஷரரிதநிராஜ்ஹாஜிவ்ரஜா) ஸர - மநமத

னுடைய, ஸர-பாணங்களுக்கு, வரதனை-வசப்பட்டும், வெர-சிறி
துமூடியும் திறந்துமிருகிற, நெதகூவ-ஜாலிஃ-தாமரைப்பூபோ
ன்ற கண்களையுடைய, வ்ரஜய-வதிலிஃ - கோபிமார்களினுல், லம
வெஷ்டிதம் - சூழப்பட்ட, ஸ்ரீகுஷ்ண- ஸர்க்குஷ்ணபரப்ரும்ஹமானது,
நஃ-நம்மை, சுவ்யாத் - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (49)

(தா-ம்.) மற்றுன்றை ரக்ஷகமாகப் பற்றுதே தன்னையே சரண
மாகவடைந்த அநந்யபராகத ரக்ஷகனுய, மழைகாலத்தில நீர நிரம்பி
சரதகாலததில் தெளிநதிருகிற ஆழ்நத மடுகளில் மூளத்துப் பூத்த தாம
ரைபூப்போன்ற கண்களையுடையவனுய், மிகவுமினிதான நீலவேஷததோடு
கூடி போக்யதை விளுசியிருப்பானுய், மந்மத விகாரம் பூண்டு அழகியதான
கண்களையுடைய இடைச்சிகளினுல் சுறறும் சூழப்பட்டவனன ஸர்க்குஷ்
ணன அவவழுகைகாடடி நமமை ரக்ஷிபபானுக. (சு)

ஸ்ரீ॥ லஂவ்யக்தாதிஸ்ரலளாஹ ஜிவ்யாத்ரிவர்கஸ்த
யளவநவரீதகிஸ்ரோரஹாவழ் । மவ்யா நஂவோய நவி
யாவநஂஸிஷு ஒவ்யாஒவ்யாஜ்ரஸ்ய ஒவிஸ்ரவெஹ
வ
வம நஃ॥ (50)

(ப-உ) (லஂவ்யக்தாதிஸ்ரலளாஹ ஜிவ்யாத்ரி) லஂவ்யக்த-
ப்ரகாசயாதின்ற, தாதிஸ்ர - காந்திவிசேஷத்திணுல்டான, லள
ாஹ-பரிமளாதிசயத்திணுல், ஜிவ்- விலக்ஷணமான, மாத்ர-மேதஹத்
னையுடையதும், (அவ்யக்தயளவநவரீத கிஸ்ரோரஹாவழ்) அவ்யக்த-
அணுமாணமான, யளவந-யெளவநத்திணுல், வரீத-வ்யாபதமான,
கிஸ்ரோரஹாவழ்-பால்யத்தையுடையதும், (மவ்யா நஂவோய நவியள)
மவ்ய- பசுத்திரள்களுலடய, நஂவோய நவியள - பரிபாலந வியா
பாரததில, நஂஸிஷு-(தாய்தந்தைகளினுல்) நியமிக்கப்பட்டதும்,
(அவ்யாஜ்ரஸ்ய) அவ்யாஜ-ஒருபாதியன்றியே, ரஸ்ய-ஸஂநதரமுமான,
(ஒவிஸ்ரவெஹவத்) ஒவிஸ்ரவ- ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வெவ
ஹவ - விபவாவதாரமானது, நஃ-நம்மை, அவ்யாத்-ரக்ஷிக்கட்டும்.

(தா-ம.) ஸகல ஜகதத்தையுமடக்கி யாளவல்ல ஸர்வேஸ்வர ததவமான
து க்ருஷ்ணனுயவதரிதத விடததில் தாயதந்தைகளால் பசு மேய்ததுவர
ஆகஞ்பிக்கப்பட்டு அததத்தவறுமல் செய்துவரும் ஸுலபனுய், யெளவநம்
சிறிது அங்குரிதது இளமையே விஞ்சின பருவத்தையும், உடமபெங்கு மலர்

ந்தகாரத்தை விசேஷித்தையும். ஓரலங்காரமின்றிக்கே விளங்காநின்ற ஸ்வாபாவிகமான வடிவழகை யுடையவனான கருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவான.

ஸ்ரீ॥ கூநூமதமுரீணா முஸ்ராவலீ நீநாம் நயநமு
யூரீமு ஸ்ரீ நமுக்நிமுக்ஷாணைஸ்முராரே: | வ்ருஜயூவதிவிலா
ஸவ்யாவ்ருதாவாஜுமிவ்யாத்ரீஸூவநஸூகூரோரஸெநவ
ஸெகஸ்ரீராகம் ஹர: ॥ (51)

(ப-உ.) (நயநமுயூரீமுஸ்ரீ நமுக்நிமுக்ஷாணைஸ்முராரே:) நயந-கண்களினுடைய, முயூரீமுஸ்ரீ- மோக்ஷ ஸமபத்தினுடைய, நமுக்- ஸாருங்காரத்திறுலுண்டான, நிமுக்ஷாண-வ்யாபாரங்களுக்கு, ஸ்முராரே-எல்லாநிலங்களாய், கூமுஸ்ராவலீ நீநாம்-ஆகாசத்தையாஸ்ரயித்து வர்த்திப்பவர்களான, கூமுரீணாம் - தேவதாஸ்த்ரீகளினுடை, கூநூமத-அநுஸரிக்கப்படடதும், (வ்ருஜயூவதிவிலாஸவ்யா வ்ருதாவாஜும்) வ்ருஜயூவதி - இடைச்சிறுமியருடைய, விலாஸ-ப்ருங்காரவ்யாபாரங்களில், வ்யாவ்ருத - ஸஞ்சரிக்கிற, கூவாஜும்-கடைக்கண்பார்வை யுடையதும், (த்ரிஜூகூநூஸூகூரோரஸெ) த்ரீ ஜூகூவ நூ-மூன்றுலக ங்களினுமம, ஸூகூரோரஸ்-ம்ருதுப்ரக்ருதியுமான, (வெஷவெகஸ்ரீராக) வெஷவ-ஸரீக்ருஷ்ணனுடையதான, வெகஸ்ரீராகம் - பால்யமானது, நூ:-நம்மை, கூவ்யாத் - காப்பாற்றக்கடவதாக. (51)

(தா-ம்.) ஆகாசத்திலுலாவாநின்றதேவதாஸ்த்ரீகள், இனியவாழகையும் ப்ருங்கார விலாஸங்களையுமுடைய கண்களால அடிதடிதப் பாகுமபடியான ஸுந்தரனுய், இடைப்பெண்களுடைய ப்ருங்கார விலாஸங்களை ஆதரித்துக் கடைகண்களால் கடாக்ஷிக்குமவனுய், மூன்றுலகத்திலு மிவனையல்ல திலலையெனனும்படி கோமலாவயவங்களையுடையனுய, பிள்ளையாய்ப பிறந்த பெருந்தெய்வமான கருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிப்பாணாக. (நக)

ஸ்ரீ॥ கூவாஜுராவ்ருத்ய முஜுதிவ்ய வலெக்ஷ்ராவீயுராநா
யுஜ்நாமுஜெநாஹிம: | மொவீஜநஜ்ஞாதிமவ்யாவதாவெஜா
யொவாயுஹமவாயகூரோராமுஜுதி:॥ (52)

(ப-உ.) கூதிவ்ய வலெக்ஷ்ம: - அதிசயித்திருகிற (ஆதரத்தையுடை
ய), யுஜ்நாமு-யோகிகளுடைய, முஜெநாஹிம: - மநஸ்ஸுக்கனிறல், கூ
வாஜுமு - திருவடிதொடங்கி, கூவ்ருத்ய - சிரீடம்வரையில், கூவீய
நாநா-பாகம்பண்ண(அநுபவிக்க)ப்பட்டதும், (மொவீஜ நஜ்ஞாத

ஸ்வா) மொவீஜ நகோபிமார்களினுல், ஜ்ஞாத - அறியப்பட்ட, ரஸ வா-ப்ருங்கார ரஸத்தையுடையதுமான; (மொவொலுவொவாகூ ஶாரஶ-ஶ்ரீ-ஃ) மொவொல - இடையர்களுக்கு, லுவொல-அரசனு னகருஷ்ணனுடைய, கூஶாரஶஶ்ரீ-ஃ-இளமவடிவானது, வ-உங்க ளை, சுவதாசு - ரக்ஷிக்கட்டும். (52)

(தா-ம) மஹாவதிகள தங்கஶையும புலனையுமடக்கி உளருளள ராகத வேஷாதிகளை தறந்து நெருசை யொருமுகமாகி, உனனுடைய பாதந் தொடங்கி சிரஸ்ஸளவாகவுள்ள ஸகலாவயவஙகளையும ஆசைவிருசி அநுஸந்தி யாநின்றாகள; கோபிமாகள் எப்போதும் கூடியிருந்து இவனுடைய ரூப குண சேஷ்டிதாதிகளை அநுபவித்தறிந்தாகள; அப்படிப்பட்ட ஶ்ரீ க்ருஷ் ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கக்கடவானுகவென்று ஆசீர்வதிக்கிறார். (53)

ஶ்ரீ ॥ ஶ்ரீமதே ராமானுஜாய நமஶ்ரீமத் வரவரமுனயே நம ஶ்ரீ கூரேஶாய நம வ்ரஜராஜகுமாரீவ்ரஜபுரஜனவ்ரஜாதிபாய நம ஶ்ரீமதே கோபீஜனவல்லபாய நம ஶ்ரீமதே கோபாலகிருஷ்ணாய நம ஶ்ரீமதே கோதாயை நம ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தாய நம ஶ்ரீமதே விஷ்ணுசித்தாய நம ஶ்ரீமதே பரமபுருஷாய நம ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம ஶ்ரீவடபத்ரஶாயிநே நம ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம ஶ்ரீ ॥ (54)

(ப-உ.) (விவ்ருதயொமாகூரநாழி) விவ்ருதயொம-விரஹத்தினுல், கூகூரநாழி - கலங்கியிருக்கிற, (வ்ரஜராவ உதயமஹ்ரஶாழி) வ்ர ஜராவ நப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, உதயஹ்ரஶாழி - ஸ்தரீகளுக்கு, (வ்ர ணயவயவீராவொஜுவீவீ தாரவெஜ்ஜி) வ்ரணய-ரீதியினுல், வயவ-சரு சலமாயிருக்கிற, சுவொஜு - கடைகண்பார்வைகளாகிற, வீவீ-அலை களுடைய, தாரவெஜ்ஜி - பரம்பரைகளினுல் (கூடனதாய்க்கொண்டு), விவ்ருத - தைவயோகத்தினுல், வ்ருத்தராலஜ்ஜி-கிட்டிவந்ததும், (ஶ் கூஷ்ணீவீராகூவலயஸுஜுஶ்ரீஜி) ஶ்ரீகூஷ்ணீ - ஸ்ரீமதியினுடைய, வீரா-ஜி லீலாததமாக(க்ஷகயில்கொண்டு), கூவலய - கரிநெய்தல்பூவினுடை ய, ஸுஜ-இதழ்போல், ஶ்ரீராஜி - நீலமேனியையுடையதும, (வொகு ஜுகூஜொலொமஹ்ரஷாவிஶுஷி) வொகுஜ-கூஜ - அரும்பு ப்போன்ற மயிர்க்குசசிகளுடைய, கூலொம-வைசால்யமாகிற, ஹ்ரு ஷாவிஶுஷி - அலங்காரவைசித்ர்யத்தையுடையதுமான, யாஜ்ஞ் ஸேநஜ்ஞானது, வ-உங்களுடைய, கா-ரு - இக்கடங்கயினை, வொ வதீயாகு - போவதிக்கக்கடவதாக. (55)

தா-ம் ஒருகால் நடுக்காட்டில் தன்னையே நம்பிவந்த கோபிமாகளு டன் சிறிதுபோது கரீடிதது அாதராத்ரியில் அவர்களைவிட்டு இவன்பிரிந்து கண்மறைந்துவிட, அவர்கள் இவன் பிரிவுபொருமல் வெகுநேரம் நொந்து வருந்தும்காலத்தில், அவாகளுடைய பாக்ய விசேஷத்தினால், அதி ப்ரீதியுட னெ இவாகளைப பார்த்துகொண்டு, ஸந்தோஷத்தினால் உடம்பெங்கும் மயி ரெழுச்சியையுடையனைய, லீலாதத்மாக ஸ்ரீ தேவிகையிலேந்தின கரிநெய தல்மலாபோல வாட்டமற்றநீலவர்ணத்தையுடையவனைய்கொண்டுஅவாகள ருகேவந்து மநோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆச்வாஸம்பண்ணினான், அந்த க்ருஷ்ணன் உங்களுடைய அபீஷ்டத்தையும பூர்த்திசெய்விப்பானாக. (நாக)

ஸ்ரா ॥ ஜயதிம³ஹர்ஷவீர்ய விம்ஹஜளஹி ஸ்ரீ³ரமிரி
மெஹரிகசுலி தாஜ்ஜராஹம்। வ³ரயா³வதிவீகீண-ஹ³ச
நவஷ-ஹ³ ஸ்ரவிதவிஹமஷித கா³ஜெயம் கா³ஹாம்॥ (54)

(ப-உ.) (ம³ஹர்ஷவீர்ய விம்ஹஜளஹிம்) ம³ஹ - சுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமான, ர்ஷவீர்ய - மயிலினுடைய, விம்ஹ - இறகை, ஜளஹிம் - தலைக்கணியாகவுடையவனும, (ஸ்ரீ³ரமிரிமெஹரிகசுலி தாஜ்ஜராஹம்) ஸ்ரீ³ரமிரி-மேருமலையிலுள்ள, மெஹரிக - ஸ்கரிகமென்கிற காவிக்கல்லினால், சுலி த - செய்யப்பட்ட, சுஜ்ஜராஹம்-சந்நதத்தையுடையவனும், (வ³ரயா³வதிவீகீண-ஹ³ச நவஷ-ஹ³ ஸ்ரவித விஹமஷித கா³ஜெயம்) வ³ரயா³வதி - தேவஸ்த்ரீகளினால, விகீண-ஹ³-இறைக்கப்பட்ட, வ³ச நவ - புஷ்பத்தினுடைய, வஷ-ஹ³-வர்ஷத்தினால், ஸ்ரவித - அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டும், விஹமஷித-அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, கா³ஜெயம்-மயிர்முடியையுடையவனுமான, கா³ஹாம்-பாலனஞ்செய்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜயதி-விளங்குகிறான். (54)

தா-ம். ஸ்கந்தனுடைய வாஹநமாய, அதினால் மதமேறி எழில்பெறறு விளங்காநின்ற மயிலினது இறகை மயிர்முடியில் முடித்தவனைய, இங்குள்ள காவிக்கற்கள தன்னழகுக கொவ்வாதெனறு மேருமலையிலுளள தனகநு ரூபமான காவிக்கற்களை யிழைத்துப் பூசிஉடமபை யலங்காரித்தவனைய்; ஆகா சதநிவிருந்து தேவகன்னிகைகள் கற்பகப்பூக்களை இனமேல் சொரிய, அப் பூக்களால விளங்காநின்ற முன் நெற்றிமயிர்களையுடையவனென ஸ்ரீ கருஷ ணன், இவ்வழகுடன் எல்லாருங்காண விளங்காநின்றான். (நசு)

ஸ்ரா॥ ஜயதாதிஹ ஸ்ரீவிஹித தஜ்ஜாம வஜ நவஜஜிஜ்ஜ
வெலி தழ் | விஜயதாம்வ ஜவொமுவய ஜிஜ நஜ நதழ்வி
ஜ்ஜாம்ந பமம்விஹொ:॥ (55

(ப-உ.) (ஶயாஸநஸாவிஹிதஜ்ஜுஷே) ஶயாஸ-இனியதும், ஶந-மோகமலமானதும், ஸாவி-பரிசுததமுமான, ஹித - முறுவலினை ல், ஜுஷே-ஸேவித்தமானதும, (சுஜுவெதி) சுஜு-மாமமதனல், வெதி - சலிப்பிக்கபபட்டுமம, (வ்ரஜவாமவயஸிஜநஸ்தநதடீ விம்பாதரநிபே) வ்ரஜ - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, வாமவயஸிஜந-இளம்பெண்களுடைய, ஸ்தநதடீ - கொங்கைத்தலத்தில், விம்பாகி- பரளாநின்ற, நிபே-கண்களையுடையதுமான, விலோக: - ப்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வத நவஜ்ஜஜ - முக கமலமான து, விஜய தாம்- விளங்கக் கடவதாக. (55)

தா-ம. பினபு யௌவநாவஸ்தையில் காமவிகாரநதிறல கலஙகி, அழகிய புன்சிரிப்புடனே இளவாயசசிகளுடைய முலைதடங்களையே எபோதும பாராநினற கணணழகையுடைய அவளுடைய முகாரவிநதமானது அவ்வழகுடன எபோதும விளஙகககடவதாகவென்று மஙகளாசாஸநம பணணுகிறார. (55)

ஸ்ரீ॥ சுஷ்லவிஷ்ணுஸ்ருஹிஸ்ருஹிதம் வ்ரஜஸுந்ரீஸ்தந நகூடநஷ்டிநம்ய நிஷ்டுரஹஸ்தவாஸ்ரா ஜயதிவிஜயஸ்ரேணீநேணீஸ்ரோசநம் ॥ (56)

(ப-உ.) (சுஷ்லவிஷ்ணுஸ்ருஹிஸ்ருஹிதம்) சுஷ்ல-மந்தமாக, விஷ்ணுஸ்ரு-பரகாசியாநின்றதும், ஸ்ரு-ஸுந்தரமானதும், ஸ்ரு-ப்ரீதியோடுகூடினதுமான, ஹிதம்-சிரிப்பையுடையதும், (வ்ரஜஸுந்ரீஸ்தந நகூடநஷ்டிநம்) வ்ரஜஸுந்ரீ - கோபிகைகளுடைய, ஸ்தநநகூடந-மந்மதயுத்ததிறல் (ரதியிறல்), ஷ்டிநம் - வேர்வையையுடையதும், ய்ரு-க்ருதார்த்தமானதும், (நிஷ்டுரஹஸ்தவாஸ்ரா) நிஷ்டுர-ஸர்வோத்தமமான, வஸ்தநகூடீ-வதநாரவிநதத்தையுடையவனும், தர்ஷ ணை - செவ்விபெற்றதும், (சர்ஷணஜ்ஞாதாகூ்தஹ்ருஹிதஹ்ருஷ்டிதாய ரை) சர்ஷண-சிவந்தும், ஜ்ஞாதா - நிலவுதோன்றகாந்தியையுடைய, சுகூ்தஹ்ருஹித-மந்தஹாஸத்திறல், ஹ்ருஷ்டித-அபிவேஷகம்பண்ணப்பட்டதுமான, சுயாரை-வாயையுடையதும், வாணீஸ்ரோசநம் - மான் கண்போறொடொத்த கண்களையுடைய பெண்டிர்களுடைய, (விஜயஸ்ரேணீ) விஜய-ஜயத்தையுடைய, ஸ்ரேணீ-வரிசையை, நிஷ்டுர-மன

மகிழப்பண்ணுகின்றதுமான, உஹ்ர்-தேதஜஸ்ஸானது, ஜயதி - விளங்குகிறது. (56)

தா-ம். ஆயாமாதாகளுடன வெகுதேயம கரீடத்து இளைத்துப் பின்பு அவாகளைபபரர்த்துப டனமுறுவல்செயய, அபபோது சிவந்து காதி வீசாகினற அதரமும, அதனமேல் ஒள் யெறியாகினற முறுவலுமாய ஆயசிகளை ஆனநதிபபியாகினற கருஷ்ணன, அயயுலைஸ்தடனை விளயகாகின்றான.

ஸ்ரீ॥ ராயாகொல்லிகூடாகஷவீகஷி தஉஹாவகஷஸ்ரெயீஸ்ம்ப
நாஜீய்யாஸ்ஸாம் வொலுகாஜ்ஞாராதஸிலா மவநஸ்ரோதீ பஸுஸ்ரெதி
ஜயஸ்ஸம் | தீர்யாவெஜைவ தினஸ்ரவ்ருஷ்ஹ்ருதநயா உர்ஹ்ராவ
ஸ்ரொயகஷிண தீராஸ்ரா ரசிஷ்ரபிஸ்ரம்பமவிஸ்ர நவநா
ஸ்ராஜீராஜ்யஸ்ரா நுரஸ்ரீர்யஸ்ஸம்॥ (57)

(ப-உ.) (ராயாகொல்லிகூடாகஷவீகஷி த உஹாவகஷஸ்ரெயீஸ்ஸ்ரா நாஸ்ஸம்) ராயா-ராதிகையினுடைய, கொல்லி-கரீடாகாலத்தில், கூடாகஷ-கடைக்கண்ணிரால், வீகஷி த-பாரகபப்பட்ட, உஹாவகஷஸ்ரெயீ - பரதமமாவில், ஸ்ரெயஸ்ஸம் - அலங்காரங்களாயிருகக்குமதுமம, தீர்யாவெஜ-ரதிகேளிபிரியுடைய கடைசியில், (வ்ருதிவஸ்ரவ்ருஷ்ஹ்ருதநயாஉர்ஹ்ராவ விளாயகஷிண தீராஸ்ரா ரசிஷ்ரபிஸ்ரம்பவிஸ்ரவ்ருதநவநா) வ்ருதிவஸ்ர-கக்ஷ்வளருகிற, உர்ஹ்ருதநயா- ருக்மிணியினுடைய, உர்ஹ்-ஸ்ரேஷ்டரமாரை, ஸ்ரவவிளாயகஷிண-விழித்துகொள்ளுகிற ஸமயத்தில், தீராஸ்ரா-பயத்தினால், ரசி-எழுந்ததும், உஷ்ரபி - இடையில்லாத, உவிஸ்ரவ்ருதநவ-ஆலிங்கனத்தினால, வ்ருதாஸ்ம்-நெருங்கியதுமம, (ஸ்ராஜீராஜ்ய) ஸ்ராஜ்ய-ப்ரபுத்வத்தினுடைய, ஸ்ராஜ்ர-பரிபூர்ணமான, ஸ்ரீர்யஸ்ஸம்-சோபையையுடையதுமான, (தீர்ஹ்ரவநஸ்ரோதீயஸ்ஸம்) தீர்ஹ்ரவந - மூன்றுலகங்களுக்கும், ஸ்ரோதீயஸ்ஸம் - மிகவுமினிமையான, ஜதஜஸ்ஸம் - கருஷ்ணனுகிறதேதஜஸ்ஸினுடைய, ஸ்ரொயகாஜ்ஞாராஸ்ம்-மயிரெழுச்சிகள், ஜீயாஸ்ஸ்ரு-விளங்கக்கடவனவாக. (57)

தா-ம். ருகமிணீதேவியும் தானுமாக க்ரீடித்து திறங்கும்போது அவள் முன்னே எழுந்து விடுவளோவென்னும அதிசஙகையினால அவளை நெருககியணைக்க அதினால், அகிலலோக ஸ்ரேஷ்டரனை க்ருஷ்ணனுடைய திருமார்பில் அதி ரமணீயமாக மயிர்க்குசசுகளெழ, ராதிகையானவள் அவயழகை ஸவிலாஸமான கடைக்கண்களால் கணிசிதது மம பாரத்தாள, அவ்விதமான அந்த அழகு நித்யமாய்ச செலலவேணுமம. (58)

ஸ்ரீ॥ ஸ்ரீதஸ்ரீதஸ்ரீயாயராஃஉஃஸ்ரீவெண்ணிவைஹ-ர்ஃஸ்ரீ
தாவிஸாஷநயநாஃஸ்ரீஜாவ்ரஜவியாஸ்ரீநீவாஸ்ரீதாஃ
ஃவெநாஜ்ஞஃஸ்ரீவெஷ்ணவெஷ்ணாஃயாரவெண்ணாநாஷஃஸ்ரீவாஜயங்
ஃஃவெதஸஸ்ரீஸ்ரீஃஸ்ரீவாஸ்ரீதாவாஸநாஃ॥ (58)

(ப-உ.) (ஸ்ரீதஸ்ரீதஸ்ரீயாயராஃ) ஸ்ரீத - பங்தஹாளக்திணல், ஸ்ரீத - வ்யாபதபாய், ஸ்ரீயா - இனிதான, கயராஃ - வாய்ககரை யைபுனடையதும், (ஃஉஸ்ரீவெண்ணிவைஹ-ர்ஃஸ்ரீதாஃ) ஃஉ - புஷ்டமான, ஸ்ரீ வெண்ணி-மயிரினுடைய, வைஹ-ர்-தோகையிறல், கஸ்ரீதாஃ-அலங்கரிக் கப்பட்டுமம, (விஸாஷநயநாஃஸ்ரீஜாஃ) விஸாஷ - பாருதிருக்கிற, நய நாஃஸ்ரீஜாஃ-திருகுகண்மலரையுடையதும், வ்ரஜவியாஸ்ரீநீ-ஓய்ச்சி மாகளிடத்தில், வாஸ்ரீதாஃ - வாஸமசெயயுமதும், (ஃவெநாஜ்ஞஃவெ ஷஜ்ஞாஃ)ஃவெநாஜ்ஞ-ஸ்ரீநதரமான, ஃவெஷ்ணவெஷ்ணாஃ-வதநாரவிநதன நயுடையதும், (ஃயாரவெண்ணாநாஷஃஷ்ணவாஃ) ஃயாரவ-இனிமையான, வெண்ணாநாஷ - வெணணுநாதததினுடைய, ஷ்ணவாஃ - ரஸத்தையுடைய தும், ஃஃ-என்னுடைய, வெதஸவா-ஹ்ருதயத்திறல், விரஹ்-வெதுநா ளாக, உவாஸ்ரீதாஃ - பரிசயம்பண்ண (த்யாநிக்க)ப்பட்டதுமான, வாஸநாஃ-க்ருஷ்ணரூபமான ஸம்ஸகாரங்களானவை, ஜயந்தி-விளங் குகின்றன, "வெதஸஃ" என்று பாடமாகில், மநஸ்ஸினுடைய ஸம் ஸ்காரங்கள் என்றாவயிக்கவும். (58)

தாம் புன்முறுவலோடு கூடிய அதரமும், மாலையாகக் கட்டியணிந்த மயிலிறகும், பரந்த கணைகளும், அழகியமுகமும், செவிக்கினிய வேணுகாந முமு ஆகிய இவற்றை யுடையவரய, இடைசசிகளுடைய இலலஙகளில நிதய வாஸம் செயயுமவரரய், நான் சிரகாலமாக தயாநிக்க அதிரலென் மனதில ஸம்ஸ்கார மேறியிருகிற க்ருஷ்ணன் என் நெஞ்சி லெப்போது மிப்படியே விளஙகக்கடவான. (59)

ஸ்ரீ॥ ஜீயராஃஉவாளஸ்ரீவிஸ்ரீவெண்ணாஷ்தாவதம் வாஸரம்
வஸ்ரீகீஸாரவகாதிலாயாவஷ்ரஜஸ்ரீஃ! யஸ்ரீந்ரீலெஸாக
ணிகாவரிஃராணவாமரவுவளவாமரவுவஸ்ரீஃவஉஃதிவஞ
வொணஃ॥ (59)

(ப-உ.) வஞ்சுவொணஃ-மந்மதன், (யஸ்ரீந்ரீலெஸாகணிகாவரிஃரா ணவாமரவுவளவாமரவுவஸ்ரீஃவஉ) யகு-என்தனம்ருத்தியினுடைய, வி

நூ-திவலியினுடைய, யெஸ-ஏகதேசத்தினுடைய, கணிகா-லவ மி க்ஷ்மாம்சத்தினுடைய, வரிஜாண-அளவையுடையதாய, ஹாஸ்ய)-அத் ருஷ்டவிசேஷத்தினுண்டான, லளஹாஸ்ய) - மௌளாதர்யத்தினு டைய, லீலவதூ-ளெலினிலநதை, கணுதி - அடைந்திருக்கிறதே, லா - அப்படி ஸலாக்யமானதாய், (பரிவிஸ்வணகூ தாவதம்லா) ஸ்ரவி-டயிலினுடைய, ஸ்ரவண-இரகிறல், கூத-பணைப்பட்ட, க வதம்லா-சிரோபூஷணதையுடையதும், லாம்லிஷ்கீ - ஸ்வாபாவி கமானதுமான, கலஸ்ர-இந்த, (லரஸ்லகாஷ்லவ-யாலவூஜ்ஞ்) லர வ- ஹாஸ்தஜநகமான, கா-காந்தியாகிற, லக்ஷ்யா - அம்ருதத்தினு டைய, லவூஜ்ஞ் - அதிசயமானது, ஜீயாத்-விளங்கக்கடவதாக.(59)

தா-ம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகில அநேகமாயிரம் பாகத்தில் ஒரு லவலேசத்தினுடைய சிறுதுளியினளவான ஸௌந்தாயத்தை யடைந்து மநமதன் அதிஸுந்தரனென்று ஜகத்தில பரஸித்தியை யடைந்தான, அப் படி அபரிசிநமாய, மயிலிறகினை லலங்காரிகப்பட்ட ஸ்ரீ கருஷ்ணனுடைய ஸ்வாபாவிகமான காந்தியானது குறைவற்று விளங்கக்கடவதாக. (ருக)

ஸ்ரீ ॥ கூயாதெநவூஸ்ரவி-ஸ்ரால கரயொரக்ஷயு
ரதூ-ஸ்ரவி கதலாயாயதி-தராரதெநூ-லலி கஸ்ரால
லு ரதூ-ஸ்ரஸ்ரிஸ்ரால் | கூபாலா நலராந்ய-ஸ்ரபரவி
லெகராலாலாதூ ரதூ நம்சூ-ஹூ-ஜீ-யு ரதூ-நதூவலுவீகூ-
லஹராயாரம் கிஸ்ரால:ஹம்॥ (60)

(பஉ.) விஸால தரயொம் - மிகவும்பரந்திருக்கிற, வூஸ்ரொம்-க ண்கலுடைய, கூபாதெந-நீட்சியினால், கக்ஷயுழ - குறைவற்றதும், (கூதூ-ஸ்ரவி தலாயாயதி-தராரதெநூ-லலி தழ்) கூதூ-மரு துவான, லி த-முறுவலினுடைய, ஹாயா-காந்தியினால், யதி-த-திரஸ்கரிக்கப்பட்ட, ஸ்ரால தூ நூ - சரத்காலத்திலுண்டான சந்த ரனுடைய, லு தழ - காந்தியபுடையதும், ஸ்ரிஸ்ரம்-சிறுபிள்ளை யினுடைய, வாவது ரதூ-சேஷ்டைகளினால்மிக்கதும், கலராநு-வேறுவிதமான, கூயாலாநு - ப்ரயாஸங்களை, விய-ய - உதறிவிட் டு, ரலிலெகம்-ரஸிகஜநங்களினால், உ-ஹூ-ம் - அநவரதம், கூவ்யாத தூ ரநழ-அநுபவிக்கப்படுமதும், (உநூவலுவீகூ-வலஹராயாரழ) உந ஊ-கர்வமுற்ற, வலுவீ-கோபிகைகளுடைய, கூ-வலஹர - ஸ்தநபாரத்

தை, சூபாரழ-இருப்பிடமாகவுடையதுமான, கிஸொாரழ - ஸரீக்ரு
ஷ்ணரைகிற, ஸஹ்ருதஜஸ்ஸானது, ஜீயாசு-விளங்கக் கடவதாக.(60)

தா-ம். நீண்டும் பரந்தும் அழகில் குறைவற்று மிருக்கிற கண்களையும் சாதகால சந்திரன்போல் அழுகுகறறுவெளுத்திருகுகும் முறுவலையும், சிறுபி ள்ளையினுடைய அதிசய சேஷ்டா விசேஷங்களையுமுடையரைய், ஸாரமறி ந்த மஹாஜனங்கள் கேவலஆயாஸஸாதயமாய நீரஸமான யகங்ய யாகாதிக ளான மறற எல்லாவற்றையும்விட்டு அநவரத மநுபவிக்குமபடியான பரம ரஸிகரைய, கோபிகைகளுடைய முலைதடதததையே இருபபிடமாகவுடைய னை க்ருஷ்ணன்; இந்நிலையுடன் எப்போதும விளங்கக்கடவாரைகவேணும்.

ஸொ || ஷ்டூாவாரவஷஃ வ்ரஜாஃகதிவயெ மொவாஜூ
நாஷ்டூஜூநா ஷ்டூாரூஜ்ஜி நிவதஜூாஜ்ஜி யநஜா மொவாஷ்ஷ
ஹாயாஜுயஃ| ஸ்ரூஜூாராஜிரிமெஹிகூம ஸிவஸிவஸ்ரீஜணி
வெஹ-ரணிவா ஸ்ரூஜூஜ்ரு ாஹிகூபாதயாவி தஜிஜ்வ்ரா
ஹரூஸிமொகெஸ்வரழ்|| (61)

(ப-உ.) வ்ரஜாஃ-கைக்கடங்கின ஜநங்களோ, (ஷ்டூாவாரவஷஃ) ஷநாவார-பல்லைகளில், வஷஃ - வாஸம்செய்கிறவர்கள், ஷாஜூநாஃ-கூ யு தனகுப்பெண்டாட்டிகளோ, மொவாஜூநாஃ - இடையர்களுடைய பெண்டாட்டிகள், யநஜாஃ-கப்பம் கொடுப்பவர்களோ, கதிவெய-சிலஜநங்கள், ஷ்டூகூஜ்ஜி - கழுத்தில்தொங்குமதோ, வஜூஜாஜ - கன் றுகட்டும் கயிறு, ஷஹாயாஜுயஃ - துணைமுதலானவர்களோ, மொ வாஃ-இடையர்கள், ஸ்ரூஜூாராஃ - அலங்காரங்களோ, ஸிரிமெஹி கூழ-மலையிலுள்ள காவிக்கல்லு, ஸ்ரீஜணி-சேரைபையுடைய, வெஹ-ரா ணி-மயிலிறகுகள், ஸ்ரூஜூஜ்ரு ாஹிகூபா - கொம்பைப்பிடிக்கிற ந்யாய த்தினல் (தூக்குத்தொனியாக), (உகூழ-சொல்லப்பட்டது), தயா கூவி-ஆயினும, தஜ்-அப்படிப்பட்ட, இஜ்ழ - இந்தவஸ்துவை, த்ரி லொகெஸ்வரழ் - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான நாராய ணரைக, வ்ரு ாஹஃ - (பரியோகள், ஸப்ரமாணமாகச் சொல்லு கிறாகள். (61)

(தா-ம்.) ஸரீக்ருஷ்ணன்வஸிக்கும்பட்டணமோ இடைச்சேரி, பெண்டிர் களோ இடையாமனைவிகளான யிடைப்பெணகள், கப்பம்கொடுக்குமவாக ளோ பசுவின்காலரையும் கயிற்றைததங்கள் கழுத்திலிட்டசில இடையாகள்; பந்துக்களும் பரிவாரங்களும் அறிவிலாமனிசரான ஆயாகள், அலங்காரமோ காவிக்கற்களா லிழைததிட்டபொட்டுக்களும், மயிலிறகுகளும; இதை முக

யமாகச்சொன்னேன், மற்றுமுள்ளவையெல்லாம இதேமாதிரியாயிருக்கிறது, இப்படியிருக்க இவனை ஸாவேலோகாதிபரவரைக கருநாடாதிகாகள் சொல்லுகிறாக வென்கிறா. "சிவசிவ எனறது-இரகசமுறறகாலதநில் சொல்லப்படுகிறதேவதா வாசகமானசப்தமாயிருககும; இது கேவலரூடியினல் ருத்ரவாசகமாயினும், யோகசகதியால் பரமாதமவாசகமாயிருக்கும; சிவசப்தம் மஙகளவாசகமாய், அதிலுலும் ஸகலமஙகளங்களுககும மஙகளமானபரமாத்மாவைசசொல்லுகிறதாம். (சுக)

ஸ்ரீ॥ ஸ்ரீஜஷ்ணு ஹரி-ருசிவெண்ணுணுண நஜ-ரவெ ஸுராஜாஹிராசு கவிவெஷுராவவினெ ருரவராவவிக்ருவவ-ரவெஷ குஷ்ணவரஃ வ்ராவ்ரவெஷ। ஶ்ரீராக்ரவெஷ ரவஜ்ஜுயசு-ருநவெஷ்ராஜ்ர தவெஸ்ர தவெஸவெக்ரா வர நவெஸ்ர வயஷ்ரிஹத ருஹவெஸ மொவீஜ நவெ யவெஸ॥ (62)

(ப-உ.) (ஸ்ரீஜஷ்ணு ஹரி-ருசிவெண்ணுணுண நஜ-ரவெஷ) ஸ்ரீ ருஜு-ஸுந்தரமான, ஹரி-ரு-மயிரினுடைய, சிவெண்ண-இறகாகிற, உண்ண நா - அலங்காரத்தை, ஜ-ரவெஷ-அடைந்ததும், (ஸுராஜாஹிராசுகவிவெஷ) ஸுராஜு-நீலவர்ணத்திலுல், கஹிராசி-ஸுந்தரமான, கவிவெஷ - காந்தியையுடையதும், (ராவவினெ) ராவணை-பளபளத்தகாந்தியாகிற, வனகரவ-அத்விதீயமான மேனியில், கவவிக்ரு-வ்யாப்தமான, வவ-ரவெஷ - தேஹத்தையுடையதும், (ரக்ஷீவராஃவ்ராவ்ரவெஷ) ரகூஷீ-ருக்மிணீதேவியாகிற, வராஃ - தடாகத்துக்கு, வ்ராவ்ரவெஷ - வர்ஷாகாலமான்தும், (ஶ்ரீராக்ரவெஷரவஜ்ஜுயசு-ருநவெஸ) ஶ்ரீ ரா-பா(வா)லசேசஷ்டிதங்களிலுல், ரக்ரவெஷ - வசிகரிக்கப்பட்ட, ரவஜ்ஜ-ஸாரமறிந்தவர்களுடைய, யசு-ருபுண்யயுக்தமான, நவெஸ-ருருதயதனதையுடையதும, (ஶ்ரீராஜ்ர தவெஸ்ர தவெஸ) ஶ்ரீ ரா-விளாஸமாகிற, ரஜ்ர தவெஸ்ர தவெஸ-அழுதவெள்ளதனதையுடையதும், (மொவீஜ நவெ யவெஸ) மொவீஜ ந-கோபிமார்களுக்கு, வெ யவெஸ-இஷ்டமானதுமான, நவெஸ-தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, ரகவா-யார்தான், நவெஸ்ர வயஷ்ரி-ஆசைப்படுகிறார்களில்லை, வரத-ஆச்சர்யம்.()

(தா-ம்.) மயிலிறகை அலங்காரமாகவுடையனும், அழகிய நீலவர்ணத்தையும், தளதளத்த காந்தியையுமுடைய விக்ரஹதனதையுடையனும், ருக்மணியுடைய மநோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்விப்பவனும், தன்னுடைய இனிமையான விலாஸத்திலுல் ரஸிகர்களுடைய மநஸ்ஸை வசீகரிக்குமவனும், இ

டைசசிகளுக்கு அத்யந்த ப்ரியனை க்ருஷ்ணனே யாதான ஆசைப்படார்கள்? (சுஉ)

ஶ்ரீ॥ சுவாடஶாயாழுயீராவிஶொஅநதுசாஶொஷநீ
ஹரிதழுஷ்டகாஞ்சிவரம்। சுவிஸ்ரிதாத்யதிந
ஸ்யுதிஶொஹநீயஜாதுஷ்ரிகாநந உஹொயாரம் உ
ராரெஃ॥ (63)

(ப உ.) (சுவாடஶாயாழு) சுவாடஶ-நனருகச்சிவந்திருக்கிற, சுயாழு - அதரத்தையுடையதும், (சுயீராவிஶொஅநதுழு) சுயீர-பயத்திரல், விஶொஅ-சஞ்சலமான, நதுழு-கண்களையுடையதும், (சுஶொஷநிஹரிதழு) சுஶொஷ - பரிமள(ஸுகந்தாஷ)த்திரல், நிஹரிதழு-நிறைந்ததும், (சுஷ்டகாஞ்சிவரழு) சுஷ்ட-ஆஶ்சர்யகரமான, காஞ்சி-ஒளியினுடைய, வரழு-ப்ரவாஹத்தையுடையதும், (சுவிஸ்ரிதாத்யதழு) சுவிஃ-சுற்றும்பரவியிருக்கிற, ஸ்ரித சுத்யதழு-அமுதம்போல் இனிதான முறுவலையுடையதும், (சுஷ்ட்ரிதாநநழு) சுஷ்ட்ரித-சிமிழ்த்திருகிற, சுநநழு-முகத்தையுடையதுமான, உராரெஃ-ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, உயாரழு - போக்யமான, உஹஃ-தேஜஸ்ஸானது, (சுநஸ்ரீயதிஶொஹநீயழு) சுநஸ்ரீ-நிரதரத்யாநத்திரல், ஶொஹநீயழு - ஆசைப்படத்தக்கது. (63)

(தா-ம.) சிவந்த நரழும், சஞ்சலமானகணைகளும், அதி விலக்ஷணமான காந்தியும, பரிபூரணஸந்தழும், அழகிய முறுவலும, ஸுகதரவஹழும ஆகிய ஶ்ரீ கருஷ்ணனுடைய இவவினிமையானது, நினைக்க நினைக்க ஆசைப்படத்தக்கதாயிருக்கிறது. (சுக)

ஶ்ரீ॥ ஜாஶ்யஹிஜாஶ்யஹிவெதஶ்ரீராயவரிதாயுக்தா
ஹவதஃ। சுநஹ்ருயதாஶ்ரிஷுஶ்ரிஷுஷ்டராஃஸ்மிதம் வெ
ணுக்நிவக்ராணழு॥ (64)

(ப-உ.) வெதஃ-ஓமநஸ்ஸே! ஜாஶ்யஹி - ஜாஶ்யஹி - விழித்துக்கொள் விழித்துகொள், ஹவதஃ-உனக்கு, வரிதாயுக்தா-க்ருதாத்தையானது, விராய-பஹுகாலத்தில் (உண்டாயிற்று), இஶ-இவழு-இதுஇது என்று காட்டுமதொழிய நிரூபிதுச்சொல்ல வொண்ணாதநாய், வராஸ்மிதழு - (நம்)முன் னேநின்ற, வேணுக்நிவக்ராணழு-அபரிச்சிந்நாநநதரூபமான க்ருஷ்ணஸ்ரூபமானது, சுநஹ்ருயதாழு-த்யாநிக்கப்படட்டும. (64)

(தா-ம்) ஓமநஸலே' உன் ஆலஸ்யதத்தையும், இநநாளவுனைப் பெரு.த வ்யஸநத்தையுமவிட்டு எழுநதிரு; நீ பஹு-காலமாகப் பண்ணின தபஸ்ஸெல் லாம இப்போது ஸபலமாயிற்று; அதென்னென்னில்; அபரிசிந்நாநந்த ஸவ ரூபமான க்ருஷ்ணன் உனமுனனேவந்து நினறான்; இவனை இப்போது உபேக்ஷியாம லநுபவியாய. (சுச)

ஸ்ரீ॥ ஸரணயொரஸ-ணைஜ்ஞ-ணா துயொஃ கவஹ
ரெபைஹ-உவிவ-ரும்ஹ்ருஸ்ரீஃ। வவ-வஷிஜ்ஞ-ஹிஜ்ஞ
நஜெஹகெவயஸிவொஹுஜெஹாஜயா-ரம்ஜெஹஃ॥ (65)

(ப-உ.) ஜய-ரழி - ஸர்வோத்கர்ஷேணயு மாநநதிப்பிக்கவல்ல, ஜஹஃ-மீதஜஸ்ஸானது, ஸரணயொஃ-ஸரீபாதங்களில், கர-ணைர்-ஸி வாதிருக்கிறது, கவஹரெ-மயிர்முடியில், பைஹ-ஹழி-நெருங்கியிருக் கிறது, (கர-ணைாஹ்ருயொஃ) கர-ணைா - தயையினால், கூர்ஹ் யொஃ-குளிர்ந்திருகக்ற, ஹ்ரஸ்ரீஃ-கண்களில், விவ-ரும்ஹ்- பரந்திரு க்கிறது, (கஜ்ஜ நஜெஜகெ) கஜ்ஜ ந - மைபோல், ஜெஜகெ - இருண்டி ருகக்ற, வவ-வஷி-உடம்பில், ஜஜ்ஜ-ஹெ-ஹ்ருஸ்ரீஃ-கோபலமாயிருச்கிறது, வய ஸி - ப்ராயத்தில், பொரும்ஹ் - இளையதாயிருக்கிறது, கவஹா - ஆர்ய சர்யம். (65)

(தா-ம.) ஸ்ரீ பாதங்களில் சிவந்தும், கண்களில் கருணைகூர்ந்தும், மயிர் முடியில் நிறைந்தும், கண்களில் பரந்தும், மைபோல் கறுத்தமேனியில்மெலி நதும்; பருவதநில் இளையதுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபமானது, அநுகூலரைப்போல ப்ரதிகூலரும் கண்டாஸாயப் படும்படி இனிதாயி ருந்தது. (சுருு)

ஸ்ரீ॥ ஸாஸ்ரவெஹ-ஹ்ருஜெநாஜ்ஜ்ஞகூ-ஜ்ஞஜ்ஞஸ்ரா ம வநவு
ஸ-ரூஜெநாகஷிதாம ஸ்ரொலெயஜ்ரவக்ரு-ஜ்ஞிதி-ஜ்ஞிதிகூரா ம
ஸ்ரஸ்ரநுஜெநாஹாரிணீழி । ஸீஸாவெண-ரவாஜ்ரஜெ த
கூரவஸிகூரா ம்ஸாவணவுகூஷீஜ்யீம் பொஸாம்பொஸ-தஜாஸ-நீஸ
வவ-வஷம்வஜெநுவராஜெநுவ-தாழி॥ (66)

(ப-உ.) (ஸாஸ்ரவெஹ-ஹ்ருஜெநாஜ்ஜ்ஞகூ-ஜ்ஞஜ்ஞஸ்ரா ழ) ஸாஸ்ரா-பூமாலையி னாலும், பைஹ-ஹ்-மயிலிறகினாலும், ஹ்ருஜெநாஜ்ஜ்ஞ - மநோஹரமான, கூ ஜ்ஞஜ்ஞஸ்ரா ழ்-குழற்கற்றையையுடையதும், (வநவு ரூஸ-ரூஜெநாகஷி நாழ்) வநவு - காட்டி-லுள்ள, ரூஸ-ரூஜெந - புஷ்பங்களினால, உகஷி தாழ்-அழகேஷகமபண்ண(அலங்கரிக்க)ப்பட்டதும், (ஸ்ரொலெயஜ்ர

வக்ஷவிதை, திலகாழி) மெலெய - கைரிகாதி தாதுக்களுடைய, ஊவ-குழமயினால், க்ஷ்வை-செய்யப்பட்ட, விதை - நாநாப்ரகாரமான, திலகாழ்-திலகங்களையுடையதும, ஸுஸு-அடிக்கடி, ஶிநாஹாரி ணீழ்-நெஞ்சையிளகப்பண்ணுமதும், (ஜீராவெணுரவாஜ்ஜிதகு ரஸிகாழ்) ஜீரா - விலாஸார்த்தமான, வெணுரவ - குழலோசை யாகிற, கூஜித-அழுதினால், வனகுரவிகாழ்-அத்விதீயமான ஆநந்த த்தையுடையதும, ஶாவண்ய்ஜுக்ஷீஉயிழ் - லாவண்யமெனகிற காந்திவி சேஷமாகிற செல்வத்தினால் குறைவற்றதும், வாஜாழ்-இளபிராய த்தையுடையதும், (வாஜதரூ நீலவவாஷழ்) வாஜதரூ - இள யதான பசுமிலமரம்போல், நீல-நீலவர்ணத்தையுடைய, வவாஷழ்-விக்ரஹத்தையுடையதுமான, வராழ்-ஜெவதாழ் - பரதேவதையை, வந்தே - நமஸ்கரிக்கிறேன். (ரர்)

(தா-ம) மயிராமுடியில் மாலையாகக கடமுழுத்த மயிலிறகையும். கழுத் திலதொங்கவிட்ட காட்டுப்பூமாலையையும உடமபில் காவிகக்கல்லக குழைத் திட்ட பலவிதமான பொட்டுகளையும, முகத்தில லீலார்த்தமாகக களிப்பு டனே யூதுகிற இனிய குழலோசையையும, நீலவாணதையும் பளபளபை யுமுடையனாய், கூணைநேதாறும புதிது புதிதாயத தோற்றுகின்ற பரதேவதை யான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வணங்குகிறேன். (சுசு)

ஸ்ரீ॥ ஸுரபிஜுஷவெஷ ஸுஷிம்ஸுரஸ்ரெ வநஜுவந
ஸுவெநஸி நதீஸுரெ விவரஜ்ஜாலெஷ்வி-ஸ்ரமு ஸுரபி
ஸுவெ! ஜயரஜயரெஜ்ஜுவகுவிஸ்ரமுவிலொசவெந
வெஷஸுகுவஸ்ரவநீயவெஷநாஜ்ஜு ஜவெஷாஸ்ஷ:॥

(ப-உ.) (ஜுஷவெஷ) ஜுஷ-மேன்மையையுடைய, வெஷ-பாத த்தில், ஸுரபி - த்ருடமானதும், ஸுஸ்ரெ-கணைக்கால்களில், ஸுஷி-(எலும்புகள்) மறைந்திருப்பதும், ஜவநஸுவெ - நிதம்படபரதேசத் தில, வநி-பெருத்திருப்பதும், உஸுரெ-வயிற்றில், நதீநி-(கொ ப்பூழ்த்)தாமரையையுடையதுமை, வாஷ்ஷ:ம் - கைகளில், சுவிவரி-இடையற்றதுமை, ஸுரஸுவெ-மார்வில், விஸ்ரமு - அகன்றதும, சுய ரெ-அதரத்தில், ஜயரி-தித்திதத்தும், (விஸ்ரமுவிலொசவெந) வி ஸ்ரமு-மலாநதிருக்கிற, விலொசவெந-கண்களையுடைய, வெஷ - முகத் தில், உஷ்ண:-இளமையையுடையதும், சுவஸுரெ - சூழற்கறையில,

வைஹ-நிபிடமானதும், வெஷ-அலங்காரத்தில், வ்ரு-காட்டுப் பூகாவிகல்முதலானவற்றிலுல் செய்யபபட்டதுமான, உஹ்ம்-முஜஸ் ஸானது, உவிநாஜ்ஜு - நெஞ்சையுருக்கவற்றாயிருகிறது, கவிஹா-ஆசர்யம. (67)

(தா-ம) மெல்லியதாய கதுப்பிட்ட பாதங்களும், எலும்பு தோற்றுமல் மாம்ஸளிதத கணைக்காலகளும, பெருத்தக காட்டின நிதமபங்களும், கொ பபூழுலெழுந்த கமலப்பூவும், இடையின்றி இருபகக்காகளிலு மிணைந்தகைக ளும, பரந்தமாபும, பழுதிலிதான அதரமும, பாலவடிந்து இளையாடா ணின்ற முகமும். அகன்றகண்களும், நெருங்கி முளைத்த மயிர்முடியும், காட்டு வஸ்துகளினுல் செயயப்பட்ட அலங்காரமுமாகிய ஸ்ரீ கருஷ்ணனுடைய இவ்வெழிலானது மிக வினிதாகத் தோற்றுகின்றது. (கூ எ)

ஸ்ரீ ॥ ஜிஹ்ரா நம்ஜிஹ்ரா நம் வ்ரூஜாதி நடிளஜ்யுஷ்ரு ஹ்ரா நந்ரூஹ்ரா நம்வ்ரூயாம்வெண்ரூ நாதிஷ்ஃ । ஷ்ஹ்ரா நம்யிஹ்ரா நம்வ்ரூதீவைஷ்ரு வாதிஜ்ஹுஷ்ஹ்ரா நந்ரூ வ்ரு வ்ஸ்வதிஷ்கம் நடிஷ்ஹ்யோசு॥ (68)

(ப.உ.) வ்ரூஜாதி நந - நல்லபிராயமான யௌவனத்தில், உள ஜ்யுஷ்-இளமையை, ஜிஹ்ரா நம்-ஜிஹ்ரா நஷ் - மெள்ளமெள்ள விடுமத வும், வெண்ரூ நாதிஷ்ஃ - குழலினிசைகளினுல், வ்ரூயாஷ் - அழு தத்தை, ஹ்ரூஹ்ரா நம் - ஹ்ரூஹ்ரா நஷ் - மிகப்பெருமதுவும, வ்ரூதீ வைஷ்ரூஃ - மிகவும் நீண்டிருக்கிற, கவாதிஜ்ஹுஃ - கடைக்கண்களி னுல், ஷிஹ்ரா நம் - ஷிஹ்ரா நஷ் - அடிக்கடிப்பார்க்குமதுவும், (ஜிஹ்ரா நந்ரூவவ்-ஸ்ருஷ்) ஜிஹ்ரா நந்ரூ - பூர்ணநந்தத்தினுடைய, வவ்-ஸ்ருஷ்- ஸ்ருஷ்டிச்செல்வமாயிருக்குமதுவும், வநகூ - ஒப்பற்றதுமான (தேஜஸ் ஸைக்குறித்து), நடிஹ்ஸ்யோசு-ப்ரணமம் செய்கிறேன். (68)

(தா-ம.) இளமை கழிந்து யௌவனம் முதிராதின்ற பருவத்தையுடை தாய், வேணுகானம்பண்ணிப் பிறர் செவிக்கு இனிமையை விளைக்குமதாய், என்னைப்போன்ற ஆஸ்ரிதரையும் இடைப்பெண்களையும் கடைகணைகளால் கடாக்ஷிக்குமதாய், அளவற்ற ஆநந்தரஸம நிறைந்து அதவிதீயமாய் விளங்கா நின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண தத்வதத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன. (கூ அ)

ஸ்ரீ ॥ ஹ்ரூஷ்ட்ரு ஹ்ரூவீபம்ஜ்ரூவி தஜ்ரூவி தஷ்ஹ்ரா ஜநம் ஹ்ரூதிஜ்ஹ்ரீ ஷாவ்ரூஜ்ரூம்வ்ரு ணாதஜ நதாந்வ்-ஸ்ருதிவ்ரூ। நவாம்ஹ்ரூஜஸ்ரூஷாசம்ஜ்ரூயாரிஜாஹ்ரூம ஹ்ரூரி தஷ்ரூரஜ்ரு வாஎந்ரு வ்ரூரிஜஜ்ரூவி தவ்ரூஜ்ரூஹ்ரூராகாரஸ்ரூ॥ (69)

(ப-உ) (ஹஸ்ஹ-ரவீபழி) ஹஸக - விளங்காநின்ற, வெஹ-ம யிலிறகை, சூவீபழி-சிரோபூஷணமாகவுடையவனும், (ஹரி தஹ தஹொரவஹ நழி) ஹரி த-ஹரி த - அத்யந்தம்சோமலமான, வஹொர-முறுவலையுடைய, வஹ நழி-முகத்தையுடையவனும், (ஹ ஹசூ-ரவாவா ஹழி) ஹ ஹச-சுழலாநின்ற, சூ ரவா - விலாஸத்தையுடைய, சுவாஹழி-கடைக்கண்களையுடையவனும, (ஹ்ரண தஜ ந தா நிவ-ர்த்தி வெஹழி) வ்ரண தா - சரணமடைந்திருக்கிற, ஜந தா - ப்ராணிஸமூஹங்களுடைய, நிவ-ர்த்தி-ஸுகத்துக்கு, வெஹழி - ஆதாரமானவனும, (நவா ஹொரஹஸ்ரவாதி ழி) நவ-நூதநமான, சுவஹொரஹ-மேகம்போல், ஸ்ரவாஹழி-இருண்டவடிவுடையவனும், (நிஜஹய-ரஸிரவஹொமவரி தழி) நிஜ-ஸ்வாபாவிகமான, ஹய-ரஸி ஹ-போக்யதையினுடைய, சூவஹொம-வைசால்யத்திரல், வரி தழி-பூர்ணமானவனும், (வரிஹஜி தவிகவொரா ரகூரவழி) வரிஹஜி த - ப்ரகாசிதத்துக்கொண்டிருக்கிற, விகவொரா ரக-சிறுபிள்ளைகளுடையதான, ரவழி - ஆநநத்தையுடையவனுமான, வரம-வெவழி - ஸாசிவாதக்ருஷ்டமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனை, வந்தே-நமஸ்கரிக்கிறேன். (49)

(தா-ம்) ஸுந்தரவதநாரவிந்தமும், அதுக்கு எழில் பூட்டவல்ல முறுவலும, இவற்றுகருக் கொடிகட்டிறைபோல விளங்குகிற மயிலிறகும், ஆஸ்ரித நிடதநில் வ்யாமோஹதநால் சுறறிச சுழலமிடாநின்ற கடைக்கண்களும், ஆஸ்ரிதாகண்டு ஸுகமாகவாழவல்ல வழிவழுகும, நீரொணடமேகநதோடொத்த நிறமும, ஸ்வாபாவிகமான போகயதையும் ஆகிய இவ்வழகுடைய சிறுபிள்ளையாய், பரதேவதையான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நமஸகரிக்கிறேன். (சுக)

ஸ்ரொ॥ வ்ராரவ்ருவாஹஜ்ருஜிவா நவெநந ஹாயாய-ர்வா
நாய-ர்ஜிவவ்ஸிவெநந । நாராணவ்ருகாராணவ்ருஜிவெகூஷி
வெநவாவெய்ருவாவவெய்ருஜிஹ்ருஹ்ருஸ்ரொவெஜ-ர்॥ (70)

(ப-உ.) ஜ-என்னுடைய, ஹ்ரஸ்ரொம்-கண்களுடைய, (வாவெய்ரு வாவவெய்ருழி) வாவெய்ரு-போராணசயினுடைய, வாவவெய்ருழி-ப(வ)லஸித்தினையுடைத்தாயிருக்கிற, ஹஹழி - இநத க்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, சூநவெநந - முகத்திரல், (வ்ராரவ்ருவாஹஜ்ருஜிவ) வ்ராரவ்ரு - எழிலினுடைய, வாஜஜ்ருஹ்ருஹ்வ - திரட்சிபோலவும், வ்ஸிவெநந-முறுவலிரல், (நாயாரவ்ருவாநாராரவ்ருஜிவ) நாயாரவ்ரு - போக்யதையினு

டைய, வாதரூ₃ஔவ - சமதகாரமேபோலவும், ஏரம்ஷீதந-பார்வையினல், (காரூணை₃) தாரூணை₃தி) காரூணை₃)-கருணையினுடைய, தாரூணை₃ஔவ-புதுமைபோலவும் (தோற்றுகிறது). (70)

(தா-ம்.) ஸம்பூர்ணமான எழில்பூண்ட முகத்தையும், அதி விசித்ரமான போக்யத்தைநிறைந்த முறுவலையும கருணைமுதிர்ந்த வீக்ஷணங்களையுமுடைய க்ருஷ்ணன் என்னுடைய கண்ணசைவை ஸபலமாக்கிவைத்தான். (எ)

ஸ்ரீ॥ யதி₃வா தத்₃வா தெ₃வய தி₃வி ஸ்ருஷ்டி₃ஸ்தயி।
நிவ-ரணஸ்தி₂ரோ வ-ராஸ்தவ-ராவீ நாநிகி₃ரூ நம:॥(71)

(ப-உ.) தெ₃வ-ப்ரீக்ருஷ்ணதே₃வனே! யதி₃-என்ற ஜந்மத்திலே, ஸ்வயி - உன்னிடத்தில், விஸ்ருஷ்டி₃ர்-ரக்ஷகனென்கிற த்ருடாத்வஸ்தாய த்தைப்பண்ணுகிறேனோ, தத்₃வா - அந்தஜந்மத்திலேயே, நிவ-ரணம்ஸ்தி₂ - மோக்ஷாநந்தமும், ரூவ-ராஸ்₃ - நடையற்றதாக (எனக்கு) அடையப்படுகிறது, ஸவ-ராவீ நாநி-இப்பாலுள்ள தர்மார்த்த காமங்கள், கி₃வரூ நம: - (அடையப்படும் என்பது) கேட்கவேணுமோ "ஸ்தி₂ரா" எனறுபாடமாகில, ஸ்தி₂ர வா-(உன்னுடைய) இந்த அவதாரத்திலாவது. தி₂ர வா - அவதாரநாந்தரத்திலாவது, என்று அர்த்தமாம். (71)

(தா-ம.) ஓ க்ருஷ்ணா! நாங்கள், ஜாதி ஆப்₃ரமக்குல ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் எவ்விதமான உயாத்தியையாவது நிகழ்ச்சியையாவது பெற்றிருந்தோமாகிலும் அவற்றையெல்லாம ப்ரயோஜநங்களாக்கி உனனிடத்தில் பரிபூாணபக்திசெய்து உன்னையே நம்பியிருந்தோமாகில, நாங்கள் தூர்லபமான மோக்ஷத்தையுமடைய ஒருதடையுமிலலை. மற்றநாமார்த்தகாமரூபக்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களையடைவோ மென்பதில என்ன ஸந்தேஹம்? உன்னையடைந்தாலருகு ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் கைபுகுருமென்றபடி. (எ)

ஸ்ரீ॥ ராமாயுமொவீஜ நவந்தி தாஹ்₃ரம் யொகீ₃ந்₃ர
ஹ்₃யம்ஹரூ நிஷெவி தாஹ்₃ரி₃ | கூதாத்₃ரெஷ்வ ரூஹ
விஸ்₃ரூதாஹ்₃ரம் ஷ்ரோதி₃நூதாஹ்₃ரயத்₃ஜ்ஞோஷ்டெ॥ (72)

(ப-உ.)ஷ்ரோதி₃நு-ஓநாதனே! (ராமாநுமொவீஜநவந்தி தாஹ்₃ரி₃) ராம-ப்ரீதியினல், கூடு-மெய்மறந்திருக்கிற, மொவீஜந-ஆய்ச்சியர்களினல், வந்தி தாஹ்₃ரி₃-நமஸ்கரிக்கப்பட்டனவும், யொகீந்₃ர ஹ்₃ரெஷ்ட நிஷெவி தாஹ்₃ரி₃ - யொகீந்₃ர - மஹர்ஷிகளாகிற, ஹ்₃ரெஷ்ட -

பெருவண்டுகளிரல், நிஷெவிதாஹ்ரூ - அநுபவிக்கப்படுமனவும், (கூதாஜ்ரவெஜ்ஞ்ஹறவிஹ்ரூஹாஹ்ரூ) கூதாஜ்ர-சுற்றும் சிவந்திருக்கிற, வெஜ்ஞ்ஹ - தாமரைப்பூவினுடைய, விஹ்ரூஹாஹ்ரூ-விலாஸங்களையுடையனவுமான, ஜெ-உனதுடைய, வஹாஹ்ரூ-திருவடிகளின்பொருட்டு, கூயழ்-இந்த, கூஜ்ஞ்ஜ்ஃ-கைகூப்பலானது (என்னால் பண்ணப்படுகிறது.) (72)

(தா-ம்.) உன்னுடைய அழகிய பாதமலரைப்பணிந்து கோபிமார்கள் தாங்கள் கோரின காமபுருஷார்த்ததத்தைப் பெற்றார்கள்; ஜிதேந்த்ரியரான மஹர்ஷிகள் மோக்ஷத்தைப்பெற்றாகள்; அப்படி ஸகலார்த்த ப்ரதமானஉன் ஸ்ரீபாதத்தை வணங்கி நான் ஸகலாபீஷ்டங்களையும் பெறக்கடவேன்.

ஜ்ஞா॥ கூயழ்ர்நஹ்ரூவாவாஹ்ஞ்வஜ்ஹஸ்ஹ்ரூஸ்ஸ்ரீனாஜக்ஷ்ஷ்ஜ்ரீ ஹா
ணாஜ்ஞ்வஹாஹ்ரூஷ்ஜ்ரீநாழ்ர்| கூஜ்ர்ஸ்ரீஹாஸ்ரூயெநஸ்ரூவணாஜ்ஞ்விஜ்ஞ்த
நஹ்ஜ்ஹாவயஜ்ஞம் தாஸ்ரூணஜ்ரூஜ்ஞணீஜ்ஃ॥ (73)

(ப உ) வ்ரஜஹஸ்ரூஸ்ரீணாழ்-இடைப்பெண்களுடைய, கூக்ஷ்ஜ்ரீஹாணாழ்-கபடமற்றிருக்கிற, வாஹ்ரூஷ்ஜ்ரீநாழ்ர் - சொற்களுடைய, (கூயழ்ர்நஹ்ரூவாவாஹ்ஞ்) கூயழ்ர்-அர்த்த(அபிப்ராய)த்தோடுகூடிய, கூநஸ்ரூவாவாஹ்ஞ்-விலாஸோக்திகளை, ஸ்ரூவணகூஜ்ஞ்விஜ்ஞ்தநஸ்-காதோடுகூடின, (கூஜ்ர்ஸ்ரீஹாஸ்ரூயெந) கூஜ்ர்ஸ்ர்-ப்ரேமத்தோடுகூடிய, கூஸ்ரூயெந்ரஸ்-மநஸ்ஸினால், வஜ்ஹாவயஜ்ஞம்ஃ-கொண்டாடாநின்ற, தாஸ்ரூணழ்-யுவாவானஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஸ்ரூணீஜ்ஃ-ஸ்தோத்ரம் செய்கிறோம், "கூஜ்ர்ஸ்ரீநஸ்ரூவாவாஹ்ஞ்" என்றுபாடமாகில், ப்ரேமயுக்தமான சொற்களென்றும், "கூயழ்ர்நஸ்ரூவாவாஹ்ஞ்" என்றுபாடமாகில், அஸம்பூர்ணமானசொற்களென்றும் அர்த்தமாம். (73)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் கபடமற்றுப் பேசாநிற்பார்கள், அப்பேசுக்கள் படிப்பில்லாமையாலே அகூரங்கள் குறைந்து கொசையாயிருக்கும், அப்பேசுகளை ஆதரத்துடனே காதுகொடுத்துக கேட்டு மனதிலை ப்ரீதியுடன் கொண்டாடாநிறபன்; இப்படி ஆஸ்ரருதர் குறைகளையும் நிறைவாகக் கொள்ளுகிற கருஷ்ணனை நான் ஸ்துதியா நின்றேனை. (எக)

ஜ்ஞா॥ஜ நஹிஜ்ஹஸ்ஹம்விய தாஸ்ரூயஸ்ரூஜ்ஞவாஜ்ஹ நஸ்ரூவாவாஹ்ரூ|
கூஸ்ரூகூஸ்ரீ தஜ்ஞவ்ஸ்ரீ கவஜ்ஹ்ரூகூஸ்ரூவி கிஜ்ஞாஸ்ரூகூஸ்ரூவாவாஜ்ஞவாஹ்ரூஸ்ரீ॥

(ப-உ) (ஜயஶஸ்வா) ஜயஶ-லக்ஷ்மமான, ஸ்வா-வதநத்தையுடையதும், (ஶ்ரீயாவாஸ்ரீ) ஶ்ரீ-அலஸமாயிருக்கிற, கபோலூ-கடைகன்பார்வையையுடையதும், (கரகலி தலலி தவம்ஸா) கரகமலத்தில், கலி த-வைக்கப்பட்ட, லலி த-ஸௌந்தரமான, வம்ஸா-வேணுவையுடையதும், கிஶோரா-இளம்பிராயமுடையதும், கா கவி-அபூர்வமுமான, (கூவாலஹரீ) கூவா-கருணையினுடைய, லஹரீ-பரவாஹமானது, ஶ-என்னுடைய, ஶநஸி-நெஞ்சில், வஸ்ய தாழ்-நித்யவாஸமசெய்யட்டும். (74)

(தா-ம்.) இப்படி ஆச்ரித தோஷங்களைக் குணமாகக் கொள்ளாகின்ற க்ருஷ்ணன், தன்னுடைய கருணையில், அழகிய முகத்தையும், நிறைந்த கடாக்ஷத்தையும், இவ்வழகுடனே கையில்பிடித்த தூதுகிற வேணுவையும்; இளமபருவத்தையுங்காட்டி என நெஞ்சில் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கக் கடவாரூக. (எச)

ஸ்லோ॥ ஸகுஹ்ஸ்ரீகஸ்ரீகஸ்ரீ தவாஸ்ரீவாஸ்ரீவ்ரீ வாஸ்ரீவ்ரீ
தாவைஹி-ஸ்ரீவாவ தம்வஸாம் | வ்ரீணவ்ரீயவ்ரீஸ்ரீ தவெணு-நாதாம்
வெணு-ரீதாம் ஸ்ரீ தாஸ்ரீவாஸ்ரீ ஸ்ரீ தஸ்ரீஹாவகஸ்ரீவாம்॥

(ப-உ.) (ஸ்ரீகஸ்ரீ தவாஸ்ரீவாஸ்ரீவ்ரீவாம்) ஸ்ரீகஸ்ரீ த-அப்யஸிக்கப்பட்ட, வாஸ்ரீவாஸ்ரீவ்ரீவாம்-பசுமேய்க்கையாகிற வ்யாபாரத்தையுடையவனும், (வாஸ்ரீவாவ்ரீ தாம்) வாஸ்ரீ-சிறுபிள்ளைகளினுல், சூவ்ரீ தாம் - சுற்றும்சூழப்பட்டனவும், (வைஹி-ஸ்ரீவாவ தம்வஸாம்) வைஹி-ஸ் - மயிலினுடைய, ஸ்ரீவா-இறகுகளை, சவ தம்வஸாம்-சிரோபூஷணமாகவுடையனவும், (வ்ரீணவ்ரீயவ்ரீஸ்ரீ தவெணு-நாதாம்) வ்ரீணவ்ரீ-ப்ராணனைக்காட்டிலும், ப்ரீ ய-இஷ்டமாயிருக்குப்படி, வ்ரீஸ்ரீ த-ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வெணு-ரீதாம் - வேணுகாநத்தையுடையனவும், (ஸ்ரீ தஸ்ரீஹாவகஸ்ரீவாம்) ஸ்ரீ தஸ்ரீ-அநுகூலர்களான, ஹாவகஸ்ரீவாம்- ஆபர்மகளிர்களையுடையனவுமம, (ஸ்ரீவாம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விலாஸங்கள்), ஶ்ரீ ஹாம் - கண்களுக்கு, ஸ்ரீ தாம் - குளிர்ந்தலைகளுமான, ஸகுஹ்ஸ்ரீ-(நம்மை) காப்பாற்றக்கடவதாக. (75)

(தா-ம்) தாய்தந்தைகளால் நியமிக்கப்பட்டுப் பசு மேய்க்கப்போன க்ருஷ்ணன், தலையில் மயிலிறகைசூடி இடைப்பிளைகளால் சூழப்பட்டவராய் காட்டிறசென்று மிகவுநினைதாய் ப்ரலாக்யமான வேணுகாநத்தைப் பண்ணி இடைசகிகளுடைய ஹருதயத்தை யாகர்ஷிப்பிதது, தன்னைச்சுற்றிச்

சூழ்கின்ற அவ்விடைச்சிகளுடைய கண்களாக குளிரப்பணை நின்றன; அவ்வாகளை யாகந்திப்பிதற்போல் எனனையும ரகூஷிபபாஞக. (எரு)

ஸ்ரீ॥ ஸ்ரீதஸ்வைகி தாயரம்ஸிஸிரவெண்ணாஹாஜ்ய
தம்ஶ்ஹ்ஸ்ரஜொவநம் ஏஹகூடாக்ஷோஹாகும்।
உரஸ்யவிஸ்ரீ நயா கூ'யாவஸோஸ்ரீஜ்ஜிதம் ஹ்வஸ்ய ஶ்
வாமதஜ்ஹ்வ நஜைவதம் வாதஸ்ரம்॥ (76)

(ப-உ.) (ஸ்ரீதஸ்வைகி தாயரம்) ஸ்ரீத-சிறுபுறுவலினுல், ஸ்வை கித-பூத்ததுபோல் பண்ணப்பட்ட, கூயரம்-அதரத்தையுடையதும், (ஸிஸிரவெண்ணாஹாஜ்ய தம்) ஸிஸிர - செவியைக் குளிரப்பண் ணுமதும், வெண்ணாஹாஜ்ய தம்-அமுதம்போல் இனியதுமான குழ லோசையையுடையதும், ஶ்ரஹ்ஸ்ரம் - அடிக்கடி, (தரஜொவநம்) தரஜ-சஞ்சலமான, ஜொவநம் கண்களையுடையதும, (ஏஹகூடாக்ஷோ ஹாகும்) ஏஹ - கொழுபோபரியிருக்கிற, கூடாக்ஷ-பார்வைகளு டைய, ஹாகும்-வரிசைகளினுல், கூகும்-வ்யாப்தமானதும், (உர ஸ்யவிஸ்ரீ நயா) உரஸ்ய - திருமார்வில், விஸ்ரீ நயா - சேர்ந்திருக்கி ற, கூஸோயா - லக்ஷ்மியினுல், ஸஹாஸ்ரீஜ்ஜிதம் - தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட தும், ஹ்வஸ்ய - பூலோகத்தை, உவாமதம் - வந்தடைந்ததுமான, ஹ்வநஜைவதம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுகிற லோகநாத தத்வமான தது, நஸ்-நம்மை, வாதஸ்ரம்-ரகூஷிக்கக்கடவதாக. (76)

தாம் பிராட்டியைத் தன் மார்பிலுடைய பராத்பரனை ஸர்வேஸ்வ ரன் இப்புவிபில்க்ருஷ்ணனுகவந்தவதரித்துருக்மிணீதேவிஒருகாடா (மாலா) லிங்கநம பண்ணிக்கொள்ள, அந்த ஸந்தோஷாதிசயததினுல் ஒருபுன்முறுவல் செய்ய, அது கோவைப்பழம்போல் சிவந்த அதரததின்மேல் வெண்பூப் பூத தாற்போல் விளங்கிறது; சிறிது வேணுகானம்பண்ணினன், அதுகேட்டார் செவியைக் குளிரப்பண்ணிற்று; அவ்வானந்தத்தினுல் அவன் அடிக்கடி மலர விழித்துப்பார்த்தான, அக்கடாக்ஷங்கள் சுற்றி யெங்கும் பரவாநின்றது; அவ் வழகெல்லாம் நம்மை ரகூஷிக்கடடும். (எசு)

ஸ்ரீ॥ நயநாஜ்வைஜ ஜதகாஜஹ்ருஜ்யாஜ்வை
ஜகிஜவிகாராணிகும। வாணாஜ்வைஜ ஜ்ரிஸ்ரெவெ
கயநம வஜநாஜ்வைஜ வ்ரஜவய்ரிவிஹவ்ஸ்॥ (77)

(ப.உ.) நயநகாஜ்வைஜ - தாமரைமலர்போன்ற கண்ணில், காஜ ஹ்ருஜ் - இஷ்டத்தையளிக்கவல்லதும், ஹ்ருஜயகாஜ்வைஜ-ஹ்ருதய

கமலத்தில், கிம்சுகவி-அநிர்வாச்யமான, காரணிகழி-கருணைஸ்வரூபமானதும், வாரணகுஜ்ஜவிஜ - பதகமலத்தில், சிந்தாமணிகயநழி) சிந்தாய - யோகிகளுடைய குழாங்களுக்கு, யநழி - நிதியானதும், வதநகுஜ்ஜவிஜ - முககமலதத்தில், (வ்ரஜவயஸ்விலஸவழி) வ்ரஜவயஸ்-ஆய்ச்சிகளுடைய, விலஸவழி - ஐச்வர்யமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வதனத, லஜத-அடையுங்கள். (77)

தா-ம். கடாக்ஷித்ததபோதே ஸர்வாபீஷ்டங்களையும மளிக்கவல்ல கண்களையும், மஹாவதிகள் தங்களுக்குப் பெரும்பொருளாகவெண்ணி தயாங்கிகிற ஸ்ரீபாதங்களையும், இடைப்பெண்களுகக அதிசயதனதை விளைப்பதான முகாரவிந்ததனதையு முடையளுனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயிக்கோள். (எ)

ஸ்ரீ॥ நிவ-ரவஸ நம்ஹஜ்ரவஸாஜ்ரானாம நிவ-ரண
வஸஜ ராஜ்யஸிவாவ-கீண-ம் | சவ்யாஜ்ஸ்யாய-ரஜஹாநி
யாநழவ்ரா வ்ரஜா நா உயிவெவ தம நஃ॥ (78)

(ப-உ.) ரவஸாஜ்ரானாழ-ஸ்டற்றபோக்யவஸ்துக்களை, நிராலம்பநழ-அடி-த்தோட்டுமதும் (திரஸ்கரிப்பதும்), சவபிண-ழ் - விபுலமான, (நிவ-ரணவஸாஜ்ராஜ்ய்) நிவ ரண-போகக்ஷஸ்ரகத்தினுடைய, வஸாஜ்ராஜ்ய - பூஷணச்வர்யமானதும், (சவ்யாஜ்ஸ்யாய-ரஜஹாநியாநழ்) சவ்யாஜ்ய-ஸ்வாபாவிகமான, ஸ்யாய-ர - போச்யனுக்கு, ரஜஹாநியாநழ-பெரியநிதியானதும், வ்ரஜாநாழ - ப்ராணிகளுக்கு, உயிவெவ தழ-உயிர்ந்தனதவழுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, நஃ-நம்மை, சவ்யாத-ரக்ஷிக்கட்டும், ஹஜ-ஆச்சர்யம், "ஐவ" என்பது வாக்யாலங்காரமாகவுமாம், வஸவ காரார்தமாகவுமாம். (78)

தா-ம். இவனை யனுபவிதநார்க்கு தேவாம்ருதம் முதலிய ஸகல ரஸங்களும் எட்டிக்காயாம்படி மிகவினியனுய், நிரதிசயாநந்த ஸ்வரூபனுய், மற்றவர்களைப்போல் ஓ ருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாய் அபரிசசிக்நமான போக்யதையை யுடையனுய், ஸகலப்ராணிகளும் ஆராதிதப் பலம்பெறவேண்டுமபடியான பரதேவதையான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நம்மைரகஷிப்பாணாக.

ஸ்ரீ॥ மொவீநாசஹிச தீதவெஷஹவ ராஜாவீந
ஸநஹார நிஸ-ரொவமஜுஷ் | கெஜீநாசவதார
வெஷரஹவாஸ்ரஜாநம காஜஹிநீவாயிந வாசிராம
வஹாநி॥ (79)

(ப-உ.) (சுஹிருதபீதவெஷஹஷ-ர்சு) சுஹிருத-ப்ரியமான, பீத-காநத்திலும், வெஷ-அலங்காரத்திலுமுண்டான, ஹஷ-ர்சு ஸங்பீதாஷத்திலுல், மொவீ நாழி-கோபிகைகளுடைய, (சுவீநஹ்ஷ நஹாரநிஹ-ர்ரொவமதிஷழி) சுவீந - பெருத்திருக்கிற, ஹ்ருநஹார-ஸ்த்நங்களில், நிஹ-ர்ர - நிராவிசாரமாக, உவமதிஷழி - மறைந்திருக்குமதும், கெஷ்டீ நாழி - க்ரீடைகளுடைய, ரவிலெஃ - விலாஸங்களில், உவாஸ்ருசாநழி - ஸேவிக்கப்படுமதும், (சுாஷ்டிநீவொஷ்டிநவ ரழி) சுாஷ்டிநீ - யமுனையிலுடைய, வொஷ்டிந - மணற்குன்றுகளில், வரழி - ஸஞ்சரிபபதும், வரழி - ஸ்ரேவாத்தமுமான, உஹஃ - தேஜஸ்ஸானது, நஃ-நம்மை, சுவதாவ - ரக்ஷிக்கட்டுமை. (79)

தா-ம். கோபிமாகள், தங்களுக் கிஷ்டமாகப் பாடுகிற வேணுகாநத்தையும், அலங்கார விசேஷத்தையுங் கணடு தங்களுடைய ஸ்தநங்களிலே சோத்து இவனை நெருகி யணைத்தார்கள்; ப்ருங்கார விலாஸங்களெல்லாம இவனை விட்டுப்போகமாட்டாதாய இங்கே குடிகொண்டிருந்தது; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலு ஆஹ்லாதகரனுய, யமுனையின் மணற்குன்றில விளையாடாநின்ற க்ருஷ்ணன், நமமை ரக்ஷிகககடவான். (எசு)

ஸ்ரா॥ வெஷ தாஃழி நவஸிவெவராஜு நாஃர நநீயஜ்ஞஷ-
வெணு-நிஷ்வநெந: । சாநநெநகிஃவிநஃ கூஜவாஷ்வஷஃ
சாஷ்டெஃவகுஷ்டவெஹாஷ ஹஃழிஹஃ॥ (80)

(ப-உ) (வெவராஜு நாஃர நநீயஜ்ஞஷ-வெணு-நிஷ்வநெந:) வெவராஜு நா - தேவதாஸ்த்ரீகளிலுல், ர நநீய - கொண்டாடத்தகுந்த, ஜ்ஞஷ-ர் - கோமலமான, வெணு-நிஷ்வநெந: - குழலினிசைகளிலுல், சாநநெந - காட்டில், (சாஷ்டெஃவகுஷ்டவெஹாஷ ஹஃழி) சாஷ்டெஃவ - இருண்டமேகத்தம்தாடு, சுவஹாஷ ஹஃழி - சண்டைசெய்யாநின்றதும, (கூஜவாஷ்வஷஃழி) கூஜவா - கருணைக்கு, கூஷ்வஷஃழி-இருப்பிடமானதும், கீ:கூவி - அநிர்வசநீயமான, உஹஃ - தேஜஸ்ஸானது, நஃ-நம்முடைய, உநஸி - ஹ்ருதயத்தில், வெஷ தாழி - விளையாடக்கடவதாக. (80)

தா-ம். காநதத்தில் போய்போன கந்தர்வ கன்னிகைகளும் அப்ஸரஸஸ்க்களும கொண்டாடும்படி வேணுகாநம் செய்யாநின்று கொண்டு ப்ருந்தாவநத்தில ஸஞ்சரிக்குமவனுய, நீர்கொண்ட மேகத்தைக்காட்டிலும் நீலவர்ண

ஞய், டரமதயாளுவான ஸ்ரீ கருஷ்ணன, அத ப்ருதாவாகத்தைவிட்டு இனி
என்மனதில் விளையாடகடவாரை. (அ0(

ஸ்ரீ || வணீஸாவவிலொவ நாஹி, ரஹஸ்ரீணீஹ
ரவ்ளபிஹிவ-ணீஹ சி தாரஹகூ ஜாஹிரஹிதஃ ஸ்ரீ
ணீகூ தாஹிவ-ந்ருதஃ | வாணீஜளவவிநாஹயங்ரதி
வ்ரி தஸ்ரே சிணீ ஸயெஹாயகெவ-ணீ ராத்வ; ஜ்வ
ஸம்வ்ரஜ்வதிஃகெஷாணீவதிஃவாதாரநஃ | (81)

(ப-உ.) (சஹஸ்ரீணீஹரவ்ளபிஹிஃ) சஹஸ மெள்ளமெள்ள
சலியாநின்ற, ஸ்ரீணீஹர - நிதம்பதேசத்தின் பாரங்களுடைய,
வ்ளபிஹிஃ - காம்பீர்யதத்தையுடையவர்களும், (வெணீஹ சி தாஸ
கூஜாஹி) வெணீஹசித - வெள்ளபிடாகின்ற, ஸஸ - ஸௌந்தாயா
திகளுடைய, கூஜாஹிஃ - ஸ்ஞ்சாரங்களையுடையவர்களும், சஹிதஃ-
சுற்றும், ஸ்ரீணீகூ தாஹ்ஃ - வரிசைவரிசையாக நிற்பவர்களுமான,
வணீஸாவவிலொவ நாஹிஃ - மான்குட்டியோடொத்தகண்களையு
டைய ஸ்த்ரீகளாலிருந்த, வ்ரதஃ-சூழப்பட்டவனும, ரதிவெ தஃ-
மன்மதனுடைய, ள-வாணீ - இரண்டுகைகளையும், (தஸ்ரணீ ஸ
யெள்) தஸ்ரணீ-அமபராப்பொதிபில், பவெபஃ - அமைந்திருக்கிற,
ஸாயகெஃ - பாணங்களினால், விதாஜய - ஆராதிப்பியாகின்ற
வனும், வாணீ நாத் - வாக்குக்களுக்கு, வாழ்-மிகவும், சுவஜ்ஞ-அ
விஷயமானவனும், வ்ரஜவதிஃ - இடையர்ஸ்திரிக்கு ரக்ஷகனானவனும்,
கெஷாணீவதிஃ - லோகநாதனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நஃ - நம்மை
வாதாஸ-ரக்ஷிக்ககடவாரை. (81)

தா-ம் மான்குட்டியோடொத்த அழகிய நேத்ரங்களையும், தடக்க
போகாமல் கால்மேல் பாரத்தைசுமத்த வல்ல பெருத்த நிதம்பங்களையும்.
வெள்ளமிட்டுப் பாயாநின்ற ஸ்ருங்கார விலாஸங்களையுமுடையரான கோபி
மார்கள் வரிசைவரிசையாக இவனைச சூழ்ந்துநிற்க. இவன் கடவேன்று; மன்
மதன் தன் னமபராதத்தாணியிலிருந்த பாணங்களை எடுத்து விட்டு அவனுடை
ய இரண்டுகைகளுமே மாய்ந்துபோம்படியாக அப்பெண்களுக்குக் காமவிகா
ரத்தையுண்டுபண்ணின வாசாமகோசரமான மஹிமையையுடைய ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணன் நமமை ரக்ஷிப்பாரை என்று வேண்டுகிறார். (அ

ஸ்ரீ|| சாஹவி நீவொ ஸ்ரீ நதசாஸ நிவிபஸ்ரீ யெ வொ
ஸ்ரீணா ஜெஸ்ரீயெ தாயஜ்வெ தரவாத ரநிஹிதம ஸ்ரீயஃ

நஜஸூாதியஃ | வாஜவாணிதலெநியாயதயூாரம வெ
ணூம்விஷாணம்கூழிவூாஜெமாஸூவிலாகயநு வூதீக
லஜெஜூவாரஜூாலாகயெ|| (81)

(ப-உ.) வாஜ-வாணிதலெ-இடதுகையில், தயூாரந்த-ஸுந்தர மான, வெணூந்த-மூரளியை, நியாய-வைத்தும், கூழிவூாஜெ-இடுப்பிலேர்பக்கத்தில், விஷாணந்த-மாட்டுக்கொம்பிலால் செய்யப்பட்ட வாத்யவிசேஷத்தை; நியாய-வைத்து(க்கட்டிக்கொண்டு), மாஂ ஏ-பசுக்களையும், விலூாகயநு - பார்த்துககொண்டிருப்பவனுமாய்க் கொண்டு, (வூாரஸ்லூஜூாதாயெ) வூாரஂ-முன்னே, லஜூாரசு - பெருகாநின்ற, தாயெ - ஜலத்தையுடையதும், (தூாஏ நிவிஷஜூாயெ) தூாஏ-பச்சிலைமரத்தினுடைய, நிவிஷ-நெருங்கியிருக்கிற, ஜாயெ-நிழலையுடையதுமான, (கூாஜநீவூாஜலிநு) கூாஜநீ-யமுனையினுடைய, வூாலிநு - மணற்குன்றில், (தாயஜவாதூ வாதூநிஹிதந்) தாயஜவாதீ - தாமரையிலையாகிற, வாதூ, - பாத்திரத்தில், நிஹிதந்-வைக்கப்பட்ட, ஏயஂ நு-இத்யோதநத்தை, யஃ-எவனொருவன், கூஸ்ரூாதி - போஜநபண்ணுகிறானோ, தந்-அப்படிப்பட்ட, வொஏ:-சிறுவனை, வூதிகூஏந்-கூஷ்ணநாதோறும், கூலொகயெ - ஸேவிக்கிறேன். (82)

தா-ம். ஒருகால் பசுமேய்ககப்போகையில் பொழுது உசிதப்பட்டவாறே, யமுனையிலோர் மணற்குன்றில் மரதருநிழலில ஜலத்தினருகே உட்கார்ந்து, இடதுகையில் வேணுவைவைதது, ஓர வாதயவிசேஷமான மாட்டுக் கொமபை அரையில் சொருகி பசுகளை யொருபக்கல பாரதது கொண்டு, தாமரையிலையில் ததயோதநதததைவைதது வலதுகையாலெடுதது புஜியாநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய அவ்வழகை நானடிக்கடி காண வாசைப்படாநின்றேன். (அ உ)

ஸ்ரூா|| யஜூாவீவஜெநந்-உணவுஜெ நிதூம்வூ-சிரிகூா
வதூ கூம் யலுகூஜீ கூவஸாத கூஜூ கூலுஸாவூா கொாவதி
நீஸரம் | யநிவூாணநியா நஸாய நவியாஸிஜாஜநம
பொமிநாம தநஸ்ரூாஜலுசாவிரஸ்தூ-ஹூாஜெயெ கூஷ்ணா
ஸியா நம்ஜஹி|| (83)

(ப உ.) யது-எந்தசேதஜஸ்ஸானது, (மொவீவஜெநந்-உணவுழ்) மொவீ-கோபிகைகளுடைய, வஜநஜந்-உணவுழ்-சந்த்ரமண்டலம்

போன்றமுகத்தில், கஸ்தூரியிலுலிடப்பட்ட திலகமாக, சஹ-ஆபிற்றே, யசு - எந்த தேஜஸ்ஸானது, (லக்ஷ்மீ கரவஸாதகரஸ்ஹ கலஸவ்யாகொவழ்) லக்ஷ்மீ-ருக்மிணிப்பிராட்டியினுடைய, கரவஸாதகரஸ்ஹ கலஸ-தங்கக்கலசமபோன்ற ஸ்தநத்தில், வ்யாகொவழ் - மலர்ந்திருக்கிற, ஜூர்ஜ்ஜ்வாழ் - கரிநெயதல் பூவாயிற்றே, யசு - எந்ததேஜஸ்ஸானது, யொமிநாழ்-ருஷிகளுக்கு, (நிஷ்ணநிபா நஸாய நவியள) நிஷ-ர்ணன-மோக்ஷமாகிற, நிபாந-புண்ணியத்தை, ஸாப நவிபள -அடையவேண்டுவதற்காகச் செய்யும் வ்யபாரத்தில், (ஸிஜாஜூ நழ்) ஸிஜா - பொருளைக்காண்பிக்கவல்ல, சஜூ நழ்-கண்ணுக்கிடுமை மையாயிருக்கிறதோ, தசு-அப்படிப்பட்ட, ஸ்ரீராஜுழ்-நீலவர்ணமான, கூஷ்ணாஹியாநழ் -க்ருஷ்ணனென்றுபேரையுடைய, ஜஹஃ-தேஜஸ்ஸானது, நஃ - நம்முடைய, ஹ்ருஜயே-நெஞ்சில், சுவிஸ்ஹ்ருத்-ப்ரகாசிக்கட்டும். (83)

தா-ம. நீலவர்ணனான க்ருஷ்ணன், கோபிமார்களுடைய நெற்றியில் கஸ்தூரீ திலகமிட்டாற்போலவும், ருகமிணியினுடைய முலைதடங்களில் கரிநெய்தல் மலர்போலவும், மஹாவதிகள் மோக்ஷமாகிற மஹாநிதியைதேடிக கண்டெடுக்கைக்கு ஸாதநமான ஹிததாஞ்சநம் போலவும் விளங்காநின்றான், அவன் இனி நமமுடைய ஹ்ருதயதத்திலும்தோற்றி விளங்கக்கடவாஞக.

ஸ்ரீ ॥ லக்ஷ்மீநீவாகாஞ்சி ந்ரவக்ஷ்நம் லஹ்ரவத
ஸ்ரீயம் ஸ்ரீவத்ஸாஞ்சு ஸாரகுளஸ்ரேயாம் வீதா
ஸ்ரீரம்ஸ்ரேநாம் | மொவீநாம்நயநாத்துராவிர்தத
நாவிமாமொவஸம்வாவ்யதம்மொவிஷ்ணகு வெண
நாஜ நிரதம்ஜிவ்யாஜ்ஜஹ்ஷிஜ்ஜ ஜ॥ (84)

(ப.உ.) (லக்ஷ்மீநீவாகாஞ்சி) லக்ஷ்மீ மலர்ந்திருக்கிற, ஜூர்ஜ்ஜ்வா-கரிநெய்தல்பூப்போன்ற, காஞ்சி - காந்தியையுடையதும், ஜந்ரவக்ஷ நழ்-சந்த்ரனைவென்ற முகத்தையுடையவனும, (லஹ்ரவதம்ஸ வீயழ்) லஹ்ர்-மயிலிறகாகிற, சுவதம்ஸ - சிரோபூஷணத்தினால், வீயழ் - ஸுந்தரமானவனும், (ஸ்ரீவத்ஸாஞ்சு) ஸ்ரீவத்ஸ - ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற வெள்ளோமயிர்ச்சுழியை, சுஞ்சு - மார்பிலணியாளமாகவுடையவனும், (உதாரகுளஸ்ரேயாழ்) உதார-கம்பீரமான, குளஸ்ரே-ஹ-

கௌஸ்துபமென்கிற மரகதப்பச்சையை, யரழ - மார்பிலணிந்தவ
னும், வீதசூஷ்ரழ - ஸுவர்ணமயமான வஸ்த்ரத்தைதுடுத்தவனும்,
வஸுரழ-ளழிலபூண்டவனும், மொவீநாழ - இடைச்சிலருடைய,
(நயநொதுவாவி-ததநுழ) நயநஉதுவ - கணகளாகிய கரிநெ
ய்தல் பூவிரல், கவி-த-பூஜிக்கப்பட்ட, தநுழ-விக்ரஹத்தையுடை
யவனும், (மொமொவவுஜுவாவுதழ்) மொ - ஆக்களருடையவும்,
மொவெ-ஆயருடையவும, வஜவ - திரளிரல, கூவுதஉ - சூழப்பட்ட
வனும், (கூவுவெணுநாஉநிரதஉ) கூவ-இனமயான, வெணுநா
உ - வேணுகானத்தில், நிரதழ - மிகவும ஆஸக்தியையுடையவனும்,
(ஶிவுராஜுஹஶுஷழ) ஶிவு-ஸ்லாகயமான, கஜு-திருமேனியிலணியப்ப
ட்ட, ஹரிஷ்-ஆபரணங்களையுடையவனுடான, மொவிநுழ-ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணனை, ஹஜை-பற்றுகிறேன். (84)

தா-ம. மலாநத கரிநெய்தலேபான்ற திருநிறத்தையும், சநதரேலைடொ
தத முகத்தையும, கொண்டையில ப்ரியமாகக கட்டின மயிலிறகையும, மா
பில பழிந்த ஸுரீவதஸமென்னும மறுவையும, கழுத்தில தொங்கவிட்ட கௌ
ஸ்துபத்தையும, அரையிலணிந்த பீதாமபரத்தையும, மற்றுமுளள அலங்கார
தத்தையுமுடையனாய, கோபிமாகள் அதயாதரத்துடனே பாகக, கோகக
ளும கோபாகளும சூழ்நிறக, குழலூதாநின்ற கருஷ்ணஸ்வாதத்திரையை சரண
மடைகிறேன. (அசை)

ரொஷ || யநாஹீஸுரஸீரஹாஜுரவஸ்ரொ ஸ்ரஜுஷாயஜ
ரொவியியஸுகஃ கஜுராவிஹாரஸவநழுகஸ்ரீ
ரெஸ்ரிளள | யதாஉஷுவிநிஷ்யதாஸுரநஸீஸம
ரொஜுஸீரொஹஷிணையநாஜிஷுணையஸ்ரொநாதீஉஸ
ரிதஸ்வொயாதஹஸுகஸ்ரீரெகுஸுவஷ்|| (85)

(ப-உ.) (யநாஹீஸுரஸீரஹாஜுரவஸ்ரொ)யக-எவனுடைய,
நாஹி-கொப்பூழிலுண்டான, ஸுரஸீரஹ-நாமமரைபூவினுடைய,
கஜுரவஸ்ரொ - உள்ளிதழில், வியிஃ-ப்ரும்ஹா, ஸ்ரஜுஷாயஜாணஃ-ப
ன்முகபோலாணரே, (யதகஃ) யக - எவனுடைய, வகஃ - மார்வு,
(கஜுராவிஹாரஸவநழு) கஜுரா - லக்ஷ்மியினுடைய, விஹாரஸவ
நழு-க்ரீடாகருஹமாயிறரே, (யவுகஸ்ரீ) யக-எவனுடைய, வகஸ்ர
ஸ்ரீ-தோதரங்கள், (ஜநுடள) ஜந-சந்த்ரனும், ஜந-ஸூர்யனுமா
யிறரே, (யாஸுரஸுவிநிஷ்யுதா) யஸு-எவனுடைய, வாதகுவை-

பாதகமலத்தில் நின்றும், விநிஷ்ஸ்ருதா-உண்டாய்ப்பெருகிற, ஸுரநதீ-தேவகங்கையானது, ஸஜ்ஜாஃ - ருத்ரனுக்கு, ஸிரோஷணி-தலைக்கணியாயிற்றே, (யந்நாஃஷ்ஸுரணி) யஃ-எவனுடைய, நாஉ-திருநாமங்களுடைய, ஸுரணி-த்யானமானது, ஔரிதி-பாபத்தை, யௌநாதி-உதறிவிடுகிறதோ, ஸஃ-அப்படிப்பட்ட, கௌஸவஃ-க்ருஷ்ணன், வஃ-உங்களை, பாயாத்-ரக்ஷிக்கட்டும். (85)

தா-ம். பதினாலு லோகங்களையும் படைக்கவல்ல ப்ரும்மா, இவனுடைய திருநாபி கமலத்தில் பிறந்து வண்டுபோல் சோந்து மறைந்து கிடந்தான்; ஸகலஸம்பத்துக்கும் காரணமாகிய லக்ஷ்மி, இவன்மார்பில் சிதயவாஸம்பண்ணுகின்றாள்; வாக்குக்குக் காரணமாகிய சூர்யனும், ஸகல தீபனை சந்தரனும இவனுடைய இரண்டுகண்களில் நின்று முண்டாரைர்கள்; ஸகலலோக பாவனையான கங்கை இவன் திருவடியில் நின்று முண்டாய், சங்கரன் சடையினில் அலங்காரமாகச சூடப்பட்டு நின்றது; ஸகல பாபங்களும் இவன் பேர்சொல்லவே கடுகடைவிட்டோடா நின்றது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிகக கடவாரை. (அ)

ஸ்ரீ॥ ஸ்ரீகுருவாயுவிதஜ்ஞலிஜ ஸ்ரஜீஃவாஉச
லெ தீநாநாஹீ வராஹிஹ்ருயெ ஔரவாணாஉராரா
ரெஃ । ஹாராஃகவேணு ஹரிஜணிஉயாவகூவெஜுஜிரெ
வாஃ விஜ்ரூஹ்ருஷாஸ்ரீகாராநிவயெ வொஷயொவதீ
தீடாகூகாஃ॥ (86)

(ப-உ.) ஔராரெஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வாஉஜ்ஞலெ-திருவடிக்கீழ், சுலிதஜ்ஞலிஜெஃ-கரிநெய்தல் புஷ்பங்களினால்செய்யப்பட்ட, சுஜ்ஜலிஃ-அஞ்சலியாகவும், நாஹீவராஹி - கொபபூழ்கிற தடாகத்தில், தீநா-மத்ஸ்யங்களாகவும், ஹ்ருயெ-மனஸ்ஸில், ஔரவாணாஉ-மந்மதபாணங்களாகவும், கவேணு-கழுத்தில்; ஹாரிஜணிஉயாஃ-இந்த்ரநீலமாணிக்கங்களினால் செய்யப்பட்ட, ஹாராராஃ-மாலைகளாகவும், வகூவெஜு-முக கமலத்தில், ஜிரெவாஃ-வண்டுகளாகவும், விக்ரஹநிவயெ-சுழற்கற்றையில், விஜ்ரூஹ்ருஷாஸ்ரீ-மயிலிறகினால் செய்யப்பட்டபூஷணங்களாகவும் ஆகாநின்ற, (வொஷயொவதீதீடாகூகாஃ) வொஷ-இடைச்சேரியிலுள்ள, யொவதிசு - ஸ்த்ரீகளுடைய, கூடாகூஃ-பார்வைகள், கவாழ்-உன்னை, ஸ்ரஜீஃ-ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (87)

தா-ம் கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய ஸகலாவயவங்களையும் பார்க்கும்போது அவர்களுடைய கடாக்ஷங்கள் இவனுடைய ஓரோராவயவங்களில் ஓரோரு விதமாகத் தோற்றுகின்றன; அதாவது-ஸ்ரீபாதங்களில், ஆஸ்ரிதர்களால் சிக்கப்பட்ட கரிநெய்தல் பூக்களாகவும், கொப்பூழாகிற பெருமடுவில் மீன்களாகவும், மார்பில் மதோவிகார ஜநகமாய் காமன்வில்லிட்டெய்த அம்புக்களாகவும், கழுத்தில் இந்தரநீலக்கல் கோத்த மாலையாகவும், வதநாரவிந்ததில் வண்டுகளாகவும, சிரஸ்ஸில் மயிலிறகாகவும், இப்படி பலவிதமாகக காணுகின்றன. (அசு)

ஶ்ரீ ॥ உயிஃய நநி நாஎெ ஹ்ருத்நிஃ: ப்ரஹாத
நிஹ்ரதவஃஃ ஸாரம் வத்ஸீ நாம் ப்ரவிஷ்: | ஊவகுஃ
ஸ்ரீரொரஸ்ரு நிவ்ரூவ்ருஃவாந்ஸு கவைஹித நவநீ
தஃவாத ரூஹொவாத்மவாத் ॥ (87)

(ப-உ.) ப்ரஹாத-விடியற்காலத்தில், (உயிஃய நநி நாஎெஃ:) உயிஃய நந-தயிர்கடைகையினுடைய, நி நாஎெஃ: - இரைச்சலினால், (ஹ்ருத்நிஃ:) ஹ்ருத்ந - விடப்பட்ட, நிஃ: - உறக்கத்தையுடையவளாய், வத்ஸீ நாம் - இடைச்சிகளுடைய, ஸாரம் - க்ருஹத்தை, (நிஹ்ரதவஃஃ) நிஹ்ரத-அடியோசையில்லாத, வஃஃ - அடிவைப்பையுடைத்தாம்படி, ப்ர விஷ்: -பரவேசித்தவளாய்க்கொண்டு, (ஊவகுஃத ஸ்ரீரொஃ:) ஊவகுஃத-வதநகமலத்தினுடைய, ஸ்ரீரொஃ:-காற்றுக்கனிகளால், தீவாந்ஸு-விளக்குக்களை, ஸ்ரூரூ-சீக்கிரமாக, நிவ்ரூவ்ரு-அணைத்து, (கவைஹித நவநீதஃ:) கவைஹித - விழுங்கப்பட்ட, நவநீதஃ:-வெண்ணெயையுடையவளுனை, ஹொவாத்மவாத்ஃ:-ஆயர்கொழுவன், வாத ரூ-ரக்ஷிகக்கட்டும். (87)

தா-ம். ஒருநாள் விடியற்காலதத்தில் ஆய்ச்சிகள் தயிர்கடைகையில் அப்பேரொலியைகேட்டு உறக்கம்தெளிந் தெழுந்திருந்து, அடியோசைகேளாமல் மெள்ளமெள்ள அவ்வாய்ச்சிகளுடைய அகங்களில் புகுந்து, அங்குள்ள விளக்கைத தன்வாயிலூதி யணைத்து, அவாகள் கடைந்து திரட்டிவைத்த வெண்ணெயைவாரிவிழுங்காநின்ற ஆயர் சிறுவன்நமமைரக்ஷிப்பானாக. (அள)

ஶ்ரீ ॥ ப்ர ராத ஸ்ரஸாத்ஃயிவொஷவி நீ தநிஃம் நிஃாவ
ஸா நரஃணீயஃ வொரவிநு: | ஹ்ரூஃரூரா நவஃருவவ்ரூ
ஷம் நய நாஹிராஃஃ நிஃவஃ நய நம் நவநீ தவொரு: ॥

(ப உ.) (உயிவொஷவி நீ தநிஃ:) உயிவொஷ-தயிர்கடைகிற

ஸைசயினால், விநீத-போக்கடிக்கப்பட்ட, நித்ரா-உறக்கத்தையுடைய வனும், (நித்ராவஸாநஸமணீயஸுவாரவிந்தே) நித்ராகலஸ-உறக்கத்தினது முடிவில் (விழித்தெழுந்திருக்குங்காலத்தில்), ஸமணீய-மநோஹரமான, ஸுவக்த்ரவிந்த-முக கமலத்தையுடையவனும, (ஹஸ்தாநவத்வக்ஷஸா) ஹஸ்த - மநோஹரமானதும், ஸுநவத்வ-குற்றமற்றதுமான, வக்ஷஸா - விகாஸத்தினால், நயநஸுஷமாத்த-கண்களுக்கினியழகினை யும், (உந்நித்ரவந்த்ரயநத்வே) உந்நித்ர-மலர்ந்திருக்கிற, வந்த்ர-தாமரைமலர்போன்ற, நயந த்வ நேத்ரங்களையுடையவனும், நவநீதவொரமி-வெண்ணெய்க் களவுகாண்டவனுமான பரீக்ருஷ்ணனை வ்யாதநி-விடியற்காலத்தில், ஸ்மராமி-த்யாநிக்கிறேன். (88)

தா-ம். இப்படி விடியற்காலத்தில நபிர்கடைகிற ஓசையைக்கேட்டுக் கண்விழித்தவனும், அப்போதுணடான அதிரமணீயமான முகத்தழகையும, பராக்ருதரைபபோல்உறங்கியெழுந்தீபாதுண்டான ஆபாஸேநாவஷங்களான்றுமின்றிககேகண்ணுககும மனதுக்கு மினிதான விக்ரஹத்தையும், அலர்ந்த தாமரையிதழ்போல் பரந்து நீண்டகண்களையுமுடையவனுய்க்கொண்டு, வெண்ணெணையக்களவுகண்டு விழுங்காகின்ற கருஷ்ணனைக காலையில் நிகந் தோறும் தயாநியாநின்றேனை (அஅ)

ஸ்ரா ॥ ஹஸ்துஹஸ்துகவதம்ஸகொஸ்துஸஜ்ஜ ஸாமஜிமவீம
வெஷிதஸ் । வஸ்துவீவிகாரவாஸிகாஜ்ஜலோவஸ்துசஜ்ஜ்வி
வஸ்துவஜ்ஜே॥ (89)

(பதஉ.) (ஹஸ்துஹஸ்துகவதம்ஸகொஸ்துஸஜ்ஜஸ்) ஹஸ்த-விகஸித்தி ருக்கிற, ஹஸ்துக - செவவாம்பலாகிற, வதம்ஸக - காணபூஷணத்தி ருல, உஸ்துஸஜ்ஜ ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, மஸ்து-கோபாத்தை யுடையவனும்,(ஸாமஜிமவீமவெஷிதஸ்) ஸாமஜிமவீ - வேதவாக்குக்களி ருல்,மவெஷிதஸ்-தேடப்பட்டவனும், (வஸ்துவீவிகாரவாஸிகாஜ்ஜலோ வஸ்துசஜ்) வஸ்துவீ-கோபிகைகளுடைய, விகார-மபிர்முடியினால், வா ஸித-பரிமளிதத்துக்கொண்டிருக்கிற, காஜ்ஜலோவஸ்துவஸ்-தளிர்போன்ற விரல்களையுடையவனும், கம்ஸவி-அரிர்வாச்யனுமான, வஸ்துவஸ்-ஆப னை, ஸ்மராமி-ஆபரயிக்கிறேன். (89)

தா-ம். மலர்ந்த செய்வாம்பற்பூவைச் செவிகாபரணமாக இட்டு, இ டைப்பெண்களுடைய பூக்களணிந்த கேசபாசங்களில் கேளிகாலத்திலென்

து பரிமளியாரின்ற விரதகோயுடையவனுய, வேதவேதயனன க்ருஷ்ணனை யாமரயியாகினேறன். (அக)

ஸ்ரீ॥ ஹெயம்ஹரெஹர்ரதியநவநீதஉளயம்ஜாரகூஇஸ்ருஸ்ரூதஉகூதாவொராயழ்। ஹதுர்நுஸ்ரூநஹதிஉயஸ்ரூவொநஹொஷ்ம யதுஉதநாஹுநவெயஹ வஸ்ரூநாதஸ்ரூக்ருஷ்ணைஃ॥ (90)

(பதம்) ஹரெஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, டசு-யாதொரு, நவநீத உளயழ் - வெண்ணெய்க்களவுகண்டோ, தசு-அது(க்ஷமிக்கப்பட்ட தாய்க்கொண்டு), ஹெயங்-(மஹாபாதகங்களில்ஒன்றுன) ஸ்ரீவர்ண பஹாரத்திரவுண்டான பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, கஇஸ்ரு-இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஜாரகூ:-விடவ்யாபாரமானது (அநுஸந்திக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு), (ஸ்ரூஸ்ரூஉகூதாவொராயழ்) ஸ்ரூஸ்ரூதஉ-குருவாகிய பிதாவினுடையபார்ஸ்வயினிடத்தில், கூத-பண்ணப்பட்ட, கஇவொராயழ் - ஸங்கமாகிற அபராதத்திரவுண்டான பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, (கஇஸ்ரு)-இவன்செய்த,) ஓஸ்ரூநநஹகிஃ - ராவணனுடைய வதமானது (நிணைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு,) ஹதுர்நுழ் - ப்ரம்ஹ ஹத்தையினுவுண்டானபாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, (யதுஉதநாஹுநவெயஃ) யகு-எந்த க்ருஷ்ணனுல்டாநம்பண்ணப்பட்ட, வதநா-பூதனையுடைய, ஸ்தந-கொங்கையிலுள்ள, வெயஃ-பாலானது (எண்ணப்பட்டதாய்க்கொண்டு,) (ஓஸ்ரூவாநஹொஷழ்) ஓஸ்ரூவாந-ம(ஓ)த்ய பாரத்திரவுண்டான, ஹொஷழ்-பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறதோ, ஸஃ-அந்த, கூஷ்ணஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வஸ்ரூநாதஸ்ரூ-(எங்களாப்)பரிசுத்தராக்ககூடவானை (90)

தாம் இவன் வெண்ணெய் களவுகண்ட பழுயை யநுஸந்திக்கில் அவனுக்கு, ஸ்தேயமென்கிற-ஸ்தேராதத்திரியவுடைய ஸ்வர்ணபஹாரத்திரவுண்டான மஹாபாபம நசித்துப்போம்; பிறர்மனைவிகளோடு இவன் கூடிவிளையாடின விளையாட்டை நிணைக்கில் அவனுக்கு மாதரு கமநத்திரவுண்டான மஹாபாதகம் தொலந்துவிடும; இவன் ராமாவதாரத்நில பணணின ராவணவதத்தைசசொல்லில் அவன்செய்த ப்ரமஹ ஹத்தையினுவுண்டான பெரும பாவம நீங்கிவிடும்; பூதனையினது நஞ்சூட்டின ஸ்தன்ய பாநம்செயத இவனுடையசெயலை மநநம்செய்யில், அவன் ஸ்ரூராபாநம்பண்ணி ஸமபாதித்த மஹாபாதகம நீங்கும்; லோகவிபரீதமாய் சாஸ்த்ர காஹிதமாயினும் தனுடையசெயலை நிணைந்தார்க்குப் பஞ்ச மஹாபாதகங்களையும போகஹவல்ல

பதிதபாவநனை இந்த க்ருஷ்ணன், என்னுடைய ஸகலபாவங்களையும் போக்கி என்னை ரக்ஷிகககடவானாக. (கூ0)

ஶ்ரீ ॥ ஸாரஸாவஸஜீயஸாநவெஸாயவெவெகூ நிஶயெ
யஶ்ரயூயா । ஸ்ரீரஸாவகி ரிஹாமஶெஷஸளகூஸ்வஹெத
நிஜவெஷ்ரஶஜூஸ்வ ரஸ்ரு॥ (91)

(ப-உ.) ஸார-ஓ மந்மதனே! (ஸாயவெவெகூ நிஶயெ) ஸாயவ - ப்ரியம்பதிக்கு, வனகூ ஶயெ-முக்கஸ்தநமான, (ஜீயஸாநவெ)ஜீப-என்னுடையதான, ஸாநவெ-நெஞ்சில், யஶ்ரயூயா-உன்) இஷ்டப்படி, ஸாவஸ வாசம செய்யாம்த்கொள், கூஸள-இந்த க்ருஷ்ணனைகிற, ஸ்ரீரஸாவகிம்-பாரிஜம்பதியானவன், ஜஹ - இந்த என்மநஞ்சில், கூமஶெஷ-வரப்புருகிறான், (நிஜவெஷ்ரஶஜூஸ்வ நஸ்ரு) நிஜ - தன்னுடைய தான, வெஷ்ர-க்ருஹத்தினுடைய, ஶஜூஸ்வ நஸ்ரு-அதிக்ரமணத்தை (பிறர் தன்மனையைக்கொண்டு போவதை), கூம்-என்வன்றான், ஸவெஹத-போறுப்பான. (91)

தா-ம். ஓ மந்மதனே! நீமுன்போல என்மனதில் இஷ்டப்படிவந்து புகுந்து வாஸம்செய்யவேணாடாம; என்னெஞ்சு ஸரியம்பதிவந்து நிரயவாஸமசெய்யுமிடமாய்விட்டது; தனனிருப்பிடத்தை மற்றொருவன் கைக்கொண்டால் அதை யொருவனும பொறுததிருக்க மாட்டானகையால், அவன வரும்பொழுதாயிற்று, அவன கண்வட்டதிற்படாமல் நீ முன்னமே புறப்பட்டுப்போகாய். (கக)

ஶ்ரீ ॥ கூகூஞ்வி தம்ஜா நகூரஸ்வாஶம நஸ்ரு சுஶி தள
ஶகூஷிணஹஸ்வ வஜ்ரெ । கூஶ்ரகபஜ்ஜம நவ நீதவஜ்ஜணம
வொஶ்ரம்ஜகூகூநூம்ஜி நவஸாஸ்வராஜி॥ (92)

(ப-உ.) கூகூஞ்வி தழ்-முடக்கப்பட்டிருக்கிற, வாஜம்ஜா நகூ-இடதுமுழந்தாளையும், வாஜம்கூரம்வ-இடதுகையையும், சுஶி தள-தரையில், நஸ்ரு-வைத்து, ஶகூஷிணஹஸ்வ வஜ்ரெ-தாமரைப்பூப்போன்ற வலதுகையில் (வைத்திருக்கிற), நவ நீதவஜ்ஜணம - வெண்ணெய் முழுதையை, கூஶ்ரகபஜ்ஜ-பாராநின்ற, வொஶ்ரம்-சிறுவனை, ஶகூகூநூம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஜநவாஸ்-நெஞ்சிலுல், ஸ்வராஜி-த்யாநிக்கிறேன். (92)

(தா-ம்.) வலதுகையில் வெண்ணெயைவைத்து, இடது முழங்காலத்தரையில முட்டியிட்டு இடதுகையையும் கீழேயூன்றி, அவ்வெண்ணெயைக் குனிந்துபாராநின்ற சிறுவனுடைய அழகை எபபோதும் நினையாநின்றேன்.

ஸ்ரோ॥ஜா நு ஹ்ருதயேஸ்வதே ஜாதா ஹ்ருதயேஸ்வரீ|
வகு ணுஸ்வ ஸுஜகுப்ஷம் யஸ்யாஸ்தே ஸ்வபிஷாலகீ(93)

(ப-உ.) ஜா நு ஹ்ருதே - இரண்டுமுழந்தாள்களிலும், வாஹா ஹ்ருதம்ஸுவி திருவடிகளிலும், ஸுஜியாவஜ்ஜ-சுற்றும் ஓடாநின்ற வணப், வ ஸுரே-எழில்பெற்றவனும், (வகு ணுஸ்வ ஸுஜ) வகு ணை-குண்டலங்களோடும், ஸுமுக - முனைநெற்றிமயிர்களோடும்கூடியிருப்பவனும், வாஸுகே-சிறுபிராயமுடையவனுமான, கூப்ஷே-கண்ணனை, உஷஸி - விடியற்காலத்தில், யஸ்யாமி - த்யாகம்செய்கிறேன். (93)

(தா-ம்) கருஷ்ணன் காதிலிட்ட குணடலங்களசைய முனைனெற்றிமயிர்களலைய தவழ்ந்தோடி விளையாடுமபோதும, பாதர்களைத தரையிலூன்றி நடையாடுமபோது முண்டான அழகை நான் பரதிதிநமும காலையில் தயாநியாகினேறன். (சுகூ)

ஸ்ரோ॥விஹாயஸகோதண்ட ஸாயகாம் ஸ்ச தக்ஷிணே
தத்ஸ்ரஜேவ ஸமீ தாவதிதக்வாம்வ்ரஜணம்ஸ்ரிவாஸ॥ (94)

(ப-உ.) ஸீதாவதி த-ஜானகீவல்லபனை ஸ்ரீராமனே! (கோதண்ட ஸாயக) கோதண்ட-வில்லையும், ஸாயக-பாணங்களையும், விஹாய-விட்டு, வாணள-கையில், தக்ஷிண-ஒருமுஹூர்த்தகாலம், (ஸ்ரஜேவ ஸமீ) ஸ்ரஜா-மணிமயமாய், வாரு-ஸுந்தரமான, வேணு-குழலை, க்ருஹாண - பிடித்துக்கொள்ளும், (நிஜாதஸ்ய ஜ்ஜ) நிஜ தமமுடைய, உத்ஸங்கே ஜ்ஜ - சிரஸ்ஸில், ஸ்யாவலைஹ-ங்கே-மயிலிறகையும், க்ருஹாண-அங்கீகரியும், வ்ரஜாம-அநந்தரம், கச்சு-உம்மை, வ்ரஜணம்-ஸேவிக்கிறேன். (94)

(தா-ம்.) ஓ ஸ்ரீராமனே! நீர் கையிற்பிடித்த வில்லையும் அம்பையும் ஒரு க்ஷணகாலம் கீழேவைத்துவிட்டு அககையில் எஙகள் கண்ணபிரான்பிடித்த குழலைப்பிடித்து, சிரஸ்ஸில் மயிலிறகை முடித்தீராகில் அப்பொழுது தான் உம்மை நான வணஙகுவேன். (சுசு)

ஸ்ரோ॥ சுயம்க்ஷீராஜ்ஜ்யே வதிரிதிமவாஜ்ஜ ரகுகுஜ்ஜ
ஸ்ரீ தாஸ்ஜாஹிக்ஷீரோவ நயநயியாமொவ தபயம்|

கூடிநநவ்ரதஸ்ரிவிலோகவ்யாவிலிததசம்யெநஜநநீஸ்ரே
ரநுவ்ருத்யாலோகம் லக்ஷ்யாநுவிலயெயாந்தமநுஹரதிஸ்ம ॥

(ட-உ.) கூபடி-இந்த, மொவெதநயம்-ஆயர்ச்சிறுவனைக்ருஷ்ணன், கூடீ கூடிஜ்ஹாயெம்-திருப்பாற்கடலுக்கு, வெதிம்ரு தி - ஸ்வாமியென்றும், மவாழ்-ஆக்களுக்கு, வொகூடிஜ்தி - ரக்ஷ்னென்றும்(கருதி), (கூடீவ்யாவெநபநயயா) யகீர்ய-பாலிலையடைய, உவெரயநந-ஸையபாதநிமித்தமான, யிய ர்-புத்திபிறல், கூலாஹிம்-எங்களால், ஸ்ரிதம்-ஆச்ரயிக்கபபட்டான், கூபெநந - இந்த க்ருஷ்ணரால், வ்ரதவிலம்-(அதுக்கு)விக்நமானது, லக்ஷ்தம்-எபடோதும, வ்யவஹி-பணைப்படடது; யெந-எந்தகாரணத்திறல், கூலாகம்-எங்களுக்கு, (ஜநநீ ஸ்தாநஸ்தவி) ஜநநீ-தாயினுடைய, ஸ்தாநஸ்தவி - ஸ்தநத்தில்நின்றும்கூட, லக்ஷ்யதவி - ஒருகாலுங்கூட, பயம் - பாலானது, ஊநம்ஹ - அரிதாக, கூலம்பிம் ஆய்விட்டது. (9ந)

(தா-ம.) இந்த க்ருஷ்ணன் திருப்பாற்கடல் நாதன், இப்பொழுது அநேக கமபசுகளுக்கு நாயகனபிருக்கிறான இவனை யாபரபிதநால் கமயது விசேஷமாக பாலகப்படும என்று கருதி இவனை யாபரபிதனர்; இதனல் கமகது அதிகப் பாலகப்படவேண்டியிருகக அதுபோய் நமக்குமுன்புள்ள பாலையும கூடக கிடைக்கவொட்டாமல செயதாவிட்டான், அதனல், கமகுதாயழுலபிலுகூட பால் அகப்படாமல்போய்விட்டது. அவ்வளவுபாலும இவனிருவனுககே போகதநில்லையென்று கருதது. (கூந)

ஸ்ரீ ॥ ஹஸ்தாகூஹிவ்யாதெகாவிவொயாக்ரஹணதீஜ்ஞ
தி| ஹ்ரூயாஹவிந்யெ-ர்வாவிஸ்ரவ்ஷஜ்ஞாயாதீவிதி॥

(ட உ) கூஜ்ஞ-கண்ணனே! ஹஸ்தீ-(என்)கையை, வொயாகூ-(உன்)வலிவிறல், கூகூஹிவ்-தள்ளிவிட்டு, யாதம்கூவி-போய்விட்டாய் என்பது, கூஜ்ஞதம்ஹி-ஒருஆசர்யமா, ஹ்ரூயாஹ - (என்)மநஸ்ஸில்நின்றும், நிய-ர்வாவிபதி-போறையாகில், தெ-உன்னுடைய, வொ ரவ்ஷ-வல்லமையை, ஜ்ஞாதி-என்னுவேன். (9ஏ)

(தா-ம்.) ஓ கருஷ்ணா! நானுன்னைக் கையிறல் பிடித்துக்கொண்டிருக்க நீ உன்வலியிறல் அப்பிடியை விடுவித்துக்கொண்டு போயவிட்டாய்; எனக்கு இதோ ராபரசர்யமன்று, என்மனதில் நின்றும் பிரிந்துபோறையாகில் அப்பொழுது நான் உன்னுடைய ஆண்பிள்ளைதனத்தை அறியேன; சிறிதுபோய்க்கான் என்று தமமுடைய நயாகத்திலுணடான ஈயபுத்திறையைக் காட்டுகிறார்.

ஶ்ரீ॥ தஜ்ஹிரவிரிவொஜு நஜ தாஜ்ஜி ஸாஸளவ
ஜவதூஷிகா நாம ஸ்ராஜ்ஞவஷீ-ர்வஜ்ஜவம் | நியிரிவ
விபத்நாநாம் தீவ-ர்தீவ்ராஜயா நாம ஹிஷஹிவகூ ரஸ்ய
ந்ந ஜ்ஞ தூ-ர்ஸாயா தூ-ஸளஸீ:॥ (97)

(ப-உ.) தஜ்ஹி-இருளில், உஜ்ஜ்ஞ-உதித்த, ரவிம்ஜவ - ஸூர்யன் போலவும், கூஜ்ஜ்ஞ ஸாஸள - ஸமுதாயத்தில், நஜ்ஜ தாழ் - முழுகுகிறவர்களுக்கு, ஜ்ஞவம்ஜவ - விதப்பம்போலவும், தூஷிதாநாழ்-தாகமுள்ளவர்களுக்கு, (ஸ்ராஜ்ஞவஷீ-ர்) ஸ்ராஜ்ஞ-மதுரரஸத்தை, வஷீ-ர்-பொழிகிற, ஜ்ஞவம்ஜவ-மேகம்போலவும், வியநாநாழ் - தரித்ராகளுக்கு, நியிம்ஜவ-புதையல்போலவும், (தீவ-ர்தீவ்ராஜயாநாழ்) தீவ-ர்-வெகுநாளாயுள்ள, தீவ்ர-பொறுக்கவொண்ணாத, கூஜயா நாழ்-ரோகமுடையவர்களுக்கு, ஹிஷஜ்ஞ ஜவ-வைத்யன்போலவும், நம்-நமக்கு, கூஸஸுழ்-மங்கலமதனை, தூதூ-ர்-கொடுக்கைக்கு, ஸளாம்ம் - பரீக்ருஷ்ணன், கூயாதூ-வரக்கடவாரை. (97)

(தா-ம்.) அஜ்ஞாந மஹாந்தகாரத்தில் வழித்தப்பிக கண்கெட்டுத திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுகக ஆநந்தரமான அவவிருளைபபோகக ஸகலாததங்களையும அறிவிகக்கிற விளக்குபம்போனறவுனய, ஸமஸ்தரமாகிற பெருங்கடலிலமிழ்நது கரையேறமாடடாமத யலகிற அஜ்ஞாநிகளுககுத தான் தெப்பமபோலகின்று அவாகளுடைய துயரங்களையெலலாம போகக்கி கரையேறறவலலவனுய், தேவதாநதரங்களைப புகழ்நதும வீண்பேசசைபபேசியும நாவுலாந்துகிடக்கிற மூடாகளுகு அமருதத்தைப பொழ்கிற பெருமேகமபோலிருந்து தன் வடிவழகைகாடடிந்த தன திருநாமதத்தைக கோதத்திகபபணணி அவர்கள் விடாயைத தீரகுமவனுய், தரிதராகளுகு நிதிபோல் எவவளவு ஆண்டாலும குறைவறற கலயாணகுணங்களையுடையனுய, தீராத தீரகரோகிகளுககுத தன திருநாமதத்தை உசசரிகபபண்ணி அவாகள ரோகத்தைபபோகக்குமவைதயனை கருஷ்ணன எங்கள பெருநோயகளைப்போகக்கிகுசலத்தைபபொறுகுகைகாக எங்கள்மூனனேவநது தோறறகடவாரை. (கூ)

ஶ்ரீ॥ ஸெகூஜ்ஞணம்ஜஹ்ஸ்ணம் ஸ்ரூமந்யவிரிவம் வகூராஜ்ஜ
வாஸராஜ்ஞ்ஸாங்கு ஸெஹ்ஸ்ரம்வெணூ ம்தாஜ்ஞ்வெரஸ்ஹ
ஹயதம்வஹிந்ரிரமஸ்ஜ்ஞாரஸ்ணழ் | கந்வ-ர்ராயிகஸ்ஸ்ந்ந
ரம்வஹிதஜ்ஞவம் மொவாஜ்ஹ நாவெவ்வி தஜ்ஞாவாஜ்ஹம்வஸ்த
தஜ்ஹ ஜாதிவாஜ்ஹம் ஸெத வொகூர்ரகூஷாஜணழ்॥ (98)

(ப-உ.) ஜவ்ஸ்ணழ்-விசித்ரமான, கெஜ்ஜ்ஞணழ்-விஸ்தீரணமும், (ஸ்ரூமந்யவிரிவழ்) ஸ்ரூமந்ய-பரிமளத்தையுடைய, விரிவழ்-சரதத்தையும், (வகூராஜ்ஞவாஸராஜ்ஞ்ஸாங்கு) வகூர-சக்ரதத்தையும், கூஜ்ஞ-சங்கையும், வாஸ-பாசமென்கிற ஆயுதத்தையும், கூஜ்ஞ்ஸ-அங்குசமென்கிற ஆ

யுதத்தையும், ஹேமரத்ன-ஸுவர்ணமயமான, வேணுமுதாரு - கொ டிடோனறகுழலையும், கரஸரோ-கைகளினுல், உயதரு-ஏந்தினவனும், (ஸிந்துரமதுஜாரபுணரு) ஸிந்துர-சிந்துரத்திலும, மதுஜ-குங்குமணியிலும், சாரபுணரு - சிவந்தகாந்தியையுடையவனும், (கந்து வடரோயிகவஸுநரு) கந்துவட்ட-மநமதனைக்காட்டிலும், சுயிக - மிகவும், வஸுநரு-அழகுடையவனும், (ஸ்மிதமுகவல்லு) ஸ்மித - முறுவலையுடைய, முகவல்லு-வதநத்தையுடையவனும, (மொவாஜுநாவெஷ்டிதரு) மொவகஜுந-கோபிகைகளினுல், வெஷ்டித-சூழப்பட்டவனும், (மெதினொகரூரகூடாபணிரு) மெதினொகரு-மூவுலகக்கும், ரகூடா-ரனகூடையைப்பண்ணுகிற, பணிரு-மணியானவனும், வாரஹரு-இஷ்டத்தையளிக்கவல்லவனுமான, மொவாலரு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஜாதி-பற்றுகிறேன். (98)

(தா-ம்.) இதில், பல ஸித்திக்காக அவனை உபாஸிக்க வேண்டும் ப்ரகாரதத்தைச சொல்லுகிறார்:—வில்லும், அமபும, சங்குசக்கரங்களும. பாச ம அங்குசம் எனபவைகளுமாகிய இவற்றை ஆறு கைகளிலதரித்து, மறற இரண்டுகைகளால் வேணுகானம் பண்ணுநிறபாலை, சிந்துரப்பொடிபோல் சிவநதவடிவையும், மந்மதனிலும் சிறநத ஸௌநதாயநதையும, முறுவலித்தமு கதத்தையுமுடையனை, கோபீஜந பரிவேஷ்டிதனைக்கொண்டு ஸர்வலோக பரிபாலந சீலனை, ஆரருதவரப்ரதனை ஸ்ரீகருஷ்ணனைநான் நிரந்தரமாக தயாநியாநின்றேன். (கூ)

மொஹ-வாயஜூவெவநாதெகூவஹ்ரீதலஹயெவெ
கூதவம்ஸ்கூயாம மெதினொகரூகஷ்டுணாஜூவஹ்ர
நரமணிகாரொஹ நாவாஜூரு-சிதி-ரு|வெவரூஜூர
ரஹாவெவ நரூவாவஹரிமெதெமரூவகநரூா வஹ
மெவெவரூநெஹ்மராவஹிகூஜீரதஹகீவஹ்ரூம வஸரூ
மொவாலகூபணிரு॥ (99)

(ப-உ.) கூவஹ்ரீதலஹயெ-வஸநதகாலத்தில், வாயம்காவெ-அநதிப்பொழுதில், வம்ஸ்காயாரு-நிலவுடரந்தவளவில், வநாதெ-சோலைகளுக்குள், மெவகூதெ-மணற்குனறில், (மெதினொகரூக வஷ்டுணாஜூரு) மெதினொகரு-மூவுலகையும், கூகஷ்டுண-இழுத்து வசீகரிக்கவல்ல, கூஜூரு-விக்ரஹத்தையுடையவனும், (ஸ்மரவர மணி காரொஹ நாவாஜூரு-சிதி-ரு) ஸ்மரவர - தேவேந்த்ரனுடைய, ம ணிகார-வேர்மையகளையும், ரொஹந - மெய்ம்மறக்கப்பண்ணவல்ல, வ வாஜூரு-கடைக்கண்பார்வையின் ஸ்வரூபத்தையுடையவனும்,

(ஶ்ரீஹாரஹாஸெஃ) ஶ்ரீஹார - ஶ்ருங்காரரஸத்தினுடைய, ஹாஸெஃ-வ்யாபாரங்களையுடையவனும், (நவரஸஹரிதெஃ) நவ-நூதனமான, ரஸ-ஶ்ருங்காரரஸத்தில், ஹரிதெஃ-பூர்ணர்களுமான, மொஹநாவலஹஸெஃ-அதீநகுமிடைப்பெண்களால், ஸெவ்யை-உபாஸிக்கப்பட்டவனும், (ராஸகெளீரதீ) ராஸகெளீராஸகரீடையில், ரதீ-ஆஸக்தனும், கதிஸு-ஹமீ - மிகஅழகியவனும், (வஶ்ய)மொஹாகூஷ்ணெ)வஶ்ய-ஆகர்ஷிதர்க் கெளியனுமான மொஹாகூஷ்ணை-ஆயனைக்ருஷ்ணனை, வந்தே-நமஸ்கரிக்கிறேன்.

(தா-ம்.) ஒருகால், வஸந்தருதுவில் ஸாயங்காலவேளையில் நடுக்காட்டிலோர மணற்குன்றில், நிலவின் வெளிச்சத்தில், ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன், ஸகலபராணிகளும் கண்டு வியந்து ஆசைப்படுமபடியாகவும, தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்ஸுகளும் பூலோகத்து வேஶ்யைகளும காமவிகாரமுற்று மோஹிக்கும்படியாகவும் அதிஸுந்தரமான வழவழகையுடையனாய், அதயாநந்தகரங்களான ஶ்ருங்கார விலாஸங்களையுடைய கோபிமார்கள் சூழ்ந்துநிறகத்தான் ராஸகரீடையை நடத்தாநின்றனை; இப்படி ஸர்வஸுலபனை கருஷ்ணனை அவ்வழகைகணடு தியங்கின நான ஸேவிக்கிறேன். (கக)

ஶ்ரீ ॥ கூஶ்ரீ ஶிகெளீ யதஶ்ரீ ஸுநாவ நநிவெஶ நூ ।
ஜ்ஞாநாவலயஸ்ரீ ணீஜநூ ஸுதாஸ்ரீ ஸுவிஸ்ரீ மாரஸ்ரீணை
வைஸ்ரீயுஷ்தணஹஶுஷ்டி । ஸ்ரீயாஶ்ரீ ஹாஜாஹவக்ரீம் ஹ
தஶகூஸ்ரீராஸ்ரீதிதநாஶ்ரீம் ஸ்ரீவநீம் மொஹிநீம்வந்தி
தநூராஶ்ரீராவராஜஶ்ரீ ஜயெஹாவராஶ்ரீள ॥ (100)

(ப-உ.) கூஶ்ரீ ஶ்ரீ-கடப்பைமரத்தடியில், கீர்யதீ-விளையாடுமவனும, (ஸ்ரீநாவநநிவெஶநூ) ஸ்ரீநாவந-ப்ருந்தாவநத்தை, நிவெஶநூ-இருப்பிடமாகவுடையவனும, வஶாவநூஸிதீ - பத்மாகாரமான ஆஸநத்தில்வீற்றிருக்குமவனும், வெணுஸ்ரீ-வேணுனை, மாயதீ-உளதுமவனும், கூவ்ரீதீ-ஸ்வஸ்வபாவத்தில் நழுவாதிலாதவனுமான, தெவ்ரீ-ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே-நமஸ்கரிக்கிறேன் ()

(தா-ம.) ப்ருந்தாவநத்தில் கடப்பைமரதடியில பத்மாஸநமாக உட்கார்ந்து வேணுகாநம்பண்ணி விளையாடாநின்ற க்ருஷ்ணனை நான் தொழுகிறேன். (கஂ)

ஶ்ரீ ॥ ஸாஶுநீ ஶாஶ்ரீவ்ரீஹாஸம் நவரணிவிஶுவஸ்ரீக்ஷிணீ
ஜாஶுஸெஶ்ரீராணீம்ஜநூ ஸுதாஸ்ரீபாஸ்ரீம்விஸ்ரீஶ மாரஸ்ரீண
வைஸ்ரீயுஷ்தணஹஶுஷ்டி । ஸ்ரீயாஶ்ரீ ஹாஜாஹவக்ரீம் ஹ
தஶகூஸ்ரீராஸ்ரீதிதநாஶ்ரீம் ஸ்ரீவநீம் மொஹிநீம்வந்தி
தநூராஶ்ரீராவராஜஶ்ரீ ஜயெஹாவராஶ்ரீள ॥ (101)

(ப-உ.) (நீஶாஶ்ரீவ்ரீஹாஸ்ரீ) நீஶ-இருண்டிருக்கிற, கூஶ்ரீவ்ரீ- மேகத்தினுடைய, கூஸ்ரீ - காந்தியையுடையவனும், (நவரணிவிஶுவஸ்ரீக்ஷிணீ ஜாஶுஸெஶ்ரீராணீஜநூ ஸுதாஸ்ரீபாஸ்ரீம்விஸ்ரீஶ) நவ - புதிதான, ரணீ-ரத்ந

ங்களினுல், விலஸத்-விளங்குகின்ற, கிங்கிணீ-கிங்கிணிகளுடைய, ஜா
ல-ஸமூஹதத்தினுல், வேஷ்டித-கட்டப்பட்ட, ஸ்ரோணி-நிதம்ப ப்ரதேச
த்தையும், ஜானுத்-கணைக்கால்களுடைய, யுக்ம-இரண்டையுமுடை
யவனும், (விபுலமுரளீரவாபூர்ணகர்ணவிவரஸ்ருஷ்டி) விபு
ல-அகன்றும், முரள-புருத்துமிருக்கிற, நவ-புளிங்கங்களினுல்,
பூரித-விளங்குகின்ற, கர்ணரந்த்ர-கணடாபரணத்தை
யுடையவனும், (ஹரிதாலிஜாலவத்ர) ஹரித-மலர்ந்திருக்கிற, கா
மதாலி-காமரைபபூவினுடைய, ஜால-காந்தியையுடைய, வக்த்ர-முக
த்தையுடையவனும், (ஹதபகடசர்தூலிதாஸ்ய) ஹத-கொல்
லப்பட்ட, பகட-சகடாஸுரனையும, சர்ம-தருணவர்த்தனியும்,
வஸித-பூதனையையும், ஸ்தன்ய-இவர்கள்முதலானஇன்னுமம்மகளை
யுமுடையவனும், புலஸ்த்ய-(ஆரணிநரிடத்தில்)ஸ்ருஷ்டிக்கனவனும் (வ
ந்தித-நமஸ்காரம்செய்யாநின்ற, ஜநக-இந்தரனமுதலான, சரணவர்ய-
சிறந்ததேவர்களையுடையவனும, சா
ஜ்ய-உத்பத்தியில்லாத பரப்ரஹ்மஸ்வரூபனும், மெ. விநு மாதுமே
ய்க்கவல்ல ஸ்ருஷ்டனுமான, வாரண-சுறுவனை, வாஸுராக்ஷ-விடி-
யற்காலத்தில், வந்தே-ஆராதனம்செய்யக்கடவேன். (101)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனை யாராதிக்கததக்க யோக்யதையையுடைய மானி
டப்பிறவியில் பிறந்தவனை, தன்காலதனை வீணைகப்போக்காமே திநந்தோறு
முதயகாலத்தி லெழுநதிருநது, நீலமேகம்போன்ற வடிவழகையுடையனை,
நிதமபததிலும் கணைக்காலகளிலும் சுவரதநங்களிழைதத சதநவகளையணி
நது, கழுத்தில் புலிநகங்களினுல் செய்த ஹாரதனையணிந்து விளங்காநிற்பா
னை, பூதனை தருணவாதன் சகடாஸுரன் முதலிய அஸுராகளைகொ
ன்று "ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை ப்போக்குவேம" என்று மனமுதளிந்து, மல
ாநத முகதனையுமுடையனை, ப்ரமஹாதி ஸகல தேவவந்யனை, ஜந்மமர
ணதிவிகாரங்களறற பாலனை கருஷ்ணனை யாராதிகக்கடவான். (கூக)

ஸ்ரோ॥ வந்துநேவைசர்ஷபூர்ணம் விகஸிதகுரவி
ந்தாலிம்பீவராகஸ்புரதுபரிலஸத்பீதகௌஸேயவீத
வஹம்கர்ணாவதம்ஸாரவிந்தாவலிம் । நீலஸ்ரீவாம
நஸ்ரோணிதடகடிதடீகாஞ்சீகலாபாஞ்சிதம்
ஜவஜவிநவிலாஸயுஷ்ணாவஹாஸாயை॥ (102)

(டூ.) தேவைவர்-தேவர்களினுல், வந்த்ய-நமஸ்கரிக்கத்தக்கவ
னும், (விகஸிதகுரவிந்தாலி) விகஸித - மலர்ந்திருக்கிற, குர
விந்த-குண்றிப்பூவினுடைய, ஸ்ரீமத்-காந்தியையுடையவனும், (பீ

நீவார-கரிநெய்தல்போன்ற, சுகூழி- கணகளையுடையவனும், (மொ
மொவீவ்யூஹவீதழி) மொ - பசுக்களுடையவும், மொவீ-தினடச்
சுக்களுடையவும், வ்யூஹ-கூட்டததிறல், வீதழி - சூழப்பட்டவனும,
(ஜிதரிவ-நிவஹழி) ஜித-ஜயிக்கப்பட்ட, ரிவ-சத்ருகளுடை
ய, நிவஹழி-ஸமூஹாதனதையுடையவனும், (கூஹரிஹாவஹழி) கூ
ஹ-குருக்கத்திப்பூப்போலும், ரிஹாவ - மந்தாரபூப்போலும வெண்
மையான, ஹாவஹழி-முறுவலையுடையவனும, (நீலமீரவாஜரவிஹா
கூலநவ-விலஸத்-தளழி) நீலமீர-மயிலினுடைய, கூஜரவ - ம
ரேஷ்டமான, விஹ-இறகினுடைய, கூகூலந - அலங்காரத்திறல,
வ-விலஸக்-மிகவுமவிளங்காநின்ற, கூ-தளழி-கேசங்களுடையவ
னும், ஹாந-ரதழி - பூர்ணகாதனியையுடையவனுமம, (வீதாஜ்வர
ரவழி) வீதாரி-பீதாம்பரததிறல், கூரவழி-பூர்ணனைவனுமான,
ரிகூ-ஸ்ரீகருஷ்ணதேவனை, ரரோவெ - செலவததின
பொருட்டு, ஜி-ரரோ-நாள்தோறும், ரவரோஹ-நடப்பகலில், ஜவ-ஜ
வ-ஜபம்செய்யக-டவாய்-ஜபம்செய்யக்கடவாய். (102)

(தா-ம்.) கீழ்ஸ்லோகததில, சத்ருவிநாச ரூபபலதததை கோரினவன்
செய்யவேண்டு மாராதன கரமத்தைசசொன்னர், இதில ஜரவாயாததி செ
யயவேணடுமெ தயாகரமதததை சொல்லுகிறார —ஸகல தேவதைகளும ஸரீ
பாததில் பணிய, கோக்களும கோபிமாகளும்சுறறும்சூழாநிறக, குருவிந்த
மெனகிற மாணிகமபோனற நிலமேனியையுடையளைய, கரிநெயதல்மலர்
போல கறுத்த கணகளையும, வெளுதத முறுவலையும, மயிாமுடியில் முடிதத
மயிலிறகையும, அரையில பீதாம்பரததையும, இருள இருநதவிடம்தெரியாம
லோட்டவலல தேஜஸ்ஸையுமுடையளைய, சதருகளை வெலலவலல திறமை
யையுடையளை ஸரீ கருஷ்ணதேவனை, ஜரவாயத்தை யபேக்ஷிததவன திந
கதோறும மதயாநஹகாலதில பூஜித்து ஜரவாயதததைப பெறகடவான.

ஸ்ரீ ॥ வஜ்ராஜ்வஸ்தவிரிவ ஜர்ஜிதரிவாஸ்ரவ நீ
ஹாரரிாவீதம் நாரரிாவெரரிஹ ந்ரிரஹி
நாதம்தகூ நிணீகீவெஹதாம் । வாயாவெஹநிஹ
ரரிாம்நிரவெரரிவிரம் விஜையெநீயலாஹம் ஹ்ரீவி
ஸ்ரீரரியஸ்திவெஹரணவரம்ரிதிரம்வாஸவெரவழி ॥

(ப - உ.) (வஜ்ராஜ்வஸ்த) வஜ்ராஜ - சக்ரத்தின் நுனியிறல்,
யஸ - கொலலபபட்ட, விரி - சத்ருக்களுடைய, வ்ரஜ - கூட்டத்தையுடையவனும், ரஜித - ஒருவாலும் ஜயிக்கப்படாதவனும், (ரவாஸ்ரவ நீஹாரழி) ரவாஸ்ர - போக்கடிக்கப்பட்ட, ரவ நீஹாரழி - பூபாரத்தையுடையவனும், ரூவெரரிஹ - ப்ரஹ்மாதி கணிறல், ரவீதழி-சூழப்பட்டவனும், நாரரிாரூவெரரிஹ- நாரதரை

முதலாகவுடைய, உ-நிஹிம் - யோகிகளினால், (சகு-நிணீ-ர்திஹ
தோம்) சகு-பரதத்வத்தினுடைய, நிணீ-ர்திஹ-தோம்-நிச்சயநி
மித்தமாக, சுஹி-ந-ர்தி-சுற்றும்நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்பட்டவ
னும், (நிச-ர்மாஜ்ஜி) நிச-ர்ம-குற்றமற்ற, சுஜ்ஜி-விக்ரஹத்தையுடைய
வனும், (நிர-ஹெச-ர-விர-ழி) நிர-ஹெச - உபமானமற்றிருக்கும்படி,
ர-விர-ழி-ஸ-ர்தாரமானவனும், (நீலஹாவ-ழி) நீல - நீலமான, ஹா
வ-ழி-காந்தியையுடையவனும, (விஸ்ஸாஹயஸ்ஸி-தி-வஹாரணவெஹு-ழி)
விஸ்வ-ஜகத்தினுடைய, உஹய-உதபத்திக்கும், ஸ்ஸி-தி - இருப்புக்கும்,
சுவஹாரண - அழிவுகளுக்கும், வெஹு-ழி - காரணமானவனும், உ-க்தி-நி-
மோக்ஷத்தையளிப்பவனுமான, வாஸ-ர-ஹெவ-வஸ-ர-தேவபுத்ரனை
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஜ0-தீ - வாஸ-ர-தேவமந்த்ரத்தை ஜபஞ்செயகிறவன்,
வாயாவி-ஹ-மாலப்பொழுதில், விதெயெ-த்யாகம் செய்யக்கடவான்.

(தா-ம்.) அந்ய ப்ரயோஜன தயாகிக்கும் விதத்தைச சொல்லுகிற ரிதி
ல்.—அவனுடைய, சக்ராயுததினுடைய கூரிய நுனியினால் சத்ருகளை யற
தத்துத்தள்ளி பூபாரத்தைபபோகினை விதத்தையும், பராத்பரனை அவனு
டைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நிணயித்த நறிகைகளாக பரஹமாதி தேவா
களும் நாரதாதி மஹாவதிகளும் சூழ்நினறு ஏ,்திய விதத்தையும், அவன் ஸக
லலோகங்களையும படைத்தறக்காத்து அழிக்குமவிதத்தையும், ஆச்ரிதர்க்கு
மோக்ஷத்தையளிக்கும் கரமத்தையும, நிர்மலமான வழிவழகையும, அதவிதிய
மானபோகயத்தையையும, எங்கும நிறைந்து எல்லாகக்கு மாஸ்ரயமா யிருக்கு
முபாயோபேய பா(ஹா)வத்தையும, ப்ரதிதினமும் ஸாயங்காலத்தில் தயாநித்
து அவனுடைய வாஸ-ர-தேவ மந்த்ரத்தை ஜபித்து மோக்ஷத்தைப் பெறக்கட
வான். (கo-)

ஸ்ரீ॥ ஶ்ரீநாரஸிம்ஹாய நமோ நமோ நாஹிராஜம்விஜ்ஜாயராவெரி
கவெணா-நாஹழி| மொமொவமொவீஜநஜய,ஸம்ஸ்ரம
மொவஜ்ஜஜெமொக-ர-மவெ-ரிணா-ர்வஹுழி॥ (104)

(ப உ.) ஶ்ரீநாரஸிம்ஹ-மந்த்ரோத்தாரத்தடியில், (மொமொவமொ
வீஜநஜய,ஸம்ஸ்ரழி) மொ-ஆக்கருடையவும், மொவ - ஆயர்கரு
டையவும், மொவீஜ-ந-ஆய்ச்சிகளுருடையவும், ஜய,் - நடுவில், ஸம்
ஸ்ர-ழி-இருந்தவனைய்க்கொண்டு, (விஜ்ஜாயராவெ-ரிணி-தவெணா-நா
ஹழி) விஜ்ஜா-கோனைவப்பழம்போன்ற, ஜயர - அதரத்தினுலுண்டான
வாயுவினால், ஜுவெ-ரி-த-நிறைக்கப்பட்ட, வெணா-குழலினுடைய,
நாஹழி-ஓலியையுடையவனும், உஹ நகுஹிராஜழி - மந்மதனைக்காட்டி
லும் ஸௌந்தரமானவனும், (மொகு-ர-வெ-ரிணி-ர்வஹுழி) மொகு-ர-
ஆய்ப்பாடிக்கு, வெ-ரிணி-ர்வஹுழி-நிறைமதிபோன்றவனுமான, மொ

வழி-ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஹஜை-ஆஶ்ரயிக்கிறேன். (104)

(தா-ம்.) ப்ருந்தாவநத்தில், கோபர்களும் கோபிகளும் கோக்களும சூழ நிற்கத்தான மந்தாரமரத்தடியில நின்று வேணுகானம பண்ணுகின்ற அதி ஸுந்தரனை ஶ்ரீ கருஷ்ணனை யாஶ்ரயிக்கிறேன். (கஂச)

ஶ்ரீ ॥ கொஉணஉஉஉஉவஉவணுஜிஷ-ஙவளஷம வ
கூராஜுவொஶஷ்யணிகாஙு நவஶ்ரீ நாஉழ | விஹ்ரணஉ
ஷ்டவியவொஹ-ஹிரக-ஃவண-ஃம்யாயெஜரிம்உ நஹொ
வஷியுராஸவெஷழ்॥ (105)

(ப-உ.) வொனகூவழ் - கருப்பநத்தடியிலல் நிர்மிக்கப்பட்டும, கூவ ணுழ்-த்ருடமுமாயிருகிற, கொஉணுழ்-வில்லையும், வளஷழ்-புஷ்பம யமான, இஷ-ஙு பாணத்தையும், (வகூராஜுவொஶஷ்யணிகாஙு நவஶ்ரீ நாஉழ்) வகூ-சக்ராத்தையும், கூஜுவ-சங்கையும், வாஶ-வலைக்க யிற்றையும், ஷ்யணி-அங்குசத்தையும், கூாஙு ந -பொன்னல்செய்யப் பட்ட, வஶ்ரீ நாஉழ்-குழலையும், கூஷ்டவியவொஹ-ஹிஃ - எட்டுவிதமா னகைகளினல், விஹ்ரணழ் - தரிப்பவனும், கூக-ஃவண-ஃழ்-ஸூர்ய ன்போல் சிவந்தவர்ணமுடையவனும், (உஉநமொஉவொஙு விஜுராஸவெ ஷழ்) உஉநமொஉவொஙு - மதநகோபாலனென்னும் பெயரையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய ஓரம்சத்தினுடைய, விஜுராஸவெஷழ்-ஶ்ருங்காரவி லாஸத்தினுடைய வேஷத்தையுடையவனுமான, ஹரிழ் - ஶ்ரீக்ருஷ்ண னை, யஷ்யாயெஜ-த்யாநிக்கக்கடவான். (105)

(தா-ம்.) முன், அஷ்டபுஜ க்ருஷ்ணனை தாம்பஜித்தார், இதில் அவனை பஜிக்கும்படி பிறர்க்குபதேசிகிறார் —தநுராபாணங்களையும சங்குசகரங்களை யும் பாசாங்குசங்களையும் ஆறுபுஜங்களில தரித்து மற்ற இரண்டுகைகளால் வேணுகானம் பண்ணுகின்ற சிவந்த நிறமுடைய மதநகோபால க்ருஷ்ணனை த்யானிக்ககடவான். (கஂஞ)

ஶ்ரீ ॥ யாவ்ரீ திவி-ஃஜ-ராஜாவி-ஃதெஜ-ராஸ்ரீவொ கூ-
ஜ்ஞுவி-ஃதெயாஉ ஶ்ரீ யாமொவய-ஃந ஜ-ஙுயி-ஃயாவ
வ்ரயு-ஙெஜுஜெந்ரயஙொஹாவி-ஃதெ | ஹாராஜாஜஹஜ
வி-ஃதெ ஙவொரிகூாஉதெத்யஙொயொவஷி தாஙயோவ்ரீ தி
உ-ஃ-நிவதிஜுதிஙுவிதெவ்ருத்ராவி தாஜ்ஞாஜ்ஞ-ரா॥(106)

(ப-உ.) ஜ-ராஸ்ரீவொ-ஶ்ரீக்ருஷ்ணனே! (தவ-உனக்கு,) (விஜ-ரா ஜாவி-ஃதெ) விஜ-ர-விதுரனுல், கூவி-ஃதெ-நிவேதநம்பண்ணப்ப ட்டஅந்நத்தில், யா - யாதொரு, வ்ரீதிஃ - அன்புண்டோ, கூ-ஜ்ஞீ வி-ஃதெ-குந்தியினுல் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டஅந்நத்தில், யாஉ-ஶ்ரீ-எவ்

விதமானப்ரீதியோ, (மொவய-ந்ஜ-ஜ்ஞ-ந்) மொவய-ந-கேர்வர்த்தநமென்னும் மலையினுடைய, உ-ஜ்ஞ-ந்-கொடிமுடியில்(கோடாலிரிட்டபலிபில்,) யா-எவ்விதமான இன்பமுண்டோ, வ்யு-மெ-(குசேலருடைய) அவலில், டா-எந்த இன்பமோ, யஸொஹாகவி-ந்மத-அசோதையினால் கொடுக்கப்பட்ட, ஸ்தந-முலைப்பாலில், யா-எந்த ஹர்ஷமுண்டோ, ஹாரஹாஜஸ்தவி ந்மத-பரத்வாஜமஹர்ஷியினால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட பூஜையிலும, ஸவரி கா-உத்த-சபரியிருவ்நிவேதிக்கப்பட்ட பழுதிலும், யொஷி சாழ்-ஆய்ச்சிகளுடைய, கயரொ அதரத்திலும், (உ-நிஹாரஹத்திரவித) உ-நி-ருஷிகளுடைய, ஹாரமனவிகளினால், ஹ்த்தி-பக்தியினால், ரவித-எற்படுத்தப்பட்டஅதரத்திலும், யா-எவவிதமான, ப்ரீதிஂ அன்புண்டோ, சுதகவி-இருதகர்ணம்ருதத்திலும், தாம-தாழ்-அருதருதப்ரீதியை, கூரா-பண்ணப் (107)

(தா-ம.) இவ்வளவாக அவனை ஸ்தோதாதரம்செய்து முடிதது, இருதப் லோகத்தில, தாம பகதி பரவசராயப்பண்ணின கருஷ்ணகாணமருத மென கிற இருத பரபருததை ஸ்ரீ கருஷ்ணன ஆதரித தாகீகரித தருளவேணு மென்று ப்ராதிதிகிறோ.—ஓகருஷ்ணா! நீ பாண்டவாகருத தூதுசென்ற போது விதுரா நிரபிமாநியாயக கொண்டு அமுதுசெயவித்த அந்ததில் உனக்கு எவ்விதமான ப்ரீதியுண்டாயிறரோ, உன்னுடைய ஸௌகுமாயதத்தகுத் தகபடி குந்தீதவி யூடடின அநததில எவ்ளவு பரேமமுண்டாயிற்ரோ, ஆயாகளகூடி கோவாதநமலகுப பலியாகயிட்ட அநததில எவ்விதமான ஆதரம்பிறநததோ, தனகுத தோழரான குசேலா ப்ரீதியுடன் கொண்டு வநது கொடுதத அவலில எவ்வளவான ஸ்நேஹமசெனறதோ, யசோதை அநய ப்ரயோஜநமாகப் பாநமசெய்வித்த முலைபபாலில யாதொரு அன்பு பிறந்ததோ, முன ராமாவதாரததில, வநவாஸதத்துக் கெழுநதருளுமபோது பரதவாஜ மஹாவி பண்ணின அதிதி பூஜநததில எவ்வளவு ப்ரீதியுண்டாயிற்ரோ, சபரியென்னும வேடுவசி ஆதரததுடனே ஆராயநது ஸமாபபித்த பழஙகளில எவவளவு ஸநேஹமபிறநததோ, ஆய்சிகளுடைய இனியஅதரததில எவ்வளவு இனபமுணடாயிறரோ, பகத விலோசநமென்ற விடதத்தில் ருஷி பதநிகள அனபுடனிடட அநததில எவவிதமான ப்ரேமம பிறநததோ, உன் வடிவழகி லீடுபட்டு மறறொன்றை யொருபொருளாக மதியாது உன்னையே எல்லாமுமாக நமபி ஆரயிததுக் கவிபாடின என்னுடைய இந்த கருஷ்ணகாணமருதமெனகிற ப்ரபநததில், உனகு அஙகஙகுண்டான ஸமஸத ப்ரீதியையும கூட்டிச செயது எனனை உனனுடைய தாஸயதது லாகீகரித கருள்வாயாகவென்று பராதிதிதது இக்ரநததைத தலைகடடின்ரோ. ()

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத மூனரூவது

ஆசுவாஸம் முடிந்தது.